

П. ШТЕПА

МАФІЯ

ТОРОНТО

1971

МАФІЯ

ТОРОНТО

1971

Українським борцям за
Вільну Людину і Вільний
Нарід
присвячує автор

ЗМІСТ

Вступ	I
I - Таємні товариства	19
II - Жидівство	35
III - Жиди в ЗАС і у світі	57
IV - Фабіянський соціалізм	89
У - П'ята і шоста колони	103
V - Мафія в уряді ЗАС	150
VI - Банкіри	172
VII - Друга світова війна	187
IX - Азійська політика	226
X - Ізраїльська республіка	243
XI - Об'єднані Держави (ОД)	252
XII - Злучені Американські Стейти (ЗАС)	267
XIII - Україна	296
Згадані джерела	317
Література	321
Показник	338

ВСТУП

Не так давно - лише на початку цього сторіччя - селянин орав, сіяв, збирав урожай, платив податки, одружував своїх дітей і, бавлючи внуків, доживав свого віку у своїй хаті, у своєму селі на рідній землі. Мішани жили своїм тихим життям, заробляючи хто чим міг на свій хліб щоденний. Тоді кожна людина знала: що має робити завтра, позавтра, наступного тижня, місяця, року. Ніхто нікуди не квапився. Мало-хто виїздив далі свого повіту, у чужими краями та народами мало-хто цікавився.

На рільничому Сході Європи були часом неврожаї, було чимало злидарів, але якось ніхто не вмирав з голоду-холоду.

В Америці люди розбудовували свої молоді держави, і цілковито не цікавилися подіями на другому боці океану.

Були й війни, але й вони якось кінчалися, і життя саме входило у свої мирні береги.

Раптом 1914 року десь - не знати де - прорвало якусь величезну греблю, і жаклива повінь зміла геть із землі все старе життя. Все життя перевернулося шкереберть. Упало кілька старих монархій; повстали нові держави; кордони, люди, мови переплуталися; замаяли нові, незнані прапори: на Сході Європи кров'яний; країни мирних гречкосіів обернулися в пекло пожеж.

Нарешті замовкли гармати. Війна ніби скінчилася, але чомусь кров і далі лилася, і далі вітер зі сходу приносив жакливі зойки дітей і жінок. Там - на Сході Європи - конали мільйони людей з голоду, а на Заході люди спокійнісенько купували дешевий східній хліб, що його московський людоджер-потвора вирвала з уст голодних українських дітей.

Так - не війна і не мир. Ніхто не знав: де він буде завтра.

Раптом вибухло щось таке жакливе, чому нема назви в людській мові. Немов пекло виригнуло на землю всіх своїх пекельних потвор, що їх назбиралося там від Нерона, Чингіс-Хана, московських Іванів, Пьотрів, Леніних, Гітлерів, Сталінів, Рузвельтів, Хрушових. Увесь світ сказився, і обернувся в щось гірше за саме пекло. Конало в жакливих муках десятки мільйонів дітей, жінок, дідів, нараз. Великі країни обернулися у смердячі румовища. Голодом виморжували; живими спалювали мільйони невинуватих людей; лій з мертв'яків топили; гаманці з людської шкіри робили. Сам володар пекла перелякався.

Нарешті замовкли гармати. Життя на Заході мало вже входити в мирні береги. Але здивований світ побачив у Евразії більшу, як ранеше, величезну криваву імперію і великий мур, що відгородив половину Європи. Вітер знову приносив зза того муру - жакливіші за колишні - зойки катованих людей та ще якийсь кривавий сморід-пошесть. Почала та пошесть ширитися і поза мур у весь світ. Переля-

кані люди безпорадно заметушилися, але пошесть щораз більше пожирала мільйони західних людей. Зневірені у свою силу побороти її, західні люди заперестали й метушитися, а проголосили "Бетер ред, тзен дед", с. т. м'яше пошесть, як смерть. А що смерть вже наближається, то - насолоджуємось життям, п'ємо, гуляймо поки ще живемо. "Панем ет цирценсес" (Хліба і розваг). У всьому світі запанував матеріалістичний світогляд. Церкви стояли порожні, а голі повії танцювали не лише на вулицях, але й у церквах.

Направду, світ збожеволів. Усе переплуталося. Слова, назви, імена: зло за добром, бруд із красою, приятелі з ворогами. Плутократію терезвали на демократію, сиуканство - на соціалізм, пекло - на рай, війну - на мир, кривавих катів - на мирних реформаторів, шпигунів - на державних послів (амбасадорів), ніж у сплику - на співіснування. Замурзані жиденята з Одеси, Варшави стали міністрами у великих державах. Українські селяхи ніколи не чули назв: Австралія, Венесуела, Бразилія тсю, а тепер вони горожанами тих нових "батьківщин".

Направду, світ перевернувся горідном. Хто, чи що ж його перевернули? Та ж і за попередніх сторіч були війни, революції, голди, шошесть, і світ дуже змінявся, але й не перевертався гориніж. Чому перевернувся у ХХ ст? Чому тепер люди, заплющивши очі, біжать навипередки до краю якоїсь безодні?

Відповідь знаходимо у Св. Євангелії. Євангеліст Марко оповідає як диявольські дуhi вселилися у свиней, а свині кинулися з кручі в море та й втопилися. Люди поробилися в ХХ ст. свиньми, а до їхніх засвинених душ вселилися ті диявольські дуhi євангелісти. Теперішньою мовою ці диявольські дуhi називаються "матеріалістичний світогляд".

Тепер у всіх цивілізованих країнах точиться - незрозуміла загалові - величезна війна, що захоплює всі царини людського життя і кидає людьми, як розбурхане море тріску. Направду, прийшли часи пророковані в Апокаліпсі. Плиткодуми називають цю війну "боротьбою демократії з деспотією". Короткозорці не бачать, що ця назва є ніщо інше, як димова заслона, штучно творена мряка, щоб люди не могли бачити: хто є їхній справжній ворог.

Ми, Українці повинні вже давно зрозуміти брехливість тої назви, бо ж ми пізнали її брехливість на власній шкірі. Згадати хоч би Версальський мир з його Вільсонівськими 14 точками, які визнавали всім народам право на самовизначення, а водночас визнавали тих 14 точок: ЗАС, Англія, Франція своєю збройною, політичною, господарчою силою допомогли Московщині, Польщі, Румунії, Чехії поневолити Україну, яка пробувала здійснити ті 14 точок. Або демократична Ліга Націй, що проголосила у своєму уставі свій обов'язок боронити бодай морально права людини і народів, не хотіла чути зойків мільйонів українських дітей, жінок, дідів, що їх Московщи на вигублювала голодомором 1933 року. Або Об'єднані Держави (ОД), які визнали державну незалежність маленьких, дикунських народів, а водночас не визнають цього права старезному, другому в Європі щодо землі і людности українському народові, який колись урятував європейську цивілізацію й культуру від знищення дикими Монголами. Або як демократичні часописи, радія всього світу криком кричать про вигубу 4 мільйонів

Жидів Німеччиною, але ані одним словечком не згадують про вигубу 15 мільйонів Українців Московщиною і т.п. тисячі історичних фактів, які аж надто наочно показують: як виглядає в дійсності ота "боротьба демократії з деспотією".

Задурманений гарними, взнєслими назвами, загал безкритично, як папуга, повторює облуду, жовляв теперішня боротьба між ССР та ЗАС є боротьбою християнських сил волі з диявольськими силами деспотії. Ні! - Ця боротьба є боротьбою двох тождних сил. Обидві боряться за те саме: за СВІТОВУ ВЛАДУ. Обидві виступають у личині інтернаціоналізму. Обидві є силами диявольськими, бо ж обидві боряться проти християнського, ідеалістичного світогляду. Обидві побудовані за засадою деспотичної гієрархії пірамідално - в долинні піраміди безправні народи-раби, а вгорі піраміди - мала зграя всемогутніх, жорстоких, безвідповідальних, безморальних деспотів.

Але є й різниця поміж цьома двома силами, і то різниця дуже велика, бо вирішальна. Одна сила - московська. Друга - світова. Провід московської сили спирається - морально і матеріально - на ПРИРОДНІЙ основі: на ВСЬОМУ МОСКОВСЬКОМУ НАРОДОВІ (нації). Московський бо нарід, від першого дня свого народження й досі, виховувався в духовому і фізичному РАБСТВІ. Психічна ж рівновага зродила і зміцнила в тому рабському народі ЗАГАРЬНИЦТВО (імперіалізм), як рсикологічну винагороду (компенсату). Отже, провід на горі московської піраміди має ПРИРОДНЮ (отже, непожитну) основу піраміди - ввесь московський нарід (націю). Ідеї та ідеали московського національного і державного проводу цілковито ТОТЖНІ з ідеями та ідеалами всього московського народу. А це робить московську силу далеко сильнішою за силу світову.

Піраміда світової сили стоїть на дуже широкій, але й дуже НЕПВЕНІЙ основі. Її основа не є природна, але є штучна, побудована з: брехні, ошуканства, горлопанства (демагогії), людської дурноти та людської сліпоти, безкритичної ВІРИ. Підкреслимо віри, а не розумового переконання. Найвищий провід цієї світової сили складається з малої зграї світових (Нью-Йоркських) банкірів. Вони за свої мільйони вишколюють та купують виконавців своїх плянів. Задля простоти викладу ми називаємо цю таємну силу СВІТОВОЮ МАФІЄЮ.

Європейці пролили море крові у боротьбі за вільну, критичну думку та слово. Виборені сторіччями особисті, громадські, політичні вільності увійшли у кров і душу європейця. Духово вільний європейець, навіть і закований у кайдани, не буде рабом. "Ніколи, ніколи, ніколи Англієць не буде рабом" - співають Англієці.

Комунізм, соціалізм, інтернаціоналізм, світянство (космополітизм) не є знанням, обоснованим критичним розумом, а є безпідставною, безкритичною ВІРОЮ у можливість і потребу їх здійснити. Тим-то навіть волелюбний європейець сприйняв оті зміни не розумом, але душею.

Широка демократизація всього життя призвела до того, що тепер не можна примусити, навіть вояків, страхом кари йти у бій. Тепер вояків у війську не лише навчають воювати, але також і пропагують потребу воювати. Дешеві, доступні всім часописи, що друкуються мільйоновими накладами, щоденна радієва пропаганда всіляких ідей, 24

години 365 днів, з радіоприймачами в кожній хаті в усьому цивілізованому світі ПОЛОНИЛИ безкритичний розум і душу загалом (маси). Тепер пропаганда виросла вже на велику науку і мистецтво. Науковці досліджують психіку людини, і винаходять способи та засоби виховувати СВІТОГЛЯД людини. А який світогляд матимуть люди, таке буде й їхнє життя. Так СЛОВО (правдиве і брехливе) стало тепер справжнім володарем людства. Отже, в чийх руках будуть засоби поширювати слово, в тих руках буде і ВЛАДА, бо загалом (маси) "думають" не розумом, але серцем. Тим-то мудрі Китайці мають приповідку: "Шлях до людського розуму йде через серце". Людина ооче вірить тому, чого бажає. Кожна чесна людина бажає, щоб була воля, справедливість, мир, щастя, добробут усім людям. Коли такі гарні, шляхетні, взнеслі слова хтось (понадто поважна людина) проголошує їх з почуттям непохитної віри, то вони ГІПНОТИЗУЮТЬ безкритичний розум. Московщина і світова Мафія видали великі мільйони доларів на видання такої літератури. Громадські та університетські книгозбірні в усьому світі переповнені такою літературою. Шогірше. У рабській, деспотичній московській державі завжди була і тепер є жорстока (і безглузда) цензура. Волелюбний Захід давно вже знищив державну цензуру, але у ХХ ст. Мафія запровадила в західному світі свою цензуру. Маючи великі мільйони доларів, Мафія підкупила продавних політиків, науковців, істориків, журналістів, радіотлумачів, або загрозила непідкупних великою карою, навіть і темним убивством. У ЗАС напр. всі найбільші видавництва, всі найбільші радіюві мережі, всі найбільші мільйоніві фундації є вже в руках світової Мафії.

Яка молодь - таке майбутнє народу (нації). Моральність, ідеалізм, побожність, патріотизм, націоналізм - це непереборні перешкоди на шляху до світової влади. Отже, щоб захопити світову владу, треба насамперед знищити ці чесноти. Тяжко знищити їх у старших людей, але легко у молоді. І ми є наочними свідками: як по останній війні Мафія шораз більше захоплює під свій вплив ВИХОВАННЯ МОЛОДІ, гіпнотизуючи молодий, недосвічений критично, розум великими, гарними ніби ідейними словами та кличками. На видання і поширення безбожницької, статєво розпусної (порнографічної), інтернаціоналістичної літератури Мафія витратила великі мільйони доларів. Кожна шкільна і парохія (понадто в ЗАС) може мати від мафійних установ (залічкваних гарними назвами) безплатних викладачів та книжок на всілякі теми. І ми бачимо на власні очі: як шороку поширюється і поглиблюється серед молоді неморальність, розпуста, пияцтво, наркотики, взагалі скудобіння, озвіріння. Пояснити це лише комуністичною пропагандою не можна. Якби все таке спричинювала лише комуністична пропаганда, то справу можна було б розв'язати порівнюючи легко. Світовий комунізм має далеко менші пропагандивні можливості, як їх має світова Мафія. Коли пропагує знаний комуніст, то люди йому не вірять. Коли ж пропагує ТЕ САМЕ знаний НЕкомуніст, то люди йому вірять. Все це спричинила і не дурнота державних мужів. Якби вони були аж такі дурні, то не були би на високих посадах. Їм просто НЕ СИЛА побороити мафійну пропаганду, бо ж багато дуже високопоставлених людей є фактичними слугами Мафії. Якби якийсь уряд спробував вигнати їх з тих посад, то він був би негайно знів, бо ж всі засоби

творити громадську думку є в руках Мафії (I).

Мафія має комунізм лише як засіб зруйнувати теперішній державний і суспільний лад, бо ж він є перешкодою на шляху до світової влади. Тим-то Мафія підтримувала і підтримує комунізм у світі. Комунізм без її підтримки не мав би й одної мільйонової частини тєї сили, яку тепер має у світі. Мафія є дуже спритна і відважна. Вона боїться лише одного - вільної, критичної громадської думки.

Мафія має більше грошей, ніж всі держави на купу. Щогірше! - Уряди всіх цивілізованих держав є 'в кишені' Мафії, бо всі держави напозичали у Мафії стільки гроша, що кілька наступних поколінь не зможуть їх сплатити. Мафія збагатіла лихварством. Тепер позички не конче треба давати готівкою. Вистачить переписати в банківських рахункових книжках. (Відкрити кредит). Мафія не лише позичає, але її скуповує збанкрутовані великі підприємства за безцінь і ставить їх на ноги. Керівниками тих підприємств завжди призначає загально відомих, поважних осіб. Мафія взагалі діє таємно, не виступає ніде відкрито, напр. не бере високих державних посад, а посилає на ті посади своїх випробуваних слуг. Теперішніми, навіть великими, державами фактично керують не обрані президенти та уряди, але необрані ніким мафійними слугами (свідомими і несвідомими своєї ролі), під личиною дорадників, знавців.

У минулих сторіччях деспоти не ховалися за личинами. Люди знали їхні імена, напр. Цезар, король, імператор, Ш. Талейран, О. Бісмарк, В. Ленін, А. Гітлер. А новітні деспоти заховалися за таємничими назвами як напр. ОД, УОНК, АДА, КІ ССРС тощо. Хто ховається за ними? Що за люди фактично керують в тих установах? А ці ж зашифровані установи видають закони, накази урядам багатьох держав; вони присуджують кари державам, як напр. Іспанії, Південно-Африканській республіці, Конго. Без дозволу цих анонімів Канада чи Аргентина не мають права продати свою пшеницю. Ці аноніми визначають кому дати позичку (напр. ССРС, Югославії, комуністичним державам), а кому не дати (напр. Іспанії, Японії, Єгиптові).

В історії людства бачимо чимало політичних таємних убивств. Тепер воно є вже не окремими винятковими випадками, але звичайним явищем. Напр. таємне вбивство сербського короля Олександера, болгарського Бориса, грецького Юрія. Чому Англія та Франція не допустили, щоб Ліга Націй дослідила справжні причини і справжніх убивників? Король Борис казав англійському письменникові Д. Рідові: "Є у світі велика сила, яка не хоче миру і ладу на Балканах. Про її наміри я попередив Олександера. Вона його вбила, і вона ж уб'є колись і мене. Вона вже двічі пробувала вбити мене" (2). Та сила скидала з трону грецького Юрія три рази. Мафійні часописи прозивали Юрія перше запроданцем Англії, подруге запроданцем Німеччини, потретє фашистської Італії (а він воював її). Не викликавши обурення грецького народу, вона сама отруїла Юрія.

Передові стежі американського війська були вже на передміс-

1) див. "Intelligence Digest". London. VI-1963
2) D. Reed. "From Smoke to Smother".

тях Берліну, коли ген. О. Бредлі одержав наказ зверхників відступити від Берліну на захід, щоб до Берліну першим увійшло московське військо. Чому?

А. Гітлер ніби покінчив життя самогубством. Єдиними свідками ніби спалення тіла Гітлера були: осавул (ад'ютант) Гітлера Гайц Лінге та начальник охорони Гітлера полк. Ратенгубер. Московська Команда в Берліні оголосила, що обидва ці свідки є в її руках. Американська та англійська Команди Берліну хотіли їх бачити. Москвини не дозволили. Чому? Гадають, що тіло Гітлера спалено опівночі 30-IV-1945, а саме тоді генерал Ганс Кребс виїхав на фронт до маршала А. Жукова сповістити про смерть Гітлера і бажання Німців піддатися. За 12 годин він повернувся, але потім і слід по ньому загубився.

Московська Команда Берліну проголосила також, що Йозеф Гебелс покінчив життя самогубством, і тіло його в руках Москвинів. У жодному часописі не було фотографії мертвого Й. Гебелса. Чому?

У Жовтні 1941 року Німці могли взяти Москву голими руками (3) і це знав німецький командувач фронтом. Але його зверхник наказав йому не брати Москву. Хто і чому?

Начальник німецької Генеральної Булави ген. Людвіг Бек добре розумів, що починати війну проти будь-кого було би самогубством Німеччини, бо за тих обставин найменша війна в Європі самасобом перейде у світову війну зі згубними Німеччині двома фронтами на сході і заході, і з гіршими, як за першої війни, облогою (блокадою) морів. З тих причин він таємно намовляв німецьких генералів повстати і скинути Гітлерівський уряд, наколи б А. Гітлер проголосив будь-яку війну. Цей німецький патріот, разом з посадником Ляйпціга Карлом Горделером повідомив ще 1938 року Британський уряд, що А. Гітлер планує розпочати війну. І вони радили Британському урядові твердо, понад всякий сумнів, проголосити, що напад на Чехословаччину вважатиме за проголошення війни Британській імперії. У відповідь на те Англія та Франція порадили Чехословаччині піддатися Німеччині (4).

Президент Ф. Рузвельт умер наглою смертю за дуже таємничих обставин. Умер далеко від дому. Єдиним свідком його смерти була москочка-малярка, що малувала його образ. На другий же день по смерті вона щезла. Звичайно труну померлих (а визначних осіб понадто) лишають не закритою 2-3 дні, щоб родичі та приятелі могли подивитися на нього в останній раз і попрощатися. Труну ж Ф. Рузвельта одразу закрили, віко забили цвяхами, і не показали мертвого Ф. Рузвельта нікому. Не показали навіть його синові, який приїхав здалека. Чому?

Президент Л. Джонсон доручив провадити слідство про вбивство президента Дж. Кенеді відомому мафійному слугі, відкритому комунолюбіві судді Е. Варенові, водночас забороняючи всім іншим слідчим установам досліджувати. По кількох місяцях слідства 20 свідків

---

3) V. Kravchenko. "I Choose Freedom"

4) D. Reed. Ib.

убивства та приятелів причетних до убивства осіб померли наглою смертю. Навіть убивця вбивника президента Л. Освальда жид Дж. Рубенштейн вмер наглою смертю у в'язниці. Чому?

Великий ворог комуністів і мафійних слуг, голова сенатської слідчої лави Дж. Мек-Карті помер наглою смертю в лічниці на невідому хворобу.

В ХХ ст. політичні таємні і нетаємні вбивства переходять вже межі держави, і метою їх є вже не нищення осіб, але нищення ІДЕЙ, що їх вбиті боронили. Ми тепер є наочними свідками всілякого нищення і то на світову міру, а насамперед нищення всіх - без винятку - ідей, що їх породило Християнство. Чолове місце серед християнських ідей займає ідея Вільної Людини і Вільного Народу. ця ідея породила ідеї: гідності людини, вільної думки і слова, особистого почину, народоправства, відповідальність уряду перед народом і законом. "З народу, через народ, і задля народу" так висловив ці ідеї президент ЗАС Б. Франклін. Одним з найголовніших здобутків вільного громадянина є Незалежний Суд, що має однакові закони і задля жебраків і задля королів, що має право карати і короля і уряд. Тепер же, на наших очах, у всьому світі падає шороку влада Парляменту і незалежність Суду. Так поволі, але стало, навіть на батьківщині парламентаризму в Англії, вільний колись громадянин стає лише безвільним колішатком величезної, всесильної, бездушної державної машини. Навіть в Англії і культурних її дочках Північній Америці, Австралії відходить вже в царину спогадів вільний особистий почин (ініціатива), самоуправа, відосередження (децентралізація) уряду, права і вольності, що за них предки пролили море крові. А предки колись казали: "Найбідніший англійський жебрак у своїй безверхій калупці має, законом забезпечені, права НЕ виконати наказу найвищих можновладців Британської імперії. До похилої калупки англійського злидаря буревій може влетіти, але не сміє переступити її порогу, без дозволу власника, сам король. Вільна хата Англії - це найміцніша твердиня волі і могутності британських островів".

Ці горді слова вільного народу сказав 200 років тому своєму королеві його міністер Вільям Піт. А 1947 року англійський же міністер К. Етлі сказав парламентові, що урядовці в усій Англії мають право зайти до кожної англійської хати, не питаючись дозволу, щоб подивитися чи власник бува не порушує наказів уряду. Тепер таке називається гарною назвою 'п'янова державна господарка'. Горді Англії вже не мають моральних підстав співати колишній свій славень: "Ніколи, ніколи, ніколи Англієць не буде рабом". Загубивши моральні підстави цього славня, самособою загубили Англії моральне право і на свій колишній славень: "Британія панує на морях". Загубивши моральне право і на цей - загубили і свою імперію.

Увесь світ є овідком якогось п'янованого наміру накинути кріпацтво не лише малим, але й великим народам, всьому світові. І водночас якихось інстинктових, відрухових зусиль народів вирватися з лабет, що їх затискують. Влада таємничих осіб над урядами навіть і великих держав - це вже факт доведений подіями. Конгресова Слідча Лавя ЗАС виявила навіть прізвища таких осіб в уряді і п'юза урядом ЗАС. Ті особи захопили владу в той спосіб, що тепер політика

кожної держави (а великої і поготів) пов'язана з політикою держав усього світу. Обсяг же світової політики є такий величезний, що її не сила збагнути розумом одної чи кількох осіб, хоч би й геніальних. Тим-то тепер президенти, голови урядів, міністри мусять мати біля себе дорадників-знавців окремих царин життя і то не лише в їхній державі, але й у всьому світі; мусять робити лише те й так, як радять ті дорадники. Так фактично державна політика опинилася в руках тих дорадників, а президенти, королі, міністри обернулися лише в гумові печатки. За останніх 50 років тими дорадниками шораз більше стають мафійні слуги: комуністи, соціалісти, ліві ліберали, інтернаціоналісти.

Ці дорадники кажуть, що тепер у всьому світі запанував нахил (тенденція) до усупільнення та удержавлення всього життя. Щобільше! - Нахил узгіднювати політику одної держави з політикою всіх інших держав у світі. А це породило потребу збільшити кількакратно кількість міністерств. Перед 1914 роком навіть великі держави мали менше, як 10 міністерств. Тепер навіть малі держави мають їх кількадесят хоч і не всі називаються міністерствами. Але ж всякий суспільний нахил творять люди, а ніщо інше. Людина ж роджена вільною, і вона може вибирати: що взяти, а що відкинути. Вільна ж людина віддає свою долю та майбутнє в руки суспільства лише тоді, коли сама не може творити отого "нахилу". Марксизм заперечує можливість духова (а з того і фізично) вільної людини. Ця найбільша помилка марксизму веде його до упадку і забуття на смітнику історії. Цей його упадок вже бачимо на власні очі в СРСР і у світі.

Теперішні президенти, міністри, політики є в полоні сильнішої за них сили. А та захована сила може наказувати їм лише тоді, коли народ не має нагляду над своїм урядом. Щоб уникнути народнього (парламентського) нагляду, та сила видумала новий улад (систему) всіляких надзвичайних 'повномостей', 'уповноважень' урядові, чи окремим міністрам. Цей улад шораз більше обмежує, зменшує права та вільності громадян, що за них сторіччями боролися їхні діди, прадіди. Уряд, міністри обертаються в диктаторів. Голова Великобританського уряду В. Піт казав 200 років тому: "Конечність, неминучість, скрайня потреба і т.п. є лише виправдуванням порушення прав вільного громадянина. Всі вони є доводами (аргументами) всіх деспотів і всіх рабів". А ніколи в історії людства не було так багато ~~духовних~~ рабів, як є тепер. І найголовнішою справою (проблемою) нашої доби є НЕ порожній шлунок, але ПОРОЖНЯ ДУША. Раніше межа між добром і злом була виразно зазначена. Тепер же панує "неутралітет" між добром і злом. А зловіщим є не саме зло, але БАЙДУЖІСТЬ СУСПІЛЬСТВА ДО ЗЛА. Одною з найголовніших причин теперішньої трагедії світу є те, що тепер 95% людей не думають власним розумом. За них думають оті 5%. Те, що називалося колись Людиною (з великої букви) зникло в ХХ ст. Людську істоту з подобою Божою заступили хмари великих, середніх, малих і найменших лівілів, гітлерів, рузвельтів. І не лише в політиці, але й у всій культурі та господарстві. Людству забрало понад 10.000 років часу, щоб від печерної півлюдини вирости на цивілізовану людину, що вже летить на інші планети. Та, останнє кімсторіччя показало - аж надто наочно - що теперішня цивілізована

людина ДУХОВО лишилася й досі печерною півлюдиною. Найпереконливішим прикладом є сталінізм та гітлеризм.

Перша світова війна починалася, щоби запанувала у світі Справедливість. А закінчилася вона найшкідливішою несправедливістю. Друга світова війна починалася, щоб у світі запанувала Воля. А закінчилася вона найжахливішим в історії рабством півсвіту. Третя світова війна почалася, щоби побраталися народи всього світу. А закінчиться вона ..... смертю майже всього людства.

Війна, що розпочалася 1914 року, тягнеться без перерви досі. Лише від 1945 року по 1966 рік вибухло 40 нових війн: в Індонезії 1945-47, у Китаї 1945-49, у Кашмірі 1947-49, у Греції 1946-49, в Ізраїлі 1948-59, на Філіпінах 1948-52, Індо-Китаї 1945-54, у Мальві 1945-54, Кореї 1950-53, Кенві 1952-53, Сінаї 1956, Слезі 1956, Мадярщині 1956, Квемой-Матсу 1954-58, Лебадоні 1958, Тибеті 1950-59, Кіпру 1955-59, Алжирі 1956-62, на Кубі 1958-59, Дяосі 1959-66, Кювеяті 1961, у Тоа 1959-66, Ємені 1962-66, Конго 1950-62, Кубі 1961, Вєтамі 1959 і досі, Гімалаї 1959-62, Анголі 1960-66, Новій Гвінеї 1962, Колумбії 1960-66, Алжирі 1963, Венецуелі 1963, Малоазії 1963-66, Конго 1964-66, Тайланді 1964-досі, Домініканській республіці 1965, Перу 1965, Пакістані 1965.

Велика війна ще не вибухла, бо Московщина і Мафія виграли всі малі війни. А "холодна" війна - це справжня війна. Вона коштує більше грошей, як горяча. Вона поневолила більше людей, як горяча. Вона принесла більше жертв, мук, бід, крові, як горяча. "Холодна" війна вже спричинила горячі війни у: Китаї, Малаї, Індонезії, Алжирі, Конго, Кубі, Іраку, Кореї, Бармі, Тибеті, В'єтнамі, Єгипті.

Зброєю 'холодної' війни є чарівні (магічні) тямки, як напр. поступ, назадництво, демократія, фашизм, соціалізм, шовінізм, воля, мир, спільне добро, братерство народів, об'єднання, згода народів, розвій культури, шастя всього людства, наукова правда, напрям світового розвитку, потреба і неухильність суспільних змін тощо. Ці слова, а пондто слово 'неухильно' гіпнотизує, параліжує розум і волю людей, і вони покладають всі свої надії на всілякі мафійні заходи, наради, угоди, ОД і т.п. не бачачи і не розуміючи справжньої дійсності. Повіні мафійної літератури задурманос розум загалу, бере у свій полон колісь вільну, людську думку. Людина ж бо вільна доти, доки може думати власним розумом. Смертельна небезпека людській культурі йде від ПОЛОНУ РОЗУМУ І ДУШІ людини. А нарід (націю) робить сильним не те, що він має в руках, еле те, що він має в ДУШІ.

Мафія і московщина плянують захопити світову владу не атомовою війною, але мирним шляхом, полонивши душу народів. Мафійний клич: "Ліпше жити в рабстві, ніж умерти вільним" шораз більше поширюється у світі. Все теперішнє життя вказує, що Тегеран-Ялта-Потсдам - це не є вже минувшина. Це і таке є не лише сучасність, але й майбутність.

*****

Християнська віра вчить, що Творець дав людині найбільший її скарб - вільну волю. Вчить, що вільна воля є джерелом сили і шастя людини, але лише тоді, коли людина не поружує Божих законів. За порушення ж їх Бог карає, а Він всюди і все бачить і є всемогутній.

Доки, доки люди твердо вірили в це, не було потреби ставити біля кожної людини сторожа,щоби він пильнував її вчинки.Страх перед карою всебачного Бога стримував двоногого звіря від каригідних вчинків.

Християнська віра вчить,лю людське шастя виходить з єдиного, невичерпального, животворчого джерела.Цим джерелом є ЛЮБОВ. Тяжка 'любов' тягнеться золотом,непереривною ниткою через усю Євангелію. Любити - і то чинно - все Боже,взнесе, високе,красне,чесне,все,що пнеться до неба,до праджерела любові і життя,до Бога.Христос учив не робити людям того,чого не хочеш,щоб вони робили тобі.І християни,хоч і дуже поволі,проте почали розуміти потребу пильнувати з власної волі свою поведінку супроти інших людей.Так зародився самострим,самодисципліна.Людина росла духово,культурно. Ставала на шлях раю на землі. Та,у ХХ ст.показалося, що людина тим шляхом ще не йде. Це сторіччя показало,що цивілізована людина навчилася керувати величезними силами природи, але не навчилася ще керувати найменшою силою - людською природою. Цивілізована нація,що видала великих філософів,письменників,музик,як лишень держава дозволила, кинулася жорстоко катувати,вбивати мільйони безборонних дітей,жінок,дідів. Величезний вибух німецької звірячости показав,що понад 1.000 років Християнства в Німеччині не зробило Німців християнами.

Звірячість виявили не лише Німці,але й увесь цивілізований світ.Напр.він БАЙДУЖЕ придивлявся 1933 року,як Московщина вигублювала голодомором МЛЛЬЙОНИ Українців. А тепер не лише байдуже придивляється,але й сам допомагає Московщині вигублювати ще більше мільйонів людей. Це звіродніння всього цивілізованого світу є найбільшою перемогою світової Мафії.

Мафійні перемоги бачать вже багато людей,але вони зникаюча меншість у байдужому суспільстві.А все,що треба щоби зло перемогло - це щоби чесні люди були байдужі до зла - сказав Е.Бурке.Так! Найголовніша причина мафійних перемог - це байдужість суспільства до мафійної діяльності. Збудити суспільство зможе хіба атомова війна, і вона стане початком духового відродження людства, отже і смерті Мафії.Так,пхаючи людство до атомової війни щоби захопити світову владу,Мафія стає Франкенштайном,с.т.потворою,яка сама себе пожирає.

*****

За першої світової війни кличем ЗАС було:"Демократія в усьому світі".За другої - "Воля в усьому світі".Воєнною метою ЗАС було: зміцнити всюди у світі демократичний лад по 1-ій війні і забезпечити волю всюди по 2-ій війні.

У своїй промові до парламенту ЗАС президент Ф.Рузвельт сказав:"Зовнішні буревії загрожують зруйнувати три - незаступні кожному Американцеві - американські установи,а це:набоженство,демократичний лад і міжнародню добозичливість".А 15-XII-1941 він проголосив через радіо всьому світові,що Американці, піднесши зброю на захіст волі,вже не покладуть її аж поки воля не запанує в усьому світі. Такі були офіційні обіцянки президента найдемократичнішої,наймогутнішої держави у світі - ЗАС.

Славний французький державний муж Ш.Талейранд (1754-1838) казав: "Мова дана дипломатам задля того, щоби вони могли сховати свої справжні думки".- Чи було метою 2-ої світової війни допустити Московщину аж на Лабу (Ельбу)? Чи зробити московським містом Конінгсберг, що його заснували Німці 700 років тому? Чи вигнати 10 мільйонів люду з їхньої прапрадівської землі у світ-заочі? Чи було метою передати Московщині ключі від Східньої Європи і Східньої Азії? Чи віддавати 800 мільйонів люду в комуністичну (фактично московську) неволю? Чи було метою 2-ої війни обернути десяток європейських держав у московські осади (колонії)? Чи поділити на дві ворогуючі половини другий десяток народів? Чи було метою 2-ої війни закласти основи 3-ої світової війни? Атомової, що може знищити нашу планету?

А все це і багато ще подібною - вже довершені факти.

Хто ж їх довершив?

Примка історичної долі поставила 1939 року ЗАС на провідника всього світу. Коли скінчилася війна, військова, технічна, господарча могутність ЗАС була така величезна, що посол ЗАС В.Булліт мав тверді підстави сказати: "Року 1945 ЗАС мали таку величезну силу, що легко могли накинути свою волю всьому світові". І справді, тоді ніхто, крім ЗАС, не мав атомової бомби, ніхто не знав таємниці її виробу. Військова, господарча і політична сила Німеччини та Японії були тоді знищені геть. Виснажене війною все життя Великобританії залежало тоді від ласки чи неласки ЗАС, і то в такій мірі, що В. Чорчлл примушений був поступатися Рузвельтовим вимогам, навіть і тоді, коли бачив їхню шкідливість Великобританії. Тоді існування СССР висіло на волоску. В СССР руїна промисловости та рільництва були ще півбиди, що її Москвини могли направити, грабуючи новозагарбані землі. Війна принесла Московщині значно небезпечніші імперії наслідки, бо та війна знищила віру заляканих громадян СССР у непохитність та непереможність 'саветской власті'. Страх, що був паралізував роками думку і чин рабів СССР, - дуже змалів. Люди почали випростовувати свої хребти. Безробітні, голодні, невідшкодовані озлоблені військові інваліди почали відкрито критикувати 'саветську власть', і навіть погрожувати їй. Московська імперська влада примушена була дещо попустити віжки ("відлига"). А по всій Україні були ще розкидані оті дріжки, що роблять 'вино революції' - клітини ОУН. У західній частині її ще існувала добре налагоджена військова і політична українська сила - УПА та ОУН (5). За таких обставин ЗАС не потребували воювати Московщину, щоби накинути їй свою волю. Вистачило би лише загрозити, що скинуть атомову бомбу на Москву, Ленінград, Урал та інші осередки військової та політичної сили Московщини (6).

Так! - ЗАС мали повну можливість поладнати Східню Європу і всю Азію так, як лише самі забажали би. А як "поладнали" - знаємо.

5) Українська Повстанська Армія і Організація Українських Націоналістів.

6) див. W.C.Bullitt. "The Great Globe Itself".

виникають запити: 1) Чи вони хотіли так "уладнати"? 2) А якщо ні, то хто ж так уладнав?

На перший запит відповідають самі Американці. Посол ЗАС в Москві телеграфував до Вашингтону ще 1936 року: "Ми не сміємо ані на хвилину піддаватися омані ніби можна встановити на правду приятельські стосунки із саветським урядом, чи з комуністичною партією, бо ж мета обидвох - запровадити комунізм у всьому світі" (7).

Англійський банкір, що добре знав світові справи, Віктор Стасун сказав ще 1940 року: "Незадовго ми побачимо Московщину найгіршим ворогом Великобританії. Й усунення А.Гітлера не зменшить московську ворожнечість до нас" (8).

Славний американський діяч о.Ч.Кофлін писав: "Ніхто не простить А.Гітлерові його злочинів, убивств, ані його союзу з Іс.Сталіним. Але коли буде знищений гітлеризм, тоді комунізм оволодіє Німеччиною і посунеться під Париж та Лондон" (9).

Кол.президент ЗАС Герберт Гувер тиждень по нападі Німеччини на ССРСР сказав: "Казати, що у спільці зі І.Сталіним ми забезпечимо волю у світі - це глум та кпини з волі; це - заперечення волі" (10)

Член парламенту ЗАС Роберт Тафт казав 29-VII-1941 через радіо: "Чи ж можна повірити, що Московщина воює за демократичні ідеї? А наш президент шойно проголосив, що ЗАС дадуть ССРСР всю допомогу, що лише зможуть. Чи задля того щоби поширити чотири волі в усьому світі треба давати комуністичній Московщині гармати, літаки, плази (танки)? Та ж, жодна держава не спричинилася до цієї війни більше, як власне Московщина. Не було би угоди поміж Московщиною та Німеччиною - не було би нападу на Польщу. Отже, Московщина є такий самий нападник, як і Німеччина. А ЗАС має - в імені демократії - зробити союз із найжорстокішими деспотами у світі. Перемога комунізму у світі буде далеко небезпечніша ЗАС, ніж перемога нацизму, бо ж нацизм не має найменших виглядів поширитися в ЗАС, а натомість комунізм вже має чималі осяги в ЗАС, він бо ж виступає в демократичній личині".

Сенатор Г.Джесон кричав у сенаті: "О, Боже! Чи ми, Американці падали колись так низько, щоби вибрати поміж двома катами? Та ж І.Сталін був союзником А.Гітлера! А тепер ми самі постачаємо Сталінові зброю, яку він вже колись проти нас" (11).

Гурт патріотів Зас оприлюднив 5-VIII-1941 таку відозву до суспільства ЗАС: "Американський нарід мусить твердо вимагати від Парляменту та Сенату (Конгресу) припинити теперішнє втягнення ЗАС у війну. Так званий 'позичка-винайом' переходить - встановлені законом - межі. Уже наша фльота чинно виступила у війні; вже наше військо обсадило військові бази поза Америкою. Уже ССРСР одержав від нашого президента обіцянку допомогти військовим вирядом, хоч Парлямент та Сенат не давали йому уповноваження на це. Уже є інші

7) "USA - Soviet Relations". Publ. by State Department.

8) "New York Herald Tribune" 24-XI-1940.

9) rev. C. E. Coughlin in "Social Justice" 23-X-1939

10) G. N. Crocker. "Roosvelt's Road to Russia".

11) "Times" 18-VIII-1941

виразно воєнні, потягнення нашого уряду. Ця війна не є світовим ударом деспотії з волею. Отже, з огляду на те, що ця війна є війною лише за панування деспотів, наш нарід не бажає брати в ній участь. Мало-хто з чесних людей вірить, що Німеччина та Італія є тепер, чи можуть бути колись загрозою незалежності будь-якої частини американського суходолу (континенту), якщо ми належно дбатимем про охоронні заходи. Боля в Америці не залежить від вислїду боротьби інших держав за панування". Цю відозву підписали: кол. президент ЗАС Г. Гувер, підпрезидент Чарлз Дейвіс, кол. міністер Гефорд Мек-Найдер, губернатор стейту Іліной Френк Ловден, кол. посол Генрі Флетчер, кол. посол Йошуа Кларк, ректор університету Роберт Готчінс, редактор "Вашінгтон Пост" Фелікс Морлі, визначні письменники Ірвін Коб, Кларенс Веланд, визначні діячі Олф Лендон, Джозеф Скатергуд та інші найвизначніші особи ЗАС.

Голова Великобританського уряду В. Чорчіл писав: "Це була би безмежна катастрофа, якби московське дикунство знищило культуру і державну незалежність старих європейських народів" (I2).

Славний журналіст ЗАС К. Віганд писав ІЗ-ІІ-І944: "Наступна третя світова війна вже розпочалася; вже показує своє жакливе обличчя, хоч попередня (друга) війна ще не скінчилася. Ця третя війна - це війна між Сходом і Заходом, що її Московщина вже започаткувала. І дивний глуз (іронія) долі! - ЗАС та Великобританія торують дорогу Московщині. Кінець теперішньої стрілянини та бомбування не буде кінцем війни. Скрізь порохований дим теперішньої війни вже видно зариси третьої світової війни, що розгориться надобре за яких пару десят років. Спочатку вона буде переважно ідеологічна та господарча (економічна)". Це писав він за три місяці перед Ялтинською нарадою (конференцією) (I3).

Отже, бачимо, що в ЗАС були поважні люди, які попереджували про московську небезпеку. І не дивлячись на це, хтось чи щось зробили повоєнне, міжнародне життя таким, яким ми бачимо його тепер.

Хто зробив? Що зробило?

Коріння всіх теперішніх нещасть Західного світу лежать в тому, що І9І4 року Європа не мала ані одного державного мужа настільки далекозорого, щоби побачити, що той І9І4 рік започаткував нову добу в історії людства - добу НАЦІОНАЛІЗМУ, добу творення нових націй і відродження припалих старих. Жодний європейський державний муж не добачив, що на Сході Європи повстали сили, які визначатимуть долю Європи і всього світу на наступні сторіччя. Європейські історики, громадознавці (соціологи), політики не зрозуміли, що азійський, хижакський, московський, нарід викинув І9І7 року на смітник історії свою морально зігнилу, духово знесилену провідну верству - дворянство, а покликав до влади нову, молоду, повну наснаги провідну верству - півінтелігенцію; покликав новітніх Пбгачових-Разіних з університетськими дипломами, жадобних вести свій нарід на нові, ще більші загарби Європи та світу. Осліплені москов-

---

I2) Його лист до міністра А. Ідена з 2І-Х-І942

I3) G.N.Crocker.Ib.

ськими істориками, європейські політики не добачили на Сході Європи свого єдинопевного союзника-рятівника - України. І хоч дорого заплатили 1935-45 р. Європейці за сліпоту своїх вождів, проте і досі не зрозуміли ані своєї помилки 1917-20 рр. ані причин московських перемог. Не зрозуміли, бо 1917 рік прискорив також і духове гниття європейської провідної верстви та занепад колишнього її творчого духа. По 1917 році Європейці не видали ані одного державного мужа розміру Наполеона, Бісмарка, Кромвеля. Шогірше! - По 1917 році до державної влади прийшла духова і розумова дрібнота. А їй не сила (хочби й хотіла) збагнути велич подій і сил, що започаткували 1917 року нову добу в історії людства.

Невігласи думають, що йде боротьба американських капіталістичних (під личиною демократичних) ідей з московськими соціалістичними (комуністичними) ідеями. А справді ж - навпаки. Йде боротьба американських соціалістичних ідей з московськими націоналістичними (під личиною комуністичних). Яскравим прикладом того є Китай. Таж історичним фактом є те, що комуністичний уряд в Китаї допомогли запровадити ЗАС, а не Московщина. Без допомоги ЗАС не було би й досі комуністичного уряду в Китаї (14).

Політика Московщини є НЕ соціалістична, а чисто московська, націоналістична (15). Це політика ЗАС є соціалістична. ЗАС в політиці (понадто в домашній) вже викинули на смітник чимало капіталістичних ідей, вже запровадили чимало соціалістичних ідей та засад. Московщина ж навпаки. Вона вже викинула деякі соціалістичні ідеї, а запровадила капіталістичні.

Радіотлумач (коментатор) ЗАС Дін Меніон сказав: "ЗАС від 1917 року досі не мали жодної перемоги над комуністичною Московщиною ані на полі бою, ані за дипломатичним столом. Шогірше! - У зброєвих вирібнях ЗАС працює понад 2.000 московських шпигунів. Найвищий Суд ЗАС від 1953 року до 1962 року ухвалив 20 разів на користь комуністів. Цей Суд уневажнив закон, який вимагав обов'язковий запис (реєстрацію) кожного комуніста в ЗАС. ЗАС дали комуністичній Югославії допомоги на два мільярди доларів; продали (запідурно) їй військові ракетні літаки; вишколили в ЗАС кілька сот югослов'янських військових летунів. Уряд ЗАС заборонив своїм генералам провадити проти комуністичний вишкіл вояків. ЗАС вже готові віддати Московщині Берлін, підписавши з нею якусь угоду, хоч дуже добре знають, що Московщина з кількох сот угод не дотрималася ще жодної, і напевно порушить угоду про Берлін (крок назад, щоб потім зробити два вперед), а ЗАС не вишлють свого війська боронити Берлін" (16).

Демократичний лад в ЗАС, хоч помалу, проте стало вироджується на соціалістичну, зосереджену (централізовану) диктатуру. Напр. парламент (конгрес) вже ухвалив надати президентові диктаторські права на випадок якогось великого нещастя, наглої війни, великих

---

14) Про це див. розділ IX цієї книжки.

15) Документальні доводи цього див. П. Штепа. "Московство"

16) "The Cross and the Flag" III-1962.

заворушень тощо. За таких обставин президент має право проголосити винятковий, воєнний стан, і перебрати ВСЮ владу в ЗАС. Чи той винятковий стан прийшов чи ні - визнає сам президент. Отже, від нього одного залежить: чи запровадити диктатуру, чи ні. А президент є водночас і головнокомандувачем війська ЗАС. Так парламент стає більш-менш 'гумовою печаткою' в руках президента. А поготів і тому, що міністрів призначає сам президент, і вони підлягають лише йому. Проголосивши винятковий стан, уряд ЗАС перебирає під свою безпосередню владу ВСЕ життя ЗАС. Він перебирає всі шляхи і засоби перевозу, радіостанції, всі промислові підприємства, все рільництво з рільниками і машинерією, всі склади та крамниці харчів, всі запаси пального, мобілізує всіх громадян до обов'язкової праці там, де хоче уряд. Так уряд плянуватиме і керуватиме ВСІМ життям, не лише громадським, але й особистим. Отже, буде той лад, який існує вже 50 років у ССРСР.

Президент ЗАС Тома Джеферсон казав ще 165 років тому: "Ми, Американці створили майже досконалу республіку. Але чи наші нащадки втримають її? Чи дуже збагатівши, не забудуть про вартість волі? Високий бо добробут без високої моралі та любови до волі - це найкоротший шлях до руїни".

Йому відповів 1952 року американський патріот ген. Д. Мек-Артур кажучи: "Наші політичні провідники ведуть ЗАС простісенько до комуністичної держави, і то так твердо, ніби політикою ЗАС керують самі кремлівські диктатори"

Ген. Д. Мек-Артур ясно бачив, що в ЗАС стало посилюється рух до диктаторської держави, з її нищенням всіляких вільностей і прав громадянина і громади. А ці ж права та вільності були і є основою політичного, господарського, суспільного поступу та величі ЗАС (17)

Президент ЗАС Авраам Лінкольн казав сто років тому: "Якщо ЗАС колись впадуть зруйновані, то зруйнують їх не зовнішні сили, але всередині. Це саме повторив 40 років тому президент Герберт Гувер та історик ЗАС Н. Ботлер (18). І справді, теперішні президенти ЗАС: Ф. Рузвельт, Г. Труман, Д. Аїзенгавер, Дж. Кенеді гостро ганили т. зв. "правих", с. т. людською мовою патріотів ЗАС, а всі попередні президенти навпаки хвалили патріотів ЗАС. А риба від голови починає гнити. Отже, пророцтва Т. Джеферсона, А. Лінкольна, Г. Гувера, Н. Ботлера вже починають здійснюватися.

Патріотичний журнал ЗАС "Хрест і Прапор" писав: "Якщо не буде глибокої зміни в американському народі, якщо не буде справжнього хрестоносного походу проти всіх злих сил руїни, безбожництва, безморальності особистої і громадської, то ми будемо свідками занепаду й упадку ЗАС. Культурне злихвалення всього суспільства ЗАС знизу й догори. Розвал родини. Помилки, житання, заляк, страх закордонної політики, нерозважна заборгованість - все таке зруйнували не одну державу в історії. В усьому житті нашому бачимо брак ідейності, брак засад правди та справедливости. Відкрита пропаганда розпусти,

---

17) "Times-Dispatch" 7-IX-1951

18) N.M. Butler. "The American As He Is".

дикунського нищення заради нищення. Ми, Американці багато балакаємо про наше провідництво у світі, але, як показує життя, ми не здатні дати того провідництва. Ми думаємо, що ми зможемо купити за наші долляри пошану інших народів до ЗАС. А ті народи одною рукою беруть наші долляри, у другу дають нам полічника" (19).

Нахил до морального упадку і соціалістичної диктатури бачимо не лише в ЗАС, але й у всіх цивілізованих і півцивілізованих державах. По 2-ій світовій війні бачимо в кожній країні т.зв. "вільного" світу великі обмеження волі та прав людини і громади. Запроваджуючи ці обмеження заради потреб війни, уряди обіцяли уневажнити їх по війні. Не уневажнили. Збільшене заради війни число державних урядовців, не лише не зменшили, але навпаки - збільшили і в мирний час. А всім їм треба платити. Отже, податки ростуть шороку. Заборгованість держави росте шороку так, що й наступні покоління ніколи не виплатять і будуть рабами світових банкірів. Так соціалізована держава (у "вільному" ніби світі) погано, проте стало обертається у Франкенштайна (потвору, що сама себе пожирає).

Патріот ЗАС проф. С. Емрі пише: "Замість миру та добробуту без боргів, ми, Американці заборжені по вуха і маємо безперестанку війни. Банкірська мамона захопила уряд і панує над нашим народом. Вона остаточно зубожніє і поневолить наш народ. Її політична машина зосереджена, а її головною метою є провадити безконечні війни, щоб витягати гроші з народу і не випустити державної влади зі своїх рук. Обидві наші партії є її слухняними слугами, а наші міністерства обернулися в її канцелярії, що стягають з народу гроші задля неї" (20).

Малий гурт банкірів та промисловців ЗАС і Європи уклав на початку ХХ ст. далекосяглий план захопити у свої руки багатства і владу всього світу. Найголовнішим способом до того сплянував замінити демократичні конституції ЗАС та інших держав на соціалістичні диктаторські закони світового уряду, який був би в їхніх руках. Далеко раніше (1776 року) німецький професор, жид А. Вайзгаупт був уклав план захопити світову владу, просякаючи своїми агентами уряди, підриваючи уряди зсередини, руйнуючи мораль і побожність людей, запроваджуючи всілякими способами безлад (хаос) в культурне, господарче, громадське, політичне життя великих держав. Цей план повністю взяв той гурт банкірів. Маючи великі мільйони грошей, ця Мафія захопила у свої руки способи і засоби, що ВИКОНУЮТЬ СВІТОВИМ ЛЯДІ людини, с. т. школи, видавництва, часописи, журнали, радіо. Вона дарувала великі мільйони доларів на вибори президентів, сенаторів, членів парламенту (21). Самозрозуміло під умовою, що вони виконуватимуть накази Мафії. Пізніше (1928 р.) Мафія захопила у свої руки величезні гроші фундацій: Форда, Рокфелера, Карнегі та інших. З тих грошей вона дарує шороку мільйони доларів на дослідну та видавни-

---

19) "The Cross and the Flag" X-1968

20) Ib. XII-1969.

21) На вибори президента ЗАС витрачається понад 10 мільйонів доларів. На вибір сенатора - понад один міль. члена парламенту понад півмільйона дол.

чу діяльність соціалістів.

Цей гурт змовників (мафія) вже 1912 року мав великі перемоги. Напр. парламент та сенат (конгрес) ЗАС ухвалили 16-ту та 17-ту недемократичні поправки до конституції ЗАС; ухвалили заснувати державний запасовий банк (22), якому надали право випускати паперові гроші і взагалі керувати грошевою (фінансовою) політикою ЗАС.

Цей же гурт банкірів заснував у ЗАС за свої гроші соціалістичне товариство з найрозумніших і високопоставлених науковців та політиків під назвою 'Дослід' (23), яке 1919 року перезвали на 'Раду Закордонних Стосунків' (24). Таке саме товариство з такою ж самою метою він заклав в Англії, назвавши його 'Королівський Заклад Міжнародних Справ' (25), в Бельгії під назвою 'Заклад Міжнародних Стосунків' (26), в Данії - 'Данська Закордонна Політика', в Індії - 'Індуська Рада Світових Справ' та під подібними назвами у: Франції, Італії, Югославії, Греції, Туреччині. Як бачимо, назви різні, але засновник (і найвищий керівник, що дає їм гроші) той самий гурт банкірів - світова Мафія.

Рада Закордонних Стосунків цілковито опанувала міністерство Закордонних Справ ЗАС. Усі найвищі посади у тому міністерстві обсажені членами цієї Ради. Членами цієї Ради були президенти Д. Айзенгавер та Дж. Кенеді. Офіційним головою Ради був міністер Закордонних Справ Д. Раск. Але прізвиш справжніх голів знає лише начальник Політичного Звідунства ЗАС. Так напр. був банкір, голова Світового Банку та Фордівської Фундації Джан Мек-Клой.

Рада Закордонних Стосунків є лише одною (найвпливовішою) з багатьох установ Мафії. Мафія не є якоюсь одною, докладно окресленою установою чи товариством з певним, знаним людям уставом, річними зборами тощо. Вона є радше таємним, ніде не записаним стоваришенням дуже розумних, високоосвічених науковців, політиків лівих (переважно соціалістичних) переконань, та банкірів. Кожний з них на своїй посаді намагається здійснити свої ідеї, насамперед ідею світової наддержави зі світовим диктаторським надурядом. Тепер іде боротьба за те ХТО мав би мати ВСЮ владу в тому світовому надуряді.

Маючи у своїх руках величезні мільйони доларів всіляких фондаций, маючи своїх однодумців на найвищих посадах в урядах, має Мафія силу скеровувати в бажаному їй напрямі політику найбільших держав. Має силу навіть і в демократичних державах, бо має у своїх руках засоби творити громадську думку. У ЗАС напр. всі найбільші видавництва, радіові мережі належать мафійникам. Головним мафійним часописем є "Нью-Йорк Таймс". Офіційним ідеологом Мафії в ЗАС є проф. Р. Нібор, а жрецем єпископ А. Дон. Мафійними ідеологічними провідниками є професори Г. Ласкі, Л. Кейнес, С. Геріс та інші.

---

22) Federal Reserve System.

23) The Inquiry.

24) The Council of Foreign Relations.

25) Royal Institute of International Affairs.

26) Institute des Relations Internationales.

Англійський історик Е.Джібон подає п'ять головніших причин упадку Римської імперії. Це: 1) Хоробливе зігніття поваги і святості основи людської громади - родини. 2) Сталий зріст податків і марнотратство податкових грошей на даремний хліб та розваги юрби, 3) Всенародня жага, шал до розваг, шораз більше неморальних, хтивних, жорстоких. 4) Безнастанна розбудова військової потужности і нехтування справжнього ворога, а це морального зігніття, розклад особистої відповідальности, якими ворог безупинно підкопував, підточував державу зсередини, 5) Розклад набоженства (релігії), упадок побожности. Віра обернулася лише в зовнішню обрядовість і втратила свою моральну, унапрямяючу силу (27). Чи ж не такий стан є тепер у ЗАС?

---

27) E. Gibbon. "The History of the Decline and Fall of the Roman Empire".

I

ТАЄМНІ ТОВАРИСТВА.

Ідея Єдиного, Всемогутнього Божества, що створило всесвіт, була і за передісторичних часів поширена серед більш-менш цивілізованих народів. Доктрина Єдиного Найвишого Божества, що складалося з трьох богів, була поширена серед стародавніх жреців Єгипту, Азії, Америки. Ті жреці тримали ту доктрину у великій таємниці від загалу людей (1).

Найстарший європейський осередок утаємничених був у Греції. Грецький філософ і математик Пітагор (580-500 до РХ) жив кілька років в Єгипті, де пізнав таємничу науку Ізиса. Повернувшись до Італії, він заклав свою секту, що поділялася на нижчу та вищу. Нижча знала лише менші таємниці, а вища - всі. Пізніше масони перейняли від пітагорійців їхні геометричні знаки.

У всій Азії, від найдавніших часів, був поширений міт, віра в 'Великого Рятівника', 'Короля', 'Переможця', 'Законодавця', який звільнить людство від Зла і поверне рай на землі (2). Цей міт існував у Персії серед заратустріяців і серед Жидів. Ще 500 років перед Христом провідник заратустріяців Зердачт пророкував прихід Месії, з народженням якого з'явиться нова зоря, і що його породить Непорочна Діва, і що волхви зі Сходу принесуть Немовляткові Месії дари (3).

Доктрину Єдиного Бога і Св.Трійці вчили рабіни ще перед Христом. Так стародавня Кабала оповідає про Катера-Батька, Біну-Мати чи Св.Дух і Гочма-Сина (4).

Стародавня (перед РХ) Кабала вчила, що прийде Месія, який поверне рай усьому людству. У пізній (по РХ) Кабалі рабіни виправляли слова 'всьому людству' на 'лише жидівству'. Щобільше! - Дописали, що Месія проголосить війну всім нежидам (5).

Той факт, що чимало християнських доктрин існували ще перед РХ, як напр. доктрина Св.Трійци, чудесного народження Бога-Сина, прихід Месії тощо не заперечує історичного факту життя Христа на землі. Народження, життя і смерть Христа є науково доведеною історичною дійсністю.

-
- 1) A. de Plongeon. "Secret Mysteries".
  - 2) P. L. Drach. "De l'Harmonie entre l'Eglise et la Synagogue"
  - 3) D. Herbelot. "Biblioteque Oriental".
  - 4) P. L. Drach. Ib.
  - 5) див. "Зогар" від. Шемот 8, 96.

Прослава (глюрифікація) Зла, якої так багато у теперішніх безбожників, комуністів, соціалістів, анархістів - має своїх попередників ще зперед 500 років тому. Тоді існували секти гностиків, чорного чаклунства (магії), які обожали сатану, прославляли Каїна, Датана та Абірама в Содомі і Гоморі, Юду Іскаріотського тощо. Вони були ворогами не лише Християнства, але й всякого набоженства (релігії). Вони були ворогами самого Бога. Вони намагалися обожествити людину, як напр. таємна гностична секта Карпократіянців, яка існувала в Олександрії в II ст. Отже, й обожання людини, людського розуму теперішніми соціалістами має корені у стародавніх таємних сектах.

Історична вага таємних сект є в тому, що вони - як напр. гностики - завжди перекручували набоженські та моральні ідеї, щоби спанталічити людей, і звабити їх до своєї секти (тепер партії), якою керують невідомі членам провідники.

Крім Жидів, ворожі Християнству секти, товариства існували вже у II ст., як напр. Гностики, Карпократіянці, Маністи. Секту гностиків заснував Жид Симон Магус, який був кабалістичним чаклуном. Секту маністів заснував у III ст. в Персії Корбікус, який ставши провідником секти, змінив своє ім'я на Маніс. Від цієї секти пізніші масони перебрали свої знамена (символи) та обряди. Маніс учив, що все у світі є Зло, що все життя збудовано на засаді зла, що Адам і Єва були дітьми диявола (6), що Адам мав статеві стосунки з відьмами, а Єва з відьмаками, і так створилося покоління чортів. Це чортознавство (демонологію) перебрала в IV ст. секта Евчитів, а пізніше секти: Павліканів, Богомлів, Люцеферіян. Гностівство та маніхівство були першими спробами спотворити Християнство (7).

Вчений мусульманин, вільнодумець араб Абдула ібн Меймун заснував 872 року в Персії таємне товариство Батинів. Членство поділялося на сім ступнів. Ідеологія того товариства вважала набоженство за 'вуздечку на нарід' (8), а побожних людей - за божевільних. Це товариство поставило своєю метою створити величезне, на весь світ, об'єднання вільнодумців-безбожників (9) з гієрархічно побудованим, дуже служнячим (здисциплінованим) членством, керованим диктатором (10). Метою того величезного товариства було захоплювати всюди державну владу у свої руки, щоби державною силою здійснювати ідеї товариства. Засадкою того товариства було: "Мета виправдує засоби". Отже, можна і треба вживати таємне вбивство, заляк (терор), брехню, ошуканство тощо (11).

Абдула Маймун уважав загал суспільства за дурнів, що не мають стільки розуму, щоби зрозуміти вищі ідеї та ідеали, і тому керувати життям можуть і мусять самі лише мудреці, втаємничені у вищі провідницькі доктрини. І члени батинського товариства поділялися на

---

6) Жидівська Кабала вчить, що всі нежиди є дітьми диявола.

7) за М.Н. Webster. "Secret Societies and Subversive Movements"

8) Москвини кажуть: "опіум для народа".

9) Таке створилося у XIX та XX ст. під назвою I-й, II-й, III-й Інтернаціонали

10) Так побудована КП СРСР.

11) Все це бачимо в СРСР і в комуністичних партіях.

сім ступнів. До I-го ступня належали невластиві старники (кандидати), що їх навчали сябри (члени) вищих ступнів. Якщо старник був послухним і вірним, то його помалу підвищували до наступних вищих ступнів. Сябри забор'язувалися не признаватися, що вони є сябрами товариства. Ідеї товариства голосили (пропагували) лише сябри вищих ступнів, закриваючись якоюсь личиною, як напр. удаючи себе за одноступнів, до кого промовляли, лише заховано додаючи своє 'але', с. т. підсуваючи свою батінську ідею. Так роблять і тепер комуністи у країнах, де люди ставляться вороже до комуністичних ідей, напр. тепер є багато священиків-комуністів, які приховано голосять безбожництво. Голосачи комунізм серед побожних мусульман, комуністи не чіпають набоженства. Хоч бітінці вважали загал за дурний, проте запрягали дурнів до свого політичного возу. Тепер таких дурнів-некомуністів (часто з університетською освітою), які допомагають комуністам запроваджувати комунізм, називаємо московською шостою колоною (I2).

Ідеї та засади товариства Батінів перебрав у XVIII ст. засновник таємного товариства Властивих (Ілюмінаті) німецький жид проф. Адам Вейсгаупт.

Один з провідних сябрів Батіні, пройдисвіт та ошуканець Араб на ім'я Кармат заклав 896 року своє таємне, залячне (терористичне) товариство на засадах Батіні. Він намовив своїх прихильників віддати йому їхні маєтки і жити комуністичним життям, с. т. мати спільне майно, спільних жінок, спільно працювати. Він сприяв відкритій статевій розпусті, і голосив беззастережне безбожництво. Він учив, що нема жодних моральних законів, отже нема й жодного переступу чи гріха. Напр. нема нічого злого в тому, що заб'єш ворога чи противника, загарбуєш його майно. В наслідок такого навчання його товариство обернулося у ватаги відкритих опришків (бандитів), які вбивали та грабували всіх і все. Так караміти опанували велику частину Арабії, гірло Єфрату, а 920 року захопили Мекку.

Як захист від карматичного опришництва, повстало 909 року нове товариство на батінських ідеях та засадах - Фатімітів. Провідником був пів-араб, пів-жид Магді. Це товариство заснувало 1004 року в Каїрі свою таємну 'Велику Ложу', додавши до семі батінських ступнів ще два. Назовні та ложа додержувалася мусульманської віри, але сябрів від п'ятого ступня навчали, що набоженство та набоженські обряди - це лише способи тримати людей у покорі, а всі набоженські доктрини є лише притчами (алегоріями). Ця ложа стала зразком ложі Властивих (Ілюмінаті) XVIII ст. Обидві трималися засади: не вірити нічому і мати відвагу на все. Обидві нищили всі і кожну засаду, ідею моралі та набоженства. Обидві мали та саму мету - панувати.

Турок Ізмаїл Даразі заснував 1021 року в Каїрі нову мусульманську таємну секту 'Друзів'. Він проголосив каліфа Гакіма божеством. Той каліф був жорстоким тираном, і його Єгиптяни вбили, а тіло сховали. Це дало Даразові нагоду створити міт, мовляв Гакіма не вбито, але він навмисно сам зник, щоб випробувати віру людей, а

пізніше знову з'явиться, щоби покарати невірних, відступників. Нашадки тих друзів у Лебадоні й тепер святкують день "зникнення" Гакіма. Сябри цієї таємної секти поділялися на три ступні: найнижчий - 'невігласи', середній - 'учні', найвищий - 'мудреці'. Керували сектою лише 'мудреці'. Обряди (ритуал) цієї секти були такі самі, як у пізнішій масонській ложі Великого Сходу. У своєму голошенні (пропаганді) друзі виступали серед мусульман, як мусульмани, серед християн, як християни (ІЗ). Тепер так роблять комуністи.

Перс Гасан Саба заснував 1090 року таємне, гієрархічне товариство 'Таємні Вбивці'. Воно - як і Велика Каїрська Ложя - мало безбожницьку ідеологію, яку ховали під личиною побожності. Це товариство стало 600 років пізніше (1793) духовим батьком французького товариства Якобінців. Гасан дуже зміцнив владу вищих ступнів. Хто противився, того таємно вбивав. Та, той заляк поширився і на самих провідників товариства. Вони таємно вбивали один одного. Самого Гасана отруїли. Так робили і провідники французьких Якобінців 1793 року. Монгольська навала Малої Азії 1250 року знищила владу 'Таємних Вбивників', але саме товариство існує і тепер. Це товариство 'Таємних Вбивників' стало зразком пізнішим європейським таємним товариствам, як напр. італійським карбонарам, ірландському Братству, французькій масонській ложі тощо.

Малий гурт французьких Хрестоносців заклав 1118 року в Бруссалімі орден, який мав боронити святі місця від ворогів Християнства. Палестинський король Балдвін II подарував йому будинок коло храму Соломона, і тому цей орден знаний в історії під іменем 'Лицарі Храму', чи скорочено 'Храмовики'. Папа Римський благословив той орден. Храмовики складали присягу бути убогими, статевно чистими, слухняними. Напочатку Храмовики дотримувалися цієї присяги, але збагатівши від великих пожертв побожних добродіїв, забули за ту присягу, і стали пияками, ненажерами, розпусниками, жадобні багатств. Війни з ворогами Християнства вони обернули на збагачення Ордену. Вони обернулися навіть у безбожників, блюзнірів, не визнавали божественности Христа. Мажи в усій Європі великі маєтки і багато золота та срібла, Орден став великим європейським лихварем, позичаючи навіть королям, урядам. Це давало йому силу впливати на політику тих урядів. Орден набував великої політичної сили. Цю загрозу побачили французький король Філіп та Папа Римський Кліментій V. Вони наказали слідство. По слідстві і суді, європейські уряди закрили 1312 року Орден Храмовиків (14).

СПАРТАКОВЦІ.

Німецький професор, Жид Адам Вайзгаупт заснував 1776 року в Мюнхені таємне товариство 'Люмінаті' (освічені, втаємничені). Він мав приборане прізвисько (псевдо) 'Спартак', отже це товариство було більш відоме під назвою 'Спартаківці'. За зразок він взяв Каїрську Велику Ложу. Остаточною метою Спартаківців було об'єднати все людство в одній безбожницькій наддержаві з єдиним диктаторським сві-

ІЗ) за N.H. Webster. Ib.

14) Ib.

товим урядом. Щоби таку велику мету досягнути треба було насамперед захопити владу в державах світу. А щоби захопити державну владу, треба полонити розум суспільства, накинати йому потрібний Мафії світогляд; треба знищити мораль, християнські чесноти, набоженство. Така висока мета, як шастя всього людства оправдує засаду "мета виправдує засоби". Отже, оправдані: брехня, опуканство, вбивство, муки, катовання, зрада, повстання, тощо (15). Треба мати своїх таємних спартаківців в університетах і церквах, серед професури і студентства, серед впливових священиків, єпископів, в урядах серед міністрів і президентів. Треба прославляти спартаківців письменників, журналістів всіма способами і всіма силами. Задля того треба мати якомога більше таємних спартаківців серед видавців і книгарів, критиків. Коли якийсь письменник напише твір, що має багато читачів, то треба вжити всіх можливих і неможливих способів, щоби притягнути того письменника до спартаківської ідеології. Якщо він покажеться непіддатливим, мусимо такого знеславити, обріхати, щоби читачі йому не вірили, щоби він утратив вплив у суспільності" (16).

За А. Вайзгауптом загал людей (навіть і освічених) є такий дурний, що не може зрозуміти: де є його власне шастя. Тим-то про остаточну мету спартаківців - світова наддержава - їм не треба казати. Цю велику мету можуть знати лише кілька найвищих спартаківських провідників. Серед загалу ж спартаківців і неспартаківців треба голосити спартаківські ідеї під личиною християнської любови покривдженим, справедливості, добробуту всіх людей, потреби суспільного та господарчого поступу. І серед записаних обов'язків спартаківця читаємо, що спартаківець має шанувати державу, віру, мораль. Але вся діяльність спартаківців була нищенням держави, віри і моралі. А. Вайзгаупт так само писав, що спартаківці досягнуть свою мету мирним способом, не пролявши й краплинки людської крові. А за французької революції 1793 року вони проляли море крові. Він писав: "Людина сама має повернути загублений рай на землі. Таємниця цієї мудрости лежить у самій природі. Прийде час, коли не існуватимуть окремі народи, а буде одна на весь світ людська родина розумних істот. Людський розум буде найвищим законом".

А. Вайзгаупт добре знав лад та діяльність стародавніх і сучасних йому таємних товариств. Він належав також до масонської ложі в Мюнхені.

До Спартаківців належали і дуже високопоставлені особи, як напр. понад 30 французьких князів на чолі з Філіпом Орлеанським, барон А. Клуц, Г. Мірабо, жидівські банкіри: М. Мендельсон, Веселі, Ітціґ, Фредландер, Меєр тощо.

А. Вайзгаупт писав: "Найдивнішим є те, що священики та богослови, які належать до нашого товариства, вірять, що наша віра є справжньою християнською. О, люди! І в чому не можна вас переконати? Через наші впливи у високих колах, ми викинули єзуїтів з професорських катедр. Всі професори у військовій школі належать до нашого

---

15) N. H. Webster. "World Revolution".

16) N. H. Webster. "Secret Societies".

товариства. Багато спартаківців є серед священників, урядовців, учителів. Тепер німецьке шкільництво є під нашим великим впливом, бо управителі шкіл є таємними спартаківцями. Добродійні установи також у наших руках. Сила нашого товариства в тому, що ми знаємо: від якою личиною (назвою) виступати та яким гаслом закривати справжню нашу мету" (17). Він писав це у XVIII ст. Чи ж не таке саме тепер у XX ст. в Америці та в Європі?

А. Вайзгаупт писав до провідників спартаківців, щоб вони при-тягали до спартаківського товариства людей високопоставлених і насамперед молодих, високоосвічених (18). Він писав їм: Чи ви досить знаєте: що то є керувати взагалі, а таємним товариством і по-готів? Керувати не лише більш-менш поважними людьми, але й найвище поставленими і всіх народів і всіх вір. Керувати не фізичною силою (державною владою), а з'єднати їх нерозривно ідеологічно, духово. Людей розкинутих по всьому світі" (19).

Серед спартаківців було чимало всілякого роду пройдисвітів, неморальних, розпусників, пристасованців тощо. Але було також чимало і людей чесних, моральних, ідеалістів, мрійників, реформаторів, А. Вайзгаупт тримав їх усіх укупі поділом на ступні, де нижчі члени не знали остаточної мети спартаківського товариства, навіть не знали дійсних прізвищ своїх зверхників. А. Вайзгаупт використав знання та досвід усіх попередніх таємних товариств, і з того всього зробив своє товариство (орден) дуже сильною політичною машиною. Від 'Таємних Убивць' він перейняв їхні способи заляку (терору), від масонів - їхній улад та таємничість, від М. Макіявелі - його філософію політичної моралі.

Баварський уряд закрив 1786 року спартаківське товариство. У провідників Цваха та Басуса уряд знайшов таємні листи і документи спартаківців, і оприлюднив їх (20). Ніякого розголосу не було.

По закритті товариства спартаківців у Німеччині, спартаківці перенесли свою діяльність до французьких масонських лож. Пізніше вони відродили своє товариство в Німеччині під назвою 'Німецький Союз' (жнія), в Італії під назвою Haute Vente Romaine. В Італії був їхній осередок від 1814 до 1848 року. У Франції вони відбудували своє товариство під назвою 'Якобінська Громада', притягнувши до неї багато високопоставлених осіб.

Спартаківці існували (таємно) і в XIX ст. Начальник німецької державної варті (поліції) звітував ще 1813 року про їхню діяльність. В європейських подіях 1848 року бачимо - поруч шляхетних ідей визволення з гноблення - також й ідеї та тактику спартаківців. Пізніші таємні товариства наслідували спартаківців.

Після того, як уряд закрив товариство спартаківців у Баварії, багато спартаківців - на чолі з самим Спартаком (А. Вайзгауптом) вступили до французьких масонських лож, і там розвинули дуже вели-

---

17) див. Einige Originalschriften des Illuminatenorden"

18) Це бачимо тепер у ЗАС.

19) "Nachtrag von weitem Originalschriften"

20) "Die neuesten Arbeiten des Spartacus und Philo".

ку діяльність. Вони скоро захопили у свої руки фактичний провід французького масонства. Засліплення та дурман Французів були такі великі, що багато з найвищої аристократії стали сліпими слугами спартаківців. Так спартаківці заклали і керували Громадою Якобінців. Проте, були люди, які бачили справжню мету спартаківців (отже і опанованих ними масонських лож), і попереджували про її небезпеку державі і Церкві. Так напр. кардинал Капрара попереджував 1787 року Папу Римського. Маріс Ліше написав книжку, в якій писав: "Обдурені люди, зрозумійте, що існує змова зла проти добра, брехні проти правди, деспотії проти волі, невігластва проти освіти. Метою тої змови є панувати у світі. Таке видається неможливим, неімовірним, але фактично це є цілковито можлива загроза величезного нещастя, якого не знав ще світ" (21). Він писав це 1789 року, отже перед революцією.

Провідний масон граф Г. Мірабо був і провідним спартаківцем. У своїй "Історії Пруської монархії" він пише, що метою спартаківців було: знести кріпацтво, панщину, уневажнити всі пільги аристократії, зменшити податки, запровадити волю слова, віри, згромадження, закрити ремісничі цехи та промислові об'єднання, уневажнити мито. Баварські спартаківці виробили програм реформи дуже подібний до того, що увалили пізніше (1789 року) Установчі Збори Франції. На перший погляд мета справедлива. Але чому вимагали закрити цехи та промислові об'єднання і знести мито? - Треба пам'ятати, що фактичний провідник німецьких масонів король Фредеріх Великий не цурався жодного способу ослабити французьку державу і розв'язати французько-австрійський військовий союз.

Та, вимога цих справедливих реформ - як їх подав Г. Мірабо - була лише личиною, за якою ховалася справжня мета спартаківців - захопити владу, щоби знищити капіталістичний лад, і запровадити анархічний, бездержавний, безстановий, без права особистої власності, безбожницький, безкультурний, дикунський лад, де богом була би природа. Тож цілковито правдиво соціаліст і масон ХІХ ст. Люї Блянк назвав А. Вайсгаупта одним з найглибших змовників.

Той же Г. Мірабо писав довірочно провідним спартаківцям таке: "Ми мусимо завалити весь улад, уневажнити всі закони, знищити всю владу, створити безлад. На початку ми мусимо дати людям волю, потурати їхній задрісті та писі, підтримувати їхні марні надії, обіцяти їм щастя, коли ми запровадимо новий лад. Але ми мусимо обережно відкиляти їхні примхи, їхне бажання жити так, як вони хочуть. Загал (маса) бо не може бути законодавцем, бо ж він керується не розумом, але почуттям, і не має належного знання. Проте, загал є тим важелем, яким законодавці можуть керувати загалом за своєю вподобою і потребою. Отже ми примушені вживати той важіль, щоби піднести ненависть загалу до всього, що його ми хочемо знищити, щоби посіяти серед загалу привабливі йому омани. Також ми мусимо підкупити всіх продажних письменників, щоби вони прославляли, хвалили наші накази і ганили наших противників та ворогів. Священники мають великий вплив на загал, тому треба їхній вплив знищити, малюючи їх як бре-

---

21) M. Luchet. "Essai sur la secte des Illumines".

хунів, ошуканців, галасів, малюючи набоженство, як дикунський забобон. Мусимо вигубити священників, ченців, роздмухуючи ненависть до них, перебільшуючи їхній добробут, ненажерливість, розпусту, брехливість, безбожництво. Мусимо стягнути наспід аристократію та шляхту. Мусимо проголосити засаду одноправности всіх станів, хоча однаковости ніколи не існувало і не може існувати ніде і не в чим у світі. Ми проголосуємо її, бо вона приваблює людей до нас. Упертих наших противників ми мусимо всіх вигубити, їхні маєтки відібрати чи спалити, шоби налякати інших. Якщо ми не зможемо цілковито знищити старий світогляд, старі забобони, то зможемо дуже захитати віру в них. Зі своєї природи загал є дуже жорстокий і нетямущий. Він бачить лише все зле, і не добачає нічого доброго. Понад все мусимо не допустити до будь-якої самоуправи міст та земель. Мусимо обіцяти загалові велику знижку податків, великий добробут усіх працюючих, справедливість, одноправність. Хоч би які й не були би жимерні (фантастичні) наші обіцянки, загал їм повірить, бо він завжди легковірний на те, чого бажає. А повіривши буде чекати дуже довго. Заради перемоги революції всілякі способи, всі жертви, страждання, кров, нищення - все виправдане. М.Макіявелі правду каже, що мета виправдує засоби" (22). К.Маркс цей лист напевно читав.

Таке і багато ще жорстокішого писали московські соціалісти ХІХ ст. Вони напевно не читали цього Мірабовського листа. Отже, їхні жадливі думки підказувала їм їхня московська, кровожерна, загарбницька душа. Можливо, що В.Ленін читав цей лист, бо він був закордонном і багато читав про таємні товариства. Тим-то нема нічого дивного в тому, що московські соціалісти, захопивши 1917 року державну владу, здійснили все та, про що пише в цьому листі Г.Мірабо, додавши ще більше і своїх московських старих історичних традицій.

*****

МАСОНСТВО.

Самі масони не знають: коли, де і як повстало масонство з його обрядами. Вони мають лише здогади (теорії), що повстало: I) Від біблійних патріархів, 2) З поганської мітології, 3) Від будівничих храму Соломона, 4) Від Хрестоносців, 5) Від Храмовиків, 6) Від римської Академії Майстрів, 7) Від фахових кам'янарів Середньовіччя, 8) Від секти Рожевого Хреста ХVІ ст. 9) Від архітекта катедри Св. Павла - Христофора Врена, 10) Від Олівера Кромвеля, 11) Від князя Чарля Стюарта, 12) Від Др. Десагульєра та його приятелів 1717 року. Та, всі ці здогади - помилкові. Направду ж теперішнє масонство повстало від злиття двох різних традицій: фахових каменярів-будівничих та філософій життя і смерті. Перші дали форму, а другі - дух масонства (23).

Будовання великих палаців, храмів, твердинь була великою відповідальною працею. Будівничі були об'єднані у свої союзи (шехи). У Римі існувала Колегія Архітектів. З огляду на важливість бу-

---

22) "Croquis ou Projet de Revolution de Monsieur Mirabeau"

23) K.H.Webster. "Secret Societies".

дівельних союзів їхніми опікунами (патронами) були королі.Ті союзи мали свої закони,прапори,обряди,відзнаки. До союзу каменярів (масонів) пізніше стали приймати - як почесних членів - високоповажних осіб небудівельників. Ці некаменярі створили ідеологію каменярського союзу,обернувши цей союз у товариство вільних каменярів (масонську ложу).Ложа Св.Павла в Лондоні офіційно проголосила 1703 року,що приймає і не фахових будівничих.

Деякі історики масонства кажуть,що початків масонства треба шукати в Єгипті,Асирії,Індії,Персії.Але докладніша аналіза масонських обрядів,кличів,знамен (символів),речівні (фразеології) показує,що всі вони є не єгипетські,не асирійські, не перські,але є жидівські.Джерелом їх треба вважати жидівську Кабалу.І самі масони починають свій родовід (генеологію) від Адама,Ноя,Авраама,Давида і Соломона. А Кабала ж так само починає жидівський рід від цих людей. І Кабала є далеко старша за теперішнє масонство. Теперішні масонські обряди,знамена мають своєю основою жидівський переказ (легенду) про жидівського святого,героя, будівничого храму Соломона - Пірама, якого вбили його вороги,але він воскрес і вознесся до неба. Жиди згадують і тепер що річнію жалобок. Згадують його жалобом і масони. Щоправда,Жиди позичили цей переказ у Єгиптян.Єгиптяни мали переказ,що вбиті Озіріс та Адоніс воскресли і вознеслися до неба.Та,масонська жалоба (траур) має форми жидівської жалоби,а не єгипетської.

Храмовики одержали від храму Соломона не лише свою назву,але й також чимало жидівських переказів, у тому числі і переказ про будівничого того храму Пірама.І коли уряди закрили орден Храмовиків,храмовики запровадили жалобу по Пірамові, як знамено (символ) знищення їхнього ордену.Багато храмовиків перейшло до масонських лож.

Жидівський письменник Б.Лазар пише,що Жиди були повитухами масонства (24). Герб Великої Ложі зробив жид Яків Темпло, тим-то всі його знаки (емблеми) є жидівські:віл,людина,лев,орел позичені у Кабалі (25).

Світове масонство - це не є щось одне,об'єднане одною спільною всім ідеологією,уставом,обрядами. Навпаки,світове масонство є різноманітне,хоч і під одною назвою 'масонство'.Та,загально можна поділити світове масонство на дві відмінні: 1) масонство у протестантських країнах,як напр. Британській імперії,ЗАС,Голляндії,Данії,Швеції тощо та 2) масонство в католицьких країнах.На загал масонство в католицьких країнах не є революційне, є далеко менше безбожницьким,а масонство у протестантських країнах все безбожницьке, революційне,соціалістичне,як напр.найбільша і найвпливовіша Велика Ложа Сходу в Парижі.

Ідеологія британського масонства - це: світове братерство, людяність,мирне, еволюційне (не революційне) удосконалення насамперед моральне,починаючи від особистого,а далі громадське,державне,міжнародне.Ідеологія ж французького масонства пересякнена іде-

---

24) B.Lazare."L'Antisemitisme".

25) N.H.Webster.Ib.

ями спартаківців, як напр. "Мета виправдує засоби", світова революція, безбожництво. Британські масони вірять у 'Великого Архітекта Всесвіту' і безсмертність людської душі та вимагають від кожного масона, шоби він був побожним (будь-якого набоженства). Французькі масони навпаки, вони вже цілковито відкрито проголосили війну всім набоженствам, уважаючи їх дикунськими забобонами, дурією. На місце Бога вони ставлять людолобство (гуманізм). Так офіційно, а в найвищих ступнях навчають "Мета виправдує засоби" і світовий деспотичний уряд (26).

Масонські ложі були засновані: у Парижі 1725 року, у Мадриті 1728 р., у Гаазі 1731 р., у Гамбурзі 1733 р.

Цікава ніби дрібниця. До масонських лож не приймають незаможних людей.

Хоч британське масонство має однакові з французьким, еспанським: обряди, ступні, знаки, проте британське дуже відрізняється від там-тих. Найголовніше, що британське масонство не займається політикою, а лише добродійством (філантропією). Воно збирає річно фонд 300.000 фун. стерлінгів на добродійну допомогу убогим. Британські ложі забороняють навіть обмірковувати політичні справи в ложах. Намагання втягнути британське масонство в політику (напр. у вибори) британські ложі вважають злочином і карають членів за те. Англійське масонство відтягнуло 1878 року своє визнання французьких лож, і заборонило своїм членам відвідувати французькі ложі, і само не приймало гостей з французьких лож. Отже, пірвало зв'язки з французьким масонством. Також британське масонство противиться об'єднанню світового масонства в один союз. Думка об'єднатися провалилася 1889 року на всемасонському з'їзді в Парижі, але пізніше 1902 року масонський з'їзд у Женеві ухвалив створити Міжнародну Канцелярію задля Масонських Справ'. Британські масони не приїхали на той з'їзд пояснюючи тим, що британське масонство не дозволяє політики у своїх ложах. Проте, британське масонство ніколи не засуджувало революційної, безбожницької діяльності французького португальського та інших масонств. Британські масони не були аж до 1813 року безбожниками, як французькі та інші. Два з провідних засновників (1717 року) Лондонської Великої Ложі були священники: Др. Теофіл Андерсон та Др. Джем Десагуїєрс. В XVIII ст. у молитвах британських масонів згадувалося навіть Христа. Британські масони були вирозумілі (толерантні) до всіх набоженств. Це вже по 1813 році британські масони стали байдужі до Християнства, а в XX ст. стали навіть на революційний, безбожницький шлях французького масонства (26).

Британські масони запровадили 1846 року найвищий, 33-ій ступень 'Рожевий Хрест'. До цього ступня мали право належати лише побожні християни. Нехристияни не мали права належати. Цей ступень мають і французькі масони, але до нього мають право належати лише безбожники та Жиди.

Паризьку Велику Ложу заснував гурт яacobінів на чолі з Ш.

Радкліфом. Великим Майстром її був 1705 року князь Філіп Орлеанський, пізніше правитель (регент) Франції.

У Франції було 1789 року понад 2.000 лож об'єднаних у Велику Ложу Сходу, з членством понад 100.000 осіб. В Установчих Зборах Франції всі революціонери були масонами. Французький історик пише, що всіма якобінцями керували провідники спартаківців (27). Кривавий заляк якобінців, вибухи ненависти, нищення культурних скарбів, набоженства, жадоба крові таємних товариств тощо - все це скероване не лише проти урядів та дуків, має свої глибокі, кількатисячорічні корені в історії сатанізму. Збезчещення, зогидження церков, нищення хрестів якобінцями - це лише наслідування товариств чорного чаклунства (магії), кабалістів, гностиків, спартаківців. "Христос був шахрайським пророком" в устах якобінця Ж. Марати - це ж лише луна храмовиків.

Французькі масони послали 1761 року до Америки Жиди Степана Моріна, щоб він заклав там масонську ложу. Він заклав з 16 особовим проводом. З тих 16 було 7 Жидів: Ісаак Лонг, Ісаак Коста, Мойсей Геес, Барух Спітсер, Мойсей Коген, Авраам Джакоб, Гітман Лонг.

Паризька Велика Ложа започаткувала 1737 року писання і видання (видано 1751 року) великої "Енциклопедії" (азбуковника), яка дуже поширила революційні ідеї у світі. Німецький король Фредеріх II зробив авторів Д. Дідера та Дж. Далеберта членами Пруської Королівської Академії, і дав їм велику пенсію, не вважаючи на те, що та "Енциклопедія" голосила (пропагувала) ідеї проти монархії і Церкви. Фредеріх передбачав, що та книжка зруйнує монархічні погляди французької аристократії, і вона політично зігніє. Він не помилився. Французька революція вибухла 40 років пізніше.

Член Великої Ложі Сходу Комін Альбанцелі досягнув найвищий ступень 'Рожевий Хрест', і пізнав справжню ідеологію та мету тої ложі. Хоч він був безбожником, проте він був французьким патріотом і та мета й ідеологія його так обурили, що він покинув масонство і написав правду про ту ложу. У тій книжці він пише, що всі 33 ступні ложі можна поділити на три частини: 1) Три нижчі ступні, члени яких не знають жодної таємниці чи справжньої мети масонства. Ці три ступні ідеологічно підготовлюють лише старників (кандидатів) на членство. 2) Середні ступні, які ідеологічно вишколюють членів і випробовують їхню вірність масонству. Вони подають - у відповідній формі - дещо з ідеології масонства, але не подають справжньої політичної його мети. 3) Найвищі ступні - це невеликий гурт вже випробуваних, певних, вірних масонству, провідних членів, справжніх прізвиш (всі мають прибрані) яких ніхто не знає, крім голови ложі. Лише вони знають справжню ідеологію і справжню мету масонства. До цього гурту належать не лише Французи. В тому гурті є багато Жидів (28).

Упроваджуючи К. Альбанцелі до 30-го ступня ('Лицарі Калоша'), його зверхник казав йому: "Ти мусиш знати в чому є сила масонства."

---

27) L. de Langre. "Histoire des Jacobins".

28) M. C. Albanceli. "Le Pouvoir occulte contre la France".

Бона не в числі членів, бо ж у Франції є лише 25.000 (1889 року) масонів. І не тому, що масони є найрозумнішими людьми. Серед масонів є чимало розумової малечі. Сила масонів в тому, що ми добре згуртовані, слухняні проводові, маємо сильний провід, а найголовніше тому, що наш провід ясно уявляє дуже високу, велику мету масонства. А також і тому, що ніхто нам не перешкоджає вести Францію й інші народи до тої мети" (29).

Французька Велика Ложа Сходу стала світовим осередком ширення всіляких інтернаціоналізмів, соціалізму, світянства (космополітизму) тощо.

Бельгійське масонство пішло шляхом французького. Еспанське та португальське пішло ще далі за французьке, бо творило і провадило португальську революцію 1908-21 років та таємно вбила еспанського короля Карлоса і його сина.

Масонські ложі Східньої Європи опанували соціалісти та Жиди. Після повалення комуністичного уряду Бела Куни в Мадярщині, поліція знайшла архів масонської ложі Тіор. У ньому знайшли опис (протокол) засідання членів найвишого ступня. Великий Майстер ложі Др. Карлос казав на тому засіданні: "Ідеальний світ ми називаємо масонським світом. Соціалістичний світ також буде ідеальним світом. Так віра масонств і віра соціалізму тотожні" (30).

"Ми, масони вітаємо соціалізм (комунізм) як широкого нашого товариша у наших зусиллях поліпшити людський добробут. Соціалізм і масонство, разом з комунізмом, вирости з одного, того самого корня" (31).

"Християнський Бог є Богом, але й Сатана є також богом. Правда віра - вірити і в Сатану, бо ж він не менший бог за християнського" (32).

Між провідниками португальської революції 1921 року був Великий Майстер португальської масонської Великої Ложі Сходу - Магакес Ліма. Ця ложа вбила португальського президента А. Паєса. На теперішніх португальських грошах надруковано масонські знаки: простокутник та колорис (циркуль).

Уповноважений Найвишого Догматичного Проводу' європейського масонства (Шотландського обряду) підписав 1874 року з уповноваженим американської жидівської ложі Бнаі Брітс братерський союз. Цей союз тримається в таємниці. Про нього можуть знати члени лише найвишого ступня. Американська жидівська ложа Бнаі Брітс платить найвишому проводові європейського масонства річно 10% своїх прибутків (33). Назовництво, знамена й обряди європейського масонства переповнені жидівськими ідеями та назовництвом. Масонство Шотландського Обряду вживає жидівський календар і жидівську азбуку (34).

29) там-же

30) A. Barsay. "A Szabadkornivesseg Bünei".

31) "Latonia" VII-1849

32) "The Freemason" 19-I-1939.

33) D. Margiotta. "Adriano Lemmi".

34) "Jewish Encyclopedia". vol. 5.

Французький Жид Мартін Паскаль заснував 1754 року окрему, масонську, таємничу, кабальську ложу під назвою 'Вибрані Жреці', що фактично була спартаківською. Вона дуже скоро поширилася по всій Франції. Ідеологія, обряди та лад її взято з жидівської Кабали, з додатками поганської віри, дикунських забобонів, чаклунства. Провід її називався жидівською назвою Сенедрім, і найвищі ступні називалися жидівськими назвами. Члени не знали справжніх прізвищ своїх зверхників, але запряглися на все життя беззастережно виконувати їхні накази. Ці ложі стали осередками навчання кабалістичних ідей та всілякого чаклунства. Вони об'єдналися 1771 року з Великою Ложою Сходу.

До німецької масонської ложі вступив 1738 року навіть пруський король Фредеріх Великий і став навіть Великим Майстром, він збільшив число ступнів до 33. Цим він об'єднав - під своїм проводом - всі масонські ложі в Європі, крім британських. Фредеріх запряг європейське масонство до пруського державного возу (35). З усіх масонських лож лише одна пруська не приймала до свого членства Жидів. Німецькі масони, не вважаючи на їхню інтернаціональну балаканину, були запеклими німецькими патріотами, націоналістами. Такими були і німецькі (36) соціалісти. Тим-то О. Бісмарк і підтримував їх. К. Маркс і голови німецької соціалістичної партії (Ф. Ласаль та Г. Фріше вірно служили німецькому загарбництву (імперіалізові). Ідейним джерелом німецького масонства і загарбництва був макіявелізм. І засновник німецького масонства (спартаківців) А. Байєгаупт і король Фредеріх обидва мають своїм учителем Н. Макіявелі. К. Маркс і Ф. Енгельс були макіявелістами. Масони проповідували у Франції миролюбство (пацифізм) і людолубство (гуманітаризм), але в Німеччині проповідували німецький патріотизм (37).

Папа Кліментій XII викляв 1738 року масонство, а французький король заборонив масонські ложі. Проте, таємно вони діяли й далі.

Італійська фашистівська партія не приймала до себе масонів.

Німеччина в XIX ст. і Московщина в XX ст. обидві запрягли масонство і соціалізм до свого державного загарбництва (імперіалізму). Масонами були: Фредеріх II, О. Бісмарк. У Франції були: Г. Мірабо, Ж. Клемансо.

*****

ТЕОСОФІЯ.

Обожання (культ) Злої Сили існував вже на світанку людської цивілізації. Існували таємні секти, що поклонялися Сатані, як напр. каїніти, євхїти, люцеферіяни. Секта люцеферіяни поширилася в XII ст. у Чехії, у XIII ст. у Німеччині в XIV ст. в Італії і Франції. Ця секта вживала ворожбитство, чаклунство. Вона зогиджувала, блузнїрила всяке набоженство. До неї належали не лише неосвічені дурні люди, але й освічені, високі аристократи, як напр. маршал Франції Тіль де

---

35) N.H. Webster. Ib

36) і московські

37) N.H. Webster. Ib.

Ре. Вона приносила сатані криваву жертву навіть дітьми. В чорному чаклунстві (магії), у вірі сатаністів знаходимо багато впливів жидівської Кабали.

В XIV ст. Жиди мали дуже великі впливи у вищих колах суспільства: Іспанії, Португалії, Італії. Жид Ісаак Люрія заклав 1450 року у Флоренції кабалістичну школу чорного чаклунства. Ця школа поширила обожання диявола на всю Європу. В Талмуді читаємо: "Якби людське око могло би бачити чортів, то неможливо було би людям жити. Чортів у світі далеко більше, як людей. Чорти всюди оточують кожную людину. Убрання рабів скоро зношується, бо стало третєся об чертів (38). Талмуд наводить і гієрархію чортів.

У XVIII ст. по всій Європі дуже поширилося захоплення аристократії чаклунством (окультизмом). Всілякого роду пройдисвіти чаклуни, алхемики, ворожки набули дуже великого впливу, і заробляли великі гроші. Королі, найвищі аристократи, шляхта всі шукали 'філософського камня', 'еліксиру життя' тошо. Французькі масони багато вживали всілякого чаклунства, як параван масонської ідеології.

Теософізм (богопошук) започаткував у III ст. Амонія Сакас. В XVI ст. існувало 'Братство Теософів Рожевого Хреста'. Теперішні "богошукальні" (теософічні) згурти заклала 1875 року в Нью-Йорку московка Г. Блаватская. Вона казала, що таємничі доктрини вона пізнала в Тибеті, і сама їх упорядкувала. Вона була нахабна пройдисвітка і брехуха. Ті доктрини вона пізнала в Парижі від жидів-кабалістів, що видко з дуже великого впливу Талмуду на її писання. Напр. у її книжці, яку видало 'Теософічне Товариство' в Нью-Йорку читаємо, що Христос був звичайним байстрюком, а мудрости навчився від жидівської секти Єсенів в Єгипті. Інші теософи навчають, що Христос ніколи не існував, а байку про його ніби життя, смерть і воскресення видумали ченці аж у II ст.

Г. Блаватская видавала себе за буддистку. Вона писала, що її богопошук цілковито не цікавиться політикою. Але вона ж пробувала 1879 року відбудувати в Індії 'Світове Братерство'. Одна з провідниць того братерства А. Безан дісталася до масонської ложі (єдиної, що приймала жінок до ложі). І це вона додала до масонського гасла 'братерство' ще й політично-соціалістичні 'воля' та 'однакоправність' (рівність).

Теософська згрумада не є науково-дослідною установою, а є лише пропагандивним гуртом, що має своєю метою замінити чисті, ясні, зрозумілі християнські доктрини на якусь нестравну саламаху східних забобонів, кабалізму і просто дурисвітства (39).

Люди та згурти, що хотіли, чи намагалися знищити набоженство та суспільний лад існували вже на світанку людської історії. Всі таємні, руїнницькі згурти мали дві спільні всім прикмети: 1) Жодна з них не була протижидівська, 2) Всі вони ставилися вороже до Християнства. Напр. і А. Вайтгаупт, і Ф. Вольтер, і Фредеріх Великий хоч і казали, що вони шанують Християнство, але кожен з них все своє

38) "Гулін" ІІІ, ІІІІ

39) N. H. Webster. Ib.

життя поборював християнські ідеї.

Панувати у світі мріяли: Олександр Македонський, Наполеон, Фредеріх Великий, А.Гітлер, всі московські царі разом з соціалістичними В.Леніним та Н.Хрущовим.

Всі таємні та півтаємні товариства, згурти мали своєю метою захопити найвищу владу і панувати. Всі вони - і стародавні і теперішні - мали ті самі ідеї і ті самі способи їх здійснювати. Всі вони вживали підступ, брехню, заляк, ошуканство, горлопанство (демагогію), підкупство, кривоприсяги, таємничість, таємні вбивства тощо. Всі вони керувалися засадою "Мета виправдує засоби". Всі вони поборювали нищили набоженство, волю, особистість (індивідуальність). Всі вони побудували свої товариства на засаді беззастережного, гієрархічного послуху (дисципліни): жодних виборів, а лише призначення згори, смерть зрадникам і відступникам., обов'язок кожного члена слідкувати за іншими членами і виказувати зверхникам не лише зрадливих, але й хитливих. Все це мали і Маністи III ст. і Каїрська ложа XI ст. і Храмовики XII ст. і Спартаківці XVIII ст. і Ленінська та Гітлерівська партії XX ст.

Спартаківський архів, протоколи Сіонських Мудреців, тези III Інтернаціоналу, діяльність ОД, накази та література німецьких нацистів, московських більшовиків - всі вони доводять, що існує світова сила, яка нищить набоженство, патріотизм, волю, права людини і народів. Сила, яка хоче знищити все Божеське в людині й обернути людину в бездушну, бездумну, служнячу машину.

Після невдачі спартаківців, з'явився 1847 року "Комуністичний Маніфест" та "Капітал" К.Маркса. В них читаємо те саме, що й в архіві спартаківців, а це: знищення набоженства, знищення патріотизму, знищення родини, знищення волі, знищення особистості (індивідуалізму), знищення особистої власності, знищення громадських прав, знищення, знищення, знищення. А що мали збудувати - див. на СССР. У своїх основах марксизм є ніщо інше, як удосконалений спартакізм.

У всіх писаннях, діях, наказах: А.Вайсгаупта, К.Маркса, М.Бакуніна, С.Нечаєва, В.Леніна, А.Гітлера, III Інтернаціоналу, жидівського Сангедрина тощо на першому місці стоїть вимога ЗАХОПИТИ ВЛАДУ (державну, світову). А про те, що вони будуть робити, коли захоплять владу, про майбутнє їхнє БУДІВНИЦТВО вони подають лише імлісті загальникові, порожні гасла. Натомість їхня стратегія та тактика нищення випрацьовані до найменших дрібниць.

В.Ленін не змарнував часу на еміграції. Він від ранку до ранку вивчав історію таємних товариств: Храмовиків, Спартаківців, "Протоколи Сіонських Мудреців", масонство. Духовість, вдачу, світогляд московського народу та інтелігенції він добре знав. І він зрозумів, що Москвини розбудували свою імперію лише завдяки тому, що вживали стратегії і тактики таємничих товариств. Зрозумів, що ідеї противні ідеям тих товариств зруйнують московську імперію. А московську інтелігенцію вже почали захоплювати такі згубні імперії ідеї, як міжнародній соціалізм. І в його монгольській (40) голові

зродився плян врятувати московську імперію, вживаючи гарної, при-
вабливої личини інтернаціонального соціалізму. "Світове об'єднан-
ня всіх гноблених і покривджених робітників шоби визволитися з
капіталістичного рабства". Способи, як це робити - подали спарта-
ківці. Про них оповіли Москвинам В.Бакунін, С.Нечаєф та інші.

*****

Масонське світове "братерство всіх людей" - це омана (ілю-
зія), марновіра (утопія). Образно братами називаються дуже подібні
люди, чи щільно об'єднані заради спільної мети. Різні народи не ли-
ше НЕподібні один на другого, але дуже часто мають протилежні влачі,
протилежні мети. Отже, їхнє об'єднання заради світового миру - це бу-
дова без основи, на піску. Перший же буревій розвалить її. Біблійна
Вавилонська вежа є знаменом (символом) цього.

Найбільшою (і найнебезпечнішою) помилкою - перебраною від ма-
сонства - демократії є безпідставна, сліпа ВІРА, що світовий мир
може здійснити міжнародство (інтернаціонала), с.т. знищення патрі-
отизму. Ця віра безпідставна, бо ж людина, яка не любить ближчих лю-
дей, не може любити дальших. А лише любов, приятельство зближує лю-
дей.

Сталий світовий мир ледве-чи коли здійсниться. Лише обопільна
пошана до природних прав кожного народу, може створити їхнє духове
зближення, приятельство. Отже, шлях до співжиття народів іде не че-
рез інтернаціоналізм, але лише через націоналізм. Інтернаціоналіс-
ти, миролюбці (пацифісти) мріють об'єднати супротивності людські. А
це ж безпідставна, бо проти природна омана. Так миролюбці своїми ома-
нами сприяють не мирові, але навпаки - війні.

Масонська (і соціалістична) віра в можливість досконалої лю-
дини - це щось далеко гірше, як омана. Нема нічого більш побажано-
го і потрібного людям, як їхнє намагання до досконалості. Християн-
ство вчить людей намагатися до БОЖОЇ досконалості. Але коли людина
повірить, що вона вже досягнула досконалості, то вона матиме себе за
божество. Масони і соціалісти вірять, що новонароджена дитина є
природно досконала, а це життєві обставини її псуєть. Отже, керуючи
унапрямою обставинами, можна зробити людину досконалою. А це при-
зводить логічно до безбожництва. Безбожники не можуть відповісти на
запит: "Чому ж природжена досконалисть людини не охоронила людину
від зіпсуття недосконалим суспільством? Як же так сталося, що доско-
нала з природи людина створила недосконале суспільство? Віра в
природну досконалисть людини, а з того і віра у всемогутність люд-
ського (не Божеського) розуму і призвела до теперішнього здича-
віння цивілізованих народів. Призвела до великої ДУХОВОЇ кризи.

Масонство, нищучи віру в Бога, обожествляючи людський розум,
нищить духові основи людського життя. Масонство, підтримуючи соці-
ялізм, з його станом ненависті, нищить людолобство. Отже, голосний
крик масонства, що воно керується людолобством (гуманізмом) є брех-
нею, ошуканством.

II

ЖИДІВСТВО

Жидівський нарід належить до культурного кола кочовиків. Це відбилося на всій долі жидівського народу. Основна прикмета кочовика - це нестримний потяг до мандрівки, нахил змінювати місце побуту. Кочовик не хоче жити стало на одному місці. Йому байдуже де жити. Він не знає і не хоче знати любви до своєї землі. Патріотизм йому цілковито чужий і не зрозумілий. Це є основна психологічна причина чому Жиди розселилися по всьому світі. Історія людства не знає жодного народу - крім жидівського - що так розселився.

Кочовики не мають своєї землі, а з того не мають любви до землі (1). Вони ненавидять рільничу працю. Московський уряд (до 1917 року і по 1917 році) пробував зробити рільниками Жидів та Циганів. Він закладав жидівські та циганські села в Україні, будував їм хати, давав машинерію та позики. За кілька років у тих селах не лишилося ані одного Жида чи Цигана. Тож нема нічого дивного в тому, що Жиди почали переселюватися з Палестини по всьому світі, навіть ще й тоді, коли мали свою жидівську державу. Коли в Рим вигнав Жидів з Палестини (які були зробили 90 року повстання проти римської влади), то в Палестині лишилося жити лише маленька частина жидівського народу.

У грецькій, латинській і європейських мовах назва Юдея (Iou-
daïos, Iudaeus, Judean) ніколи не означало набоженства (релігії). Воно означало землю, край. За часів Христа в тому краї не було набоженства, що його називали 'юдейське' (2).

Назва Жид з'явилася в Європі шойно в XVIII ст. Походить вона від перекрученої латинської назви Iudaeus. Так само і назва жидівської віри Юдаїзм - недавнього походження. Цієї назви нема в жидівській Біблії, ані в Талмуді. У Біблії жидівська віра називається 'Тора Ягве', 'Іра Ягве', що означає 'Божа Наука', або 'Божовияв'. Назву 'юдаїзм' вигадав жидівський історик Флавій Йозеф (37-95 по РХ) у протиставу до 'геленізм' (3).

Є Жиди ізраїльські і Жиди хозарські. Утікаючи від візантійського та мусульманського наступу на Палестину, 12.000 палестинських Жидів переселилися через Персію, Туркестан до Хозарської держави

- 1) Нема в усьому світі такого народу, який так любить свою землю, як її любить нарід український. Він обожає свою землю.
- 2) Ч. К. "Facts Are Facts"
- 3) rabi Adolf Moses. "Yahvism".

на Волзі. Хозари були поганями. Їхній король (каган) Булан III за-
 провадив 966 року жидівську віру в Хозарській державі. Утікаючи
 від монгольської навали 1239 року, Хозари переселилися на захід
 до України, Польщі, Румунії, Малярщини, а звідтам далі до західних
 країн. Серед теперішніх Жидів 90% є хазарського (а не Палестинсь-
 кого) походження. Дуже багато жидівських прізвищ є хозарські, як
 нпр. Коган, Каган, Каплан (4).

Скільки є Жидів у світі? - Жидівська Лава та Рада Синагог по-
 давали 1933 року, що всіх Жидів у світі було 16.500.000. Часопис, що
 його власниками та редакторами є Жиди, перевів 1947 року підраху-
 нок усіх Жидів у світі. Він знайшов, що тоді Жидів було в усьому
 світі 19.200.000 (5). Жиди кричать, що А. Гітлер вигубив 6 мільйонів
 Жидів. Якщо зменшити 19.200.000 на ці 6 мільйонів, то матимем, що
 Жидів було 1933 року 13.200.000, а не 16.500.000, як подала Жидівсь-
 ка Лава. Отже, від 1933 року до 1947 року Жидів збільшилося на
 3.300.000. А де ж ті 6 мільйонів, що їх ніби вигубив А. Гітлер?

Жиди складали 1937 року 4% людности ЗАС. З усіх переселенців
 (імігрантів) до ЗАС за роки 1937-43 половина була Жиди. Від 1877
 року досі людність ЗАС збільшилася трикратно, а Жидів у ЗАС збіль-
 шилося 21-кратно.

У всій Україні жило 1931 року 3.226.000 Жидів, с. т. 19% всіх
 Жидів у світі. В Україні Жиди складали 5.5% усієї людности (6). На
 Правобережжі всі шинки (за винятком кількох у Києві) належали Жи-
 дам. Там з шинкарства жило 114.000 Жидів. На Буковині було 1871 ро-
 ку 1.592 жидівських шинків. На Закарпатті Жидам належали 42% гос-
 подарств понад 150 га., 75% - 50-150 га., 67% - 10-50 га. (7).

Всі країни, де оселювалися Жиди, приймали Жидів радо, співчува-
 ючи їхньому нещастю - втраті своєї держави. Майже в усіх країнах
 Жидам ніхто і нічим не перешкоджав займатися всім, торгувати, мати
 свої школи, свої суддів. Німеччина, Англія, Франція та інші надали
 Жидам однакові громадянські права. Багато Жидів у тих країнах були
 на найвищих посадах в уряді, торгівлі, промислу. Напр. особистим до-
 радником голови Британського уряду Д. Лойд-Джоржа був жид Віктор
 Стасун. У голови Французького уряду Ж. Клемансо таким був жид Ман-
 дель Ротшільд. У през. В. Вільсона - жид Едвард Гауз. У през. Ф. Руз-
 вельта - жид Фелікс Франкфуртер. У през. Л. Джансона жид Бернард
 Барух. Та, з бігом часу, коли люди пізнали Жидів, люди зненавиділи
 Жидів за їхнє жидяцьке лихварство та безсоромне ошуканство. Ті
 країни почали вигоняти Жидів. Так римський цезар Август незадолго
 до народження Христа вивіз з Риму до Африки 8.000 молодих Жидів.
 Наступний цезар Тиберій вислав 4.000 Жидів на каторжні праці в
 Сардинії. Людність міста Цезаря (Греки) забило в 1-му сторіччі
 20.000 Жидів за один день. Причиною того погрому було жидівські
 нещадне лихварство та ошуканство. Римський полководець Тит зруйну-

4) "Jewish Encyclopedia"

5) "New York Times" 22-II-1948.

6) В. Кубійович (ред.) "Енциклопедія Українознавства"

7) В. Мартинець. "Жидівська проблема в Україні".

ванши Єрусалим, вигубив один мільйон Жидів у Палестині, а недобитих Рим вивіз 135 року до: Азії, Африки та в Європу (8).

Всі європейські держави вигоняли геть Жидів: Австрія - 1420 року, в XVI ст. в XVII ст. Англії - 1290 року, Баварія - 1551 р. Бельгія - 1370, Іспанія - 1492, Італія - 1450, 1550, Литва - 1495, Угорщина - 1349, 1360, 1582, Голландія - 1444, Португалія - 1497, Норвегія - 1814, Прусія - 1350, 1450, 1510, Саксонія - 1348, Сардинія - 1492, Сицилія - 1492, Силезія - 1553, Франція - 1306, 1322, 1394, 1615, Чехія - 1320, Швеція - 1814. Та, уряди всіх цих держав мусили позичати у жидівських банкірів. А ті ставили передумову - дозволити, Жидам жити в їхніх державах. Отже, Англія дозволила 1664 року, Франція дозволила 1715 року.

Римський Папа Олександр III заборонив 1170 року християнам, під загрозою великої церковної кари, служити у Жидів, вибирати Жидів на громадські посади. Папа Іносентій IV благословив 1200 року намір французького короля Луїса вигнати Жидів із Франції.

Через усю свою історію Жиди завжди стояли на боці сильнішого. По 1917 році, комунізм, захопивши величезну московську імперію, став величезною силою. Отже, Жиди стали на боці комуністів. Нью-Йоркські жидівські банкіри одразу післали В. Ленінові 20 міль. дол. (9). З Нью-Йорку одразу виїхало 1917 року до Московщини понад 100 жидівських соціалістів, комуністів на чолі з Л. Троцьким-Бронштейном.

До речі. - Вони виїхали американським кораблем. Англійський уряд затримав тих Жидів у Лондоні. Тоді президент В. Вільсон - на вимогу жидівських банкірів - запротестував. Запротестував також і голова московського уряду А. Керенській. Тоді англійський уряд дозволив тим Жидам їхати далі до Московщини. Приїхавши до Петрограду, вони взяли провід революції у свої руки, наставивши свого Л. Троцького головнокомандувачем всім московським (червоним) військом і обсадивши міністерські та інші керівні посади в уряді. В. Ленін казав, що без цієї жидівської допомоги, партія 'бальшєвіков' не змогла би так легко захопити державну владу, як захопила.

Жиди дуже кричать про християнську несправедливість щодо Жидів, зокрема про примусове жидівське гетто. А те гетто створили не християни (і не мусульмани), але самі такі жидівські рабини, щоби урятувати Жидів від винародовлення. Жидівський науковець, філософ XVIII ст. Мойсей Мендельсон зрозумів, що не виходячи зі свого гетта, Жиди засуджують себе на повільну смерть, бо не поступають культурно, разом з поступом усього культурного людства. І він закликав Жидів брати чинну участь у поступі людства, вивчаючи мову тих народів, серед яких живуть, беручи чинну участь у всьому їхньому житті: культурному, господарському, політичному. А щоби не винародовлятися, він вчив Жидів твердо триматися своєї віри, мови, національних традицій. М. Мендельсон переклав жидівську Біблію німецькою мовою, надрукувавши переклад жидівськими буквами.

Більшість тодішніх жидів (переважно старих віком) поставила-

8) "Jewish Encyclopedia"

9) "The Cross and the Flag" 15-V-1967.

ся дуже гостро проти М. Мендельсона, проклинаючи його, називаючи його зрадником жидівства. Меншість же Жидів (переважно молодих) підтримала ідею Мендельсона, і почала її здійснювати. Цей її рух названо 'Гаскала', що означає 'освіта'. Тепер майже всі Жиди роблять так, як учив М. Мендельсон. В Україні рух 'Гаскала' поширювали у XVIII ст. жидівські науковці: Ісаак Левінсон та Авраам Гаркавій.

Московщина, від початків своєї державности й досі, намагається змосковшити всі немосковські народи, що їх захопила під свою владу. Московський цар Нікалай I пробував змосковшити і Жидів, витягаючи їх з їхньою духового та культурного гетта. Він наказав приймати жидівських дітей до московських шкіл, і побудувати більше московських шкіл в Україні (10). Його наступник Александр II надав більше громадських прав Жидам, щоб притягнути їх до московської культури і життя. Та, всі ті заходи не змосковшили Жидів. Ті на вигляд "змосковшені" Жиди взяли не лише чинну участь, але й провід у всіх московських революційних партіях, згуртах, які і заваляли 1917 року московську імперію.

ЖИДІВСЬКЕ НАБОЖЕНСТВО.

Вчений рабин писав: "Кожний Жид непохитно вірить, що сам Бог є жидом (11). Другий рабин пише: "У всьому жидівському Богословії панує ідея угоди між Богом і людьми. Коли Жид почуває, що він виконав свій обов'язок супроти Єгови, то має право вимагати від Єгови нагороду. Якщо ж Єгова не дав йому належної заплати, то Жид почувається покривдженим. Жид вірить, що ніхто з неба, але мудреці на землі мають полагоджувати набоженські справи. Отже, мудреці мають обов'язок пояснювати їх людям" (12). Інший рабин пише: "Жидівське набоженство - це ніщо інше, як жидівський націоналізм (13). Інший підтверджує: "Жидівський націоналізм є найголовнішим складником жидівського набоженства" (14). Голова сіоністів Н. Соколов казав на з'їзді сіоністів: "Жидівське набоженство не можна відокремити від жидівського націоналізму, бо ж вони обидва є одне й те саме".

Найголовніші жидівські святі книги є: перша - Талмуд, друга - Кабала і третя - Біблія. Талмуд подає переважно закони щоденного життя: купна, продажу, всіляких угод, набоженських обрядів тощо аж до безглуздя, як напр. чи дозволено вбити блошницю або муху в суботу. "За 20 сторію свого існування Талмуд не загубив, не змінив ані одного рядка. Він досі панує в голові і душі жидівського народу, який має його догми за непохитну Божу правду" - пише рабин Ісаак Байз у своїй передмові до "Історії Талмуда" М. Родкінсона. Теперішнє жидівство виховане на Талмуді і Кабалі. Біблія - на третьому місці.

За часів Христа Талмуд був жидівською Конституцією, Грамотою

-
- 10) Жиди жили лише в Україні. В Московщині їм заборонялося жити
  - 11) M. Samuel. "You Gentiles".
  - 12) B. Lazare. "L'antisemitisme et sa cause".
  - 13) M. Hess. "Rome and Jerusalem".
  - 14) E. Senas. "Zionism".

Прав', 'Проголосом (деклярацією) Незалежності' - все разом. Найпиготнішою прикметою Талмуда - це його всеохоплююча, жорстока деспотичність. Ані в Талмуді, ані в Кабалі, ані в Біблії нема ані натяку на потребу якоїсь любови чи милосердя. Навпаки, всі три переповнені вимогами жорстоких кар, помсти.

Сто років тому рабин Арсен Дарместерер писав: "Юдаїзм знайшов свій вислів у Талмуді. Талмуд - це не є далекий, тихенький гомін Юдаїзму. Навпаки, Юдаїзм знайшов у Талмуді свої намацальні форми, перейшовши з царини абстракцій в царину дійсного життя. Вивчати Юдаїзм - це вивчати Талмуд, як і вивчення Талмуда є вивченням Юдаїзму. Обидва вони - нероздільні. Радше, обидва є те саме. Талмуд - це праця розуму кількох поколінь вчених рабинів. І справді, нема твору, що дорівнює своїм впливом Талмудові. Тим: - то всі Жиди вивчають Талмуд, починаючи від 10-річних дітей, аж до смерти.

Талмуд учить, що по приході Месії, він збере зі всього світу всіх Жидів до Палестини, і зробить велику учту (бенкет). Тоді гої побудують Жидам безплатно міста, будуть обробляти Жидам безплатно поля та виноградники. Гої, що лишаться живими віддадуть Жидам всі свої багатства. Всі Жиди житимуть у багатстві і насолодах, носитимуть одяг оздоблений найдорожчими самоцвітами. Королі й аристократи-гої будуть слухняними слугами у Жидів (15).

Жиди виховують свою молодь на Талмуді. Кожний Жид повинен прочитати щось з Талмуда що-суботи через усе своє життя. А Талмуд є найшовіністичним учебником жидівського націоналізму Отже, Жид не може бути ненаціоналістом. І це ми бачимо на власні очі у щоденному житті. Це є причиною причин того - на правду чуда - , що матії, гноблений, розпорошений по всьому світі, жидівський нарід за кілька ТИСЯЧ років ще не винародовився.

Автори Талмуда жили і писали десь між другим сторіччям до РХ і V ст. по РХ. Перший друкований Талмуд видано 1475 року в Еспанії. Перша редакція Талмуда називалася 'Мілпа'. Вона з'явилася десь у II-III ст. Трохи пізніше до неї додано тлумачення, що називається 'Темара'. Ці два твори низиваються Єрусалимським Талмудом. Його зредували в III-V ст. і назвали Вабілонським Талмудом.

Талмуд складається з 63 книг правничих, моральних, етичних, історичних праць стародавніх рабинів. Це є збірка жидівських законів та доктрин, що творять основи жидівських набоженських доктрин. Талмуд є обов'язковим учебником у школах, які вишколюють рабинів.

Від народження Христа по сьогоднішній день не з'явилося ще ніде у світі лютішого, підлішого, огиднішого, брехливішого блюзнірства, як все те, що написано в Талмуді. Він учить, що мати Христа Марія була повія, а батько римський вояк Пандера. Талмуд учить, що Ісус був бабієм, мав статеві стосунки з тваринами, був ошуканцем і не сповна розумом. Талмуд учить, що Ісус заслужив на п'ять смертельних кар: занурити у гноївці аж по пахви і задушити; наливати до роту розтоплене оливо; відтяти голову; скаменувати на смерть,

розп'яти на хресті (16).

У Нью-Йорку є жидівська Богословська Академія. В ній є окрема катедра Талмудизму. В Цинцинаті (ЗАС) є жидівський університет, де Талмудознавство викладають як окрему науку (дисципліну).

Лава найвизначніших учених рабинів переклала 1935 року всі 63 книги Талмуда англійською мовою. Вона додала свої показки, які витлумачують малозрозумілі місця. Цей переклад надруковано в Лондоні дуже малим накладом, і в книгарнях не продавався (17). Очевидячки цей переклад зроблено заради тої жидівської молоді, яка не знає гебрійської мови. Перекладали доктори Богослов'я: І.Епштейн, С.Дейчиз, І.Стоткі, А.Коген, М.Сімон, Я.Шатер, А.Мішкон. Передмову до перекладу написав найвищий рабин Англії Др.Й.Гертц (18).

Римські папи наказували палити Талмуд, напр. Григорій IX - 1239 року, Іносент IV - 1247 р., Олександр IV - 1261 р., Клементій IV - 1268 р., Гоноріус IV - 1286 р., Іван XII - 1320 р., Юліян III - 1553 р., Бенедикт XI - 1750 р., Пій VI - 1780 року

Друга по Талмуді жидівська свята (і таємна) книга називається 'Кабала', що означає 'перекази'. Це є збірка Богопізнавальних (теософських) жидівських доктрин. Вона складається з двох книг: 'Сефер Етзіра' та 'Зогар'. Сефер Етзіра (с.т.книга створення світу) написана десь у 6-му ст. до РХ. 'Зогар' (с.т.Книга Світла) - це збірка переказів від Адама через Мойсея, Соломона і далі.

У писаній формі Кабали не було аж до РХ, коли її записав рабин Симон бен Йочаї. В ХVIII ст. еспанський рабин Мойсей де Леон ніби знайшов записане Симоном і переписав, додаючи ще інші перекази (19). У Кабалі та Талмуді нема незгоджень. Навпаки, дослідники називають Кабалу серцем і душею Талмуда (20).

У Кабалі є теоретична набоженська філософія та ужиткові чаклунські обряди. У самій Кабалі написано, що її зміст не може зрозуміти невтаємничений. Напр. вираз: "Бог створив людину" треба читати "Бог створив Жида", бо ж Бог дав душу лише Жидам, а нежидам душу дав диявол. Отже, лише Жиди мають право називатися людьми, а нежиди - це щось гірше навіть за звіря.

Жидівська Кабала мала величезний вплив на ідеологію, лад, діяльність всіх проти-християнських сект, згуртів, як напр. масони.

Кабала пише, що коли прийде Месія, то він вигубить всіх гоїв у світі (21). Кабала описує Христа та Магомета такими гидкими словами, що їх жодний цензор не дозволить друкувати.

Чи Кабала має вплив на теперішніх Жидів? - Жидівський письменник відповідає: "Кабала так глибоко пересякла жидівське набоженство, що багато ідей Кабали та молитов перейшло у кров і тіло Жидів, і Жидам не сила їх покинути, хоч би й намагалися". А вони й

16) В.Фреман. "Facts Are Facts".

17) В Талмуді написано: "Гой, що читає Тору (Талмуд) заслуговує на кару смерті".

18) М. Rodkinson. "The History of the Talmud".

19) А. Franc. "La Kabbale".

20) N.H. Webster. "Secret Societies".

21) "Зогар". розд. Шемот ст. 7, 9. та Бешала ст. 58-6.

не намагаються, бо ж вони їхні рідні, споконвічні, національні традиції" (22).

Третьою по Талмуді і Кабалі святою жидівською книжкою є Біблія. Тепер наукова аналіза Біблії цілком твердо установила, що теперішня Біблія є дуже пізнім і дуже перекрученим твором: старших за Біблію творів. Та й пізніші редакції самої Біблії мають багато змін, порівнюючи до старших редакцій. Первісна Біблія була написана старосемітським письмом (без позначення голосних і без розділу слів). Десь у 7-му ст. до РХ масорети (опікуни св. книг) переписали Біблію, запровадивши підрядкові знаки на голосні. У першому сторіччі до РХ Біблію переписали арамейським квадратним письмом.

Філософ Е. Спіноза (1632-1677), жид довів, що 'П'ятикнижжя' та 'Книга Ісуса Навина' написані у 5-му ст. до РХ, а книга 'Параліпоменон' - у 2-му ст. до РХ. Він довів, що 'Книга Псалмів' написана не Давидом, а значно пізніше. Проф. Ж. Астрюк довів, що джерелом 'Книги Буття' були 'Елогіст' та 'Ягвіст'. Проф. Й. де Вітте довів тотожність 'Книги Другозаконня' з 'Книгою Закона', а остання була написана 622 року до РХ. У своїй великій розвідці "Вступ до історії Ізраїля" проф. К. Велгавзен довів, що пізніша частина 'Шостикнижчя' ('Ярецький Кодекс') написана після Бабилонського полону.

Найстарша частина Біблії написана в 9-му ст. до РХ. Вона називається 'Елогіст' (від 'елогім'-боги). У 8-му ст. до РХ була написана друга частина (перекази), в якій головного жидівського бога названо 'Ягве'. Тому цю частину назвали 'Ягвіст'. У пізніших редакціях цих обидвох частин Жиди поробили багато змін.

Основна частину Біблії 'П'ятикнижчя' переклали у 3-му ст. до РХ грецькою мовою 70 богословів. Тому цей переклад називається 'Септугінт'.

З нежидів ніхто (крім дослідників) не знає змісту жидівської молитви 'Кол-Нідре' (Звільнення від обіцянки). Її урочисто промовляють тричі всі у синагозі шороку на свято Йом Кіпур (День Покути). Жиди моляться: "Всі обітниць, забов'язання, присяги, клятви, чи вони називаються 'конами' чи 'конас', чи якоюсь іншою назвою, які можемо обіцяти, чи присягнути, чи поклястися, чи забов'язатися і все те чим ми можемо бути зв'язані, від цього річного Дня Покути до наступного, ми в усім тим каємося. Най вони вважаються розпрішені, прошені, забуті, уневажнені і недійсні і намарні, і без наслідків. Най вони нас не забов'язитимуть. Най не мають жодної сили супроти нас. Най обіцянки наші не вважатимуться за обіцянки. Най наші забов'язання будуть необов'язковими задля нас. Най наші присяги не будуть присягами".

Талмуд тлумачить цю присягу так. "Хто хоче, щоби жодна з його обітниць, що її зробить наступного року, була неважна, забов'язуюча його, той має на початку року проголосити таке: "Кожна присяга, що я її в майбутньому зроблю, най буде неважна, забов'язуюча мене". І вона справді буде необов'язуюча, якщо він присягаючись, памя-

татиме ці слова" (23). Цю молитву Жиди тримають в таємниці від нежидів, бо держави, в яких вони живуть, вигнали би їх, бо ж ця молитва є свідомою кривоприсягою. Таке передбачали німецькі жиди, і на з'їзді рабинів у Брунсвіку (в Німеччині) 1844 року предклали (запропонували) викинути з Богослужби молитву 'Кол Нідре'... З'їзд не викинув.

Жиди не мають жінку за людину. У своїй щоденній молитві Жид молиться: "Дякую Тобі, Боже, що Ти не зробив мене жінкою". Талмуд учить, що починати Богослужбу в синагозі можна, коли будуть присутні не менше, як 10 мужчин, бо тоді Дух Божий приходить до синагоги. Якщо будуть присутні самі жінки, хоч би й тисячі їх, служби Божої не можна починати, бо Дух Божий не приходить до жінок. Цього дотримувться і теперішні Жиди.

Батко лордр Біконсфільда, Жид Ісаак Дізраелі, що викривився, пояснював цей свій крок тим, що юдаїзм рабинів відриває жидівський нарід від усього культурного світу.

Славний німецький поет, жид-викрист Г. Гайне казав: "Жидівська віра - це не набоженство, але божевілья".

Хоч Талмуд учить, що кожного нежиди, який читав Талмуд, треба покарати смертю, ми подамо тут кілька виписок (цитат) з Талмуду.

"Кожного гою, що звичає Талмуд і кожного Жиди, що допомагає йому в цьому, треба скарати смертю" (Сангедрін 59-а, Абода Зора 6, 8).

"Оповідати щось гоєві про жидівське набоженство - це те саме що повбивати всіх Жидів, бо ж якщо гої дізналися би, про що навчає жидівське набоженство, то вони повбивали би всіх Жидів". (Книга Давида 37).

"У ніякому разі не дозволяється Жидові рятувати життя християнинові" (Закон 50).

"Будьте немилосердними до християн" (Гількот Акум X. I).

"Не спілкуйтеся з християнами" (Абгода Зара 25-б).

"Остерігайтеся християн на кожному кроці" (Абдога Зара 25-б)

"Християни створені щоб завжди бути слугами Жидів" (Мідраш Талпіот 225).

"До християн треба мати менший жаль, ніж до хворого поросятка" (Орач Чаїм 57, 6-а).

"Християни - це худоба, віслюки" (Зога II, 64-б).

"Християни споганили весь світ" (Зога I, 131-а).

"Нежидівська душа походить від смерті і є тінню смерті" (Емек Гамелеч 23-д).

"Християнські душі - брудного походження" (Зога I, 46-б).

"Мертвий робітник-християнин є менша втрата роботодавця, ніж мертвий віслюк" (Іоре Деа 337, I).

"Забороняється Жидам продавати християнам жидівські набоженські речі" (Абгода Зара 14-б).

"Жиди мусять триматися якомога далі від християнських церков" (Іоре Деа 142, IO).

"Жиди не сміють відбудовувати зруйновані доми, які стоять близько до церков" (Іоре Деа ІІІ,І).

"Християнські свята негідні у Бога, марні, неправдиві, поганські, шкідливі" (Абгода Зара 78-ц).

"У жидівські свята Жид не сміє заходити до християнської хати" (Тітін 62-а).

"Не вважаючи на його гріхи, Жид завжди вартий пошани" (Чагіта І56). "Проливати кров нежидів - це дати жертву Богові" (Іалкут Сімоні 245-ц).

"Всі Жиди мусять допомагати вбити жидівського зрадника" (Чожен Гам 338, І6).

"Не потрібно молитися, вбиваючи в суботу" (Песачім 49-6).

"Забороняється Жидам рятувати життя нежиди" (Баба Кама 29).

"Хто перекручує слова рабина, того треба вбити" (Ерубін 2І, 8)

"Бог заборонив гоєві обкрадати, грабувати, ошахрайничати Жиди. Але дозволив Жидові грабувати, обкрадати, ошахрайнювати гою" (Абда Зара 5, 8).

"Хто не вірить в Тору (Біблію), того треба вбити. Хто має силу, най убіє мечем. Хто не має сили най знищить хитрістю" (Чожен Гаміспат 425, 50).

"Жид, що служить в християнському війську не мусить іти у першій лаві, напика мусить іти в останній лаві" (Песачім ІІ3-а).

"Жидівський нарід є єдиний вибраний Богом, а всі інші народи зарті лише презирства та ненависти. Маєтки всіх народів належать жидівському народові, отже він має право відібрати від них те майно" (Чожен Гамішпат 348).

"Убий гою, і цариця небесна буде така добра тобі, як ти приніси би їй жертву" (Софер Ізраїль І77-6).

У Талмуді є така молитва: "Благаємо Тебе, Боже, покарай люто народи, які не вірять у Тебе. Побий їх, розбий їх на дрібні ковалки. Відбери у них всяку надію, все добре. Зеиши, Боже, всіх ворогів Твого народу - жидівського" (Крач Чаїм 480).

"Лише Жид є людська істота, а всі інші народи не є людськими істотами, а є звірями" (Баба Мака ІІ, 6).

"Коли Месія прийде, кожний Жид матиме 2.800 рабів" (Сімон Гадарсен 56-Д).

"Гоя маємо мати за худобу" (Іоре Деа 372, 2).

"Бог надав гоєві людську подобу, щоб Жидам служив. Гой є худобина в людській подобі, і приречений служити Жидові денно і нічно" (Мідраш Талпіот 225-л).

"Як тлумачити слово 'грабунок'? - Гоєві заборонено красти у Жидів. Але Жидові не заборонено красти у гоїв" (Тосефта Абда Зера, 5, 6).

"За часу Шаламоє заборонено всілякий гезефт, але дозволено обдурювати гою, бо обдурювання гою приємно Богові" (Орач Чаїм 539).

"Коли Гой просить Жиди свідчити у суді проти Жиди, то заборонено Жидові свідчити. Але коли проти гою, то дозволено" (Чожен Гамішпат 28, 34, 4).

"Жид не забов'язаний додержуватися моралі щодо гоїв. Жид

може порушити мораль, якщо то корисно йому чи жидом взагалі" (Чожен Гаміцпат 348).

"Завжди дозволено вбити того, хто виказує жидом, навіть перед тим, як виказав" (Чожен Гаміцпат 248).

"Заборонено відкривати таємні жидівські закони. Хто таке зробив би, був би провинився так, як зруйнував би весь світ" (Ектут Чадаш І7І,33).

"Жид може мати статеві стосунки з нежидівкою, але не сміє брати шлюб з нею" (Гад Шас ,).

"Дозволено згвалтувати понад трьох-річну нежидівку" (Абода Сара 37-А).

"Якщо гої вимагають у жидом розтлумачити якусь частину жидівських святих книг, то він мусить розтлумачити неправдиво. Порушника цього наказу треба скарати смертю" (Книга Давида 37).

"Шлюб поміж гоями не має законної сили, тому статеві стосунки між ними є такі самі, як у худоби, а їхні діти не є людськими істотами" (Аруч Іоре 269).

"Християни є поганцями. Жиди не сміють спілкуватися з ними" (Гілкот Маахалот 8).

"Намовляйте християн мати статеві стосунки з тваринами" (Шабат І45-6).

"Зустрічаючи християн, чиста жидівка забруднюється" (Іоре Деа І96,48)

"Непровинився в убивстві той, хто вбив християнина" (МакоТ 7-6)

"Християни - це брудні тварюки" (Кетубот ІІ0-6).

"Шлюби християн з жидом є неправді, недійсні" (Ебен Гаезар ІІ,8)

"Християнські діти - це діти Євиного гада" (Зогар І,28-6).

"Християнські церкви - це поганські капища" (Абгода Зара 78)

"Усі гоївські душі будуть у пеклі" (Рош Гашана І7-а).

"Жиди не сміють слухати церковних пісень ані дивитися на образи" (Іоре Деа І43,15).

"Всі християнські книги треба спалити" (Шабат ІІ6-а).

"Християнські свята - це дні нещастя" (Абгода Зара 2-а).

"Забороняється жидом святкувати Різдво та Великодень" (Гілкот Акум 9-ц).

"Всі жиди мають ангельську гідність" (Чулін 91-6).

"Ударити жидом - це дати поличника Богові" (Сангедрін 58-6).

"Жид не сміє звертатися до християнського суду чи християнських законів" (Чошен Гам 26,1).

"Християнин не може бути свідком у жидівському суді" (Чошен Гам 34,19).

"Уникайте їсти разом з християнами" (Іоре Деа ІІ2,1).

"Не пийте молока, що його надоїв християнин" (Абгода Зара 35-6).

"Ніколи не переймайте християнських звичаїв, навіть зачиски волосся" (Іоре Деа І20,1).

"Єино, що його доторкнувся християнин, треба викинути геть" (Абгоур Зара 72-6).

"Уникайте християнських лікарів" (Іоре Деа І55,1).

"Посуд куплений у християнина треба добре вимити" (Торе Деа 120, I).

"Уникайте християнських голярів,стрижіїв" (Торе Деа 156, I).

"Уникайте християнських повитух" (Абгода Зара 26-а).

"Три дні перед християнськими святами уникай стосунків з християнами" (Абгода Зара 2-а).

"На християнські свята треба дивитися як на поганські" (Абгода Зара 78-ц).

"Давайте подарунки християнам лише тоді, коли вони не побожні" (Гілкот Акум 9, 2).

"Той, хто зробив щось доброго християнам, ніколи не воскресне" (Абгода Зара I, 25-б).

"Ніколи не хвали християн" (Абгода Зара 20-а).

"Згадуйте християнські набоженські речі з презирством, зневажливо" (Торе Деа 148, I5).

"Подарунки християнам забороняється" (Торе Деа 151, II).

"Забороняється навчати християн якогось ремесла" (Торе Деа 154, 2).

"Не повертай християнина зі грошей, який він помилково переплатив" (Чошен Гам 183, 7).

"Не віддавай знайдену християнську річ" (Чошен Гам 226, I).

"Дозволяється обдурювати християн, навіть присягаючись" (Бабга Кама 113-б).

"Дозволяється вживати необмежане лихварство щодо християн" (Торе Деа 159, I).

"Дозволяється брехати і кривоприсягати щоб засудити християнина" (Бабга Кама 113-а).

"Не є блезирством присягатися іменем Бога, брешучи християнам" (Бабга Кама 113-б).

"Жид може кривоприсягати в християнських судах, перекручуючи зміст слів" (Шабоут Гаг 6-д).

"Жид мусить завжди обдурювати християн" (Зогар I, 160-а).

"Не вилікуй християнина, хіба тим зробиш ворога жидівства" (Торе Деа 158, I).

"Не рятуй християн від смерті" (Гілкот Акум 10, I).

"Жидів зрадників треба вбивати" (Абгода Зара 26-б).

"Вихришених Жидів треба карати смертю" (Гілкот Акум 10, 2).

"Убивай жидівських зрадників, що беруть участь у християнських обрядах" (Торе Деа 158, 2).

"Тих, що не вірять в Тору, треба вбивати" (Чошен Гам 425, 5).

"Християн треба вигублювати всіма способами, бо вони поганці" (Зогар I, 25-а).

"Полон Жидів скінчиться тоді, коли умре останній цар на землі" (Зогар II, 19-а).

"Ізраїль визволиться тоді, коли зруйнується Рим" (Обадаім 2).

"Дозволяється безкарно вбити навіть жидівського приятеля гоя" (Абгода Зара 26-б).

"Вигуба всіх християн є найбільшою жертвою Богові" (Зогар II, 43-а).

Талмуд учить, що Бог є Творцем і Опікуном не всіх народів, але

лише одного народу - жидівського. Вчить, що Бог є ворогом всіх народів, а любить лише жидівський нарід. Талмуд учить, що Бог не визнає іншим народам людських прав, і пішло їм цілковиту поразку, щоб жидівський нарід забрав усе їхнє майно, і панував над ними (24).

Жиди запекло боролися проти перекладу Біблії на інші мови. Коли ж з'явився у третьому сторіччі до РХ переклад грецькою мовою, то жидівський провід проголосив те за велике жидівське нещастя, і тому наказав піст у всій Палестині.

Жиди пишуть про себе самі таке: "Ніколи, за жодних обставин Жиди не будуть приятелями християн чи мусульман, аж доки не засіяє в усьому світі світло жидівської віри, цього єдиного, розумного набоженства. Розпорошені поміж іншими народами, ворожили до наших прав, ми Жиди бажаємо насамперед залишитися незмінними жидами. Наше громадянство - це віра наших предків. Жодного іншого громадянства ми, Жиди не визнаємо. Ми, Жиди живемо на чужих землях, і не хочемо турбуватися справами чужими, коли вони не загрожують нашим жидівським. Жидівські ідеї та ідеали мусять колись запанувати в усьому світі."

"Жиди! Куди б не закинула вас доля, розкидані по всьому світі, завжди майте себе за членів народу обраного Богом, усвідомляйте, що вашим патріотизмом є лише віра ваших предків. Визнавайте, що в якій би державі ви не жили, яке би громадянство ви не мали, ви Жиди належите до одного лише народу - народу жидівського. Наша жидівська справа велика і свята. Її перемога - певна. Сітка, що її жидівство закинуло на весь світ, щоденно захоплює ще більші простори, і здійснення пророцтв святих наших книг щоденно наближається. Не довго вже чекати, коли Єрусалим стане храмом всіх народів, і жидівський прапор замайорить на всіх землях. Будьмо готові. Наша сила величезна. Вчиться її вживати задля перемоги нашої справи. Не бійтесь нічого і нікого. Недалекий вже той день, коли всі багатства світу стануть власністю дітей Ізраїля" (25).

Інший Жид пише: "Жиди є пани над панами, бо мають у своїх руках золото всього світу" (26).

Ще інший каже: "Народність (національність) визначає кров, а не віра чи місце народження. Особа жидівської крові лишиться насамперед Жидом, хоч би й змінила віру чи паспорт. Думка, що мовляв жидівство є таке ж набоженство, як і католицтво чи протестанство, є помилкова. Ніхто не повірить, що вихришений Жид перестав бути Жидом. Його кров, влада, спосіб думання не зміняться від зміни віри" (27).

Сіонітський провідник каже: "Жидів забов'язують лише жидівські закони. Жиди мають свої власні суди (Бетс Дін). Накинуті нам, жидам інші закони ми вважаємо за утиск і тому не забов'язані їх дотримуватися. Ми, Жиди створили своє власне право і господарче об'

24) I. Epstein (edit.). "The Babylonian Talmud".

25) A. Cremieux. "The Manifesto" in "London Post" 6-IX-1920.

26) B. Lazar. Ib.

27) A. Lewis. "Israel as a Nation".

єднанні. Ми, жиди побудували високу, непролазну стіну, яка відокремлює нас від решти нежидівського світу. За цією стіною панує жидівська держава" (28).

Усі жидівські школи в усьому світі виховують у своїх школярів гострий, жидівський шовінізм. Вона навчають школярів бути насамперед жидом, а потім кимсь іншим. Навчають шанувати насамперед все жидівське, а до нежидівського ставитися з презрєм. Навчають ставити жидівські потреби далеко вище, за всі інші; вірність жидівству понад все.

Жиди проголосили себе на весь світ запеклими ворогами будь-якого націоналізму, а самі є найзапекливішими жидівськими націоналістами. Напр. Ч.Дікенс у своїх романах "Олівер Твіст" та "Венеціанський торгівець" показав Жидів такими, якими вони справді були в житті. Ті романи зфільмовано. Ті, що фільмували уникали вживати назву 'жид'. Фільм "Олівер Твіст" показували в Англії без жодних перешкод. Але в Німеччині поліція мусила охороняти ті кінотеатри, які показували "Олівер Твіст", бо Жиди збройно нападали на ті театри і били людей. У ЗАС тих фільмів не показували, бо всі кінотеатри були в жидівських руках.

В ухвалах з'їзду рабинів ЗАС 24-IX-1936 читаємо: "Найбільше небезпечний жидівству наслідок світової війни 1914 року було народження нового націоналізму в Європі і посилення старого. Жидівство не може вижити в країнах з високорозвиненою своєю національною культурою" (29).

У Талмуді читаємо: "Коли з'явиться Месія, він оберне Рим у рушину. Бур'яни роститимуть на місці папського палацу. Месія розпочне нещадну війну проти всіх гоїв, і Він всіх поб'є. Він повбиває всіх королів, вигубить всі народи, оберне всю римську землю в пустелю. Тоді він скаже Жидам: "Я - ваш король, Месія, на прихід якого ви чекали. Заберіть від гоїв все їхнє золото і срібло".

Жидівський провідник писав: "Недавно жидівський нарід дав світові нового пророка, що має два обличчя і два імена. Одне - Ротшільд, провідник капіталістів, а друге Карл Маркс, провідник сіроми (пролетаріату) (30).

Один з провідників світового жидівства Барух Леві писав К. Марксові таке: "Увесь жидівський нарід має бути власним Месією. Жидівський нарід досягне панування у світі шляхом зникнення націй, знищення державних меж, знищення монархій, і заснування світової республіки, в якій Жиди будуть всюди на провідних посадах. Діти Ізраїля живуть тепер усюди у світі, і вони видадуть провідників усього життя світу, захопивши провід світової сіроми. Завдяки перемозі сіроми у світі, уряди всіх держав опиняться в жидівських руках. У цей спосіб жидівські провідники зможуть уневажнити право особистої власності, і запровадити державну власність на все у світі. У вашій новій організації - Інтернаціоналі сини Ізраїля

---

28) M.Klatskin in "Der Jude" X-1916.

29) "The Sentinel" IX-1936.

30) J.Blumental in "Judisk Tidkrift" No 57.1929.

безперечно стануть керуючим чинником, понадто коли вони накинуть робітництва свій провід. Тоді провід тих народів, які творитимуть світову республіку опиниться в жидівських руках. Так здійсниться пророцтво Талмуда, яке каже, що коли прийде Месія, то Жиди матимуть багатства всього світу" (31).

Голова Світового Жидівського Союзу Адольф Кремо казав: "Надходить час, коли Єрусалим стане храмом, в якому молитимуться всі народи світу, а жидівський прапор майоритиме на всіх землях світу. Коли національні ріжниці шезнуть, а набоженство буде знищено. Лише єдиний жидівський нарід та його набоженство не зникне, бо жидівський нарід вибраний Богом, щоб все те здійснити" (32).

Голова уряду Ізраїльської республіки Д. Бен-Гуріон пророкував: "За винятком ССРСР, всі інші суходоли (континенти) з'єднаються у Світовий Союз, що буде мати міжнародне військо. Національних, державних військ не буде. Об'єднані Держави (ОД) збудують в Єрусалимі, святиню пророків задля служби Світовому Союзові. У ній (як пророкував Ісаїя) буде осідок Найвишого Суду всього людства" (33).

Жиди ЗАС заснували 1966 року 'Міжнародній Осередок Задля Поступу і Миру'. В Єрусалимі вже побудовано будинок того Осередку.

Інший Жид пророкував: "Європа морально зігниває. Але воскресає Дух у країнах на схід від Червоного моря. Чи ж ми, Жиди не мусимо молитися за нього? Коли минеться час нашого чекання Месії, весь світ зміниться до непізнання. Кістяки в Європі перевертатимуться в могилах. Америка повигоняє Жидів. Жовті народи схоплять її за горлянку. Прийде жажливий провідник помсти. Жовта хмара впаде на Європу і Європейці вигинуть. У Московщині лишитимуться лише немовлята та неписькєнні. Польща й Україна обернуться в дике поле" (34).

Ще інший пророкував: "Всі народи збируться, щоб уклонитися Божому народові Ізраїля. Всі багатства всіх народів перебере жидівський нарід. Всі народи, полонені в кайданах, скоряться жидівському. Королі приведуть своїх синів, а королівни годуватимуть своїми грудьми жидівських немовлят. Жиди наказиватимуть всім народам. Багатство морів і народів будуть в жидівських руках. Народи і держави, які не скоряться Жидам, будуть знишені впень" (35).

У редакційній статті жидівського часопису з 1883 року читаємо таке: "Розселення Жидів по всьому світі зробило їх світовими громадянами, світ'янцями (космополітами), а як такі вони мусять діяти і діють, вирівнюючи національні і державні ріжниці всіх людей. Великий ідеал жидівства не в тому, щоб жити всім жидам разом у якомусь кутку світа, бо ж то була би звичайна національна відокрема (сепаратизм). Ні, ідеал жидівства є в тому щоб захопити весь світ жидівською ідеєю Світового Братерства Народів, де не буде окремих народів і окремих набоженств. Будучи світовим народом, Жиди

31) "La Revue de Paris" 1-VI-1928.

32) "Les Archives Israelite". Paris. 25-XI-1861.

33) Journal "Look". 16-I-1962.

34) S. Roth. "Now end Forever"

35) G. Batault. "Le Probleme Juif"

вже переросли нижчу ступень громадського життя - національну і державну самостійність народів. І Жиди вже ніколи не повернуться назад до неї. Жиди вже зробили весь світ своїм домом, і тепер закликають інші народи наслідувати жидівський нарід. Ба, більше, як закликають. Своєю діяльністю в літературі, в науці, провідним становищем у всіх царинах людського життя Жиди ступнево, поступово впливають на нежидівську думку, на нежидівський улад (систему), скеровуючи їх у жидівські форми. Все, що ми чуємо про жидівські впливи в минулому і сучасному житті - це лише досягнені ступні здійснення місії жидівського народу" (36).

Жидівський дух у світі не лише не зникає, але тепер запанував навіть там, де раніше його не було чути. Ми, Жиди вже не потребуємо замикатися у своєму стародавньому гетті, бо вже маємо владу обіцяну нам нашими пророками. Тепер жодному володареві світу не сила щось зробити без нашої, жидівської згоди. Не сила, бо ж в наших жидівських руках є все світове золото. Тепер жодному видавництву не сила продати книжку, що нам не подобається, бо ж у жидівських руках всі великі видавництва з їхніми рецензорами і всі способи поширити щось друковане і навіть голошене на радіо" (37).

Жодна культурна людина не виправдає тих кривд та несправедливості, що їх заподіяно жидівству. Але було би брехнею казати, що Жиди не завинили в тому. Все одне домагання Жидів на "данну Богом" вишність жидівського народу над всіма іншими народами породжує обурення нежидів. Жидівський Талмуд не лише дозволяє, але й наказує Жидам кривдити, вбивати гоїв. Жиди переконані, що сам Бог дав жидівському народові право панувати над гоями. Тим-то Жиди вимагають не однакових з гоями прав, але більших, ніж гоям.

Малювати Жидів, як тихих, мирних жертв лише - це перекручувати історію. А в історії Жиди показали себе найжорстокішими катами, жадібних людської крові, що насолоджуються м'ясами жертв. У садизмі Жиди не перевищують хіба єдиних Москвинів. Пригадати хоч би московсько-жидівську ЧЕКА чи НКВД, або вигубу Арабів у Палестині.

Жиди своєю впертою, настирливою пропагандою досягли те, що тепер християнські соціалісти, демократи, ліберали відчують свою провину супроти жидівства. За їхніми поглядами критикувати Жида - це ганебне людоненависництво. Євангелія критикує Жидів, отже воно є джерельною книгою найбільшої ганьби - антисемітизму. Звідси висновок: християни повинні викинути Євангелію на смітник, якщо хочуть справді світового братерства народів. А навіть Жид пише, що "Жиди не задовольняються збайдуженням християн до християнської віри. Жиди очікують християнську віру тим, що накидають збайдуженням християнам жидівський ідеал життя, моралі, світового ладу. Жиди тим способом здійснюють стару жидівську мету - знищити Християнство" (38).

Жидівська ненависть до Християнства почалася ще в першому

---

36) The Jewish World" 9-II-1883. London.

37) M. Cohn. "Weisen von Zion".

38) B. Lazare. Ib.

сторіччі с.т. ще тоді, коли християни не зробили жодної кривди Жидам. Жидівська ненависть до Ісуса Христа палає негасимим полум'ям: від тоді, коли кричали: "Розпни Ісуса" по сьогоднішній день. Жиди мають Ісуса Христа за найбільшого і найнебезпечнішого ворога жидівства. Талмуд зі скаженною ненавистю називає Христа: ошуканцем, брехуном, чаклуном, байстрюком римського вояка тощо. Оповідає, що його скаменували, повісили. Апостолів називає найбруднішими, нецензурними словами (39). Ці назви і ненависть до Христа НЕ надруковані в англійському та французькому перекладі Талмуда (40). Переклади інших жидівських святих книг також не повні. А святі книги всіх інших вір, як напр. Коран, Дамапада, Оута, Ніпата, Зенд Авеста, Ши Кінг, Ману Багавадгіта тощо перекладені на європейські мови повністю. Чому Жиди не хочуть, щоб нежиди знали все, що написано в жидівських святих книгах?

Жид пише: "Християни мають Ісуса Христа за знамено (символ) всього найчистішого, святого, взнеслого, гарного. А Жиди ж мають його за знамено антисемітизму, наклепу, жорстокости, смерті" (41).

Славний голівудський кінописьменник Жид Бен Гетч в одному із своїх творів писав: "Одним з найгарніших вчинків, що його будь-коли зробила юрба, було розп'яття Христа. Це був прекрасний вчинок. Але та юрба спартачила справу. Якби я керував покаранням Христа, то я був би наказав привезти його до Риму і кинути на жер левам. Якби так було його покарано, то ніхто не міг би зробити Бога з купки роздертого м'яса" (42).

Жиди розпинають Христа ще й тепер. Вони "промивають мозки" навіть священикам, щоб вони не визнавали Божественности Сина Божого. 2) Вони вимагають заборонити християнську молитву в громадських установах та школах. 3) Щоби зруйнувати церкви матеріяльно, вони вимагають накладати податки на церкви (43) і не звільняти від податків пожертви на церковні потреби. 4) Вони ширять думку, що Христос був шахраєм, який вигадав сам своє розп'яття, прикинувся мертвим, і підробив своє воскресення. 5) Вони вимагають заборонити чи збойкотувати Оберамергавську виставу 'Мук Господніх' в Німеччині. 6) Вимагають заборонити вдячний молебен випусників шкіл по закінченні школи. 7) Вимагають заборонити виставляти макети Різдва Христова на громадських місцях. 8) Вимагають заборонити спів християнських колядок у школах. 9) Вимагають забрати хрести з військових цвинтарів та каплиць.

Жидівський Нью-Йоркський часопис писав: "Ми, Жиди хочемо щоб вся та різдвяна пропаганда скінчилася раз на завжди. Жидівський нарід в ЗАС має право вимагати щоб ніякого Різдва не було у школах" (44). 66 жидівських згуртів у ЗАС призналися, що вони дали

---

39) див. J. Barklay. "The Talmud".

40) Повного перекладу Талмуда ще нема.

41) J. Dunner in "The Republic of Israel".

42) Ben Necht. "A Jew I Love".

43) У ЗАС і Канаді церкви всіх набоженств (не лише християнських) звільнені від податків.

44) "The Day" 14-XII-1935.

гроші на пропаганду заборонити молитву в школах і громадських установах (45). Жиди вимагають від уряду ЗАС заборонити в школах навіть звичайне привітання 'Бажаю тобі Веселого Різдва'. Вимагають усунути хрести з громадських та державних будинків і площ. Уряд вже забрав хрести з військових церков. Щоби люди забули саме ім'я 'Христос', Жиди вимагають щоб на привітальних поштових картках, замість 'Різдво Христове', було надруковано 'Сезонне Свято'. Це вже зроблено. Тепер піздняних привітальних карток, з набоженською тематикою, є дуже мало у продажі. Протестуючи проти християнської молитви та христів, Жиди НЕ протестують проти пропаганди безбожництва, проти розпусти, наркотиків тощо (46).

У ЗАС субота є вже обов'язковим святом задля банків, шкіл, робітней і багатьох урядових установ. Але Жиди не закривають своїх крамниць у суботу. Лишилося зробити ще один крок (зроблений у ССРСР) - проголосити неділю робітним днем (буднем). Неофіційно це вже є і в ЗАС. Там побачите в неділю відчинені шинки, крамниці. Покишо Канада тримається християнського закону. В Канаді в неділю все зачине-но. Про жидівську небезпеку попереджували визначні державні мужі. Так Пічeron назвав Жидів злом, руйнуючою силою. Магомет назвав жидів п'явками, людоджерами. Еразм - галапасами. Наполеон казав: "Я не хочу бачити жодного Жида в моєму королівстві. Я гниюся цим найпідліщим народом". Ф. Вольтер назвав Жидів найогиднішими галапасами. Марія Тереза казала, що Жиди роблять все, чим чесна людина гидиться. Дж. Вашингтон казав: "Жиди шкодять нам більше, ніж вороже військо. Вони стократно небезбечніші волі і добробуту Америки, ніж всі ворожі війська. Дуже прикро, що Америка не повиганяла цих галапасів і ворогів американського добробуту" (47). Б. Франклін попереджував, що Жиди пожеруть Америку, якщо вона їх не повиганяє. Президент Ю. Грант повиганяв Жидів з державних посад. Г. Форд казав, що він не було б, якби уряди тримали у своїх руках 50 жидівських банкірів. М. Лютер писав: "Більш жадібного на гроші, більш жорстокого і кривого народу за жидівський, ще не існувало. Жидівський нарід захоплюється думкою вбивати, мучити нежидів". Багато папів Римських попереджували про жидівську небезпеку. Напр. папа Клементій VIII писав: "Увесь світ страждає від жидівського лихварства, ошукаництва. Жиди зубожили багато людей, а понадто селян, робітників, незаможних". Ф. Вольтер писав: "Жиди є дикий нарід, який з'єднав найогиднішу скнарність з найогиднішими забобонами та незгасимою ненавистю до всіх народів, які терплять Жидів і збагачують їх". Провідна англійська соціалістка Беатриса Веб казала, що жадоба зиску є рушійною спонукою всього жидівського народу. Всі Жиди не мають ані бажання, ані здатности працювати фізично. Жиди не знають, що то є громадська і людська мораль. Ідеолог соціалістів-фабіянців поділіє цю думку (48)

45) "The Cross and the Flag" IX-1965.

46) Ib. II-1970.

47) Allen Marilyn. "Maxims of G. Washington". 1894.

48) E. Silbner. "Anti-Semitic Tradition in Modern Socialism".

Та, послухемо самих Жидів, що вони кажуть про самих себе.

К.Маркс пише: "Яка є духовна основа жидівства? - ладоба гроша. Хто є справжнім жидівським Богом? - Гроші (49).

Він же пише: "Жиди вже одержали однакові права з іншими громадянами. Але ця однаковість є на жидівський спосіб. Це значить, що напр. Віденські жиди (де їх ледве мають за людей) можуть своєю грошевою силою змінити майбутнє Європи. Жиди звільнилися від утисків і гноблення не лише тому, що стали грошовими володарями, але й тому, що золото стало світовою силою. Жиди звільнилися в такій мірі, в якій християни стали жидами. Та, навіть і позбавлені формально політичних прав, жиди мали і мають фактично величезну силу впливати на державну політику" (50).

Жидівський письменник пише: "Жид завжди незадоволений, завжди неспокійний, невгамований. Причини, що породили це, - усередині, пов'язані зі самою духовністю Жида. Жид вважає, що життя повинно приносити людині лише насолоди. Не вірючи у посмертне життя, Жид не має надії на нагороду в небі, і тому не хоче скоритися прогам життя. Ці проби бентежать його, і він протидіє (реагує) супроти них не почуттям неминучости (фаталізмом), як мусульманин, не покорою, як християнин, але ворохобою (бунтом). Маючи матеріялістичний світогляд, Жид хоче здійснити свій ідеал життя за всяку ціну, не перебираючи у засобах. Все, що затримує здійснення його ідеалу, викликає у нього люту ненависть. Духовність Жида - істотно ворохобна. Свідомо чи несвідомо, Жид є завжди ворохобником" (51).

"Світова революція, яку ми тепер переживаємо, є і буде нашою жидівською справою і в наших, жидівських руках. Ця революція зміцнить наше жидівське панування над іншими народами" (52).

"Ми, жиди є винишувачами, руйнікками, і будемо ними завжди. Щоб ви християни не зробили, ніщо не задовольнить наших вимог. Ми нищитимемо, бо хочемо панувати у світі" (53).

"Ми, жиди маємо намір переробити християн, як комуністи перероблять їх у ССРСР. Задля того треба часу трьох поколінь" (54).

"Ідеали комунізму є однакові з багатьма ідеалами жидівства. Тим-то так багато Жидів є комуністами" (55).

"Жиди є рушійною силою і комунізму і капіталізму" (56).

"Жидівську справу може розв'язати лише соціялістичне суспільство" (57).[†]

"Великим ідеалом жидівства є, щоб увесь світ перейнявся жидівською філософією життя, і щоб всі народи і віри зникли, а було

---

49) in "Deutsch-Francozische Jahrbucher". 1844.

50) K.Marx. "Requisitore".

51) B.Lazare. Ib.

52) "Peuple Juif". 8-II-1919. Paris.

53) R.Zachuel. "You Gentiles".

54) rabi L.Browne. "How-Odd of God":

55) "Jewish Chronicle" 4-IV-1919. London.

56) R.Pitt. "The World Significance of the Russian Revolution"

57) "New Masses" 12-V-1936.

би одне світове (фактично жидівське) братерство народів" (58).

"Головна наша мета - панування жидівства у світі - ще не осягнена, але вона буде осягнена, і вона вже наблизилася дельо ближче, ніж християни думають. Московський царат, німецьке королівство вже скинені. Всі народи вже стали на шлях самогубства. Вже починається жидівське панування у світі" (59).

"Ліга Націй є жидівською ідеєю. Ми, Жиди створили її 25-річною боротьбою. Єрусалим буде колись столицею всього світу" (60).

"Ідеал Об'єднаних Держав - це ідеал всіх Жидів" (61).

"Теперішній світовий соціалізм є лише першим ступнем Юдаїзму, лише початком світового здійснення пророцтв наших, жидівських пророків. Ми, Жиди можемо розбудувати без перешкод нашу національну державу Ізраїль, лише тоді коли Ліга Націй з її військом буде спроможна захищати слабких у світі. Ми, Жиди зможемо задовольнити наші національні та міжнародні потреби лише тоді, коли в Лізі Націй запанує соціалістична ідеологія. Тим-то всі жидівські згурти, сіоністи і несіоністи, соціалісти і несоціалісти мусять допомогти перемозі соціалізму у світі, якщо не з засадничих причин, то принаймі з тактичних" (62).

Жиди витратили чимало мільйонів гроша на чимало років часу на те щоб у всьому світі зробити тавро 'антисемітизм' (жидоненависть) такою жакливою нежидам, щоб самого натяку, що, мовляв, ота особа є жидоненависником вистачало б щоб суспільство скаменувало ту особу, щоб мало її за найгіршого злочинця, вбивцю, ворога всього суспільства. І справді, багато (аж надто багато) нежидів бояться цього тавра більше, як чуми, холери, вогню, потопу. Отже, коли комуністи хочуть знищити якогось ворога комуністів, то на всі заставки кричать, що він є жидоненависником. Знаючи цю комуністичну тактику, протикомуністи (антикомуністи) навмисно не виступають проти жидівських злочинів, хоч ненавидять ті злочини. Але те їм не допомагає. І комуністи і Жиди однак таврують їх жидоненависниками.

Головною причиною нелюбови до Жидів (християн і мусульман) є в жидівській захланності та в лихварстві. Навіть Жид пише: "Наша жидівська найбільша вада - за часів старих і теперішніх - це галапаство. Ми, Жиди є нарід хижаків, галапасів, що живляться потом людей. Ми, Жиди живемо брехнею, ошуканством, облудою і жорстокістю. Кожен нарід радо приймав Жидів до себе, бо читаючи Біблію, співчував нещасній долі жидівства і шанував мудрість жидівських пророків. Народи, які прийняли Жидів, дозволяли їм брати участь у всьому їхньому житті, вільно торгувати, і давали Жидам однакові громадянські права. Але з часом, пізнавши ліпше своїх Жидів, ті народи змінили своє добре ставлення до Жидів на зле, потім на ненависть, а потім і

---

58) "The Jewish World" 9-II-1883.

59) J. Schuldbuch. "The Wise Men of Zion".

60) N. Solomon in "New York Times" 28-VII-1922.

61) D. Ben-Gurion in "Time" 16-VIII-1948.

62) A. Nossig. "Integrales Judentum".

виганяли Жидів зі своєї країни" (63). Інший Жид згоджується з цим, кажучи: "Загальні причини жидоненависництва - це провина самих Жидів, а не їхніх ворогів" (64).

Історія аж надто ясно показує, що німецькі Жиди були німецькими патріотами (65). Німецька культура, добробут, промисел, торгівля дуже завдячує свій високий позем власне німецьким Жидам. І в Німеччині до А.Гітлера (66) не було жидоненависництва ані на макове зернятко. Історія не записала ані одного жидівського погрому в Німеччині - крім часів Середньовіччя, коли погроми Жидів були по всій Європі (в наслідок походів Хрестоносців на Палестину). І Німці не мали жодних причин, жодної навіть користи нищити своїх Жидів. Що-більше! - Німці розуміли, що їхнє жидоненависництво пошкодило, би Німеччині, бо американські Жиди могли би викликати світовий бойкот німецького промислу і торгівлі.

Там, де нема жидоненависництва, Жиди самі його викликають і роздумують, щоб закриваючись личиною "бий жидоненависників", фактично бити патріотів. Напр. в Англії в XVIII, XIX і початках XX ст. не було де й понюхати жидоненависництва. У Британській імперії Жиди мали такі самісінькі права, що й решта громадян. Не було жодних утисків, чи зневажень Жидів. Що-більше! - Жиди були на дуже високих становищах у суспільстві і державі, напр. головою Британського імперського уряду був Жид Бенджамін Дізраелі (1804-1881). І не вважаючи на такий стан, англійські часописи розпочали по 1945 році великий крик, закликаючи боротися проти - неіснуючого у Великобританії - жидоненависництва. Чому такий крик? Що сталося?

Тепер нафта є кров'ю промислу та торгівлі. Нарід, що не має нафти, засуджений на поразки господарчі, політичні і воєнні. Землі заселені Арабами мають величезні запаси нафти. Отже, господарчі і державні потреби Великобританії владно вимагають заприятелених стосунків з арабським світом. Жиди ж зажадали від Великобританії щоб вона вигнала Арабів з Палестини і допомагла Жидам створити в Палестині жидівську державу. Великобританія відмовилася (тоді).

Лондонський часопис "Сондей Експрес" проголосив 27-IX-1947, що буде в тижневому своєму додаткові друкувати про жидоненависництво. А скільки було того жидоненависництва тоді в Англії, свідчить такий факт. Тоді Жиди в Ізраїлі жорстоко скатували і повісили вже мертвих двох англійських вояків. Всі англійські часописи писали про це, друкуючи фотографії повішених, Англійське суспільство не звернуло жодної уваги на цю подію. Ніде не було чути навіть балачок на цю тему. А який би то величезний рух зчинили би Жиди в усьому світі, якби Англійці зробили те саме з двома Жидами?

Нарід ЗАС склався з переселенців різних народів, з різними

---

63) S.Roth. "Jews Must Live".

64) B.Lazare.Ib.

65) Українські Жиди були московськими патріотами.

66) Були чулки, що бабка А.Гітлера була жидівкою. Московська історичка М.Шагіян ніби довела, що мати Б.Леніна була ви-хрищеною жидівкою з роду Зендер-Бланк.

набоженствами. Вже ця одна обставина зробила Американців дуже ви-розумілими (толерантними) до всіх нардів і всіх набоженств. Все-бічна воля у всьому житті ще більше зміцнила вирозумілість Амери-канців. У ЗАС нема жодного ґрунту на якусь ненависть до народу чи віри, отже і до жидоненависництва. Щобільше! - Жиди в ЗАС мають не однакові громадські права, а фактично мають навіть більші, як нежи-ди, бо Жиди в ЗАС мають таку величезну силу, що можуть скидати, на-віть найвищу, небажану їм владу, і наставляти бажану їм. Жидонена-висництва в ЗАС нема, понадто серед роджених у ЗАС. Що правда, є від-раза, огида до Жидів, але це ж далеко до ненависти. Жидам живеться в ЗАС аж надто добре. Напр. хоч Жиди складають лише 3% людности ЗАС, проте серед мільйонерів їх є 20%, серед лікарів - 20% (67), серед правників - 10%, серед студентів - 10%. З усього багатства ЗАС Жи-дам припадає 15% (68).

І ось у цьому жидівському раю читаємо: "Американські Жиди му-сять схопити за горлянку всіх жидоненависників. Мусимо заповнити американські в'язниці цими жидоненависницькими опришками (банди-тами). Мусимо посадити їх всіх до божівілень" (69). А в жидівському ж часописі читаємо: "Нью-Йоркська поліція ув'язнила п'ятьох Жидів, які маловали нацистівську свастику на будинку ізраїльського кон-суляту в Нью-Йорку" (70). Чи треба щось витлумачувати?

29 пап Римських видала 57 протижидівських наказів (едиктів).

У московській імперії лише один нард мав національно-куль-турну самоуправу. Це був жидівський нард.

В Україні Жиди мали 1929 року 480 шкіл з жидівською виклада-вою мовою з 76.000 учнів 2.500 учителів у них.

В Україні Жиди складали 1929 року 5.4% людности, але серед урядвців було 18.7% Жидів.

На 10.000 людности в Україні було 1929 року у вищих школах: 51 жидів і 6 Українців (71).

*****

СІОНІЗМ.

Початком Сіонізму можна вважати 1882 рік, коли Лев Пінскер ви-дав у Берліні свою книжку "Самовизначення". Та, йому й не снилося, що жидівську державу створять не Жиди, але християни. Основник сіо-нізму Т.Герцль видав 1896 року свою книжечку: "Жидівська держава". У ній він не вимагав, щоб жидівська держава конче була в Палести-ні. Він пропонував купити землю в Туреччині чи Америці. Він також не вірив, що в тій жидівській державі може бути державною мовою мова гебрейська. Т.Герцель пропонував 1901 року турецькому султа-нові велику грошеву допомогу світового жидівства, якщо він дозво-лить закласти в Палестині жидівську державу під турецькою зверх-

67) Лікарі і правники (адвокати) в ЗАС заробляють дуже багато.

68) "The Jewish Sentinel" VIII-1963.

69) rabi L.Spitz in "The American Hebrew" 1-III-1946.

70) "Jewish Post" 7-XI-1963.

71) O.Heller. "Untergang Judentums".

ністю. І він не хотів, щоб усі Жиди з усього світу жили в тій жидівській державі, але лише ті, яким не було місця в інших державах. Ті, що лишалися в інших державах, мали би мати свою самоуправу.

Перший світовий з'їзд сіоністів відбувся 29-VIII-1897 у Базелі (Швейцарія). Його голова Д.Мандельтам, відкриваючи з'їзд, сказав: "Ми, Жиди маємо захопити світову владу" (72).

Провідник сіоністів Хаїм Вайцман ще 1920 року проголосив світові: "Ми, Жиди заселемо Палестину, байдуже чи це подобається ко-му чи ні. Ви, християни можете прискорити наш приїзд до Палестини: чи сповільнити його. Але пам'ятайте, що задля вашого власного добра мусите допомогти нам, Жидам, бо інакше наша, жидівська будуюча сила обернеться в руйнуючу, яке переверне весь світ горидном" (73).

Голова світового об'єднання сіоністів Нагум Голдман казав 1947 року на вічу в Монреалі: "Жиди могли мати Уганду, мадагаскар та інші землі на засновання жидівської держави, але вони не хотіли жодної, крім Палестини. І це не з причин біблійно-історичних чи набоженських, і не тому, що висушивши Мертве море в Палестині, можна здобути всіляких хемічних мінералів на мільярди доларів, і не тому, що в Палестині є далеко більше нафти, як в Америці. Ні. Не хотіли тому, що Палестина лежить на схрещенні шляхів Європи, Африки й Азії і тому є осередком світової політичної сили, а також і військово-стратегічним осередком світової влади" (74).

---

72) "Le Temps" 3-IX-1897.

73) "Jüdische Rundschau" IV-1920.

74) "L'Unite Nationale" XII-1953. Montreal.

III

ЖИДИ В ЗАС І У СВІТІ.

Внук Нью-Йоркського жидівського банкіра Якова Шіфта - Іван Шіфт признався, що його дід Яків пожертвував московським більшовикам 20 мільйонів доларів (1). Інші жидівські банкіри ще додали. Дали не лише тому, що ненавидили царат, але передусім тому, щоб ЗАХОПИТИ ВЛАДУ в московській імперії. Захопивши там владу, вони планували скерувати всі сили тої імперії на створення світового уряду на чолі з жидівськими банкірами. З цією метою жидівські банкіри запровадили в московській імперії марксизм. Але москвини інстинктивно відчули цю загрозу їхній імперії, і вчасно запрягли марксизм до московського імперського возу. Нью-Йоркські банкіри-жиди програли, але не кинули надії та плянів опанувати і московську імперію і створити світовий уряд. Вони плянують створити світовий уряд з допомогою Москвинів, а потім викинути Москвинів зі світового уряду.

Щоб захопити світову владу, банкіри вживають трьох способів: 1) Ослаблють державну владу міжпартійною і становою боротьбою, 2) Нищать набоженство (насамперед Християнство) розкладаючи морально священників і людей, 3) Наставляють на провідні становища своїх паколків у всіх царинах життя: політичному, науковому, культурному, літературному, мистецькому, господарчому, в школах, часописах, видавництвах, радіо. Німецький банкір, Жид Валтер Ратенав казав: "Лише 300 Жидів, які знають один одного, керують долею Європи й Америки. Вони мають силу скинути будь-який уряд в Європі й Америці. Вони мають величезні засоби і способи накинути свою волю кожному урядові. Вони самі призначають своїх наступників" (2).

Той В. Ратенав сам очолював найбільшу у світі виробню електричних машин та приладів. Другий Жид Алберт Балін очолював дві найбільші у світі пароплавні лінії: Гамбург-Американську та Північно-Німецьку. Третій М. Варбург був одним з найбільших світових банкірів. Взагалі європейські Жиди були 1939 року власниками 75% всіх банків, всіх найбільших торговельних підприємств, найбільших часописів та видавництв, театрів, кіно, новинарства" (3). Це саме і в ЗАС. Московський письменник Ф. Достоевскій писав 100 років тому: "Тепер панують в Європі Жиди та їхні банки. Панують у царині освіти, культури і в соціалізмі. В соціалізмі насамперед і найбільше. 3

1) "The New York Journal-American" 3-II-1949.

2) W. Rathenau in "Wiener Freie Presse" 25-XII-1909.

3) D. Fahey. "The Mistical Body of Christ in the Modern World".

допомогою безбожницького соціалізму Жиди вирвуть Християнство з корнем, і знищать християнську культуру. І коли не буде вже нічого, крім безладу (анархії) – Жиди стануть володарями. Поширюючи ж бо соціалізм серед інших народів, Жиди лишаються самі націоналістами. І коли всі Європейці втратять все своє майно, лишаються лише жидівські банки" (4).

Голова Великобританського уряду Жид Б.Дізраелі (лорд Біконсфілд) писав чотири роки перед революцією 1848 року таке: "Велика революція надходить у Німеччині. Про неї мало знають в Англії. Цією революцією керують Жиди, що захопили всі університетські катедри в Німеччині. Тепер світовою політикою керують не офіційні керівники, але незнані, сховані за лаштунками історичного кона" (5).

Вісім років по тій революції він писав: "Вплив Жидів виявляється в останньому вибусі нищивних сил Європи. Ця революція вибухла проти традицій, аристократії, набоженства й особистої власности. Нищення набоженства, побожности, права особистої власности все це очолюють Жиди. Вони, що походять з Богом вибраного народу, співпрацюють з безбожниками. Вони, найспритніші збирачі особистого багатства, об'єднуються з ворогами особистої власности. Цей вибраний Богом, вищий нарід стискає руку голоті, шумовіянню, опришкам. І все це робиться тому, що ці Жиди хочуть знищити Християнство" (6).

Другий Жид пише 1945 року те саме про таємний жидівський згурт ХХ ст. 'Сангедрін' (7).

Данський посол у Петербурзі М.Удендик післав 6-IX-1918 англійському урядові довгий звіт про стан в московській імперії. В ньому він писав: "Небезпека є тепер така велика, що вважаю своїм обов'язком звернути увагу всіх європейських урядів на той факт, що якщо не покладеться тепер негайно край большевізмові, то світова культура опиниться в дуже великій небезпеці. І це твердження не є переборщенням, а вже факт. Якщо не знищимо большевізм у самому зародку, то він пошириться – в тій чи іншій формі – по всій Європі і по всьому світі, бо він керує світове жидівство" (8).

Сам В.Ленін визнав велику участь Жидів. Він писав: "На майбутнього історика большевицької революції припадає завдання належно оцінити роль Жидів у жовтневій революції. Дуже імовірно, що ми, большевіки не змогли би перемогти без тої допомоги, яку дали нам Жиди. Вони дуже допомогли нам скласти і зміцнити нашу комуністичну владу тоді, коли багато московських інтелігентів (а понадто урядовців та старшин) саботували, бойкотували нашу большевицьку владу. Дуже багато жидівських інтелігентів стали вірними урядовцями і старшинами большевицького уряду" (9).

---

4) Ф.Достоевській. "Демакратія ілі Жідократія".

5) В. Disraeli. "Coningsby"

6) В. Disraeli. "Life of Lord George Bentinck".

7) Н. Klein. "Senhedrin Produce World Destruction".

8) "A Collection of Reports on Bolshevism in Russia". Publ. by HMSO. London. 1919.

9) див. "Der Tag" 25-VI-1931 і "Contemporary Russia". Autum. 1957.

Англійський новинар (коресподент) Роберт Вільтон жив 15 років у Московщині перед 1917 роком і два роки по 1917 році. Він знав дуже добре московську мову, і був наочним свідком революції 1917 року. Повернувшись 1920 року до Англії, він написав книжку про те, що бачив і знав про революційні події. Він пише, що 1918 року Центральний Комітет більшовицької партії складався з: 62 членів. З них було: 5 москвинів, 1 українець, 6 латишів, 2 німця, 1 чех, 2 вірменина, 3 грузина, 1 караїм, і 41 жидів. ЧЕКа складалася з 36 членів. З них було: 1 німець, 1 поляк, 1 вірменин, 2 москвини, 8 латишів і 23 жидів. Більшовицький уряд складався з 22 міністрів (називалися тоді комісарами). З них було: 3 москвини (В. Ленін, А. Луначарський, Г. Чічерін), 1 малорос (Н. Криленко), 1 грузин (Іс. Сталін), 1 вірменин (В. Мікоян) і 16 жидів (Д. Ларін, Л. Троцький, А. Шліхтер, Д. Шмідт, Г. Зіновєв, В. Володарський, М. Уріцький та інші). З 556 найвищих урядовців було: 15 москвинів, 2 українця, 11 вірмен, 35 латишів, 15 німців, 7 маляр, 10 грузинів, 3 поляка, 3 фіна, 1 чех, 1 караїм і 457 жидів (10).

ЦК КП складався 1935 року з 59 членів. З них було: 3 нежиди, але мали жінок жидівок (Іс. Сталін, С. Лобов, В. Осінський), а решта 56 жиди (В. Баліцький, К. Бауман, І. Варейкіс, Ю. Гамарнік, І. Зеленський, І. Кабаков, Л. Кагановіч, В. Хорін, М. Літвінов, І. Любімов, М. Кагановіч, Д. Мануїльський, І. Носов, Ю. Пятаков, І. П'яніцький, М. Разумов, М. Рухімовіч, К. Ріндін, М. Хутаєвіч, М. Чудов, А. Швернік, Р. Ейхе, Г. Ягода, І. Якір, І. Яковлев, Ф. Грядінський, Г. Камінський, І. Уншліхт, А. Булін, М. Калмановіч, Д. Бейка, М. Зіфріновіч, А. Трачер, Л. Бітнер, Г. Канер, Л. Крижман, А. Лепа, С. Лозовський, Б. Позєрн, Т. Дерібас, К. Стрієвський, Н. Попов, С. Шварц, Е. Веґер, І. Мехліс, А. Угаров, Г. Благодіраєв, А. Розенгольц, А. Серебровський, А. Стейгарт, І. Павлуновський, Г. Сокольніков, С. Бройдо, В. Полонський, Г. Вейнберг (II)).

Жиди в уряді СРСР: М. Ахліс, В. Баліцький, В. Володарський (Гольдштейн), Я. Гамарнік, А. Гершуні, М. Горовіц, Д. Заславський, Г. Зіновєв, А. Йофе, Л. Кагановіч, М. Кагановіч, Й. Кагановіч, Р. Кагановіч, С. Кагановіч, (всі брати Сталінової жінки), С. Каменеа, М. Літвінов, Д. Мануїльський, Ю. Перец, Л. Пятаков, К. Радек, Я. Свердлов, Л. Троцький, І. Еренбург, Г. Ягода та багато інших.

Зверхником ЧЕКа, НКВД була президія в складі: 2 москвини К. Ворошилоф і М. Калінін) і 4 жиди (М. Кагановіч, Г. Ягода, І. Мехліс, М. Френкель). Начальниками окремих відділів НКВД були: 3 москвини Й. Аграноф, А. Шанін, Л. Бельський), 1 поляк (В. Добродієвський), 1 німець (С. Шірвіндт) і 5 жидів (М. Гай, А. Трилісер, А. Слущкий, К. Паулер, Й. Йофе). Керівниками будови протоки (каналу) Волга-Москва були чекісти: 1 москвин (Н. Лускін) і 4 жиди (Берман, Коган, Серензон, Перлін).

Диктатором УРСР був М. Кагановіч. Фактичним головою уряду - жид І. Шелехес, міністром (наркомом) Земельних Справ жид А. Шліхтер, міністром Скарбу - жид Я. Рехіс, міністром Здоров'я - жид Л. Кантаровіч. Начальником ЧЕКа (в УРС) був жид В. Баліцький. Його заступниками - жиди: Карльсон та Канцельсон. В Україні чекістами були жиди:

IO) R. Wilton. "Les Derniers Jours des Romanof".

II) D. Fahey. "The Rulers of Russia".

М. Лаціс, Ф. Кон, С. Фукс, Португаїс, Фельдман, Елянґрін, Грінштайн, А. Кочі, Бела Кун, Сайкінґ, Дова, Л. Коган, Серензон, Марголін, Це лише найвищі. Менших було кілька тисяч.

Першим президентом СССР був жид Я. Свердлов (Моїсейвіч). Першим головнокомандувачем СССР був жид Л. Троцький (Бронштейн). Першим президентом III Інтернаціоналу був жид Г. Зіновєв (Афельбаум).

Уповноваженими Московського Червоного Хреста були: М. Радєк (Сабельсон) у Берліні, А. Берман у Відні, М. Коцман у Варшаві, Л. Гільберт у Букарешті, Д. Баум у Копенгазі, Я. Свердлов у Москві (голова).

Центральний Комітет московської партії соціал-демократів складався з: Діамант, Гіммер, Штраус, Ратнер, Лібер, Зон, Дан, Гоц, Раппапорт, Цедербаум (Мартов), Цедербаум (Левіцький). Разом II членів. Всі одинадцять - Жиди.

Центральний Комітет московської партії соціал-революціонерів складався з: А. Керєнський, Арановіч, Ціплер, Львовіч, Давідовіч, Гурєвіч, Абрамовіч, Гольдштейн, Ліхач, Хінчук, Берлінрут, Дістлер, Чернявський, Резенберг, Ратнер, Чайковський. Разом 15. З них жидів 14.

Редакція часопису французьких соціалістів: "Ле Популер" складалася з: Леон Блєм, Розенфельд, Герман, Гірш, Мох, Жіромський, Вайль, Ренталь, Коген, Гольдшільд, Ю. Донтш, Ліберман, Л. Ліві, Каштер. Всі - Жиди.

Редакція часопису бельгійських соціалістів "Ле Пюль" складалася з: Лялешер, Скотінос, Леві, Годштайн, Блєм, Гольдшінґер, Ешштайн Кейфер, Фішер. Всі - Жиди.

Перший соціалістичний часопис у Німеччині заклав жид Карл Гохберг. Кількаразовий голова соціалістичних з'їздів був жид Пал Зінґер. Теоретики соціалізму були жиди: К. Маркс, Е. Бернштайн, Адольф Браун, Яків Штерн. Першим президентом республіканської Німеччини був жид Фрідріх Еберт, а його уряд мав п'ять міністрів-жидів. Засновники комуністичної республіки в Мюнхену 1919 року були жиди: Курт Айснер, Ляндавер, Піалер, Аксельрод.

Незмінними дорадниками трьох президентів (Ф. Рузвельта, Г. Трумана, Д. Айсєнґавєра) були жиди: С. Розєнман, Б. Барух, Л. Брандєс, Ф. Франкфуртер. Дорадником през. В. Вільсона був жид Едвард Гауз.

Редактором комуністичного часопису "Дейлі Воркер" в ЗАС був жид Джан Гейтс (Ізраїль Регєнштріх).

Пересправи про визнання СССР вели: уповноважений СССР М. Літвінов та уповноважені ЗАС Ф. Франкфуртер та Б. Барух. Всі три - Жиди. М. Літвінов - явний комуніст, Ф. Франкфуртер - соціаліст-комунолюб, Б. Барух - соціаліст-москволюб. І всі три були насамперед жидівськими націоналістами.

Жидів бачимо у проводі всіх революцій. Напр. у Московщині Л. Троцький (Бронштейн) і тисячі інших, у Німеччині - К. Лібнехт, Р. Люксембург, К. Айслер, у Франції - Г. Гайне, Л. Борне, у Польщі - Я. Берман, у Румунії - Анна Павкер, у Малярщині - Б. Кун (Коген), М. Ракочі (Розєнкранц), Е. Геро, у Чехії - Р. Сланський, в Україні М. Кагановіч, в Іспанії - Замора, Азана, Розєнберг. Провідниками I-го соціалістичного Інтернаціоналу були жиди: М. Фрібург, Жан Коген, Аорон Адлер. І. Френкель. З одинадцяти членів Політбюро КП ЗАС шість були Жиди. Самі жиди кажуть: "Це не випадково, що серед соціалістичних провідни-

ків є дуже багато Жидів" (12). Бо, "Жидівська духовність в основі є революційною, вороголюбивою. Кожний Жид є революціонером, свідомо, чи підсвідомо" (13).

Жиди кажуть: "Бальшевицька революція - це твір жидівського розуму, жидівського незадоволення, і вона спланирована Жидами з метою створити новий лад у світі. Що так майстерно здійснено в московській імперії жидівським розумом і плануванням - стане дійсністю в усьому світі, і також силою жидівського розуму" (14). "Факт перемоги бальшевізму, факт, що так багато Жидів є бальшевиками, факт, що ідеї та ідеали бальшевізму так дуже подібні до улюблених ідей Юдаїзму - всі ці факти примушують нас, Жидів думати і діяти дуже уважно й обережно" (15).

"Всі Жиди в ССРСР переконані, що упадок саветської влади і захоплення влади кимсь іншим було би найбільшим, що його можна уявити, жидівським нещастям" (16).

"Профашистівська та пронацистівська наволоч у ЗАС погрожує соціалістичному ССРСР всім: від атомової бомби до "демократичних" виборів у ССРСР. А ми бачимо, що в ЗАС кожний хто ненавидить Москвинів завжди ненавидить і Жидів. Чи хто колись бачив жидоненависника, який не був би водночас і проти саветського ССРСР? Ми, Жиди вже пізнали своїх ворогів. Пізнаймо ж і своїх приятелів - саветський нарід" (17).

"Якщо би не було московського Червоного війська, то тепер не було би Жидів ані в Європі, ані в Палестині, ані в Африці, а в ЗАС час існування Жидів рахувався би днями. Це є незбитий історичний факт, що ССРСР врятував жидівський нарід від смерті. Американські Жиди ніколи не забудуть історичного боргу ратівникові жидівського народу - ССРСР" (18).

Кожний Жид, що широко цікавиться долею жидівства, мусить розуміти, що найліпші сини жидівського народу є жидівські комуністи, і що найліпшим союзником жидівства є комуністична партія" (19).

Високий старшина Військової Служби Безпеки ЗАС пише: "Мої слідчі іня самий дослідили тисячі комунізуючих і комуністів-воєнків та старшин ЗАС. Серед них відсоток Жидів був понад всі пропорції дуже великий. Серед воєнків-жидів було 75% комуністів" (20).

Рабин Бенджамін Шульц почав поборювати комунізм серед Жидів. Рада рабинів Нью-Йорку, що складалася з 400 рабинів, вигнала його з посади рабина, і закликала Жидів бойкотувати його (21). На з'їзді

---

12) "The Jewish Review" III-1934

13) B. Lazare. Ib.

14) "American Hebrew" 10-IX-1920.

15) "Jewish World" 10-I-1929. London.

16) Ib. 29-VI-1922.

17) "The Sentinel" 20-VI-1946.

18) A. Bittelmann. "The Jewish People Face the Post War World"

19) "Jewish Life" V-1936. New York.

20) R. H. Williams. "The Anti-Defamation League"

21) "The Cross and the Flag" IX-1965.

Американсько-Жидівського Об'єднання (Конгресу) 1936 року Авраам Левін запропонував додати до ухвал з'їзду засуд комуністичних теорій. Увесь з'їзду з великим обуренням відкинув той додаток (22).

Московського шпигуна Алджера Гіса рятувала від смерти жидівка Гелен Ботенвайзер, жінка жидівського банкіра. Вона заклала велику грошеву за поруку, щоб шпигуна Роберта Соблена випустили тимчасово з в'язниці перед судом. Вийшовши з в'язниці, він утік до СССР і за порука пропала.

Поборюючи комунізм, голова товариства імені Бьорча Роберт Белч цілковито не чіпав Жидів. Не вважаючи на це Жиди виповіли війну тому товариству. Чому? Жиди відповідають: "Пошкрябайте заперклого протикомуніста, і знайдете жидоненависника" (23).

Найменший натяк на те, що існує якась таємнича сила, яка має своєю метою панувати в усьому світі, викликає у жидівства великий крик спростовання. І це спростовання та обурення Жиди зчиняють навіть і тоді коли в тому натясі нема ані натяку на жидівство, Чому? Жиди протестують? - Бо Жиди брали чунну участь і часто були керівниками всіх таємних згуртів, що мали цю мету.

У ЗАС виходить кілька жидівських часописів, журналів некомуністичного, несоціалістичного напрямку. Ані один з них ніколи не виступив проти чогось соціалістичного, комуністичного. А проти патріотизму, набоженства, Християнства виступали. Головні дорадники трьох президентів ЗАС жид Б. Барух казав: "Патріотизм - це нісенітниця" (24).

Об'єднання Американських Жидівських Парохій на своєму річному з'їзді виступило проти існування Парляментської Слідчої Лави Неамериканської Діяльності (25).

Жиди в ЗАС вже не ховаються і пишуть відкрито таке: "Ми, Жиди ухиляємось від військового обов'язку за війни, хоч ми маємо з війни більше користі, як будь-хто. Ви, християни багато кричите й обурюєтесь незаслуженим жидівським впливом у театрах та кіно. Припустимо, що ви маєте обосновані причини. Але ж цей вплив і порівняти не можна до величезного, приголомшливого впливу нашому у школах, книжках, урядах, законодавстві і навіть на ваше щоденне думання. Так, ми, жиди влізли вці, заколотники. Так, ми, жиди головні спричинники воєн і революцій. У ваше особисте і громадське життя ми вносимо незгоду, чвари, безлад, розбиття. Ми, жиди завоювали вас християн так, як жодний з ваших імператорів не завойовував Африки чи Азії. Ми, жиди змінили напрям вашої історії. І зробили ми це лише силою нашого духа і розуму, силою наших ідей. І кінця нашого, жидівського впливу ще не видно" (26).

Жиди в ЗАС мають 21 великих згуртів (організацій), понад сто менших і тисячі малих з відділами чи уповноваженими в кожному

---

22) "The New York Times" 31-X-1938.

23) "Jewish Life" 29-I-1937.

24) "Chicago Tribune" 25-IX-1935.

25) "The Cross and the Flag" I-1962.

26) Marcus Eli Ravage in "Century Magazine" II-1928.

місті, містечку і селі ЗАС. Мають і головний провід, що об'єднує їх всіх та унапрямує їхню діяльність. Найбільші з них: Американське Жидівське Об'єднання, Американська Жидівська Лава, Жидівська Робітнича Лава, Протиобмовне Товариство.

Всі ці жидівські згурти щороку збирають у ЗАС понад 625 мільйонів доларів на добродійну допомогу. З того на допомогу в ЗАС дають 10%, а 90% відсилають до Ізраїлю. Та й з тих 10%, що витрачають у ЗАС, на правдиву допомогу дають лише одну десяту, а дев'ять десятих витрачають на політичні жидівські справи, насамперед на пропаганду. За законами ЗАС жертви на добродійні справи звільняються від державного податку. Всі жидівські збірки звільнені з того податку, бо ж офіційно вони збираються на добродійні ніби-то справи. Фактично ж з усіх зібраних пожертв на добродійство жиди витрачають менше, як 10%. Уряд ЗАС знає про це і мовчить (27).

Як написано в уставі Американської Жидівської Лави та Протиобмовному Товаристві, їхнім завданням є: 1) Впливати на політику уряду ЗАС, а задля того утримувати у Вашингтоні сталу, уповноважену жидівську установу, 2) Наглядати за і впливати на часописи, журнали, радіо, кіно тощо всілякими способами, напр. подаючи часописам факти, документи, піддаючи думку авторам, допомагаючи авторам відповідними знахідками (матеріалами) тощо, 3) Впливати на Церкви, допомагаючи їм удосконалювати християнську науку, постачаючи їм знахідки задля науки в недільних школах, 4) Впливати на думання американського (ЗАС) народу, виробляючи способи змінити їхні помилкові переконання.

Так ці два жидівські згурти впливають на діяльність: Церков, шкіл, освіти, патріотичних товариств колишніх вояків, добродійних, мільйонових фондаций, на напрям і зміст часописів, журналів, книжок, кіно, телебачки, робітничих товариств і на домашню та закордонну політику уряду ЗАС. Мають нема в ЗАС ані одного, великого, поважного згурту, в якому нема - посередніх чи безпосередніх - впливів жидівства ЗАС. Є великі жидівські впливи навіть у християнських Церквах та згуртах, навіть у патріотичних згуртах. Самі жиди подають факти їхнього впливу та кількість витраченого на те гроша в своїх річних звітах (28).

Амер. Жид. Лава пише статті, розвідки, книжки і сама своїм коштом видає, але переважно їх видають нежидівські згурти та установи навіть уряд ЗАС. Краєве Освітнє Товариство, Батьківський Союз, Учительський Союз є під дуже великим впливом жидівської (і соціалістичної) пропаганди.

Амер. Жид. Лава та Протиобмовне Т-во мають велику Головну Управу в Нью-Йорку, а у Вашингтоні велику канцелярію. Вони мають у кожному місті і містечку ЗАС свої відділи чи уповноважених. Вони збирають у всіх ЗАС всілякі - потрібні Жидам - відомості, імена та адреси людей чи установ, згуртів, які виступають проти жидівства. Вони поширюють на місцях жидівську пропаганду, впливають на місцевих

---

27) "Common Sense" 15-VI-1967

28) напр. у "Facts About the American Jewish Committee".

діячів, згуртів, урядів. Жиди у великій мірі творять у ЗАС т.зв. "громадську" думку.

Амер. Жид. Лава та Протиобмовне Т-во разом з іншими жидівськими згуртами витрачають річно мільйони доларів не лише на боротьбу з жидоненависництвом (якого в ЗАС нема), але й на поширення й поглиблення жидолобства. Вони постачають задарма чи заповідарма всім і кожному нежидівському згуртові, товариству, установі, школі, церкві свою літературу, промовців, викладачів, кінові стрічки тощо. А що серед Жидів є дуже багато соціалістів, комуністів, то й багато тої літератури і промовців є соціалістичні і комуністичні. Як це впливає на життя в ЗАС видно з тих фактів, що уряд ЗАС вже заборонив школам святкувати Різдво, вже не друкує різдв'яних поштових значків із християнською тематикою. Не лише протестанські Церкви в ЗАС, але навіть і католицька вже повикреслювали зі своїх церковних книжок уступи ворожі Жидам, як напр. про розп'яття Христа.

Амер. Жид. Лава, в порозумінні з Американською Церковною Радою, видає задля протестанських недільних шкіл шкільні учебники. Ця Лава пише у своєму річному звіті, що вже у 85 шкільних протестанських книжках нема нічого злого про Жидів. Літературу, що її видає ця Лава, вживають 2.500.000 учителів недільних (церковних) шкіл. до яких ходять 27 мільйонів дітей (29).

Американські патріоти почали пропаганду проти 'Об'єднаних Держав' (ОД). Тоді, на просьбу жіночого відділу Методистської Церкви, Амер. Жид. Лава почала видавати безплатну літературу, що поборжувала ту патріотичну пропаганду (30).

Амер. Жид. Лава влізла і до католицької Церкви в ЗАС, пропонуючи католицьким школам безплатно свою літературу, шкільні книжки, викладачів. І багато католицьких шкіл вже те все вживають.

Католицька Церква в ЗАС запросила 1962 року рабина Марка Танедбама на дорадника Осередку Набоженського Виховання при католицькому університеті в Монро. Той осередок є головним постачальником набоженсько-виховальної літератури всім католицьким школам ЗАС. Це запрошення не є винятком. Подібних було дуже багато.

Амер. Жид. Лава влізла навіть до патріотичного союзу кол. вояків (Легіону Американських Ветеранів), даючи йому безплатно промовців, чи готові написані промови. Лава пише, що всі промови головного священика Легіону написали Жиди. Чимало написаних Жидами промов виголосив на радіо навіть сам Головний Командувач Легіону. Лава пише, що висилає щомісяця 480 видавництвам колишніх вояків готові написані статті чи знахідки до статей. Вона ж постачає офіційному журналові Легіону більшість фотографій та знахідок до статей про життя в Ізраїлі і в СССР (31)

У своєму річному звіті Лава хизується, що вона постачає (безплатно) 1.700 щоденникам ЗАС свої знахідки та вже написані статті, розвідки, навіть редакційні статті. Хизується, що ті її знахідки

---

29) Ib. for the year 1952.

30) Ib. for the year 1953.

31) Ib.

дуже послабили протикомуністичну пропаганду. Лава постачає безплатно журналістам ЗАС знахідки на будь-яку тему. Вона навіть цензурує статті та книжки, вказуючи редакторам та видавцям на "хиби" приготованих до друку. Знахідки та статті Лави радо друкують журнали: "Reader's Digest", "Colliers", "Look", "Life", "Time", "This Week", "Week", "Newsweek", бо ж видають їх Жиди.

Амер. Жид. Лава постачає великим радійовим та телебачним мережам свої знахідки на всілякі теми. Державне радіо 'Голос Америки' дуже радо вживає знахідки прислані Лавою.

Добродійні згурти в ЗАС звільняються від державного податку. Амер. Жид. Лава є не добродійним (філантропічним), але наскрізь політичним згуртом, проте уряд ЗАС звільнив його з податку (32).

Другим великим, дуже впливовим жидівським згуртом у ЗАС є Протиобмовне Товариство Синів Божої Обіцянки (Anti-Defamation League of B'nai B'rith). Це найстарша і найбільша жидівська ложа в ЗАС, заснована С. Левінгстоном 1843 року. Має велику Головну Управу в Нью-Йорку і відділи в кожному більшому місті ЗАС. В менших містах має понад 150 лав (комітетів), а в селах - понад 1.000 утворюваних. Має кілька тисяч добре платних урядовців, які слідкують по всіх ЗАС за кожним протижидівським виявом. Головою (від 1938 року) був правник Генрі Монскій, широко знаний не лише жидівський, але й американський діяч. Головою Нью-Йоркського стейтового відділу був Самуїл Розенман, дуже впливовий дорадник і автор промов президента Ф. Рузвельта. У проводі Протиобмовного Товариства є дуже багато соціалістів і чимало комуністів. Отже, кожного хто виступає проти соціалізму чи комунізму, Товариство плямує жидоненависником (антисемітом).

Протиобмовне Т-во бореться завзято з усіма виявами патріотизму, націоналізму (крім жидівського) і проти Християнства. Воно дуже близько спізрашує з комуністами і допомагає комуністичній діяльності. Дуже пропагує всілякий інтернаціоналізм. Воно ніколи не виступало проти комуністичних провідників, ані проти злочинів 'савтської' влади ССРСР. Натомість багато разів виступало проти боротьби з комуністами та московськими шпигунами. Це протиобмовне товариство обмовляє, знеславляє кожну особу чи згурт, які чинно поборюють комунізм та інтернаціоналізм. Воно обмовляє, очорнює навіть жидівських приятелів, які виступають проти комунізму, інтернаціоналізму. Напр. сенатор Бортон Гвілер був ширим приятелем Жидів, і багато допоміг Жидам у Сенаті, підтримуючи законопроекти, сприятливі Жидам. Але він був американським патріотом і дуже боровся проти участі ЗАС у 2-ій світовій війні. Він широко радив своїм особистим приятелям-жидам викинути комуністів з жидівських згуртів і припинити жидівські напади на американських патріотів, бо тим самі Жиди створюють жидоненависництво в ЗАС, де його нема. У виборах 1946 року сенатор Б. Гвілер знову кандидатував. Всі жидівські та комуністичні часописи зчинили проти нього величезний крик, обмовляючи, очорнюючи плямуючи його тавром жидоненависника і т.п. Всією цією ОБМОВОЮ ке-

рувало й оплачувало Протиобмовне Т-во. Воно так само обмовлювало і кандидата В. Стратона, хоч він був приятелем Жидів, але американським патріотом (33).

Заскаржити Протиобмовне Т-во до суду майже неможливо, бо керують обмовою, очорнюванням, обрізуванням досвідчені правники, і робиться то все без підписів авторів (анонімно). Мільйони брехливих листів, статей, книжечок, що їх розсилає це т-во, не підписані. Обмовляють вишколені пліткарі усно. Крім того, багато видавців, редакторів, конгресменів, навіть і суддів, знаючи силу жидівства, просто бояться його помсти. Скільки так заляканих конгресменів, сенаторів, видавців, редакторів, які проти власних переконань, підтримували домагання Жидів - ніхто не може підрахувати. А що таких є дуже багато - доводять тисячі фактів, що випадково виявилися.

Протиобмовне Т-во збирає (не лише серед Жидів) на свою діяльність п'ять і пів мільйона доларів річно. Воно розсилає до членів до списків, до радіових телебачних станцій безплатно написані Жидами новини, статті, промови. Воно пропонує школам, церквам, клубам своїх промовців, викладачів, дорадників безплатно. Воно видає свою літературу 16 мовами і розсилає її безплатно часописам, журналам, клубам, школам. Року 1945 воно мало щоденно 216 виступів на радіо. На 1946 рік запланувало мати 65.000 всляких виступів. За виступи лише на радіо Протиобмовне Т-во мало заплатити 1944 року чотири мільйони доларів. Але не заплатило нічого, бо власниками всіх великих радіових мереж у ЗАС є Жиди, отже мали безплатно. Це товариство надрукувало 1945 року в 397 часописах 26 разів оголошень на всю сторінку і 2.000 менших оголошень. Всі безплатно, бо власниками більшості великих часописів та журналів ЗАС є Жиди. Читали ті оголошення (с. т. жидівську пропаганду) понад 100 мільйонів люду. Низку 12 великих пропагандивних оголошень товариство розліпило на 1.000 місцях у 120 містах ЗАС. Коштувало це чверть мільйона доларів (34). Протиобмовне Т-во дало 500.000 дол. Каліфорнійському університетові на досліди і видання книжки: "Християнська віра і жидоненависництво" (35).

У своєму річному звіті Протиобмовне Т-во пише, що вони впливає на 1.900 найбільших щоденних часописів у ЗАС, які разом мають 43 мільйона читачів. Крім того, впливає на малі часописи, на робітничі, на неангломовні, які разом мають 10 мільйонів читачів. Товариство видало 1945 року 40 мільйонів дитячих і задля вояків книжечок. Громадські книгозбірні купили 1945 року 330.000 книжок, що їх поширювало Протиобмовне Т-во. Воно само видало 9 мільйонів пропагандивних книжечок. Понад 30 мільйонів людей слухали доповіді, що їх виголошували в нежидівських згуртах прислані Протиобмовним Товариством політики, науковці, письменники та інші поважні особи.

Протиобмовне Т-во цензурує не лише ті часописи та журнали, які в жидівських руках, але й ті, які є в нежидівських. Воно звич-

33) "Washington Times Herald" 11-X-1946

34) "Jewish Year-Book for 1946.

35) "The Cross and the Flag" IX-1966.

ливо "просить" видавців та редакторів не писати нічого злого про ту чи іншу особу, або справу, або навпаки не писати нічого доброго про ту чи іншу особу або справу. І видавці та редактори мусять виконати ту "просьбу", бо знають, що Протиобмовне Товариство має силу відібрати від них платні оголошення. А кожний же часопис та журнал тримається лише грошима з оголошень. Так напр. великий щоденник "Таймс" почав був друкувати статті проти політики президентських дорадників Ф. Франкфуртера, Г. Лемана та Г. Морґентава. У тих статтях не було ані натяку, що ті особи були жидівського походження. Та, це не помогло. Протиобмовне Т-во загрозило часописові, що відбере від нього оголошення. Так "Таймс" примушений був замовчати про зловживання чи помилки діячів жидівського походження. Проти нежидів міг писати все досхочу. У своєму звіті це товариство натякає, що воно домовилося з найбільшою новинарською спілкою "Асошіейтед Прес", що вона не буде згадувати про народність злочинців, коли вони Жиди (36).

Протиобмовне Т-во має по всім ЗАС своїх платних звідунів, які слідкують у своїй місцевості за кожним поважним діячем і кожним товариством, за виступами на радіо, в місцевих часописах і всі такі відомості посилають Головній Управі в Нью-Йорку. Вона має 100.000 картотеку "жидоненависників", "фашистів", "реакціонерів" з їхніми життєписами. Відпис цієї картотеки напевно є і в Москві. Головна Управа шантажем, загрозами примушує їх мовчати чи припинити їхню діяльність. Цілковито так, як НКВД у ССР.

Як бачимо, діяльність Протиобмовного Товариства і Американської Жидівської Лави є тотожні. Навіть річні звіти обидвох є тотожні. Ця їхня тотожність вказує на те, що обидва ці згурти (організації) фактично є один той самий згурт, що з тактичних причин, назовні назвав себе двома різними назвами: Протиобмовне Т-во і Амер. Жид. Лава.

Протиобмовне Т-во всіма способами виховує у нежидівській молоді ворожість до патріотизму, націоналізму, набоженству. А у жидівській молоді навпаки - роздмукує жидівський націоналізм і побожність. Жидів, які приятелюють з нежидами, чи навіть ставляться байдуже до жидівського життя, товариство заляком звертає зі "зрадницького" шляху. На Жидах, які женяться з нежидами, товариство всякими способами мститься.

Протиобмовне Т-во у своїй діяльності не цурається і провокації. Напр. ЗАС були позичили зруйнованій Німеччині великі гроші на відбудову знищеного війною. Німці почали дуже швидко відбудовувати. Московщина побачила, що Німеччина може знову вирости на велику потугу, загрозиливу московській імперії. Отже, Московщина заплянувала перешкоджувати Німеччині відбудовуватися. Вона наказала комуністичним партіям у світі піднести великий крик, протест проти відбудови "німецького нацизму". А що того нацизму вже не існувало, то комуністи створювали у світі ніби нацистівські таємні товари-

---

36) Коли злочинцями є Українці, то часописи ЗАС завжди підкреслюють їхню українську народність (національність).

тва, які малювали нацистівську свастику на жидівських синагогах та розсилали людям нацистівську літературу.

Творити такі "таємні, нацистівські" товариства в ЗАС взялося Протиобмовне Т-во. Воно створило в ЗАС 'Національну Партію Відродження', а на її провідника наставило свого ж члена Жида, комуніста В. Степановського. На допомогу йому післало своїх провакаторів комуністів: Рута Роса, Лавренса Сестіта, Луї Мостаціо, Джана Лангрода, Річарда Гамеля, Чарлі Сміта. Всі вони одержували від Протиобмовного Т-ва сталу платню і гроші на видання літератури. Діяльністю їх керував керівник звітунства Протиобмовного Т-ва Жид Сенді Тріфітс та тругий провідник Т-ва Фредерік Вайз (37). Хоч Протиобмовне Т-во не шкодувало грошей і допомагала своїми людьми, проте та "нацистівська" партія не росла і 1953 року вмерла.

Подібну спробу творити "нацистів" Жида пробували і в Канаді.

Протиобмовне Т-во надало през. Д. Айзенгаверові почесну нагороду. Він прийняв.

Таємну слідчу й обмовну діяльність ведуть ще й інші згурти в ЗАС. Напр. 'Приятелі Демократії', 'Протинацистівське Товариство' та інші (38).

Американський Жид пише, що існує запеклий, таємний жидівський згурт 'Сангедрін', що тримає заляком у своїх руках малошо не все жидівство (39). Те, що пише Г. Клейн 1945 року, писав 100 років тому славний Б. Дізраелі. Канадський Жид Др. І. Рабінович у своїй доповіді в Монреалі казав, що багато Жидів залякано (стероризовано) жидівськими провідниками, і бояться виступити проти діяльності таких тваристів, як напр. Протиобмовне Т-во.

Конституція і закони ЗАС забезпечують кожному громадянинуві (навіть і негромадянинуві) ЗАС однакові права. Отже, нема жодної потреби ще одного закону про однаковість прав. Протиобмовне Т-во створило окремий згурт 'Лаву Громадянських Прав' (Civic Right Committee) (40). Воно на своєму з'їзді в Дітроїті 27-IV-4946 сформулювало громадянські права. Демократична Партія ЗАС прийняла - майже без змін - ту формулу за свою. Коли проаналізуємо її, то побачимо, що в ній вимагається не однакових прав, але більших Жидам, бо вимагається карати за найменші вияви призри, огиди до Жидів, що вважаються жидоненависництвом (антисемітизмом). А досвід показав, що Жида вважають за жидоненависництво всяку критику комуністів, якщо ті комуністи жидівського походження. Отже, вистачає закрити комуністичну пропаганду жидівською личиною, і цей новий закон ЗАС скоротить комуністів. Ліпшої форми цензури патріотичних видань у ЗАС - годі вигадати.

---

37) J. Kamp. "The Bigot Behind the Swastika Spree"

38) J. T. Flynn. "The Smear Terror"

39) H. Klein. Ib.

40) Фактичним провідником цієї Лави був московський шпигун, комуніст Арнолд Фостер.

Французький громадознавець (соціолог) Е.Діме, вивчивши думку, розумове (інтелектуальне) життя в ЗАС, пише, що в ЗАС реклама так опанувала розум Американців, що 90% Американців думають не власним розумом, але розумом тих 10%, що думають власним розумом. А ті 10% є власниками радіових мереж, великих часописів, журналів. Тим-то радіо та часописи мають вирішальний вплив на вибори президента, сенаторів, членів парламенту (конгресменів). Тим-то на ті вибори витрачаються величезні гроші. Так на вибір президента витрачається понад 10 мільйонів доларів, на вибір сенатора - понад один мільйон дол., на вибір члена парламенту (конгресмена) - понад півмільйона доларів. Такі великі гроші дають ті, які мають їх багато. І самозрозуміло, дають не лише за спасибі, а вимагають намацальної "подяки". Так вибори в ЗАС фактично є в руках банкірів, мільйонерів. А найбагатші з них - жиди., і вони мають президента, сенаторів, членів парламенту і навіть Найвищий Суд у своїх кишенях. Один із них, всемогутній Ф.Франкфуртер відкрито казав: "Я маю уряд ЗАС у своїй маленькій, бічній кишені" (41).

З багатьох тисяч Жидів на високих становищах в уряді ЗАС, ми тут подамо лише парусот за ддя прикладу. Так напр.

Фелікс Франкфуртер. Народився у Відні. Скінчив Гарвардський університет і був там професором. За війни 1914-20 рр. був підміністром (заступником) Військових Справ, а потім підміністром Праці і суддею Найвишого Суду. Був фактичним президентом ЗАС. Соціаліст, оборонець комуністів. Ідеолог англійських соціалістів-фабіянців Г.Ласкі (також Жид) назвав Ф.Франкфуртера американським К.Марксом. Ф.Франкфуртер був 40 років у проводі соціалістичного, заломуністичного 'Американського Союзу Громадянських Вольностей'. Був одним із засновників заломуністичного журналу "Нью-Републік".

Особистою писаркою Ф.Франкфуртера була всім (і йому) відома комуністка Ела Вінтер. Вона була в Москві на вишкoлі сім місяців, і написала книжку, в якій прославляла СССР. Редагувала твори свого чоловіка-комуніста Л.Стефенса. Була членом Політбюра КП ЗАС. Коли Сенатська Слідча Лава почала слідство її діяльності, то втікла до СССР. Вся її комуністична діяльність була цілковито відкрита, отже Ф.Франкфуртер дуже добре знав, хто вона є.

Звинувач (прокурор) стейту Масачузет назвав Ф.Франкфуртера "великою небезпекою американському народові і його установам" (42) Колишній президент ЗАС Теодор Рузвельт писав 19-XII-1917 Ф.Франкфуртерові: "Ви стали і стоїте на становищі цілковито тотожньому зі становищем Л.Троцького та інших комуністичних провідників. На становищі, що може принести велике лихо ЗАС". А сенаторові Г.Лоджеві він тоді ж писав: "Я поділяю Вашу критику отого сміховиська, що його В.Вільсон взяв до уряду. Ф.Франкфуртер в уряді - це небезпека, лихо і нісенітниця" (43).

Ф.Франкфуртер поставив собі завдання створити свій власний

---

41) "New York Journal-American" 28-V-1953.

42) "Boston Transcript" 28-VI-1932

43) Congressional Records. 12-V-1930

уряд в уряді ЗАС. У великій мірі він це зробив. Лише на високі становища в уряді ЗАС він понапихав понад 100 своїх вихованців, що скінчили Гарвардський університет (44). Пхав лише соціалістів. Самозрозуміло, що ті молоді урядовці мали за закон кожне слово того, американського К. Маркса та їхнього добродія. Відомий новинякар Ф. Вайл пише, що 80% молодих правників на високих посадах в уряді ЗАС завдячують свої посади своєму колишньому професорові Ф. Франкфуртерові (45). А редактор Е. Томпкінс писав: "Це від Ф. Франкфуртера походять всі соціалістичні ідеї, що керують діяльністю нашого уряду. Наш уряд оточений тепер ланцюгом, ланками якого є численні франкфуртери. Їх називають happy hot dogs (46). Їхні хвости радісно метляться, як лише вони зачують слово 'Москва' (47). Деякі міністерства не наймали на службу без поручительства Ф. Франкфуртера. Він особисто знався з усіма не лише міністрами, але й усіма керівниками міністерських відділів. Всі його знали і всі зверталися до нього по пораді. І він сам пхав всюди свого носа. Усім міністрам та парламентським лавам радив своїх "найліпших знавців" дотичної справи. І вони призначали всіх тих, що їх радив Ф. Франкфуртер (48). Так на пораду Ф. Франкфуртера прийняли шпигунів: Л. Кюрі, Н. Віта, Д. Френка, Г. Д. Гвайта, Д. Найлза, Д. Лілієнталя, Н. Марголда, Ч. Вузанського, Л. Пресмана, Г. Фейза, М. Ловєнталя та інших.

Колішній військовий міністер Гаролд Аїкс у своїх спогадах пише, що Ф. Франкфуртер казав своїм найліпшим приятелям, що він передбачав стан, коли малий гурт завзятих, відважних людей правитиме ЗАС, керуючи президентом ЗАС (49). На запит новиняка: "Хто фактично провадить ЗАС?" Ф. Франкфуртер відповів: "Справжніх правителів неможливо виявити" (50).

Гарі Декстер Гвайт. Його батьки Янкель та Сара переселенці з України. Справжнє прізвище Вайс. Скінчив Гарвардський університет, був там професором. Дуже розумний і здібний, набув в уряді дуже великого впливу. Був підміністром Скарбу, а що був далеко розумнішим за міністра Г. Моргентаву (також Жида), то міністер робив усе, що Г. Гвайт йому радив. Як уповноважений міністерства Скарбу, брав участь у всіх найтаємніших нарадах уряду. Г. Гвайт багато втручався до справ, що не належали до його міністерства. Він керував грошевими

-
- 44) Гарвардський університет був і є (поруч з Колумбійським) найбільшим розсадником соціалізму і москволюбства в ЗАС. Наївні (висловлюючись м'яко) Українці заклали в ньому, своїм коштом, катедру Українознавства. Не тяжко передбачити: яке те буде "українознавство".
- 45) "Washington Star" 5-IX-1934.
- 46) Неперекладний американський вираз 'Щасливі горячі пси'. В ЗАС 'франкфуртерами' називають маленькі ковбаски повязані як ланки ланцюга. Їх називають також 'горячі пси'.
- 47) "New York American" 7-XI-1935.
- 48) S. Crockett. "Frankfurter's Red Record".
- 49) "New York Journal American" 31-VII-1948.
- 50) "Chicago Daily Tribune" 25-IV-1949.

справами війська, флоту, американських установ поза ЗАС. Аж надто щедро допомагав Московщині (51) та комуністичним урядам інших держав, як напр. комуністичній Югославії (52). Він дав московській військовій владі у побитій Німеччині матриці грошей ЗАС, разом з утаємниченим чорнилом та папером. Москвини надрукували собі американських долярів на, не знати скільки, мільйонів долярів. Більшість тих долярів потім опинилися в жидівських руках. Переселяючись до ЗАС, вони привезли ті доляри до ЗАС і за ті гроші заклали в ЗАС свої підприємства.

Г.Гвайт був уповноваженим ЗАС на нараді 1944 року в Брітон Будс, яка заснувала Міжнародну Грошеву Фундацію та Міжнародний Банк Відбудови і Розбудови. През.Ф.Рузвельт призначив Г.Гвайта на управителя тої фундації.

Г.Гвайт належав до шпигунської мережі Н.Сільвермайстера. Шо два тижня він передавав Сільвермайстрові вкрадені таємні документи та відомості. Помагав комуністам та шпигунам одержувати державні посади, як напр. поміг Н.Сільвермайстрові, І.Капланові та іншим. Служба Безпеки ще 1945 року подала урядові список шпигунів. У тому списку був і Г.Гвайт, але слідство про нього, шо було почалося 1948 року, наказом згори було припинено, і він був ще два роки на державній службі, з доступом до державних таємниць. Коли Сенатська Слідча Лава розпочала нове слідство про Г.Гвайта, він раптово за дуже підозрілих обставин, умер на "удар серця", як написано в лікарському свідоцтві. З приводу його наглої смерти американський часопис писав: "Московські НКВДісти кажуть, шо вбити людину може кожний дурень. Але, шо б людина "померла природньою смертю" - треба бути не аби яким майстром (53).

Артур Голдберг. Міністер Праці. Суддя Найвишого Суду. Посол до Од. Член Ради Управителів Фундації Карнегі. Член Головної Управи закомуністичного Союзу Правників. Провідний член соціалістичної Ради Закордонних Стосунків. Член Головної Управи Закомуністичної Лави Демократичного Чину. Провідний член жидівського Протиобмовного Товариства. Соціаліст, комунолюб, 6-ти колонник.

Доглас Ділон. Справжнє прізвище - Лаповскій. Банкір. Міністер Скарбу. Член управи Міжнародного Банку Розбудови та Міжнародної Грошевої Фундації. Опікун Рокфелеровської Фундації. Провідний член соціалістичної Пади Закордонних Стосунків. 6-ти колонник.

Генрі Косінджер. Професор. Роджений в Німеччині. Головний до-радник през. Дж. Кенеді і Р. Ніксона. Помічник през. Р. Ніксона. Головний пляновик військової оборони. Проти озброєння ЗАС. Хочє знищити атомову зброю. Прихильник світового надуряду. Член соціалістичної Ради Закордонних Стосунків. Член таємничого об'єднання світових

---

51) ЗАС подарували Московщині 1941-45 рр. військового виряду і невійськового майна на 11.6 мільярдів долярів.

52) Югославія одержувала військового виряду, харчів, машин річно на 200 мільйонів дол. Разом одержала на 2.4 мільярда долярів.

53) "New York Times" 18-XI-1953.

банкірів (Білдерберг), 6-ти колонник. Продовжувач політики Ф. Франкфуртера. Має такий вплив в уряді, як мав Ф. Франкфуртер.

Авраам Гібков. Міністер Освіти і Здоров'я. Сенатор. Соціаліст. Провідний член закомуністичної Лави Демократичного Чину. 6-ти колонник.

Генрі Моргентав. Міністер Скарбу.

Емануїл Голденвайзер. Міністер Скарбу.

Ровланд Борнстен. Міністер Торговлі.

Мондрекай Ізекіл. Міністер Рільництва.

Шелдон Коген. Скарбник ЗАС.

Л. Лемніцер. Вихр ст. Генерал. Головнокомандувач НАТО. Соціаліст. 6-ти колонник. Саботував доставу зброї Південній Кореї.

Герберт Леман. Мільйонер. Сенатор. Полковник Генеральної Булави. Військовий американський губернатор в Італії 1944 року. Допоміг розбудовувати комуністичну партію в Італії. Голова ДІУ (УНРРА). Соціаліст, комунолюб, 6-ти колонник.

Ейб Фортас. Підміністер Домашніх Справ. Суддя Найвищого Суду. Дорадник президента. Співавтор Уставу ОД (ООН). Член кількох закомуністичних етуртів.

Анна Розенберг. Підміністер Військового міністерства. Соціалістка. Наказала позабирати хрести з вояцьких цвинтарів. Заборонила протикомуністичну пропаганду у війську.

Лев Пасловскій. Підміністер Закордонних Справ. Особистий дорадник президента. Член соціалістичної Ради Закордонних Стосунків. Боронив шпигуна А. Гіса. Соціаліст, 6-ти колонник.

Максвел Айзенберг. Підміністер Закордонних Справ.

Ровленд Борнстен. Підміністер Торговлі.

Віллард Вірц. Підміністер Праці.

Сеймор Болфейн. Підміністер Освіти.

Ніколас Кашенбах. Підміністер Закордонних Справ. Найвищий Звинувач (прокурор) ЗАС. Дорадник през. Р. Ніксона. Провідний член Ради Закордон. Стосунків. Комунолюб, 6-ти колонник.

Роджер Гілсмен. Підміністер Оборони. Начальник Військов. Звідунства.

Едвард Годмен. Підміністер Торговлі. Член провуду Протиобмови. Т-ва.

Едвард Гудмен. Підміністер Торговлі.

Вілбур Коген. Підміністер Освіти, Здоров'я. Соціаліст. Член соціалістичного 'Американці Демократичного Чину'.

Натан Коніг. Підмін. Рільництва.

Гаролд Леві. Підмін. Громадських Справ.

Евген Меер. Підмін. Скарбу.

Пал Нітце. Підмін. Оборони.

Луї Обердорфер. Підмін. Судівництва. Заступник Гол. Звинувача ЗАС.

Філіп Перлмен. Судівництва.

Евген Ростов. Підмін. Закордон. Справ. Брат Волтера.

Морі Снайдер. Підмін. Оборони.

Бенджамін Стернберг. Генера. Заступник Начальника Генер. Булави,

Адам Ярмолінскій. Підмін. Військ. Справ. Марксист. Керівник Ради Закордонних Справ.

Соломон Баркін. Дорадник през. Дж. Кенеді

Едвард Гауз. Головний дорадник през. В. Вілсона.

- Бернард Барух. Дорадник п'яти президентів. Фактичний президент ЗАС. Банкір. Мав від президентів І. 200 листів. Від В. Чорчіля - 750. Луї Брандіз. справжнє прізвище Л. Дембіц. Дорад. президента. Суддя Найвишого Суду.
- Сідні Вайберг. Головний дорадник през. Ф. Рузвельта, Г. Трумана, Д. Айзенгавера. Фактичний президент ЗАС. Мільйонер. Керівник 31 найбільших підприємств ЗАС. Лівий ліберал.
- Джером Вайснер. Дорадн. през. Дж. Кенеді. Голова Науков. Дорадчої Ради. Чарлі Горскій. Дорадн. през. Дж. Кенеді.
- Сідні Гілмен. Голова Ради Господар. Дорадників. Член війсьового Уряду ЗАС у Німеччині.
- Джозеф Каплан. Дорадн. президента.
- Бенджамін Коген. Дорадн. президента.
- Леон Кейзерлінг. Дорадн. през. Г. Трумана. Голова Ради Господ. Дорадник. Макс Ловентал. Головний дорадник през. Г. Трумана.
- Давид Найлез. Дорадн. през. Ф. Рузвельта і Г. Трумана. Автор "Програми демократичних прав", що її схвалила КП ЗАС і Демократична Партія ЗАС. Соціаліст, 6-ти колонник.
- Валтер Ростов. Голова Ради Політичного Плянвання міністерства Закордонних Справ. Дорадн. през. Дж. Кенеді, Р. Ніксона. Соціаліст, москволюб, 6-ти колонник. Служба Безпеки попереджувала 1950 року, уряд, щоб не прийняв його на державну службу, бо він не вірний ЗАС.
- Самуїл Розенмен. Головний дорадник през. Ф. Рузвельта і Г. Трумана. Суддя Найвишого Суду ЗАС.
- Теодор Соренсон. Дорадн. през. Дж. Кенеді. Соціаліст, 6-ти колонник. провідний член закомуністичного 'Американці Демократичного Чину'.
- Пал Самулсон. Голова Ради Господарчих Дорадників.
- Мойша Френкель. Дорадн. през. Дж. Кенеді
- Макс Фішер. Дорадн. президента.
- Пал Фреунд. Дорадн. през. Дж. Кенеді.
- Мер Фелдмен. Дорадн. презид. Заступник Головного Звинувача ЗАС.
- Менціус Шимчак. Банкір. Член Ради Управителів Державн. Запасов. Банку
- Артур Шлезінгер. Головний дорадник през. Дж. Кенеді. Автор його промов. Член Головної Управи соціалістичного 'Союзу Громадянських Вольностей'. Підголова закомуністичного 'Американці Демократичного Чину'. Радив през. Д. Айзенгаверові таємно вбити ворога комуністів сенатора Дж. Мек-Карті.
- Ганс Адлер. Помічник през. Р. Ніксона. Соціаліст. Член кількох закомуністичних згуртів (організацій).
- Герман Кан. Помічник през. Дж. Кенеді
- Моріс Лоран. Посол до ОД. Голова Америк. Жидів. Лави. Член Головн. Управи 'Об'єднання Світових Федералістів'. 6-ти колонник.
- Давид Морзе. Помічник през. Дж. Кенеді. Керівник Міжнар. Організ. Праці
- Джекоб Бім. Посол ЗАС до Польщі.
- Адолф Бьорд. Посол ЗАС до Аргентини.
- Мавріс Бернбаум. Посол до Еквадору.
- Самуїл Берджер. Посол до Південної Кореї. Комунілюб. 6-ти колонник.
- Валтер Ененберг. Посол до Великобританії.

Джемс Зелдбрах. Посол до Італії.
Філіп Кайзер. Заступник посла до Великобританії.
Мілтон Кац. Надзвичайний посол ЗАС в Європі.
Айседор Любін. Посол до ОД (ООН). Дорадн. през. Ф. Рузвельта.
Соломон Ліновіц. Посол до 'Організації Американських Держав'. 6-ти колонник

Лавренс Леві. Посол до ОД. Уповноважений ЗАС в НАТО.
Джем Лоб. Посол до Перу.

Вільям Річкін. Посол до Люксембургу.

Давид Сац. Звинувач (прокурор) стейту Нью Джерсі.

Лі Левінгер. Заступник Головного Звинувача ЗАС.

Ралф Паєвонскі. Правитель островів ЗАС. Половина землі тих островів є його власністю. Всі корчми там належать йому.

ЖИДИ - ВИСОКІ УРЯДОВЦІ ЗАС.

Абрам Моріс. Міністерський дорадник.

Адлер Соломон. Уповноважений мініст. Скарбу в Китаї. Комуніст.

Адлермен Джером. Головний дорадн. Міністерства Праці. Член Об'єднання Світових Федералістів. Провідний член Протиобмовного Т-ва. Соціаліст, 6-ти колонник

Айзенберг Макс. Керівник Відділу в міністерстві Освіти.

Баркін Содомон. Високий урядовець.

Барух Ісмар. Керівник Відділу Найму Службовців.

Бенджамін Роберт. Висок. урядовець.

Бернштайн Едгар. Дорадн. міністерства Скарбу.

Бротмен Авраам. Висок. урядовець. Шпигун.

Вайнтрауб Давид. Член Державної Ради Военного Промислу. Заступник керівника Відділу Допомоги Мужим Країнам. Комунолюб, 6-ти колонник. Вислав до ССРСР допомоги на мільйони доларів.

Вайнштайн Джекоб. Рабин. Висок. Урядовець.

Вейл Френк. Голова Лави Морального Виховання Вояків.

Вейнберг Едвард. Висок. урядов. міністер. Домашніх Справ.

Вейнштайн Роберт. Висок. урядов.

Вестерфілд Самуїл. Керівник Відділу міністер. Скарбу.

Вінтер Еда. Писарка Ф. Франкфуртера. Член Політбюра КП ЗАС.

Вірц Вілард. Висок. урядов. міністер. Праці

Віт Натан (Н. Вітковскій). Голова Лави Робітничих Справ. Шпигун. Комуніст

Волф Моріс. Головний дорадн. міністер. Закордонних Справ.

Волфбайн Сеймор. Головний дорадн. мін. Праці.

Гаймс Чарлі. Керівник Жіночого Відділу міністер. Домашніх Справ.

Гаріс Сеймор. Головний дорадн. мін. Скарбу.

Гвайт Лі. Міністерський дорадник.

Гейман Сідні. Офіційний історик Білого Дому.

Гелер Валтер. Голова Лави Господарчих Дорадників.

Гілсмен Роджер. Керівник звідунства мін. Закордон. Справ.

Гіскі Кларенс. (Шеховскій). Атомовий науковець. Комуніст.

Горвіц Соліс. Висок. урядов.

Голд Соня. Висок. урядовка. Комуністка.

Голдберг Давид. Висок. урядов.

Голдсмїт Лео. Висок, уряд.

Готмен Едвін. Керівник Відділу в міністер. Судівництва
Гравмен Джекоб. Висок. урядов. в Раді Боевної Промисловості. Комуніст
Гудвін Річард. Висок. урядов. Автор промов през. Дж. Кенеді, Л. Джансона
Гудмен Едвард. Висок. урядов. мін. Торгівлі.
Дорфмен Бен. Голова Лави Перевозних Оплат.
Дроздов Лео. Висок. урядов. мін. Закордон. Справ. Потім керівник Відді-
лу в ОД. Провідний член КП ЗАС.
Ебт Джан. Висок. урядов. Комуніст.
Ейбел Максвел. Висок. урядов.
Елмен Філіп. Голова Торговельної Лави.
Еман Ендрю. Керівник Відділу мін. Скарбу.
Забладовскій Давид. Висок. урядов. мін. Закордон. Справ. Редактор жур-
налу КП ЗАС "Файт".
Кан Герман. Заступник керівника державного архіву.
Каплін Мортімер. Керівник Відділу мін. Скарбу.
Кейсерлінг Марія. Голова Жіноч. Відділу мін. Праці. Комуністка.
Кестнбаум Меєр. Висок. урядов.
Клайн Давид. Висок. урядов.
Кларк Джозеф. Сенатор. Член закомуністич. Американці Демократ. Чину.
Клаус Самуїл. Висок. урядов.
Клейн Маєрвіс. Командувач Політичної Жандармерії.
Коген Бенджамін. Висок. урядов.
Коген Гелен. Висок. урядов. 6-ти колонник.
Кол Давид. Голова Ракетної Лави.
Крамар Чарлі. Висок. урядов. Шпигун.
Ладеїнскій Болф. Висок. урядов.
Лазарус Фред. Висок. Урядов.
Лазарус Ралф. Висок. урядов.
Ландау Гермен. Атомовий науковець в Абердіні. Шпигуни викрали з неї
1.000 таємниць виробу.
Леб Джем. Висок. урядов. мін. Закордон. Справ.
Лева Марк. Висок. урядов.
Левін Луї. Керівник Відділу Вірности Урядовців
Левковіч Луї. Звинувач стейту Нью-Йорк.
Лі Міхаїл (Е, Ліберман). Керівник Далеко-Східнім Відділом мін. Тор-
гівлі. Саботував висилку зброї національному Китаю. 6-ти колон.
Лілієнтал Давид. Голова Лави Атомової Сили. Член закомуністичних то-
вариств.
Ліндер Гаролд. Банкір. Дорадник уряду.
Ломаніц Джордж. Висок. урядов. Комуніст.
Лос Луї. Висок. урядов.
Марголд Натан. Висок. урядов.
Мартін Ісадор. Висок. урядов.
Міллер Роберт. Керівник Відділу мін. Закордон. Справ. Член Лави Близь-
кого Сходу. Жив у Москві три роки, і там оженився з Ж. Левіною.
Хоч таких жінок з ССРСР не випускають, але її випустили.
Мінс Лео. Висок. урядов. у Стратегічній Службі. Збирав відомості про
ССРСР. Скінчив високу школу Марксизму в Москві. Був старшиною
американської бригади, що воювала в Іспанії на боці комуністів
Моргентав Роберт. Звинувач стейту Нью-Йорк.

Моск Стенлі. Звинувач Каліфорнійського стейту.
Ньюмен Джан. Висок. урядов. мін. Освіти,
Опенгаймер Джемс. Атомовий науковець. Керівник виробу атом. бомби.
Комуніст. Звільнений з державної служби 1945 року.
Опенгаймер Роберт. Голова Лави Атомової Сили. Брат Джемса.
Пановскій Вільям. Атомовий знавець.
Перло Віктор. Висок. Урядов. Керівник шпигунськ. мережі. Засуджений.
Пресмен Лі. Висок. урядов. провідн. член КП ЗАС. Шпигун.
Рабі Ісадор. Керівник дослідів атомової сили.
Рашіш Меєр. Висок. уряд.
Рабинович Давид. Дорадник мін. Праці.
Ріковер Гаймен. Голова Лави Атомов. Сили задля мирних потреб.
Ріфкін Рут. Висок. урядов. Комуніст.
Ріфкінд Симон. Голова Залізнодорожної Лави.
Роб Макс. Висок. урядов.
Розенблат Мавріс. Дорадник мін. Домашніх Справ.
Розенмен Самуїл. Висок. урядов.
Розентал Джек. Керівник Відділу Довідок мін. Закордон. Справ.
Розенфілд Адам. Голова Лави Громадянських Справ.
Ротмен Стюарт. Керівник Відділу мін. Праці.
Ротшильд Луї. Голова Морської Лави.
Рубен Сеймор. Міністерський дорадник.
Саш Давид. Звинувач стейту Нью Джерсі.
Свідлер Джозеф. Голова Лави Електричного Струму.
Сегал Бернанд. Голова Провірної Лави мін. Судівництва.
Селер Імануїл. Голова Правничої Лави. Член чи співробітник 45 зако-
муністичних згуртів. Запекло боровся проти очистки уряду від
комуністів.
Селінгер Пьєр. (півжид). Особистий писар президента. Його мати про-
відна членкиня КП ЗАС.
Сілверштейн Гаролд. Висок. урядов. Військового мін.
Сімер Мілтон. Міністерський дорадник.
Сміт Чарлі. (Кантор). Головний психіатер ЗАС. Визнав комуністичного
ворога ген. Е. Вокера за божевільного, не дослідивши його.
Собелев Симон. Суддя. Підголова Америк. Жидів. Об'єднання.
Соренсон Тома. Кривник Вивозного Відділу мін. Торгівлі.
Спінгарн Джером. Висок. уряд. мін. Закордон. Справ.
Стейн Герберт. Член Ради Господарчих Дорадників.
Страус Люї. Голова Лави Атомової Сили.
Таненвалд Теодор. Керівник Відділу Упомогти Іншим Державам.
Тарн Адам (Тарновешкій). Висок. уряд. Військ. мін. Комуніст. Утік.
Файнсінгер Натан. Голова Робітничої Лави.
Фішер Адріян. Міністерський дорадник.
Флейшмен Менлі. Керівник Відділу Військового Виробництва.
Формен Соломон. Радник Ради Атомової Сили.
Френкель Мойша. Висок. урядов.
Фреунд Пал. Висок. урядов.
цап Герман. Висок. урядов. мін. Рільництва. Комуніст. Потів у ОД.
Чейзм Авраам. Дорадник мін. Зовнішніх Справ.
Шапіро Ірвін. Керівник Слідчого Відділу мін. Закордон. Справ.

Шварц Еба. Керівник Відділу Консульських Справ мін. Закордон. Справ.
Член Ради Атомов. Сили. Наказав консулам видавати візи всім
комуністам і не видавати протикомуністам. 6-ти колонник.
Шімел Гарі. Висок. урядов. мін. Рільництва. Комуніст. Потів у ОД.
Шотланд Чарлі. Голова Установи Державного Забезпечення.
МИДИ - ВИСОКІ УРЯДОВЦІ ОБ'ЄДНАНИХ ДЕРЖАВ (ОД).

Абрам Моріс. Лавник. Соціаліст, комунолюб. Голова Америк. Жидів. Лави.
Член Головн. Управи Протиобмовного Т-ва.
Абрамовіч Давид. Уповноважений Югославії в Раді Управителів Міжна-
роднього Банку Розбудови.
Абрамовіч Макс. Керівник Пляного Відділу.
Абрамскій Валтер. Керівн. Мешкального Відділу УОНК (UNESCO).
Айзенгард Джім. Керівн. Відділу Освітних Реформ УОНК.
Бєблер Алекс. Посол Югославії.
Бєнуа-Лєві Ж. Керівн. Відділу Фільмів.
Бєрг А. Голова Міжнародн. Повітряної Установи.
Бєргмен Мерцедес. Керівн. Відділу Урядовців.
Бєрнатєс К. Уповноваж. Перу в Раді Управител. Міжнарод. Банку Розбудови
Бєрнштайн Е. Керівн. Відділу Дослідів Міжнарод. Монетарного Банку.
Блаштайн Джєкоб. Член посольства ЗАС.
Блок Г. Керівн. Зброєвого Відділу.
Вайзел Ф. Керівн. канцелярії Рільничої Установи.
Баймен Розалін. Уповноважений ЗАС в УОНК.
Вайнтрауб Давид. Керівн. Відділу Господарчої Розбудови.
Вайц К. Керівн. Кошторисного Відділу УОНК.
Балах Євген. Висок. урядов. Старшина ЗАС. Комуніст,
Вєлскій А. Керівн. Південно-Азійського Відділу УОНК.
Вєрмєл Б. Керівн. Відділу Найму.
Вішов Г. Керівн. Відділу Дослідів Недорозовинєних Країн.
Губєрмен М. Керівн. Лісового Відділу Рільничої Установи.
Габрієль-Гріпсє Б. Уповноваж. Екватора у Міжнарод. Установі Праці.
Глєйзєр Іда. Урядов. Допомог. Лави ДПУ (УНРРА) в Україні. Комуністка.
Голд Джозєф. Головний дорадник Міжнарод. Монетарного Банку.
Голдєт Антон. Керівн. Господарчого Відділу.
Голдмен Джозєф. Член Ради Управител. Міжнарод. Монетарн. Банку.
Гравмен Джєкоб. Висок. урядов.
Грос Джєрі. Підголова Міжнароднього Союзу Телепередач.
Грос Ернєст. Уповноважений ЗАС.
Гут Каміл. Голова Ради Управителів Міжнарод. Монетарного Банку.
Дє Волфє Ф. Радник Міжнароднього Радійового Союзу.
Дє Врієз Е. Уповноважений Скандинавії в Рільничій Установі.
Дєвттчмен З. Голова Світової Установи Здорєв'я.
Дє Йонг А. Уповноваж. Данії в Раді Управит. Міжнар. Банку Розбудови.
Єзєкієль М. Керівник Відділу Господарчої Аналізи.
Забладовскій Давид. Керівн. Видавничого Відділу. Редактор комуністич-
ного журналу "Файт". Моск. шпигун.
Каган Дж. Керівн. Лісорубного Відділу Рільничої Установи.
Каплан Г. Керівн. Відділу Довідок УОНК.
Каплан Ірвінг. Висок. урядов. Комуніст. Моск. шпигун.

Кардос Герба. Керівн. канцелярії Рільничої Установи.
Кастер В. Уповноваж. Голяндії в Раді Управит. Міжнар. Монетарн. Банку.
Кац-Сохій Ю. Посол Польщі.
Кашин Алфред. Керівн. урядовців.
Кашкін А. Висок. урядов.
Керно Іван. Заступник Голови ОД.
Кієн П. Керівн. Рахункового Відділу.
Клінберг О. Керівн. Відділу в УОНК.
Клужчик Філіп. Правний дорадник.
Коген Бенджамін. Заступник Голови ОД. Керівн. Відділу Довідок.
Коген Маєр. Голова Міжнарод. Установи задля Утікачів.
Лайтгебер Б. Керівник Довідкового Осередку ОД в Індії.
Ланджер Генрі. Заступник Голови ОД. Керівн. Відділу Суспільн. Справ.
Лажман Карл. Керівн. Податкового Відділу.
Левентал Лео. Головний дорадник Міжнарод. Монетарн. Банку.
Лешінскій Соломон. Висок. урядов. ДПУ. Комуніст. Моск. шпигун.
Лібмен М. Керівник Відділу Погноїв.
Любін Ісадор. Радник Господарчої Лави.
Люфмен М. Керівн. Відділу Освіти УОНК.
Маєр Г. Керівн. перекладничого Відділу Світової Установи Здоров'я.
Маєр Андре. Голова Рільничої Установи.
Мендельс М. Секретар Міжнародн. Банку Розбудови.
Мендес-Франсе П. Уповноваж. Франції в Раді Управит. Міжнар. Банку
Розбудови.
Моншон Джордж. Уповноважений ОУ в Корей.
Морзе Давид. Керівн. Міжнародн. Канцелярії Праці в Женеві.
Полак Е. Уповноваж. Чехословаччини в Раді Управит. Міжн. Банку Розбуд.
Рабінович георгій. Керівник Перекладничого Відділу.
Радзянко Пал. Голова Лави Скарг.
Ранцен Г. Керівн. Відділу Тлепередач.
Расмінскій Луї. Уповноваж. Канади в Раді Управит. Міжн. Монет. Банку.
Ріст Леонард. Керівн. Господарч. Відділу Міжнар. Банку Розбудови.
Розенберг Енстар. Дорадник Господарчого Відділу.
Роснер Ян. Уповноваж. Польщі в Міжнар. Канцелярії Праців Женеві.
Сандберг Дж. Правний дорадник.
Свенчанскій Александер. Перекладач. Старшина ЗАС. Комуніст.
Сельскій Самуїл. Начальник урядовців УОНК.
Сігнер А. Керівник лічниць ОД.
Сіггел М. Начальник урядовців Світової Установи Здоров'я.
Сомерфелт Алф. Голова Лави Зовнішніх Стосунків УОНК.
Ставінскій Юліус. Керівн. Довідкового Осередку ОД в Польщі.
Стайніг Леон. Керівн. Відділу Наркотиків.
Сютенс Макс. Голова Міжнародньої Установи Торгівлі.
Фаст Генрі. Керівн. Довідкового Осередку ОД в Китаї.
Фелер Авраам. Керівн. Правничого Відділу.
Хмела Леопольд. Уповноваж. Чехословаччини в Раді Управит. Міжнар.
Банку Розбудови.
Шап Г. Висок. урядов. Комуніст.
Шарб А. Керівн. Правничого Відділу Світової Установи Здоров'я.
Шелербах Давид. Керівн. Міжнарод. Канцелярії Праці в Женеві.

Шапіро Джерсі. Керівн. Довідкового Осередку ОД в Швейцарії
Швелб Е. Керівн. Відділу Людських Прав.
Шімель Г. Керівн. Відділу
Шрайбер М. Правний Дорадник.
Едін Р. Керівн. Відділу Переселення Міжнарод. Установи Втікачів.
Якобсен А. Уповноважений Данії в Рільничій Установі.
Якобсен П. Голова Відділу Переселення у Міжнарод. Установі Втікачів.
ЖИДИ - МОСКОВСЬКІ ШПИГУНИ.

Албем Джек.
Бошмен Ралф (Г. Цімерман).
Брідж Гарі.
Бротмен Авраам. Висок. урядов. Засуд. 1950 р. на 7 років в'язниці.
Букер Люс.
Вайнбаум Сідні. Утомов. науков. Вчивсс в Харкові. Ув'язн. 1950 р.
Вайнберг Джозеф. Атомовий шпигун.
Вайнштайн Роберт.
Вейл Натан. Висок. урядов. мін. Закордон. Справ.
Вінтер Карл. (Ф. Байзберг). Редактор "Дейлі Воркер". Член Політбюра
КП ЗАС. Засуджений.
Віт Натан (Н. Вітковський). Висок. урядов.
Гал Гос (А. Галберг). Провідний член КП ЗАС. Засуджений.
Гелперін Ізраїль.
Гурвіч Ісаак.
Гейн Марк (Ю. Гінгсберг). Співредактор закомуністич. журналу "Амеразія". Комуніст.
Гейтс Джан (Ізраїль Регенстрайф). Член Політбюра КП ЗАС.
Глейзер Гаролд. Керівн. Відділу в Раді Воєн. Промислу. Потім в ОД.
Голд Гарі (Голодновський). Засуд. 1950 р. на 30 років в'язниці.
Голд Бела. Керівн. Відділу мін. Рільництва.
Голденберг Джан.
Голдшїт Лео.
Голос Яков.
Готтейл Ісідор.
Грін Ебнер (Грінберг),
Грін Джім (Грінсбург). Член Політбюра КП ЗАС.
Грінберг Мойсей. Висок. урядов. мін. Закорд. Справ. Утік до ССРСР.
Грінглес Давид. Атомов. науковець. Засудж. 1950 р. на 15 років в'язн.
Дейвіз Реймонд (Р. Шоган).
Джеф Філіп. Управит. журналу "Евразія". Цей журнал украв 1.700 таємних документів мін. Закордон. Справ. Ув'язнений.
Джозефсон Леон.
Елвесон Лео. Висок. урядов. мін. Освіти.
Забладовський Давид. Висок. урядов. Військ. мін. Потів в ОД.
Кален Сіліві.
Кан Алберт.
Канаріс А. (М. Меєрбеєр).
Каплан Ірвінг. Заступник Головного Звинувача ЗАС. Керівн. Відділу мін. Скарбу. Керівн. Відділу Мобілізації. Головний провірник Бійського Уряду ЗАС в Німеччині. Керівн. Відділу ОД.

Кар Сем (Ш.Коген).Провідний член КП Канади.
Клебер Джін (М.Стерн).Керівник московських шпигунів в ЗАС.
Коплон Юдіт.Засудж.1950 р.на 15 років в'язниці.
Крамар Чарлі.Висок.урядов.мін.Рільництва.
Кроджер Пітер (М.Коген) і його жінка Гелен.
Лавренєв Анатолій (А.Ліпман).
Лешінські Соломон.Висок.урядов.ШУ.
Лі Донкен.Полковник ЗАС.Керівн.Далеко-Східн.Відділом мін.Торгівлі
Саботував посилку зброї до національного Китаю.
Лібер Макс і Ніна.Утікли до ССРСР.
Лінтон Фреда (Ф.Ліпціц)Шпигувала в Канаді.
Ловентал Макс.Висок.урядов.
Марзані Карл.Висок.урядов.мін.Закордон.Справ.Засудж.на 3 роки.
Міллер Флойд.
Московіч Міріам.Атомов.інженер.Засудж.1950 р.на 2 роки в'язниці.
Найла Давид.Висок.урядов.
Нелсон Стів (Месарош). Керівн.шпигунської мережі.Скінчив у Москві
шпигунську школу.
Перло Віктор.Керівн.Відділу мін.Скарбу.Дорадник в Раді Воєнного**
Промислу.Професор комуністичного закладу (інституту) в Нью-
Йорку.Керівник шпигунської мережі в ЗАС.
Петерс Джім (С.Голдергер).
Поташ Ірвінг.Член Політбюра КП ЗАС.
Рабінович Герміна.
Ранд Естерн.
Роз Фред (А.Розенберг).Член Канадського парламенту.
Розенберг Етел і його жінка Юлія.Страчені 1950.
Рот Ендрю.Старшина Морськ.Звідунства.Дкрав таємні документи.
Ротшильд Едвард.Управит.держав.друкарні.Вкрав таємні документи.
Сілвермастер Натан. Керівн.Відділу мін.Скарбу. Висок.урядов.Гене-
ральної Булави Летунства.Провідник шпигун.мережі.Не покаран.
Сімонс Сенфорд.Ув'язнений 1950 р.
Собел Мортон.Атом.інженер.Засудж.1950 р.на 30 років в'язниці.
Собел Джек і його жінка Міра.Засудж.1957 р.на 7 років.в'язниці.
Стахел Джекоб.
Тарновскій Адам.
Фелер Авраам.Висок.урядов.ОД.Москвини зробили йому "самогубство".
Фіцджералд Едвард.Висок.урядов.Служби Безпеки. Головний дорадник
Ради Воєнного Промислу. Керівн.Відділу мін.Торгівлі.Рецензор
книжок у великих часописах.Допомагав шпигунам одержувати дер-
жавні посади.
Фох Клаус.Атомов.науковець.Ув'язнен.на 14 років.По в'язниці поїхав
до Китаю і там виробляє атомову бомбу.
Штайн Лев з жінкою.Утікли до ССРСР.
Шугар Давид.

ВИЗНАЧНІ ЖИВИ У СВІТІ.

Абрамовіч А.Член ЦК москов.партії Соціал.-Револуціонерів.
Адлер Аорон.Провідник I-го Інтернаціоналу.
Азана В.Комуністичний провідник в Іспанії.

Айзлер Джергард.Провідн.член КП ЗАС.
Айнштайн Алберт.Науковець-фізик.Член 30 закомуністич.згуртів.
Айснер Курт.Провідник комуніст,республіки в Німеччині 1919 року.
Аксельрод Павл.Провідник 2-го Інтернаціоналу.
Алінскій Савл.Комуністичний провідник в ЗАС.
Аптекаер Герберт.Керівник Закладу Марксизму в Нью-Йорку.
Арановіч С.Член ЦК москов.партії соціал.-Революціонерів.
Ахліс М.Провідний комуніст ССРСР.
Байбермен Герберт.Кінописьменник.Комуніст.Засуджений.
Балін Алберт.Мільйонер.Власник пароплавн.підприємства Гамбург.
Баліцкій Б.Керівник НКВД в Україні.Член ЦК КП ССРСР.
Барт Філіп.Управитель комуністичного журналу "Дейлі Воркер".
Баум Д.Уповноважений Червоного Хреста ССРСР у Копенгазі.
Бауман К.Член ЦК КП ССРСР.
Берія Лаврентій.Начальник НКВД ССРСР.
Бернштейн Едвард.Соціалістичний ідеолог.
Берман А.Уповноважений Червоного Хреста ССРСР у Відні.
Берман Я.Провідник польських комуністів.
Бесі Алва.Кінописьменник.Комуніст.
Бейка Д.Член ЦК КП ССРСР.
Берлінрут А.Член ЦК москов.партії соціаліст.-революціонерів.
Біро Дезс (Бієнсток).Міністер комуністичної Мадярщини.
Біро Золтан (Розенкранц).Керівн.мадярськ.державн.радіо.
Бітелмен Александер.Член Політбюра КП ЗАС.
Бітнер Л.Член ЦК КП ССРСР.
Благонравов Г.Член ЦК КП ССРСР.
Блек Алджернон (Балаховскій).Керівник закомуністич.'Америк.
Союза Громадянських Вольностей.Член 60 закомун.згуртів.
Блжм Леон.Голова французького уряду.
Бок Пьорл.Підголова закомун.Амер.Союза Громадян.Вольностей.
Болдізар Іван (А.Блом).Керівн.пресбюра мадяр.комун.уряду.
Борейша Д.(М.Голдберг).Управит.Держ.Видавництва Польщі.
Борне Л.Провідник французьких соціалістів.
Бородін Міхаїл (М.Грузенберг).Посол ССРСР до Китаю.
Браун А.Соціалістичний ідеолог.
Бройдо С.Член ЦК КП ССРСР.
Брук Кальвін (Б.Кальман).Редактор словац.комун.часопису в ЗАС.
Булін А.Член ЦК КП ССРСР.
Вайз Джемс.Засновник Америк.Т-ва Проти Війни і Фашизму'.6-ти колон.
Вайз Стефен.Рабин.провідн.член КП ЗАС.
Вайз Б.Провідн.член КП ЗАС.
Вайзгаупт Адам.Засновник таємн.ложі Спартаківців.
Вайл А.Редактор соціалістич.часопису "Лн Попульер".
Вайнер Вільям (В.ВаршOVER).Член Політбюра КП ЗАС.
Вайс Джан.Професор Закладу Марксизму в Нью-Йорку.
Варбург Едвард.Світовий банкір в Німеччині.
Варбург Джемс.Провідник руху за світовий надуряд.
Варежскіс І.Член ЦК КП ССРСР.
Вас Золтан (Вайнбергер).Міністер комуністич.Мадярщини.
Вегер Е.Член ЦК КП ССРСР.

Вейнберг Г. Член ЦК КП ССРС.
Вінтер Карл (Ф. Вайсберг). Член Політбюра КП ЗАС.
Володарський В. (Тольдштейн). Член ЦК КП ССРС. Міністер.
Вофсі Леон. Професор Каліфорнійськ. університет. Комуніст.
Гайне Генріх. Вихрист. Німецьк. поет. Революціонер.
Гал Гос (Авро Галберт). Провідник КП ЗАС.
Гамер Арманд. Мільйонер. Дав великі гроші КП ЗАС. Його батько був одним із засновників КП ЗАС.
Гаркавий Авраам Науковець. Жидівський реформатор.
Герман М. Редактор соціалістич. "Ле Попульєр".
Герцль Т. Засновник Сіонізму.
Гечт Бен. Кінописьменник. Ненависник Християнства.
Гірш І. Редактор соціалістич. "Ле Попульєр".
Гохберг Карл. Видавець першого соціалістич. часопису в Німеччині.
Гурвіц Лео. Редактор комуністичного журналу "Новий Театр" в ЗАС.
Габор Пітер (Б. Авгіч). Начальник Начальник НКВД Мадярщини.
Гай А. Керівний НКВД-іст ССРС.
Гамарнік Ян. Міністер Оборони ССРС. Член ЦК КП ССРС.
Ганет Беті (Ярошевская). Член Політбюра КП ЗАС.
Ганешкій Я. Посол ССРС до Швеції.
Гейтс Джан (І. Регенстрайф). Член Політбюра КП ЗАС. Редактор комуністичного "Дейлі Воркерс".
Геро Ерно (Сінгер). Міністер комуністич. Мадярщини.
Гершуні А. Міністер ССРС.
Гільберт Л. Уповноважений Червоного Хреста ССРС в Букарешті.
Гімер Б. Член ЦК москов. партії соціал.-демократів.
Гобелов Самуїл. Провідн. член КП ЗАС.
Годштейн А. Редактор соціалістич. "Ле Пюпле".
Голдберг Авраам. Член кількох закомуністич. згуртів. Ув'язнений за видання і продаж соромницької (порнографічної) літератури.
Голдмен Нагум. Голова Світового Об'єднання Сіоністів.
Голдштейн Барі. Член комуніст. 'Союзу Правників' у ЗАС.
Голдцінгер Л. Редактор соціаліст. "Ле Попульєр".
Голдштейн А. Член ЦК москов. партії соціал. революціонерів.
Гонтер Джан. Член Головн. Управи закомуніст. 'Американ. Демокрт. Чину'.
Горовіц М. Міністер ССРС.
Гостін Ірвінг. Член закомуніст. 'Союзу Правників' у ЗАС.
Гос А. Член ЦК москов. партії Соціал.-демократів.
Грін Джілберт. Член Політбюра КП ЗАС.
Грінберг Джек. Член закомуніст. 'Союзу Правників' ЗАС.
Грінштейн Н. Чекіст в Україні.
Грош Віктор (І. Медрес). Посол комун. Польщі до Чехії.
Грузенберг М. Посол ССРС до Китаю.
Грядінскій Ф. Член ЦК КП ССРС.
Гудмен Ернст. Голова закомуністич. Союзу Правників у ЗАС.
Гуревіч В. Член ЦК москов. партії соціал.-революціонерів.
Давідовіч М. Член ЦК москов. партії соціал.-революціонерів.
Дан А. Член ЦК москов. партії соціал.-демократів.
Дарсі Самуїл (Дардек). Провідн. член КП ЗАС.
Дейвіс Давид. Провідн. член КП ЗАС.

Дейріз С.Перекладач "Талмуду" англійською мовою.
Дерібас Т.Член ЦК КП ССРСР.
Діамант С.Член ЦК москов.партії соціал.-демократів.
Дізраелі Бенджамін.Бихрист.Голова Великобританського уряду.
Дістлер Л.Член ЦК москов.партії соціал.революціонерів.
Джекоб Авраам.Провідний масон.
Джером Віктор (Ісаак Ромейн).Член Політбюра КП ЗАС.
Джерсон Симон.Керівник Правнич.Відділу КП ЗАС.
Джінгсборг Ралф.Видавець соромниц.журналу.Покаран.19 разів.
Доглас Мелвін (М.Гесенберг).Кіноактор.Комуніст.
Доніджер Лестер.Комуніст.Видавець протестанських книжок.
Донш Ю.Редактор соціаліст."Ле Попульер".
Дрейфус Бенджамін.Голова закомуніст.Союзу Правників в ЗАС.
Дубінській Давид.Робин.Соціаліст.Член провуду Республ.Партії ЗАС.
Член провуду кількох закомуністичних згуртів.
Еберт Фредеріх.Перший президент німецької республіки.
Ерстейн І.Перекладач "Талмуду" англійською мовою.
Епстейн Павліна.Член закомуністич.Союзу Правників ЗАС.
Епштайн С.Редактор соціал."Ле Пюль".
Епштайн Ізраїль.Комуністич.провідник у Китаї.
Ерделі Моріз (Айсенштайн).Міністер комуністич.Мадярщини.
Еренбург Ілля.Московський письменник.
Ернст Моріс.Автор і видавець соромницької (порнаграфіч.)літерат.
Ейке Р.Член ЦК КП ССРСР.
Єлянтрін М.Чекіст в Україні.
Жіромський А.Редактор соціаліст."Ле Попульер".
Замбровський Роман (А.Нусбаум).Член Політбюра КП Польщі.
Замора С.Комуністичний провідник Еспанії.
Заславський Д.Міністер ССРСР.
Зендер-Бланк М.Бабка (по матері) В.Леніна.
Зеленський І.Член ЦК КП ССРСР.
Зінгер Пал.Кількаразовий голова міжнар.соціаліст.з'їздів.
Зіновєв Георгій (Апфельбаум).Міністер ССРСР.Президент III Інтер-
націоналу.
Зіфрінович М.Член ЦК КП ССРСР.
Зон А.Член ЦК москов.партії соціал.-демократів.
Іделберг Герман.Скарбник Голови.Управи Протиобмовного Т-ва.
Йозеф Флавій.Жидівський історик.
Йофе А.Посол ССРСР до Китаю і Німеччини.Дорадн.Чянг-Кай-Шека.
Йочаї Симонбен.Рабин,богослов.Записав усну "Кабалу".
Кабаків І.Член ЦК КП ССРСР.
Кагановіч Б.Підміністер ССРСР.
Кагановіч Й.Міністер ССРСР.
Кагановіч Л.Член ЦК КП ССРСР.
Кагановіч М.Правитель України.Член ЦК КП ССРСР.
Кагановіч Р.Висок.урядов.СРСР.
Кагановіч С.Підміністер ССРСР.
Кальмановіч М.Член ЦК КП ССРСР.
Каменєв Сергій (Л.Розенфельд).Генерал.Міністер ССРСР.
Камінський І.Член ЦК КП ССРСР.

Канер Г. Член ЦК КП ССР.
Кантер Л. Редактор соціал. "Ле Попульер".
Кантор Еді (Ізі ічковіц). Кіноактор. Комуніст.
Канторовіч Л. Міністер Здоров'я УРСР.
Каракас Ф. (Ф. Кон). Керівн. НКВД в Мадярщині.
Карлсон Френк (С. Школьнік). Провідн. член КП ЗАС.
Каш Чік. Провідн. член КП ЗАС.
Каш Лі. Професор Каліфорн. університет. Комуніст.
Каш Сенфорд. Член закомуністич. Союзу Правників ЗАС.
Кей Дені (Камінскій). Кіноактор. Комуніст.
Кмітер І. Редактор соціал. "Ле Пюль".
Келер Бруно (Б. Коглер). Член Політбюра КП Чехії.
Кеслер Марвін. Член закомуніст. Союзу Правників ЗАС.
Ківі Каплан. Голова Об'єднання Муринів ЗАС.
Кінтер Роберт. Керівн. радіо-мережі.
Клонський Роберт. Провідн. член КП ЗАС.
Ключнік Ф. Голова Протиобмовного Т-ва.
Коган Л. Чекіст в Україні.
Коген А. Перекладач "Талмуду" англійською мовою.
Коген Жан. Провідник І-го Інтернаціоналу.
Коген Моріс. Дорадн. Сун-Ят-Сена, потім Чанг-Кай-Шека.
Коген Мойсей. Провідний масон.
Кол Лестер. Кінописьменник. Член КП ЗАС.
Кон Фред. Член закомуніст. Союзу Правників ЗАС.
Кон Фелікс. Секретар ЦК КП УРСР. Чекіст в Україні.
Корнфельд Берні. Европ. мільйонер. Керівн. грошев. спілок у 100 держав.
Коста Ісаак. Провідн. масон.
Кочі А. Чекіст в Україні.
Красний Пінхус. Міністер Жидівських Справ Укр. Народ. Республ.
Кремо Адолф. Голова Світового Жидівського Об'єднання.
Кріхман Л. Член ЦК КП ССР.
Кубічек Г. Президент Бразилії.
Кузьма Джозеф. Провідн. член КП ЗАС.
Кун Бела (М. Коген). Комунист. диктатор Мадярщини. Чекіст в Україні.
Куртіз Тоні (Берні Шварц). Кіноактор. Комуніст.
Кузман М. Уповноваж. Червон. Хреста ССР у Варшаві.
Лавренс Вільям (І. Лазарь). Управитель комун. "Дейлі Воркер".
Лавсон Джан. Кінописьменник. Член КП ЗАС.
Лазар Б. Жидівський письменник.
Ларднер Рінг. Кіноактор. Член КП ЗАС.
Ларін Д. Міністер ССР.
Ласкі Гаролд. Професор, фабіянєць. Батько американ. соціалізму.
Лаціс Мартин (Ян Судрабс). Чекіст в Україні.
Леві Л. Редактор соціаліст. "Ле Попульер".
Левінсон Ісаак. Жидівський реформатор.
Ледерман Авраам. Голова Нью-Йорк. Учительськ. Союзу. Комуніст.
Леон Мойсей. Рабин в Іспанії. Редактор "Кабали".
Левішкій М. (Цедербаум). Член ЦК москов. партії соціал. демократ.
Лєпа А. Член ЦК КП ССР.
Лібер І. Член ЦК москов. партії соціал. демократів.

Лібкнехт Вільгельм.Провідник німецьких соціалістів.
Лібкнехт Карл.Провідник німецьких соціалістів.
Ліпмен Балтер.Новиникар.Боронить комуністів.6-ти колонник.
Літвінов Максим (М.Валах).Міністер СССР.Член ЦК КП СССР.
Ліхач С.Член ЦК москов.партії соціал.революціонерів.
Ловенфелс Валтер.Провідн.член КП ЗАС.
Лозовскій С.Член ЦК КП СССР.
Лонг Ісаак.Провідний масон.
Лонг Гіман.Провідний масон.
Любімов І.Член ЦК КП СССР.
Люіс Джері (Ж.Левіч).Кіноактор.Комуніст.
Люксембург Роза.Провідничка німецьких соціалістів.
Люлешер М.Редактор соціаліст."Ле Пюль".
Люрія Ісаак.Чаклун.
Лябовіч Шерман.Провідн.член КП ЗАС.
Ля Гвардія Ф.Посадник Нью-Йорку.Голова ІРО.Одержав орден Леніна.
Ляндавер А.Провідник комуніст,республіки в Німеччині 1919 року.
Львовіч І.Член ЦК моско.партії соціал.-революціонерів.
Магнес Юда.Рабин.Комуніст у ЗАС.
Майскій Іван (Стайнман).Посол СССР до Великобританії.
Малл Алберт.Кінописьменник.Член КП ЗАС.
Мандельтам Д.Голова І-го Сіонітського З'їзду.
Манаїльскій Дімітрій.Міністер Закордон.Справ СССР.
Марголі НІ.Чекіст в Україні.
Маркс Карл.Комуністичний ідеолог.
Мартов Юлій (Цедербаум).Член ЦК москов.партії соціал.-демократів.
Меєр Мілтон.Професор.Соціаліст.Ідеолог світової наддержави.
Меєрсон Марті.Ректор Каліфорн.університету.Комуніст.
Мендельсон М.Жидівськ.реформатор.Переклав Біблію німецькою мовою.
Мехліс І.Член ЦК КП СССР.
Мільскій Міхаїл (Мільштейн).Керівник шпигунства СССР.
Мішкін Едвард.Багато разів покараний за продаж соромицьк.літератури в ЗАС,на якій заробив мільйони доларів.
Мішкон А.Перекладач "Талмуду" англійською мовою.
Морін Стефан.Провідний масон.
Мост Авраам.Провідн.трошкістів у ЗАС.Член ІВ закомуніст.згуртів.
Мох С.Редактор соціаліст."Ле Попульєр".
Мош Юлій.Міністер Франції.
Носов І.Член ЦК КП СССР.
Ньюгауз Самуїл.Власник 22 часописів,20 журналів,7 телебач.стацій ЗАС,вартістю 200 мільйонів дол.
Орніц Самуїл.Кінописьменник.Член КП ЗАС.
Павкер Анна (А.Рабінсон).Комуніст.диктаторша Румунії.
Павлуевскій І.Член ЦК КП СССР.
Палій Вільям.Чар телебачення ЗАС.Співласн.Колумб.радіо-мережі.
Парвус Гелфанд (І.Лазаревіч).Зв'язковий між Леніним,німецьк.урядом і жидівськими банкірами.
Паскаль Мартін.Засновник чаклунської ложі 'Вибрані Жреці'.
Паулер К.Керівний НКВД-іст СССР.
Перець Ю.Підміністер СССР.

Пінскер Лев. Автор "Самовизначення (жидів).
Шітерс Дж. (Голденберг). Ідеолого КП ЗАС.
Поверз Джордж (М. Поберскій). Провідн. член КП ЗАС.
Позерн Б. Член ЦК КП ССРСР.
Полак Валтер. Керівний комуніст ЗАС.
Полонскій В. Член ЦК КП ССРСР.
Попов Н. Член ЦК КР ССРСР.
Португаліс А. Чекіст в Україні.
Поташ Ірвінг. Член Політбюра КП ЗАС. Шпигун. Втік до Польщі.
Пянішкій І. Член ЦК КП ССРСР.
Пятаков Леонід. Член ЦК КП ССРСР.
Радек Карл (І. Собельсон). Посол ССРСР до Німеччини.
Розумов М. Член ЦК КП ССРСР.
Райс Стефан. Міністер Судівництва комун. Чехословаччини.
Райсін Бедріх (Ф. Райзман). Керівн. НКВД у Чехії.
Ракосі М. (Розенкранц). Диктатор комун. Малярщини.
Рапапорт М. Член ЦК зосков. партії соціал. демократів.
Ратенав Валтер. Банкір. Грошевий диктатор Німеччини.
Ратнер Д. Член ЦК москов. партії соціал. демократів.
Ратнер С. Член ЦК москов. партії соціал.-революціонерів.
Ренталь І. Редактор соціаліст. "Ле Попульєр".
Ревай Джозеф (А. Рабінович). Міністер Освіти комун. Малярщини.
Резенберг Д. Член ЦК москов. партії соціал.-революціонерів.
Рехіс Я. Міністер Скарбу УРСР.
Ріндін К. Член ЦК КП ССРСР.
Річ Марвін. Керівн. Допомогов. Установи ЗАС Утікачам.
Робінсон Едвард (Н. Голденберг). Кіноактор. Комуніст.
Родкінсон М. Жидівський історик. Автор "Історії Талмуду".
Розен Мілтон. Голова китайськ. відламу КП ЗАС.
Розенберг С. Комуністичний провідник в Іспанії.
Розенгольц А. Посол ССРСР до Великобританії. Член ЦК КП ССРСР.
Розенфелд І. Редактор соціал. "Ле Попульєр".
Рос Нет (Розенбаум). Провідн. член КП ЗАС.
Рот Самуїл. Видавець соромниц. літерат. в ЗАС. Караний кілька разів.
Ротшільд Мандель. Дорадник голови французк. уряду Ж. Клемансо.
Рубін Авраам. Видавець соромницької (порнаграфічної) літератури.
Рубін Ісадор. Редактор "Нью-Йорк Тічерс Ньюз". Член Головн. Управл.
Учительського Союзу.
Рубі Джек (Рубінштейн). Убивця Л. Освальда (що вбив Д. Кенеді).
Рубінштейн Аннет. Професор Закладу Марксизму в Нью-Йорку.
Рухімовіч М. Член ЦК КП ССРСР.
Рязанов Н. (Д. Голденбах). Ректор Закладу Марксизму в Москві.
Сайкінг М. Чекіст в Україні.
Сарнов Роберт. Власник радіомережі в ЗАС.
Свердлов Я. (Моїсейвіч). Президент ССРСР. Голова Черв. Хреста ССРСР.
Серензон Д. Чекіст в Україні.
Серебровскій А. Член ЦК КП ССРСР.
Сілвер Гілел. Рабін. Комуніст.
Сімон М. Перекладач "Талмуду" англійською мовою.
Сімон Андре (А. Кац). Редактор у комуніст. Чехії.

Скот Адриан.Кінописьменник.Комуніт.
Скотінос Д.Редактор соціал."Ле Пюль".
Сланскій Р.(Зальцман).Голова уряду комуніст.Чехословащини.
Слуцкій А.Керівний НКВД-іст в Україні.
Сокольніков Георгій.Член ЦК КП ССРСР.
Спінгард Артур.Голова Об'єднання Муринів у ЗАС.
Сіноза Барух.Філософ.
Спітсер Барух.Провідний масон.
Ставіс Мортон (Ісаак Ствіцкій).Провідн.член КП ЗАС.Голова закому-
ністичн.'Союзу Правників' ЗАС.
Стасун Віктор.Банкір.Доради.голови англ.уряду Д.Лойд-Джоржа.
Стачел Джек.Член Політбюра КП ЗАС.
Стейн Роберт.Член закомуніст.Союзу Правників ЗАС.
Стейнгард А.Член ЦК КП ССРСР.
Стеклов Георгій (Нахамкес).Міністер ССРСР.
Степановскій Владімір.Провакатор Протиобмовн.Т-ва.Шпигун.
Стоцкі І.Перекладач "Талмуда" англійською мовою.
Стрієвскій К.Член ЦК КП ССРСР.
Темпло Янкель.Провідний масон.Зробив герб Великої Ложі.
Трахтенберг Александер.Провідн.член КП ЗАС.Шпигун.
Трачер А.Член ЦК КП ССРСР.
Трилісер Міхаіл.Керівний НКВД-іст ССРСР.
Тромбо Далтон.Кіноактор.Член КП ЗАС.
Троцкій Лев (Бронштейн).Головнокоманувач військом ССРСР.
Угаров А.Член ЦК КП ССРСР.
Уманскій Константін (М.Ульман).Посол ССРСР до Міксіка.
Уншлихт І.Член ЦК КП ССРСР.
Фейст Ірвінг.Голова Пластунів ЗАС.
Фельдман^{НС}.Чекіст в Україні.
Фелдман Говард.Член закомуніст.Союзу Правників ЗАС.
Фермен Ірвінг.Член Гол.Управи закомуніст.Амер.Союзу Громад.Вольн.
Фінкел Давид.Член закомуніст.Союзу Правників ЗАС.
Фінкелштайн сідні.Професор Закладу Марксизму в Нью-Йорку.
Фішер Ю.Редактор соціяліст."Ле Пюль".
Фокс Ернест (Е.Фуч).Провідн.комуніст ЗАС.
Фостер Арнолд (Фастенберг).Член провуду закомуніст.'Лави Громадян-
ських Прав' в ЗАС.
Френкель І.Провідник І-го Інтернаціоналу.
Френкель М.Керівний НКВД-іст в ССРСР.
Френкел О.Підголова закомуніст.Союзу Правників ЗАС.Член кількох
закомуністичних згуртів.
Фрібург М.Провідник І-го Інтернаціоналу.
Фуджівака Анна (Айзенберг).Провідн.член КП Японії.
Фукс Савелій.Чекіст в Україні.
Хорін В.Член ЦК КП ССРСР.
Хутасевіч М.Член ЦК КП ССРСР.
Чайлдз Моріс (Я.Чіловскій).Провідн.член КП ЗАС.
Чаплін Чарлі (І.Тонштайн).Кіноактор.Комунолюб.6-ти колонник.
Чернявскій І.Член ЦК москов.партії соціал.-революціонерів.
Чизіншенці І.(І.Ботман).Член Політбюра КП Румунії.

Чудов М. Член ЦК КП ССРС.

Цімбаліст Эфрем. Комуніст. Чоловік видавнички "Сатордей Івнінг Пост"

ціплер Д. Член ЦК москов. партії соціал.-революціонерів.

Шапіро Міхаіл. Комуністичний провідник в Китаї.

Шапіро Ралф. Член закомуніст. Союзу Правників у ЗАС.

Шатер Я. Перекладач "Талмуда" англійською мовою.

Шварц С. Член ЦК КП ССРС.

Швернік А. Член ЦК КП ССРС.

Шері Дор. Власник кінової мережі ЗАС. Голова Протиобмов. Т-ва. Кому-
нолюб. 6-ти колонник.

Шерман Е. Редактор соціаліст. "Ле Попульер".

Шелехес Ілля. Підголова уряду УРСР. Член Політбюра КПУ.

Шінвел Емануїл. Англійський міністер.

Шіфт Янкель. Нью-Йоркськ. банкір. Дав В. Ленінові 20 міль. дол. на рев.

Шліхтер Александер. Міністер Земельних Справ УРСР.

Шмідт Д. Міністер ССРС. Член ЦК КП ССРС.

Шнайдермен Вільям. Член ЦК КП ЗАС.

Штерн Яків. Соціалістичний ідеолог.

Штраус Л. Член ЦК москов. партії соціал.-демократів.

Шулмен Маршал. Керівн. Москов. Закладу в Колумбійськ. університеті.

Юркін Т. (М. Вайнберг). Міністер ССРС.

Юренъев К. (Я. Гофман). Посол ССРС до Японії.

Ягода Г. (Г. Гершель). Керівник НКВД. Член ЦК КП ССРС.

Якір Йона. Генерал. Член Політбюра КПУ.

Якобсон Сергей. Керівн. Слов'ян. Від. Конгресов. книгозб. Україножер.

Яковлев І. Член ЦК КП ССРС.

Яромлінскій Адам. Підміністер ЗАС. Голова закомуніст. 'Фундації за-
для Республіки'. Соціаліст. Відкрито боронив комуністів.

Ярославскій Емельян (Я. Говблеман). Голова Т-ва Безбожників ССРС.

Поданий тут список Жидів в уряді ЗАС, в ОД, шпигунів тощо по-
даємо лише задля прикладу. Це - лише малюсінька частиночка всіх
і то лише керівних, великих. Середніх же та малих - безліч.

IV

ФАБІАНСЬКИЙ СОЦІАЛІЗМ

Насамперед дуже цікавий факт. Соціалісти та комуністи кричать, що вони запеклі вороги капіталістів. І дивна річ: ті "запеклі вороги" одержували від капіталістів величезні гроші, на їхню соціалістичну діяльність. Наприклад американський мільйонер Джозеф Філд дав Б.Ленінові великі гроші на скликання в Лондоні 1908 р. з'їзду більшовицької партії. Нью-Йоркський банкір Яків Шіф дав 1917 р. Л.Троцькому 20 мільйонів доларів на революційну діяльність. Англійські банкіри М.Ротшильд та Ю.Вернер давали великі гроші на утримання в Лондоні соціалістичної Господарської Школи. Німецький банкір Ернест Касель дав 1920 р. тій школі 472.000 фунтів стерлін. Коли його близький приятель запитав його: чому він дав, то він відповів: "Я хочу щоб та школа вишколювала майбутніх керівників соціалістичної держави" (1). Московський мільйонер Сава Морозов утримував своїм коштом на острові Кіпрі аж до 1917 року школу соціалістичних намовлячів (агітаторів). Капіталістичні: Фордівська, Рокфелеровська, Карнегі та інші Фундації дають мільйони доларів на діяльність соціалістичної 'Ради Закордонних Стосунків' в ЗАС. Цю Раду заснували Нью-Йоркські банкіри М.Варбург та Бернард Барух. Мільйонер Дж.Кенеді, ставши президентом ЗАС, призначив на найвищі посади у своєму уряді кількох соціалістів. Ідеолог фабіанського соціалізму Джан Кейніс був дуже близьким приятелем мільйонера Дж. Моргана (2).

Невблагане життя, намацальний життєвий досвід знищив соціалістичний міт про "науковість" соціалістичних теорій. Політика соціалістичних урядів Англії, Австралії, Індії та інших розочарувала не лише загальне суспільство, але також і багатьох соціалістів. Певні, основні, незмінні властивості людської вдачі очевидно діяли і суперечили вимріяним плянам соціалістичних урядів. Соціалісти побачили, що вони мусять або вжити примусу та заляку (терору), або викинути на смітарку свій міт про "науковість" соціалізму. Соціалісти вибрали перший шлях: вжили цілковито відкрито найжорстокішу деспотію. У своїх довірочних балачках між собою, соціалістичні провідники визнають, що пропаганда К.Маркса, В.Леніна, Дж.Кейніса, С. Беба не має нічого спільного з науковістю, що соціалістичні теорії не є науковими, але лише мріїми захопити державну владу (3).

-
- 1) E. Butler. "The Fabian Socialist Contribution to the Communist Advance".
  - 2) E. Butler. Ib.
  - 3) Veritas. "Keynes at Harvard".

Основою основ всіх соціалістичних теорій є видумка, що ті теорії є нібито доведені науковими дослідженнями, що соціалістична політика науково обґрунтована. А один з найвизначніших соціалістичних ідеологів і провідників, англійський професор Дж. Страчі по 40 роках вивчення і дослідження визнав, що вся соціалістична "наука" не є жодною наукою (4). Інші провідні соціалісти погодилися з ним, як напр. Стюарт Чейс, Джордж Сол та інші. Визначний соціалістичний ідеолог проф. Дж. Шумпетер пише: "Людинознавці (антрополози) та громадознавці (соціологи) довели - принаймні мені - що ще не жила у світі така людина, яка має властивості, що про них читаємо в соціалістичних учебниках господарчих (економічних) наук. Вони довели, що не існувало ніколи і ніде жодної громади, що жила би за засадами господарчого зумовлення (економічного детермінізму), цієї найголовнішої засади К. Маркса та Ф. Енгельса. Те, що досі немає поважної, наукової праці про теорію соціалістичної господарки (економіки) не є недбалістю соціалістів. Навпаки, соціалісти НЕ хочуть такої праці, вона ж бо відкрила справжню мету соціалізму (5). Така праця була би довела, що без деспотії, утисків, жорстокості, заляку (терору), без величезної канцелярщини (бюрократизму), без всеохоплюючого (тотального) зосередження (централізму) неможливо здійснити соціалістичного господарчого (економічного) планування і керування не лише промисловістю та сільництвом, а також і всього культурного життя всіх людей.

Твердий соціаліст Дж. Шумпетер вивчав соціалізм 45 років. Наприкінці свого життя він писав, що соціалістична ідеологія оснований не на науці, але на уяві (візії), с. т. на звичайній мрії (фантазії). Соціалізм веде впрост до комунізму. А як той комунізм (соціалізм) виглядає в житті - показав світові ССРСР. У ССРСР господарчий безлад, духовий цвинтар, безліч фізичних і душевних мук, море сліз, гори мерців є не лише тому, що соціалізм (комунізм) ужив кривавого рабства, але тому, що сама соціалістична ідея заснована на НЕЗДІЙСНИМІЙ химері (утопії) ніби господарку країни можна розбудувати без особистого почину (ініціативи), без особистого зацікавлення, без вільної охоти працювати, що новий лад можна побудувати накидуючи його людям живосилом і заляком (терором) проти людської волі. Проте, чим можна пояснити той факт, що не вважаючи на аж надто наочне банкрутство ВСІХ - без жодного винятку - соціалістичних ідей, все ж є ще мільйони високоосвічених людей, які й далі вірять у можливість здійснити істотно соціалістичні ідеї. Підкреслимо соціалістичні, бо ж соціалізм, будучи НЕдемократичним, присвоїв собі (узурпував) багато суто демократичних ідей.

Відповідь знаходимо у тому психологічному факті, що взагалі більшість людей сприймають нові ідеї не стільки розумом, скільки ПОЧУТТЯМ. Людина охоче вірить тому, чого вона бажає. Соціалізм заховав свою жорстоку, диктаторську природу за параваном бажаних люди-

4) J. Strachey. "Contemporary Capitalism".

5) J. A. Schumpeter. "History of Economic Analysis".

ні демократичних ідей, як напр. всеохоплююча вільна воля, щастя і добробут всіх людей тощо. Людина прагне цього, і тому охоче підхоплює такі демократичні (а НЕ соціалістичні, як гадає) ідеї, сховані під личиною соціалізму. Дуже багато молоді стали соціалістами лише тому, що мали його за поступовий (прогресивний) рух, не знаючи, що соціалізм є навпаки рухом назадницьким (реакційним). Назадницьким, бо ж у своїй глибшій суті, соціалізм є нішо інше, як поворот до отарного (гуртового) життя людини кам'яної доби зперед 10.000 років тому, коли люди не знали ще особистої власности. А особисті (індивідуальні) права людини не можуть існувати без права особистої власности, що його хоче знищити соціалізм.

Взагалі багато людей бездумно повторюють пропагандивні кличі, не розуміючи їхнього змісту. Напр. найсильнішим рушієм людського господарчого (економічного) поступу є спонука ЗИСКУ, заробітку. А своєю перекрученою пропагандою соціалісти надали тямці 'зиск' якогось неморального, підлого, ганебного змісту.

Серед соціалістичних провідників є чимало таких, які бачать крутість і забріханість соціалізму. Та, такі провідники переважно горлопани (демагоги), що радо вживають всілякої брехні, щоб захопити політичну владу. Вони прагнуть насамперед ВЛАДИ, вважаючи, що мета виправдує всі засоби.

Найсправедливішим суддею будь-якої нової ідеї є випробування її самим життям. А за теперішнього панування горлопанів, суддею нових ідей є, куплена за гроші, політична пропаганда. Тим то тепер фактично національною політикою, навіть і великих держав, керує банкірська Мафія. Тим то в боротьбі за світогляд людини соціалісти осягнули за останні 50 років дуже великих перемог. Напр. одною з найголовніших вимог соціалізму є ОБМЕЖАННЯ ОСОБИСТОЇ ВОЛІ. Тепер є дуже багато НЕсоціалістів (навіть противників соціалізму), які вважають це обмеження потрібним, навіть кінечним.

Соціалізм ніколи не був і не є робітничим рухом. Соціалістичні партії склалися майже з самих інтелігентів та півінтелігентів (недоучок). Робітництво не захоплювалося соціалістичним світоглядом, хіба коли його обдурювано демократичними назвами, бо робітники хочуть самі користуватися багатством країни, а не передавати ті користі комусь іншому, напр. державі, бо ж фактично передається не державі, але державним урядовцям, які силою фактів стають роботодавцями, панівним станом, що й бачимо в СССР.

Здогад, мовляв комунізм, соціалізм поширюються там де є багато злидарів, де панує біда, не відповідає правді. Нью-Йоркський стейт є найбагатший у ЗАС. Найбагатший у тому розумінні, що на кожного мешканця припадає пересічно найбільше прибутків і видатків. Але з усього членства КП ЗАС половина припадає на мешканців Нью-Йоркського стейту. До КП ЗАС належать дуже багаті люди, як напр. кінові зірки, що заробляють мільйони доларів. Комуністична партія міста Нью-Йорку складається на 70% з заможною інтелігенцією (6). І комунізм запанував перше не в країнах, де було багато міських робітни-

---

6) J.Stormer. "None Dare Call It Treason".

ків, але в країні, де їх була мала горстка - в Московщині.

В.Ленін не належав до голоти (пролетаріату), а був шляхтичем (дворянином). К.Маркс був сином багатого правного оборонця адвоката). Ф.Енгельс був багатом людиною. Серед членів соціалістичних партій чи їх прихильників бачимо високих аристократів, мільйонерів.

Соціалістами були і московські більшовіки, і німецькі нацисти, й італійські фашисти. І соціалісти, і нацисти, і фашисти - всі вони хочуть насамперед зосередження всієї державної влади в руках диктатора, який керуватиме всім життям кожного громадянина (7). Отже, є великою помилкою думати, що соціалісти хочуть демократичного ладу. Це підтверджують і самі соціалісти. Напр. англійський провідний соціаліст Бернард Шоу писав: "Обов'язкова загальна праця з карою смерти тим, які не хочуть працювати - це є основний закон соціалізму. Соціалістична держава не дозволить нікому страйкувати. Якщо б робітничі союзи спробували страйкувати в соціалістичній державі, то соціалістичний уряд здушив би за 24 години той страйк, способами далеко жорстокішими, ніж капіталістичний уряд (8). Соціалізм не дозволить нікому бути убогим. Соціалізм буде живосилом годувати, одягати, вчити, байдуже чи таке подобається кому чи ні. Коли ж покажеться, що хтось не вартий тої опіки і клопоту, то такого уб'ють у безбольний спосіб" (9).

Соціалістичний ідеолог Стюарт Чейз писав, що цілковито оправданим є запроваджувати соціалізм кулькою в потилицю (10). І справді, 'Міжнародня Лава Дослідів Смертельних Таборів ССРСР' знайшла, що за час 1922-1958 років Московщина вигубила 60 мільйонів "Контрреволюціонерів" (II). І В.Ленін казав, що якщо б перемога соціалізму у світі вимагала б вигубити половину людства світу, то треба вигубити (12).

Американський гуморист пише: "Соціалізм може бути лише у двох місцях: у раю, де його не потрібно, і в пеклі, яке його вже має".

ФАБІЯНЦІ В АНГЛІЇ.

Маленький гурток англійських визначних інтелігентів заснував 1884 року в Лондоні т.зв. 'Фабіянське Товариство'. Назвали фабіянським, взявши ім'я римського полководця Квінтаса Фабіуса Максимуса як знамено (символ) свого товариства. Тактика Фабіуса була уникати фронткових боїв, а перемогати ворогів способами, що тепер називаються 'холодна війна'. Так і Фабіянське товариство навмисно не заклало своєї політичної партії, а навпаки посиляло своїх членів-соціалістів до інших партій, а вони захоплювали з часом в тих партіях провід. Так захопили провід у ліберальній партії, а коли заснува-

7) Veritas.Ib.

8) B.Shaw in "Labour Monthly" XI-1921.

9) B.Shaw. "Intelligent Woman's Guide to Socialism and Capitalism".

10) S.Chase. "A New Deal".

II) Commission Internationale Contre le Regime Cocentrationnaire. "Livre Blanc".

12) В.Ленін. "Полное собрание сочинений".

лася робітнича партія, то цілковито її опанували, а ліберальна партія змаліла уо малої горстки.

Першим головою Фабіянського Т-ва був проф. Тома Давидсон, але скоро провід перебравли Бернард Шов та Сідні Веб. Серед засновників був і пізніший голова уряду Великобританії Рамзей Мек-Доналд. С. Веб оженився з мільйонеркою Беатрисою Потер, яка давала великі гроші на діяльність товариства, і сама стала провідним членом. С. Веб з жінкою поїхали 1931 року до ССРСР побачити на власні очі соціалістичний "рай". Москвини приймали їх з королівськими почестями. По повероті до Англії С. Веб з жінкою написали велику працю: "Советський комунізм - нова культура". У ній вони прославляли той соціалістичний "рай" в ССРСР. Пізніше колишній високий урядовець міністерства Закордонних Справ ССРСР Ігорь Боголепоф, утікши до ЗАС, свідчив I-IV-1952 перед Сенатською Слідчою Лавою ЗАС, що ту працю написали московські знавці, а міністерство ССРСР дало її С. Вебові, як знадібки (матеріяли) (ІЗ).

С. Веб та Б. Шов були у провіді Фабіянського Т-ва 40 років. Ідеологами Фабіянського Товариства були довгі роки проф. Г. Ласкі (жид) та Джан Страчі, який пізніше був міністроз Харчів. Провідниками фабіянцями були: мільйонер Ізраїль Сісф (жид. Виробив плян соціалізації Великобританії), Б. Русел, Дж. Шумпетер, Дж. Кейніс, Г. Велз, Р. Мек-Доналд та його син Мелком, аристократи: Джордж Мей, Кенетс Ліндсі, Джералд Барі, І. Нічолс, Генрі Бонбарі, Грем Годейн, І. Годжес, Л. Рідінг, Даніел Ніл, Базіл Блекет, Артур Салтер, Освальд Мозлі, Джордж Повел, Сідні Чепмен, лорд Евстас Пьорсі, Роналд Дейвісон, лорд Мелчет, Аристофор Тернер.

Різниця між фабіянцями і марксистами лише в тактиці, а мета обидвох є та сама: запровадити соціалістичний лад у всьому світі. Лише фабіянці, згідно зі своєю тактикою, уникають уживати слово 'соціалізм'. Московський шпигун, комуніст і міністер ЗАС Г. Д. Гвайт шире співпрацював з американськими фабіянцями та їхнім ідеологом проф. Дж. Кейнісом, закладаючи Світовий Банк та Міжнародну Грошеву Фундацію.

Фабіянці цілковито слухно не вірять, що соціалізм у світі запровадить голота (пролетаріят), робітництво шляхом збройної революції, бо ж голоті бракує знань та таке велике. Кожну ж революцію плянували і провадили завжди інтелігенти. Отже, треба інтелігентів притягати до соціалізму. Задля того Фабіянське Товариство заклало в Лондоні соціалістичну Школу Господарчих (економічних) Наук, щоб вона виховувала майбутніх державних діячів, як сказав банкір Е. Касель, коли давав на утримання тої школи 472.000 фунтів стерлінгів. Хоч фабіянці не згоджуються з марксистами щодо тактики, проте вони ніколи не засуджували марксистську тактику, і взагалі приятелюють з марксистами, бо обидва соціалісти. Так напр. провідник фабіянців Б. Шов, коли був 1931 року в Москві казав: "Це тут, у Росії я переконався, що комуністичний лад може врятувати людство від сучасних криз, безладу та руїни". В. Леніна він назвав "найбільшим з усіх фа-

біянів".

Маючи засаду:якість,а не кількість членства,Фабіянське товариство ніколи не мало більше,як 3.000 членів,але вони були справжня розумова 'сметанка' (еліта) та дуже впливові люди,аристократи професори,всілякого роду знавці,що мають знання і досвід керувати всім суспільним і державним життям. Так Р.Мек-Доналд був головою уряду,С.Бев міністром Праці, Дж.Страчі міністром Харчів,і 8 інших також міністрами.З 390 соціалістів - членів парламенту, 230 були членами Фабіянського Товариства.

Тепер фабіянство поширилося і поза Англією.Фабіянські товариства є (під різними назвами) в: Австрії,Австралії,Італії,Індії, Канаді,Франції,а найбільше і найвпливовіше в ЗАС.

Президент ЗАС Дж.Кенеді скінчив фабіянську,лондонську Господарчу Школу, і коли став президентом, то набрав до свого уряду на найвищі посади дуже багато американських фабіянців. Міністер Оборони Індії Кришна Менон скінчив ту школу. Він допомагав всім чим міг комуністам.Індійський міністер А.Негру також скінчив ту школу. Канадський університет Мек-Джіл є під дуже великим впливом фабіянців. Професор того університету Др.Реймонд Боер був провідним московським шпигуном (Іц). У ЗАС кілька університетів - на чолі з найбільшим Гарвардським - цілковито в руках фабіянців. Серед випусників та професорів Гарвардського університету було багато московських шпигунів.

Фабіянці мали надзвичайно великий,вирішальний вплив на створення ОД (ООН). УООН (ЮНЕСКО) є цілковито в їхніх руках.

Як виглядає вже здійснений соціалізм - бачать всі діти в СССР.Бачать чортівськи жорстоке,катівськи кровожерне,всеохоплююче рабське не життя,а животіння, повсякчасні муки фізичні і душевні. Що саме таке є життя в соціалістичному СССР - не дивно, бо ж московські соціалісти - це рідні,духові, світоглядові діти московських монархістів.Ці ж бо діти успадкували від своїх батьків-монархістів всі московські національні властивості. Тим то, захопивши 1917 року імперську владу, московські соціалісти нічогосінько не змінили в СССР,крім назв. Все,що тепер бачимо в СССР,іскувало і у сторіччях перед 1917 роком,лише під іншими назвами,як у СССР.Московський ліберал А.Герцен писав ще в ХІХ ст.: "Московський соціалізм - це московський царизм".

Цілковито протилежне життя бачимо в Англії.Англіїні БОРЛИСЯ кілька сторіч зі своїми королями за особисті та громадські вільності і права.І вони вибороти ще в ХVІІІ ст.славну на весь світ, 'Грамоту Вільностей' (Магна Чарта). У ній вони золотими буквами записали: "Ніколи,ніколи,ніколиБританець не буде рабом".На такому духовому ґрунті прийшли,перший раз в історії,до державної керми у Великобританії соціалісти-фабіянці.

Фабіянське товариство заснувало 1931 року свою Лаву Політичного та Господарчого Цяювання. За часів 1939-45 рр.війни втікли від А.Гітлера до Англії тисячі Жидів,соціалістів,комуністів.Пере-

важно це були політики, професори, вчені господарники (економісти). Вони стали членами Фабіянського Товариства, а всілякі знавці і членами Лави Політ. і Господ. Плянвання. Прізвиш їх ніхто не знає, крім проводу Фабіянського товариства. Ця Лава досліджує якусь справу й укладає плян реформ. Потребу не оприлюднювати прізвиш членів лави, фабіянці пояснюють тим, що мовляв є багато причин, які стримують людину висловити свої справжні погляди. Ця засада видається доброю на перший погляд. Але ж думка знаного науковця-знавця справи важить багато (бо ж він знає справу), а думка якогось незнамого невігласа, що не знає справи, жодної ваги не має. А крім того, суспільство не має ніякої можливості перевірити: чи та Лава не є під впливом, або залежна від якоїсь політичної чи грошевої сили, чи її члени варті довір'я. Напр. та Лава "сплянувала" вільні часописи та журнали так, що парламент зажадав 1947 року від уряду дослідити: хто чи що зробив їх невірними, цензурують їх, наказують їм брехати. А що відкрити ту нежану силу треба було, показують такі факти. у виборах до парламенти 1945 року робітнича партія - устами Дж. Морісона - (по виборах став міністром) запевняла виборців, що робітничий уряд не дозволить державного втручання і примусу у наймі і переміщенні робітників, бо такий примус призведе до втрати прав і вільностей робітництва,

Міністер робітничого уряду, соціаліст С. Стафорд казав: "Я особисто є проти примусу у наймі і переміщенні робітників" (15). Так само на з'їзді Робітничих Союзів 20-V-1947 один з провідників Артур Дікін казав: "Робітничі Союзи ніколи не погодяться на будь-яке втручання уряду до прав і вільностей робітництва" А 15-VI того ж року той самий А. Дікін писав у робітничому часописі: "Хоч і прикро, але робітничі союзи мусять погодитися на деякі обмеження прав і вільностей робітництва". Три тижня пізніше, той самий соціаліст С. Стафорд видав наказ про примусовий наєм і переміщення робітників. І ті обмеження були не меншими, за обмеження воєнного часу. До речі тут треба пригадати, що деспот-король Джеймс Перший проголосив 1607 року такий закон: "Якщо вуглекопи кинуть працю без дозволу власника копальні, то вони будуть ув'язнені і покарані як злочинці. Власникам копалень надаю право ловити всіх волоцюг, неробів, здорових жебраків і гнати їх до копалень на працю". На вимогу парламенту король Джордж III уневажнив 1775 року той закон. Але 170 років пізніше (1947) соціалістичний уряд Великобританії привернув закон Джеймса Першого з 1607 року, лише надавши йому соціалістичну назву.

Голова соціалістичного уряду Клемент Етлі буа зразком старого англійського соціаліста-демократа. По двох роках влади він побачив, що права та вільності британського громадянина шораз більше маліють, нищатья. І він хотів замінити тих своїх міністрів, які надто нищили ті права та вільності. Фабіянське Товариство спротивилося, і він не змінив. Так само усунено з посади військового міністра, соціаліста Дж. Белінджера, бо він противився обмеженням громадських і громадянських прав та вільностей. За це саме усунено з

---

15) "New Chronicle" 29-X-1947.

уряду старого, заслуженого соціаліста Артура Ґрінвуда.

Яка сила примушувала, наказувала С. Стафордові, К. Етлі діяти всупереч їхнім переконанням?

Конечність обмежувати всі звичайні потреби людей в Англії соціалістичний уряд пояснював браком чужих грошей (валюти), бо Великобританія мала від'ємний торговельний білянс (закордонна купувала більше, як продавала). Але ж по війні 1914-20 рр. Великобританія також мала від'ємний білянс (800 мільйонів фунт. стерл.), проте Англіїці тоді НЕ мали жодних обмежень ні на що, бо мали всього вдосталь. Щобільше! По тій війні Великобританія за коротких 10 років обернула свій 800-мільйонний від'ємний білянс в додатний, і господарче стала твердо на ноги. Чому ж так? - Бо тоді не було соціалістичного "плянвання". Промисел і торгівля Великобританії йшли повною ходою аж до 1930-х років, коли Мафія знову спричинила велику господарчу кризу в ЗАС і поширила її на Європу.

Англійський соціалістичний уряд пояснював своє нищення прав і вільностей громадянина потребою боротися з господарчою кризою, і обіцяв негайно уневажнити всі ті обмеження, як лише мине криза. Не уневажнив, аж поки вибори 1950 року уневажили самий соціалістичний уряд. Не уневажнив, бо криза 1940-х років в Англії, хоч і виявлялася в господарчих формах, проте була кризою політичною, а не господарчою. Та політична криза була навмисно створена Мафією, щоб досягнути свою мету - знищити особисті і громадські права, щоб запровадити таку ж диктатуру, яка є в ССРСР (16).

У Серпні 1947 року соціалістичний уряд Великобританії проголосив винятковий стан у державі, і з цієї причини відновив всі обмеження та догляди (контролі) воєнного часу. Цей день можна вважати початком наступу Мафії в Англії на громадські й особисті права та вільності, виборені предками й узаконені в славній 'Грамоті Вільностей' 1216 року. Соціалісти-фабіянци почали 1947 року нищити горде прапрадівське: "Ніколи, ніколи, ніколи Британець не буде рабом" (17).

ФАБІЯНСЬКИЙ СОЦІАЛІЗМ У ЗАС.

Англійський фабіянський соціалізм поширився в ЗАС через університети. Університетське соціалістичне товариство було засновано 1904 року, а року 1916 фабіянські професори викладали соціалізм 30.000 студентів. Після I-ої світової війни це товариство переназвалося на 'Союз Заля Промислової Демократії'. Фабіянські товариства існують у 100 університетах ЗАС. Всі вони дуже малочисельні, але дуже рухливі, діяльні. Крім того існують понад 100 комуністичних клубів імені Дю-Буа (18). Найбільші й найвпливовіші фабіянські товариства є в університетах: Гарвардському, Колумбійському, Нью-Йоркському, Принцетонському, Пенсільванському. Їхніми провідниками були професори: Ф. Франкфуртер, Дж. Дюї, В. Ліпман, В. Раншенбуш (19).

16) D.Reed. "From Smoke to Smother".

17) Ib.

18) E.J.Hoover. "Mesters of Deceit".

19) J.Stormer. Ib.

Фабіянці заснували в ЗАС кілька своїх шкіл та установ. Напр. заклали 1920 року в Нью-Йорку 'Нову Школу Суспільних Дослідів', 'Канцелярію Промислових Дослідів' тощо.

Найстарший і найбільший розсадник фабіянського соціалізму в ЗАС є Гарвардський університет. Його заснував мільйонер Джан Гарвард. У засновній грамоті він заповів: "Професори мусять навчати кожного студента пізнати головна мету його життя, пізнати Бога й Ісуса Христа, і тим закласти основи до всієї науки і мудрости, щоб зрозуміти, що лише Бог подає найвищу мудрість. Най кожний студент у своїй молитві має Ісуса Христа за свого Пана, Законодавця і Найвишого Учителя". Теперішні професори Гарвардського університету навчають цілковито протинного; навчають всього, що заперечує заповіт засновника університету. Його кістки мабуть перевертаються в могилі.

Фабіянці дуже голосно кричать про потребу вільної думки. Але коли вони захопили у свої руки Гарвардський університет, то не допускали до нього жодної думки, крім соціалістичної. Так, як в СССР.

Гарвардський університет має 11.462 студента і 4.844 професорів. Отже, один професор припадає на 2.4 студента (20). Випусники Гарвардського університету зайняли професорські катедри у багатьох університетах ЗАС і Канади а також і найвищі посади в уряді ЗАС, як напр. президент ЗАС Дж. Кенеді. Чимало з гарвардських випусників і професорів стали московськими шпигунами та комуністичними провідниками. Напр. шпигуни: Н. Віт, А. Гіс, Г. Гвайт, М. Геллерін, Г. Ілейзер, Л. Логан, Дж. Ебт, О. Латімор, Г. Колінс, Л. Кюрі, Р. Ніксон, Р. Опенгаймер, Г. Обер, Л. Пресмен, Ді. Фексон, Й. Фрілмен, Е. Розенберг, І. Шілер (21)

Головним ідеологом фабіянського соціалізму в ЗАС був англійський фабіянець, пфесор Лондонського а потім Гарвардського університетів Джан Кейніс. Кейнівський соціалізм рижниться від Марксового тим, що не нишачи особистої власности (як марксизм), передає державі керму промисловістю та грошіма. А. Гітлер та Б. Мусоліні (обидва колишні соціалісти) здійснили соціалізм Дж. Кейніса в Німеччині та в Італії. Приятель фашистів Дж. Барнес писав у своїй книжці (що її одобрив Б. Мусоліні) "Світові вигляди фашизму": "Фашизм цілковито погоджується з Дж. Кейнісом, хоч він ліберал. Книжка Дж. Кейніса "Кінець вільної торгівлі" може бути дуже добрим вступом до фашистського підручника теорії господарства". Той же Дж. Барнес у тій же своїй книжці писав: "Всі Кейнісові засновки є чисто фашистівськими засновками".

У ЗАС теорії Дж. Кейніса здійснювали проф. Ф. Франкфуртер та його учні. У Великобританії - Робітничя Партія. Так фабіянський соціалізм (Кейніцизм) поширився у Західньому світі, а марксизм у Східньому (в Московщині, в Китаї та решті Азії).

Свої теорії Дж. Кейніс та його учні подають навмисно в дуже ускладненій, заплутаній, дуже незрозумілій формі, щоб люди, не розуміючи їх, вірили, що ті теорії може зрозуміти лише дуже вчений професор, знавць господарчих (економічних) наук. А з того логічний,

20) "The Cross and the Flag" IV-1962.

21) J. Burnham. "The Web of Subversion".

мовляв, висновок, що господарським життям держави можуть керувати лише дуже вчені знавці-господарники. Гарвардський професор фабіанець С. Гаріс так і писав у передмові до своєї книжки "Державний борг і нова господарка". Він писав: "Господарчі справи (економічні проблеми) є так дуже ускладнені, що їх не може зрозуміти негосподарник, навіть з університетською освітою". І справді багато вчених господарників (економістів) нефабіанців не розуміють, що Кейнісові соціалістичні теорії навмисно висловлені в незрозумілій формі, і що ті теорії є не господарчими, але політичними. Щоб закрити соціалістичність Кейнісових теорій, фабіанці голосно кричать, що Дж. Кейніс не був соціалістом, а навпаки захисником капіталістичної господарки. Професор Гарвардського університету марксист Діозеф Шимперер писав, що твори Дж. Кейніса є надзвичайно доброю політичною тактикою поширити соціалізм під личиною рятування капіталізму і що вони - як і твори К. Маркса - руйнують основи капіталізму.

Дж. Кейніс був головним дорадником голови Великобританського уряду Р. Лойд-Джорджа на Паризькій Міровій нараді. Там він гостро спротивився союзницькій допомозі протибольшевицьким силам і радив припинити господарчу облогу саветської Московщини (22). У своєму листі до Дж. Андерсона з 21-VII-1944 він писав: "Наші стосунки з Москвинами дуже сердечні. Вони нам дуже подобаються, а ми їм. Я вірю, що з часом ми здобудемо їхнє повне довір'я до нас. А вони широкують співпрацювати з нами" (с. т. з некомуністами П. Ш.) (23).

Дж. Кейніс був у своїх творах великим ворогом зиску. А водночас він біржевою спекуляцією збільшив свій маєток вартости 4.000 фунт. стерлінгів 1919 року, до 506.000 фунт. стерл. 1937 року. Перевірка майна кількох найвизначніших фабіанців в Англії та в ЗАС показала, що всі вони - без єдиного винятку - були дуже багаті люди, маючи великі зиски зі спекуляції чи дуже високі платні (24).

Соціалізм не має жодного ґрунту в ЗАС тому, що робітництво ЗАС вже не є голою (пролетаріатом), а належить до найбільш ворожого соціалізму (і найбільш зненавидженого соціалістами) стану середньо-заможного. Тим то і фабіанці і марксистки в ЗАС не вживають навіть слова 'соціалізм', а ховаються за параваном демократизму та лібералізму. Фактично тепер назва 'демократ', 'ліберал' в ЗАС означає схованого соціаліста, комуніста, москволюба. Всі підкопні протидержавні товариства в ЗАС не мають у своїх назвах ані натяку на соціалізм, комунізм, москволюбство. Натомість вони завжди мають якусь демократичну, ліберальну назву. Навіть на офіційні голови своїх товариств навмисно вибирають широковідомих несоціалістів, лібералів. Самозрозуміло, фактичне головство завжди в руках перевірених соціалістів, комуністів, москволюбів. Свій соціалізм фабіанці ЗАС назвали 'Великою Громадою' (Грейт Сосаєті). Провідний фабіанець Роджер Балдвін писав своїм фабіанцям: "Працюйте і поведітьесь так, щоб не виглядали на соціалістів. У всьому, що ми говоримо,

---

22) J.M. Keynes. "The Economic Consequences of the Peace".

23) R.F. Harrod. "Life of J. Keynes".

24) E. Butler. "The Enemy Within Empire".

мусимо виступати як патріоти. Вживаймо багато національних прапорів; кричимо багато про демократизм конституції ЗАС; робім вигляд, що справді широко стоїмо за дух наших державних і національних установ (25).

Фабіянці ЗАС видають мільйони доларів на пропаганду своїх ідей. І ті мільйони дарують їм великі фундації, що їх заклали мільйонери: Г. Форд, А. Карнегі, Дж. Рокфелер та інші, які були ворогами соціалізму. Направду, можна позаздрити Мафії.

Фабіянці допомагали і московським 'бальшевікам'. Так напр. Дж. Мак-Доналд (пізніше голова англійського уряду) допоміг В. Ленінові скликати 1907 року до Лондону з'їзд бальшевіків. Американський фабіянень, мільйонер Дж. Фелс заплатив видатки того з'їзду 3.000 фун. стерлігів (26).

Фабіянень проф. Джан Дюї мав величезний вплив на шкільництво ЗАС. Його послідовники - учителі та професори, за вимовкою поліпшити навчання, пропагували соціалізм у школах. Будучи соціалістом, Дж. Дюї не визнавав ніяких моральних законів та засад, ніяких вищих, вічних правд. Він був прагматиком. Навчав, що все у світі є умовне, відносне. Заперечував існування Бога, вільної волі людини. Навчав, що всю людську владу формують обставини життя. Змінюється життєві обставини - змінюється людина. Свій безморальний, безбожницький прагматизм він назвав 'Поступовою Освітою'. Тепер філософія Д. Дюї дуже поширена в школах ЗАС.

Не визнаючи засади особистості (індивідуалізму) Дж. Дюї оснував свою "поступову освіту" на засаді гурта. За нею учневі не дозволяється випереджувати інших учнів, бо ж таке шкодить гуртові. Не дозволяється оцінювати успіхи окремих учнів, бо оцінка викликає змаг, а змаг породжує суперництво, заохочує учня перевишити гурт. Та "поступова освіта" Дж. Дюї є на всі 100% соціалістична. ба навіть - комуністична. Дуже багато шкільних учебників ЗАС тепер соціалістичні ідеями, духом і формою. Призначена през. Г. Труманом Лава Вищої Освіти ухвалила 1947 року, що вища освіта ЗАС мусить провадитися за програмою УОНК. А ту програму уклали послідовники й однодумці Д. Дюї. Провід Учительського Союзу ЗАС тепер цілковито в руках учнів Дж. Дюї. Вони пюговать патріотизм, національних героїв, пропагують соціалізм, інтернаціоналізм, навчають безбожництва. Перше робили це відкрито. Напр. Гаролд Рог написав 14 таких шкільних книжок, які ані змістом, ані формою не відрізняються від шкільних книжок СССР. А крім того, багато ще перекладали англійською мовою шкільних книжок виданих у СССР. Понад п'ять мільйонів учнів ЗАС навчалися 1939-1941 з таких книжок. Та, 99% Американців - несоціалісти. Вони обурилися і запротестували. Тепер фабіянці пропагують в ЗАС свої соціалістичні ідеї під личиною несоціалістичних назв.

Чотири з п'яти найбільших журналів ЗАС, 90% найбільших часописів ЗАС, всі три телебачні мережі ЗАС, три з чотирьох найбільших

---

25) Report of the Joint Legislative Committee State of New York 24-VI-1920.

26) A. Moorehead. "Russian Revolution".

радійових мереж ЗАС - всі вони провадять - під демократичною личиною - пропаганду соціалістичних ідей. А треба пам'ятати, що власниками всіх їх є мільйонери (переважно Жиди). Під впливом цієї пропаганди обидві політичні партії ЗАС - Демократична і Республіканська - внесли до своїх програм чимало соціалістичних ідей та засад (назвавши їх демократичними назвами), хоч 99% людности ЗАС проти будь-якого соціалізму.

ЗАС заснували переселенці з Великобританії. А вони принесли до Америки всю свою культуру, разом з культурою політичною з її гордим "Ніколи, ніколи, ніколи Британець не буде рабом" та з кількохсотрічною традицією 'Грамоти Вільностей' XIII ст. Тож основою основ всього життя ЗАС стала всеохоплююча народня САМОУПРАВА. На цій засаді збудована і сама держава ЗАС, яка складається з 50 самоуправних, незалежних від Вашингтону державок-стейтів. Кожна з них має свого власного, вибраного народом, президента (називається 'губернатор'); має свій незалежний, вибраний народом, парламент (називається легіслятура, с.т. Законодавча Палата). Все життя в ЗАС, починаючи від державного, потім стейтове, повітове, міське і сільське в САМОУПРАВНІ, керується вибраними місцевими провідниками (27).

У країні з такою старою, глибокою і широкою, всеохоплюючою традицією ОСОБИСТОЇ ВОЛІ жодний соціалізм не має жодних виглядів на перемогу. Не має, бо ж (як визнають самі соціалісти) жодної соціалістичної ідеї неможна здійснити, не знишивши особистої волі. Не можна, бо ж всі соціалістичні ідеї основані на засаді усупільнення (колективізації) всього життя людини, а з цим ніколи не погодиться ВІЛЬНА людина. Лише деспотія може живосилом накинута людям соціалізм, бо ж у своїй глибшій основі соціалізм стоїть на особистому РАБСТВІ. Найпереконливішим доводом цього є країна здійсненого соціалізму - ССРС.

Не вважаючи на - знаний соціалістам - факт, що в ЗАС немає ніякого психологічного ґрунту на соціалістичне зосередження державної влади, фабіянці ЗАС видали великі мільйони доларів на пропаганду потреби такого зосередження, на зменшення самоуправи стейтів, навіть на знищення стейтових кордонів. І вже, призначені згори (а не обрані людністю) знавці сплянували, творять і керують т.зв. 'Обширами Спільних Потреб'. Вони приєднують до великих міст підмійські оселі та містечки, утворюючи величезне багатомільйонове місто 'метро'. Ці окремі обшири згодом мають підлягати одному осередкові-управі, складеної з призначених (а не обраних людьми) знавців всіх царин людського життя і не підлеглих державній владі чи нагляду суспільства. Таке вже існує 50 років у ССРС. Наслідки бачать вже й діти. І не лише бачать, але й дуже болуче відчують на своїй дитячій шкірі і душі.

Зародок такого самовладного осередку вже є в ЗАС. У Чікаго є величезний, багатопверховий будинок, в якому приміщуються канцелярії 24-х всекраєвих (с.т. на всі стейти) об'єднань всіляких знав-

---

27) Таку саму традицію має й старезна Україна. Московщина має цілковито протилежну традицію.

ців (спеціалістів), службовців державних, стейтових, міських. Управитих об'єднань провадять наукові дослідження кожна з своєї царини, видають відповідну літературу, скликають наради знавців, виготовляють пляни перебудови всього життя ЗАС. Самозрозуміло, ведуть величезну пропаганду в часописах, журналах, радіо своїх соціалістичних ідей. Великі мільйони доларів на діяльність цього осередку дають щороку мільйонерські фундації Форда, Рокфелера, Корнегі та інших, бо управитих фондаций в руках фабіянців та їхніх прихильників.

Коли фабіянці ЗАС побачили, що вони не мають жодного успіху, пропагуючи соціалізм відкрито, то вони заклали 1947 року товариство 'Американці Демократичного Чину'. Між його засновниками бачимо хінку президента Елеонору Рузвельтову то її сина Джемса, банкіра Г. Лемана, заступника президента ЗАС Г. Гомфрі, найвпливовішого журналіста (друкується в 300 найбільших часописах) соціаліста, москволюба В. Ліпмана, славних журналістів, соціалістів братів Дж. та С. Алсопів, головного редактора "Нью-Йорк Пост" Дж. Вечслера, керівника Новинарської Служби ЗАС, соціаліста Е. Дейвіса, дорадника президента А. Шлезінджера та інші високопоставлені особи, як напр. Дж. Галбрет, Ч. Бовлез, Р. Нібор, Д. Дубінскій тощо.

Товариство 'Американці Демократичного Чину' не є комуністичним паравно: (як багато інших з демократичними назвами). Воно є фабіянське. Але тримаючись фабіянської засади не вживати слів 'соціалізм', 'соціалістичний', члени його називають себе 'лібералами'. Серед членів є й такі, яких ледве чи можна назвати соціалістами, які підтримують соціалістичні проекти.

Серед сенаторів членами 'Амер. Демок. Чину' є: Г. Гомфрі, Дж. Девітс, В. Морс, Дж. Кларк, А. Рібіков, М. Ньюбергер, П. Доуглас, В. Проксмайре, П. Мек-Намара, Е. Мек-Карті, Е. Кефавер. У Конгресі є 35 членів АДЧ. У міністерстві Закордонних Справ члени АДЧ: Дж. Галбрейтс, Ч. Бовлез, А. Гарімен, Дж. Вільямс, Ф. Кумбс. Серед підміністрів (заступників міністрів) є в мін. Рільництва - Ч. Морфі, у мін. Скарбу - Г. Фовлер, у мін. Праці - Дж. Вівер та Е. Петерсон, у мін. Пошти - Ф. Белен. Членами АДЧ є міністер Рільництва О. Фрімен, міністер Судівництва А. Коус, суддя Найвишого Суду А. Голдберг. У Білому Домі члени АДЧ А. Шлезінджер та Л. О'Бріен мають дуже високі посади. В уряді ЗАС є дуже багато членів АДЧ. Напр. особливий дорадник президента Т. Соренсон, голичник президента А. Шлезінджер, особливий помічник президента Г. Вуфорд, підміністри Закордон. Справ: М. Вільямс, Ф. Кумбс, посол ЗАС до Од А. Стівенсон, посол до Індії К. Галбрейтс, посол до Перу Дж. Леб, посол до Од Дж. Бінгам, міністер Праці А. Голдберг, міністер Здоров'я, Освіти А. Рібіков, керівники Відділів у міністерстві Праці: Ф. Мек-Кулоч та Ч. Донею, керівник Відділу у міністерстві Торгівлі Р. Лоїс, керівник Відділу міністерства Рільництва Дж. Бейкер, керівник Відділу у міністерстві Домашніх Справ Ч. Стодарт, посол до НАТО Т. Фінлетер і сотки інших членів АДЧ, і то лише на дуже високих посадах, а на середніх та малих - безліч.

Т-во Америк. Демокр. Чину дуже гостро вимагає (і з успіхом):

- 1) Парляментського дослідження діяльності патріотичного товариства імені Джана Бьорча.
- 2) Розв'язати парляментську Слідчу Лаву Проти американської

діяльності.

- 3) Стало і повністю здійснювати соціалістичні теорії Дж.Кей-ніса.
  - 4) Державного керування і нагляду рільництва, шкіл, лічниць і лікування, народньої господарки і грошей.
  - 5) Дуже зменшити самоуправу стейтів і права, владу Парляменту.
  - 6) Значно поширити і поглибити владу федерального уряду у Вашингтоні.
  - 7) Повністю задовольнити вимоги муринів у ЗАС.
  - 8) Створити світовий надуряд, що не допускав би до війн.
  - 9) Визнати офіційно комуністичний уряд Китаю.
  - 10) Більше допомагати відсталим країнам розбудовуватися (28).
Те самісенько вимагає і Комуністична Партія ЗАС.
-

28) W.E.Mallett. "Reuther's Memorandum".

У.

П'ЯТА І ШОСТА КОЛОНИ.

П'ятою колоною ми називаємо комуністів поза ССРСР, які працюють щоб захопити державну владу у своїх країнах. Вони роблять це цілковито свідомо, спираючись на всіляку допомогу Московщини.

Шостою колоною ми називаємо НЕкомуністів, які несвідомо чи підсвідомо допомагають комуністам в їхній комуністичній діяльності. Це насамперед соціалісти, всілякого роду інтернаціоналісти, москволюби, ліберали і просто, задурманені соціалістичною пропагандою, дурні.

Обидва ~~ф~~колонами - і п'ятою і шостою - керують таємно, поза плечима і Московщина і Мафія. Самозрозуміло, кожна на свою користь.

Керівник Служби Безпеки ЗАС Е. Гувер каже, що сама п'ята колона не загрожує державній безпеці ЗАС, бо комуністичні ідеї не мають жодного ґрунту в ЗАС тому, що міське робітництво ЗАС не є упослідженою голотою, але є повноправним середнезаможним станом. А цей стан хоче насамперед збагатити, а не усупільнювати всього багатства (отже й їхнього). Зрештою, КП ЗАС має лише 20.000 записаних членів, а голова КП І. Гал каже, що лише 14.000. Щоправда, всі вони дуже рухливі, діяльні і спираються на прихильників КП, яких є тисячкратно більше, як комуністів (І).

Шоста колона є справжня і дуже велика державна небезпека. У ЗАС шостиколонників є більше, як комуністів, хоч також дуже малий гурт, порівнюючи до всієї людности ЗАС (менше, як І%). Та, сила шостиколонників не в кількості, але в якості. Вони є 'сметанкою' (елітою) суспільства. Вони - високоосвічені і займають дуже високі, високі і середні ПРОВІДНІ становища, а тим мають дуже великий ВПЛИВ у суспільстві. Найбільшою силою шостої колони є те, що в її руках, чи під її впливом є дуже багато найсильніших засобів і способів, які ТВОРЯТЬ СВІТОГЛЯД людини. Це - дуже поширені часописи, журнали, найбільші радіюві мережі, найбагатші видавництва, школи і мільярдів добродійні фундації ЗАС, як Фордівська, Рофелеровська, Карнегі та інші. І це не п'ята колона, але шоста нищить демократію і то - як на глум - під демократичним прапором і з демократичними гаслами на устах. Поза ССРСР не п'ята колона, але шоста штовкає народи на шлях всеохоплюючої, соціалістичної деспотії. Тим то ми тут скажемо дуже мало про п'яту колону, а натомість більше про шосту.

Провід III Інтернаціоналу ухвалив ще 1920 року тактику комуністичної революції у світі. Вона наказує: "Комуністичні партії у світі мусять насамперед захопити у свої руки керму НЕкомуністични-

---

1) E.J. Hoover. "Masters of Deceit".

ми виданнями. Комуністи мусять пролізти на посади редакторів, журналістів, рецензорів, глумачів (коментаторів), керівників видавництв. Задля того комуністи мусять ХОВАТИ свої комуністичні переконання; мусять відкрито показувати свою ворожнечу до комунізму; мусять підкреслювати свій патріотизм та побожність. Не сміють зустрічатися прилюдно з відомими комуністами. В усіх стосунках з комуністичною партією, чи окремими комуністами мусять обов'язково вживати прибраних імен (псевд). Не сміють мати вдома ніколи і нічого комуністичного на папері".

Провід КП ЗАС наказав своїм членам не лише не признаватися, що вони комуністи, але й заскаржувати до суду тих, хто називає їх комуністами (2).

Тоді ж той III Інтернаціонал наказав комуністам у світі таке:

1) Захопивши редакторські крісла в некомуністичних видавництвах, відтягайте увагу читачів від поважних, освітніх тем, від високої міжнародньої політики, а скеровуйте увагу читачів на неполітичні, щоденні справи: убивства, крадіжі, зловживання урядовців, на розваги, на спорт; хваліть розпусні, неморальні театральні вистави, фільми тощо.

2) Розкладайте морально молодь, нищачи її побожність, пошану до батьків, глузуючи з національних традицій, як диких забобонів, з усяких моральних засад, як із застарілих, непоступових. Поширюйте статеву розпусту молоді і всілякі непристойні танці та пісні.

3) Поділяйте суспільство на ворогуючі гурти, роздмухуючи їхні дрібничкові сварки.

4) Захитуйте довір'я людей до їхніх провідників, очернюючи й обріжуючи поважних осіб, понадто ворожих соціалістичним ідеям.

5) Сприяйте марнотратству урядів, роздмухуйте незадоволення людей урядом, переборщуйте його помилки, безробіття, дорожнечу.

6) Під'южуйте, намовляйте, сприяйте всіма способами диким, непотрібним страйкам, заворушенням, безладу, кровопролиттям.

7) Очорняйте, обріжуйте поліцію, обвинувачуючи її в жорстокості, хабарності.

8) Голосно кричіть про потребу найдемократичніших реформ а водночас захоплюйте керму у всіх царинах життя, пом'ятаючи, що "Мета виправдує засоби".

9) За якимось гарним параваном вимагайте від уряду, щоб він відібрав від людей зброю, щоб лишити їх обеззброєними, коли прийде комуністична революція.

10) Вишукуйте і посилайте комуністичному проводові якомога більше державних таємниць. Це є святий обов'язок кожного комуніста.

Керівник Служби Безпеки ЗАС Е. Гувер свідчив 6-III-1961 Парляментській Слідчій Лаві, що комуністи ЗАС просякли всі царини людської діяльності. Вони просякли згурти молоді, національних меншин, робітництва, учительства, вільних занять. Вони просякли видавництва, часописи і журнали, радіо, телебачення, кіно, університети, школи і навіть Церкви.

Таємні комуністи, соціалісти, зрадники є вже у війську ЗАС, і починаючи від Генеральної Булави (Штабу) та Військового міністерства. Напр. військові частини ЗАС т.зв. 'Червоні Шапки' у Південному В'єтнамі відкрито перейшли на бік північного комуністичного війська і допомагали йому воювати військо ЗАС. Таємні гуртки комуністів є у військових базах ЗАС вдома і поза ЗАС, також і на літаках і кораблях. Біля багатьох військових баз ЗАС комуністи відкрили "кав'ярні", які фактично є осередками комуністичної пропаганди та шпигунства. Та, найбільше зловіщим є те, що військове міністерство заборонило командувачам баз закривати ті "кав'ярні" (3).

Чуючи за плечима захист навіть міністерства, комуністи у війську говели свою пропаганду вже відкрито. Наприклад комуніст Говард Петрик відкрито, аж дев'ять місяців, намовляв вояків не їхати на війну у В'єтнамі, відкрито закладав комуністичні гуртки у війську, поширював у війську комуністичну літературу. Його не потягнули до військового суду аж доти, доки він відмовився скласти військову присягу вірності ЗАС. Тоді на його захист КП ЗАС та всілякі шостиколонні товариства склали великі гроші на протести в часописах, радіо. Суд звільнив його з кари. Те саме робив у війську і другий комуніст Енді Степ. І його не покарано. А таких випадків були сотки оприлюднених і тисячі неоприлюднених. Утікачів з війська (дезертирів) було 1968 року 39.238. З них судили лише 209. Військова Жандармерія ЗАС мала понад 50.000 прізвиськ вояків та старшин підозрілих щодо вірності ЗАС. Військове міністерство наказало знищити списки тих підозрілих. Тож нема що дивуватися, що командувач морською піхотою ген. Л. Чапмен дозволив воякам і старшинам не голитися, носити довге волосся, як це роблять брудні міські волоцюги, і вітатися стиснутим п'ястком, як це роблять комуністи.

У базах Гуд і Дженсон кількост вояків зробили 20-III-1969 заколот, відмовившись їхати на війну у В'єтнамі (4).

А вирібні радару у Форті Монмаунтс голова сенатської Слідчої Лави Дж. Мек-Карті знайшов 50 комуністів та їхніх прихильників, підозрілих у шпигунстві. Уряд вигнав їх зі служби в тій вирібні, і вони звернулися до Найвишого Суду зі скаргою на уряд. Найвищий Суд ухвалив, що уряд вигнав їх незаконно, і тому мусить прийняти їх назад і заплатити відшкодування за втрачений час. Всі одержали те відшкодування. Деякі одержали по 100.000 доларів (5).

Військовий міністер В. Брокер свідчив 1956 року сенатській Слідчій Лаві, що спілка телеграфістів ЗАС переповнена комуністами. Ті телеграфісти-комуністи передавали московським шпигунам відписи таємних телеграм військового міністерства, військового летунства, військових баз, Білого Дому, уряду. Ті комуністи обслуговували 75 ліній телеграфу, телефону, радія. Той союз так дуже пересякнений і опанований комуністами, що Союз Робітничих (професійних) Союзів ЗАС викинув його 1950 року зі Союзу Союзів. Покликані сенатською

3) "The Cross and the Flag" V-1970.

4) там-же.

5) там-же V-1963.

Слідчою Лавою на переслухання, голова і п'ять членів Головної Управи Союзу Телеграфістів не хотіли відповісти Лаві, чи вони комуністи, чи ні.

Служба Безпеки ЗАС подає, що в ЗАС діють яких 30 московських шпигунських мереж. З них виявили лише три.

КП ЗАС забов'язує своїх членів допомагати кожному комуністові пролазити на державну службу ЗАС. Коли ж нема комуніста з відповідним знанням на дотичну посаду, то дбати щоб ту посаду одержав комунізуючий ліберал, а ніколи патріот.

Підготовка до війни і сама війна вимагали тисячі нових урядовців. Ця вимога дала Московщині і Мафії золоту нагоду напхати до уряду багато комуністів-шпигунів. Кожний з них допомагав іншим комуністам одержати якусь впливову посаду в уряді ЗАС. Так напр. В. Улмен допоміг Н. Сілвермайстерові, Н. Сілвермайстер допоміг В. Перлові, Г. Магдоф - І. Капланові, І. Каплан - Е. Фітджераліові, Л. Кюрі - М. Грінбергові, Ф. Ко - Г. Глейзерові, Г. Шімел - Ч. Крамареві, Ч. Крамар - Ч. Флетові, М. Гелперін - Г. Тенесві і т.п. Всі ці - московські шпигуни і Мафійні відпоручники.

Як високо залізли комуністи в ЗАС, свідчить неімовірний факт, що през. Л. Джансон призначив таємного комуніста Нормана Редліча членом Слідчої Лави, що досліджувала вбивство през. Дж. Кенеді, а головою тої лави призначив цілком відкритого комунолюб, голову Найвишого Суду Й. Варена, який з'являвся ставав у суді на захист комуністів. І ці два позамітали всі сліди по справжніх убивцях.

Університет ЗАС запрошують не лише таємних комуністів, але й відкритих, давати виклади студентам. Напр. запрошували голову КП ЗАС Г. Гала, і він виголосив 1967-68 рр. понад сто викладів. Інші знані комуністичні провідники виголосили в університетах понад 50 викладів. Той же голова КП ЗАС промовляв 1968 року на радіо і телебаччі до 50 мільйонів слухачів (6). Тож не дивно, що редакторами студентського журналу "Дейлі Кардінак" Вісконсінського університету всі були комуністами. А студентське "Товариство Демократичного Суспільства" у своїх виданнях цілком відкрито закликає до безладу, розрухів, залякку, нападів, підпалу тощо, і пише, що метою їхнього товариства є запровадити комунізм у всьому світі (7).

У місті Мілвакі, Віск. ЗАС існує комуністична школа "Комонвелз Каледж". Вона виховує комуністів, революціонерів, безбожників. Навчає руйнувати капіталістичний лад всілякими способами та нівелювати Християнство. У тій "школі" панує, нічим не стримана, статєва розпуста, пиятика і вжиток наркотиків (8).

Як підсумок може бути той факт, що перед 1939 роком у всьому світі було 4 мільйона членів комуністичних партій, а 1957 року їх було 33 мільйони. с. т. збільшилося на 800% за ті 12 років. Тепер їх є ще більше.

---

6) там-же I-1970.

7) там-же V-1950.

8) K. Goff. "One World a Red World".

ШОСТА КОЛОНА.

В.Ленін давно вже сказав: "Капіталісти самі зроблять собі труну, і нам дадуть, щоб ми їх поховали. Ще й Цвяків додадуть, щоб ми їхні труни забрили".

Що то є шоста колона? З яких людей вона складається? Яка її роль в історії? - Найпростіше відповісти на це можна прикладами.

Президент ЗАС Ф.Рузвельт був американським патріотом і демократом. А за всю історію ніхто у світі не допоміг запеклому ворогові ЗАС - Московщині зміцнювати її імперію так багато, як зміцнив власне Ф.Рузвельт. Тепер і школяр бачить згубні задля ЗАС наслідки Рузвельтової політики щодо Московщини.

Президент ЗАС Г.Труман щоправда не був великим державним мужем, а був звичайним урядовцем. Проте, навіть і звичайний урядовець бачив: як Мафія в міністерстві Закордонних Справ ЗАС допомагала китайським комуністам захоплювати державну владу в Китаї. Г.Труман допоміг комуністам в Азії стільки, ніби він сам був запеклим комуністом. А він комуністом НЕ був. Був американським патріотом і демократом.

Президент ЗАС Д.Айзенгавер, хоч і був невігласом у світовій політиці, проте він був добрим генералом. Він знав вагу свого і ворожого звідунства за війни і мирного часу. Отже, він мав би зрозуміти військову (отже і політичну) вагу московської п'ятої й шостої колон у ЗАС й американської, протимосковської п'ятої колони в ССРСР і поза ССРСР (еміграції). А він не лише не підтримав жодної протимосковської колони в ССРСР і на еміграції, але навіть і не вишив московську п'яту колону в ЗАС, і не поборював шостої колони в ЗАС. Щогірше! - Навіть їм допомагав (байдуже що несвідомо). Напр. допомагав московським емігрантам, які вдавали ніби вони вороги 'бальшевіков'. Він не лише нічим не допоміг малярським повстанцям 1965 року, але не залишив історії навіть лише паперового обурення.

Всі оті великі, середні і менші: рузвельти, трумани, раскі, кенеді, ачісони, червоні єпископи, мільйонери і тони, президенти бенеші, тощо не були ані комуністами, ані московськими патріотами. А ніхто інший, лише ВОНИ розбудували теперішню технічну і військову силу московської імперії ССРСР. І таке не ми кажемо, але кажуть самі ж Американці та Англіїці. Та, киньмо оком на нашу власну, українську історію.

Наші власні великі, середні і менші: бржовецькі, тетері, самойловичі, кочубеї, розумовські, прокопювичі, безбородьки, гоголі, драгоманови, винниченкі, скоропадські, любченки, скрипники, кириченки, тичини, сосюри, шаповали, телести, кордоки, майстренки тощо, чи ж вони не любили Україну? - Безперечно, що любили. Чи може вони любили Московщину більше, як Україну? - Ні. Чимало з них гдилися Московщиною.

А незбитим історичним фактом є, що без цих шостиколонників ніколи не змогла би Московщина подолати Україну (9).

Всі московські уряди, від Іванів до Мікіт разом, дуже щедро нагороджували виказників. І кожний Москвин - всіх суспільних ста-

---

9) див. П.Штепа. "Московство".

нів і всіх політичних барв - вважає своїм святим обов'язком виказувати владі ворога Московщини. Навіть у в'язницях, у смертельних сибірських таборах в'язні-москвини охоче, без примусу виказували владі ворогів 'саветскої власті'. Той самої, що їх посадила за гра-ти. Ось чому ніколи не було в Московщині нічиїх п'ятих колон. Московські т.зв. "революціонери", хоч і вбивали своїх царів, проте не були ані п'яти-, ані шостиколонниками якоїсь ворожої Московщині держави. Всі московські т.зв. "революціонери, соціалісти, інтернаціоналісти", всі вони - без єдиного винятку - були перш за все і понад все - московськими ПАТРІОТАМИ, навіть шовіністами. "Єдина, неделимая матушка Рася" (с.т. імперія) була, є і буде кожному Москвині найсвятішою, безперечною ДОГМОЮ. Теоретична балаканина В.Леніна чи А.Гержена про право кожного народу московської імперії на незалежну державу - була звичайною московською облудою, підступом, щоб власне втримати "єдиную, неделимую" від розпаду. Ніхто інший, лише автор виразу "Рася - тюрма народоф" В.Ленін показав 1917 року наочно легковірним хахлам: як цей вираз розуміють московські "інтернаціоналісти" на чолі з тим же В.Леніним.

Якщо так розуміють московські "інтернаціоналісти", то московські монархісти і поготів. Ніхто інший, лише той, хто воював 'саветскую власть' - генерал А.Денікін закликав 1941 року своїх 'белих' старшин на еміграції повертатися на 'родіну', і вступати до 'красной армії'. Він - цілком слушно - пояснював їм, що той їхній поворот не є жодною зміною їхніх політичних поглядів, бо ж 'красная' армія бореться за те саме, за що боролася і 'белая', с.т. за "єдиную неделимую матушку Расю".

Щоб московські соціалісти та демократи не вагалися, то їхній провідник, соціаліст А.Керенській підтримав заклик монархіста Д.Денікіна, пояснюючи: "Ліпше злий диктатор, ніж розвал 'єдиної неделимої Расі'. І справді багато московських емігрантів - і монархістів і соціалістів - послушали того заклик, і вступили до німецького війська та німецьких установ. Це вони - Москвини на німецькій службі - призвели Німеччину до поразки. Також їм - Москвинам на службі ЗАС - завдячують американські політики свої поразки у теперішній холодній війні. І це вони - Москвини на службі ЗАС - з допомогою шостиколонників, призведуть у неминучій горячій війні дурних янків до того самого, до чого вони ж призвели 1945 року зарозумілих швабів, уживаючи тих самих способів, яких уживали коли були на німецькій службі.

Достеменно таке сталося в Україні 1917 року. Якби тоді не було шостиколонників-москволюбів грушевських, винниченків та їм подібних, то й п'ятиколонники-яничари скрипники, любченки не змогли б нічим допомогти Московщині загарбати Україну. Не змогли б, п'ята бо ж колона нічого не вдіє там, де нема шостої. Отже, СССР створила і змінила не п'ята колона (яничари), але шоста (москволюби). Те що діялося тоді у Східній Європі, діється тепер у Західній Європі та в Америці.

Українська національна культура є одною з найстарших і найглибших у світі. Це є причиною причин того - незрозумілого дикому Москвині - спротиву Українців москвошенню. Спротиву від держав-

ної поразки у Переяслові 1654 року по сьогоднішній день. Щоправда, Московщина знайшла серед підбитих Українців чимало запроданців, п'ятиколонників-яничарів, але навіть і їм Московщина не довіряла, і тому не спускала з них ока ані на хвилину. Проте, Московщина дуже зменшила силу українського спротиву, виховавши у своїх, московських школах і на московській літературі, майже осю нашу інтелігенцію на шостиколонників. Раніш їх називали малоросами. Тепер вони називаються малоукраїнцями. Шостиколонників у ЗАС можна назвати малоамериканцями, бо ж у ЗАС і московські і мафійні шостиколонники мріють знищити державну незалежність демократичних ЗАС, підпорядкуванши ЗАС світовому диктаторському надурядові. Киньмо оком на ті мрії.

*****

Щоб ліпше зрозуміти силу і можливості шостої колони впливати на державну політику ЗАС, мусимо сказати дещо про державний лад ЗАС. В Європі голова держави (король, президент) не керує і не веде державну політику. Це робить голова уряду (голова міністрів). У ЗАС же головою уряду є сам президент, і він призначає чи усуває міністрів (I0). Таким чином на президента ЗАС падає подвійна відповідальність і подвійний тягар влади. Ця відповідальність та тягар ще збільшуються державним ладом ЗАС.

В Європі уряд відповідає перед парламентом за свою працю. Отже, частина відповідальности падає і на парламент. У ЗАС уряд НЕ відповідає перед парламентом (II). Міністри відповідають за свою працю перед президентом. А президент є ще й головнокомандувачем війська ЗАС. Таким чином на президента ЗАС падає чотирикратний тягар і чотирикратна відповідальність.

В Європі голова уряду мусить уступити разом з усім урядом, якщо парламент ухвалить йому недовір'я. У ЗАС парламент не має права усувати голову уряду, бо ж ним є сам президент (I2).

Тепер все життя кожного цивілізованого народу дуже пов'язане з усім життям інших народів, насамперед сусідніх. Тим то на політику кожної держави має великий вплив політика інших держав. А тепер життя цивілізованих народів так дуже розвинулося, ускладнилося, що кожна царина життя пов'язана і впливає на інші царини життя. Отже, голова уряду мусить знати бодай загально ВСЕ життя сусідніх, і навіть не сусідніх народів. А на це не вистачить ані часу ані розуму найгеніяльнішій з найгеніяльніших людей. Так, не лише голова уряду, але й окремі міністри примушені закликати до уряду знавців окремих царин життя, і то не лише у своїй державі, але також і в інших державах. І тепер фактично всім життям керують такі знавці, а

-
- I0) Вони навіть не називаються 'міністрами', але лише секретарями департаментів (с.т. міністерств європейською мовою)
II) Навіть нема назви 'парламент', а є 'Конгрес' (с.т. українською мовою 'з'їзд', 'збір'), що складається з Палати Уповноважених (репрезентантів) кожного стейту і Сенату ЗАС.
I2) Як в Європі королів, так і президента ЗАС може усунути від влади лише Найвищий Суд, і лише за зраду чи божевілья.

президенти, міністри, парламенти стали 'гумовими печатками' на порадах тих знавців (ІЗ).

Переобтяженість президента ЗАС і пекуча потреба мати в кожному міністерстві багато знавців-дорадників дали Московщині і Мафії безліч нагод і можливостей понапихати до уряду ЗАС своїх п'яти та шостиколонників, і то на дуже високі посади. Напр. лише один з мафійних провідників і лише за кілька років проф. Ф. Франкфуртер понапихав до уряду понад 100 своїх колишніх студентів комуністів та соціалістів. З них Служба Безпеки пізніше зловила на гарячому 12 московських шпигунів. Всі ті сто мали дуже впливові посади. Таке зробив один Ф. Франкфуртер. А таких франкфуртерів було і є в ЗАС кількадесят, якщо не кількасот.

Та, великою, ще не перебореною (хоч вже надшербленою) твердиною, переходом п'ятій та шостій колонам і Мафії є парламент ЗАС (Конгрес), а також Конституція ЗАС. Дуже волелюбна і чисто народня (демократична) Конституція ЗАС є тою основою основ, тою незрушкою скелею, на який твердо стоїть все життя в ЗАС. Ми вже згадували про надзвичайно широку, глибоку і всеохоплюючу народню самоуправу ЗАС. Забезпечена Конституцією, самостійність, самоуправність стейтів є тою величезною силою, яка захищає увесь демократичний лад ЗАС від мафійної, соціалістичної деспотії. Опанувавши у великій мірі федеральний уряд у Вашингтоні, соціалістична шоста колона вживає всіх - навіть протиконституційних - способів щоб, якмога найбільше зменшити, обмежати самоуправні права стейтів та міст, щоб якмога більше підкорити їх наказам з Вашингтону. Теперішня ніби боротьба муринів за однакові права з білими є лише вимовкою (претекстом) щоб зменшити самоуправу стейтів.

Ще за часів, коли на півдні ЗАС існувало невільництво муринів південні стейти були ухвалили закони, які забороняли змішування у громадському житті муринів з білими. Та, по звільненні муринів з рабства, і в міру того, як забувалися рабовласницькі погляди, шораз більше самі ж білі не додержувалися тих законів. І нема сумніву, що з часом самі південні стейти уневажили би ці, вже пережиті залишки невільництва.

Та, п'ята і шоста колони в ЗАС захотіли використати муринську кривду задля своєї мети. До 1945 року в часописях ЗАС майже не було згадок про муринські права. По 1945 році ж раптово, без ніякої наявної причини, в часописях ЗАС наринала велика повінь статей, що вимагали негайного уневаження законів, що обмежують права муринів.

За Конституцією ЗАС змінювати стейтові закони має право лише людина стейту, і більше ніхто. Навіть, Найвищий Суд ЗАС не має цього права. Але Найвищий Суд ЗАС має право і обов'язок тлумачити Конституцію. І опанований шостиколонниками Найвищий Суд ЗАС визнає, що закони південних стейтів, які обмежують права муринів, суперечать Конституції ЗАС, і тому вони не правосильні. А чому ж від часу знесення невільництва аж до 1945 року ніхто (у тому числі і Найвищий Суд) не сумнівався в їхній правосильності? - Бо ця пропа-

якщо нібито захисту муринських прав, в дійсності є пропагандою потреби знизити самоуправу стейтів і міст і зосередити всю владу у Вашингтоні.

Чому п'ята та шоста колони і мафія так запекло боряться за зосередження (централізацію) всієї державної влади у столиці?— Бо всіляка диктатура, всіляка деспотія може існувати лише тоді, коли ЗСД державна влада є лише в її руках, і більше ні в кого. Зосередження державної влади є konieczною передумовою всілякої деспотії. А здійснити соціалістичні ідеї може лише безоглядно жорстока деспотія. Соціалістичні провідники знають це дуже добре, і тому так дуже голосно кричать про "демократичність" соціалізму, власне щоб соціалістичний і несоціалістичний загаль (маси) не побачили соціалістичної деспотії.

У країні, де люди віддавна мають демократичний лад і самоуправу, де цінять їх дорогче за своє життя, де демократизм та самоуправа мають дуже старі, глибокі корені і стали священною традицією всього народу, в таких країнах не сила жодному деспотові — отже і соціалістичному — захопити державну владу живосилом, зброєю, хіба лише єдиним способом — обдуривши людей.

Навчений шостикратною поразкою, соціалістичний кандидат на президента ЗАС, фабіянєць Норман Тома примушений був визнати, що: "Якні ніколи не приймуть соціалізму свідомо, охоче. Але під назвою лібералізму вони приймуть кожну точку соціалістичної програми. Так одного дня ЗАС стануть соціалістичною державою, не знаючи: яким чином таке сталося" (14).

Старезна Україна у своїй кількатисячнорічній історії ніколи не мала своїх деспотів (чужі були) і ніколи не мала своїх рабів (були чужі бранці). Щоправда, по нашій катастрофі під Полтавою 1709 року Московщина хитрошами (руками хаклацьких яничарів) накинула українському народові невольництво. Але воно не було повним рабством. І по 1917 році Московщина — руками наших яничарів-соціалістів накинула нове невольництво, обдуривши (устами наших яничарів-драгоманівців) наше селянство, обіцяючи: "Вся земля селянам на їхню власність". Але селянство, побачивши, що його обдурено, вкопалося за зброю, і 1919—1923 рр. вся Україна горіла в огні селянських повстань. І ця війна України з Московщиною тягнеться без перерви аж по сьогодні. Історія записала золотими буквами імена тисяч полеглих у тій війні українських героїв, хоч не записала мільйонів таких і більших, бо їхні імена лише Бог знає.

На цих прикладах старезної, демократичної і волелюбної України (щонайменше 3.000 років віку) бачимо: як багато важать в історії національні традиції.

ЗАС ще дуже, дуже молоді. Але їх заснували і ними керували аж до ХХ ст. Англієці. А Англія мала найстарший в Європі парламент вже в ХІІІ ст. (15) та славну волелюбну Грамоту Вільностей (Mag-

---

14) "Common Sense" 1-VI-1967.

15) Такий парламент, як англійський ХІІІ ст. Україна мала вже в Х ст. і дуже правдо подібно, що мала ще й до РХ.

на Чарта) 1215 року.

Своє горде "Ніколи, ніколи, ніколи Британець не буде рабом" англосакські переселенці привезли і до Америки. Вони створили в північній Америці найдемократичнішу у світі державу, з найширшою і найглибшою самоуправою, з найбільшими вільностями і правами людини і громади. І ця держава ВІЛЬНИХ людей лише за 400 років розвинулася на найбагатшу, найвільнішу у світі. Найбагатшу не своїми мільйонерами, але й своїм найзаможнішим селянством і робітництвом.

ЗАС своїм багатством і можливостями розбагатіти притягнули до себе мільйони нових переселенців найбільше з Європи і найбільше в ХХ ст. Пропорційно до всього свого народу, приїхало найбільше Жидів (16). А ponadto багато Жидів приїхало за війни і по війні 1939-45рр. Тоді з усіх нових переселенців половина були Жиди.

Неангло-саксонські переселенці до ЗАС не мали тих волелюбних традицій, що їх мали Англосакси. До ХХ ст. провід усім життям (понадто політичним) був у руках Англосаксів, які твердо трималися свого традиційного "Ніколи, ніколи, ніколи Британець не буде рабом". Вони дуже дбали, щоб держава не порушувала права і вільності громадянина і самоуправи громади.

У ХХ ст. - а ponadto по останній світовій війні - до влади і до впливу: політичного, господарчого, культурного почали приходити діти неанглосаксонських переселенців. Сучасна психологія вчить, що діти успадковують від своїх батьків, дідів, прадідів не лише фізичні їхні властивості, але також і духові. Тож діти неволелюбних неанглосаксів, хоч і роджені в ЗАС, хоч і виховані волелюбними школами ЗАС, проте мають нахил до деспотії і рабства, успадкований від їхніх батьків. А деспотія та рабство є основою основ соціалізму. Тим то соціалізмом (марксовим і фабіянським) в ЗАС захопилися передусім неанглосакси, і насамперед дуже багато Жидів. Це доводить і статистика. - Серед п'яти і шостиколонників (комуністів і соціалістів) у ЗАС англосаксів є не більше, як один відсоток. Який відсоток Жидів - ми згадували в попередніх розділах.

Серед шостиколонників є дуже багато таких, які не визнають себе соціалістами, а називають себе 'лібералами'. А серед тих "лібералів" є дуже багато справжніх соціалістів, які закривають свій соціалізм личиною лібералізму.

Голова III Інтернаціоналу К. Дімітрієв казав: "Задля нашої справи один приятель комуністів, вартує більше, ніж 10 комуністів." Некомуніст, професор чи письменник у позакомуністичному світі вартує задля комунізму більше, як 1.000 членів комуністичної партії.

Керівник Служби Безпеки Е. Гувер казав: "Небезпека нашій державності від комуністів у ЗАС і поза ЗАС є далеко менша, ніж від лібералів, які допомагають (байдуже свідомо чи ні) комуністам (17). Цього не розуміли президенти: Ф. Рузвельт, Г. Труман, Д. Аїзенгауер, Дж. Кенеді, Р. Ніксон. Не розуміли й їхні міністри Закордонних Справ.

---

16) Всіх Жидів у світі є десь з 20 мільйонів. З того в ЗАС є 9 мільйонів.

17) "The Cross and the Flag" II-1962.

У часописі "Нью-Йорк Таймс" було надруковано 22-11-1962 заплачене оголошення-відозву, підписану 613 поважними особами. Та відозва вимагала від Конгресу ЗАС уневажнити Парляментську Лаву Дослідження Протиамериканської Діяльності. Ця лава відкривала і потягала до суду комуністів. З підписаних 613 осіб комуністів було лише 17. Крім них були: 4 єпископи, 78 священників, 25 рабинів, 92 професора. З них членів закомуністичних товариств (комуністичних параванів) було 261, а решта були "ліберали" (18).

Такі "ліберали" (шостиколонники) видали були збірку розвідок про зовнішню політику ЗАС під назвою: "Ліберальні Папери". У тій збірці ті "ліберали" вимагали від уряду ЗАС:

- 1) Визнати офіційно уряд комуністичного Китаю, і прийняти комуністичний Китай до ОД.
- 2) Визнати червоному Китаєві право на Формозу.
- 3) Визнати офіційно уряд Східньої Німеччини.
- 4) Визнати, що становище ЗАС у Берліні неслухне і нежиттєве.
- 5) Розброїти Західню Німеччину.
- 6) Бикинути з НАТО Західню Німеччину, Італію, Францію і скандинавські держави.
- 7) Забрати військо ЗАС з Європи.
- 8) Відмовитися від дурного переконання, що ніби єдиним способом уникнути війни - це бути готовим до війни.
- 9) Запропонувати Московщині приєднатися до радієвої мережі ЗАС, що слідкує і попереджує про ворожі, ракетні напади, щоб тим запевнити Московщину, що вона матиме своєчасно попередження про напад ЗАС на СССР.
- 10) Значно полегшати торгівлю ЗАС із СССР. Уневажнити всі перепони цій торгівлі, і взагалі всіляким стосункам із СССР.
- 11) ЗАС мусить заперестати випробовувати атомову зброю, хоч би Московщина й не заперестала.
- 12) ЗАС мусить відмовитися від невійськової, громадської воєнної охорони.
- 13) ЗАС мусять давати всебічну допомогу всім потребуючим державам, отже і комуністичним (19).

Такі самісінько вимоги ставить урядові ЗАС і Московщина.

Такою "лібералкою" була жінка навіть президента Ф. Рузвельта Елеанора. Вона: 1) Допомогала комуністам всім чим могла. 2) Вела запеклу пропаганду щоб знищити Лаву Дослідження Протиамериканської Діяльності. 3) Запрошувала відомих комуністів гостювати в Білому Домі, і вихваляла їхню протидержавну діяльність. 4) Вела запеклу пропаганду, щоб прийняти комуністичний Китай до ОД. 5) Вона була діяльним членом Мафії. 6) Пропагувала знищити державну незалежність ЗАС, упідлегливши ЗАС світовому урядові ОД. 7) Вона у своїх статтях вихвалювала кровну суміш білих з муринами та всілякі соціалістичні ідеї. 8) Вона виправдувала (а тим сприяла) статеву розпусту та пиятику молоді.

---

18) "The Cross nad the Flag" IX-1962.

19) В. Barron. "The State Department: Flunders or Treason".

Йї син Іван відмовився служити у війську ЗАС. Син президента.

П'ятиколонники (комуністи) і шостиколонники (соціалісти, "ліберали") заклали в ЗАС понад 200 своїх товариств, згуртів під всілякими назвами-параванами, в яких нема й натяку на соціалізм. Найвпливовішим таким згуртом є 'Рада Закордонних Стосунків'. Вона є ідеологічною дитиною померлої Ліги Націй. Коли Парлямент та Сенат ЗАС відкинули 1920 року думку президента В.Вілсона, щоб ЗАС стали членом Ліги Націй, то американські соціалісти й "ліберали" заклали своє окреме товариство, назвавши його 'Радою Закордонних Стосунків'. Мета її - та сама, що й Ліги Націй, с.т. створити світову наддержаву зі світовим на урядом, якому підлягали би всі держави світу.

Рада Закордонних Стосунків хоч і не є державною установою, проте вона фактично унапрямує всі великі справи зовнішньої і домашньої політики ЗАС, бо вона складається з найвище поставлених найбільше впливових осіб ЗАС. До неї належали президенти ЗАС, міністри, сенатори, найвизначніші науковці-знавці політики, господарки і найвищі керівники мільйонових промислових підприємств, фондаций, видавці і головні редактори найбільших часописів та журналів ЗАС. Коротко, сметанка (еліта) найвищих провідників, знавців всіх царин життя ЗАС. Рада Закорд. Стосунків має лише 1.400 членів. Заснували її 1921 року, а почала вона своє діяльність на велику міру 1927 року, коли Рокфелеровська фундація дала їй кілька мільйонів доларів на наукові досліді. Керує нею 'Дорадча Рада', що складається з 160 найвизначніших з найвизначніших осіб ЗАС.

Членами Ради Закордонних Стосунків (РЗС) були чи є: президенти ЗАС В.Вілсон, Г.Гувер, Ф.Рузвельт, Г.Труман, Д.Айзенгавер, Дж.Кенеді, Р.Ніксон. Підпрезидент Г.Гомфрі. Міністри: Д.Раск, Дж.Ростер Довлез, Д.Ділон, А.Голдберг, Д.Ечесон, К.Гол, Р.Мек-Намара. Підміністри: Дж.Бол, М.Бонді, А.Берл, Г.Фовлер, Р.Дж.Летрик, А.Гарімен, Б.Гейз, Т.Клевеленд, Ф.Франкфуртер, Ч.Бовлез, Дж.Мек-Клой, Дж.Мек-Кон, Дж.Мек-Гі П.Нітце, А.Долес, Г.Д.Гвайт, А.Ярмолінскій, Л.Пасловскій, Г.Парсон, Головні дорадники президентів: Ч.Болен, Г.Косінджер, А.Шлезінджер, А.Гіс, Дж.Везнер, Б.Ростов, Губернатори стейтів: Н.Рокфелер, Дж.Ромні, Е.Стасен, В.Скрантон. Посли до чужих держав: А.Стевенсон, Дж.Кенан, Ф.Рейнгардт, Д.Брюс, Л.Мерчант, Дж.Голмс, Е.Райшавер, І.Фінлетер, О.Латімор, А.Дін, Сенатори: В.Бентон, Ч.Кейз, Дж.Джевітс, С.Сімінгтон, Генерали: Начальники Генеральної Булави Л.Лемнітцер та М.Тейлор, ген. Л.Клей, Дж.Гівін, Ч.Вард, Г.Ярнел. Банкіри, мільйонери, власники чи керівники дуже великих підприємств: Е.Блек, Ч.Ділон, Дж.Додж, Г.Фрімен, Ф.Грін, Р.Гарнер, Ф.Гамілтон, Б.Леман, Т.Ламонт, Д.Рокфелер, Е.Швіст, Дж.Шіф, А.Сахс, Дж.Варбург, С.Вайнберг, Р.Кордінер, Дж.Гол, В.Елен, Л.Мек-Колом, Г.Бошенштейн, С.Бетчел, Л.Клей, Е.Грей, К.Грінволт, Е.Голмен, Ч.Мортімер, Т.Петерсон, Дж.Тріп, Ч.Пьорсі, В.Гаркімен, В.Мек-Чесні, Г.Горд II, Видавці та редактори: Г.Лус ("Тайм", "Лайф", "Форчун") Д.Лавренс ("Ю.С.Ньюз енд Ворлд Репортс"), Ф.Трегам ("Ньюзвік", "Вашінгтон Рост"), Дж.Кавлез ("Лук"), А.Соллбергер ("Нью Йорк Таймс"), М.Етрідж ("Лузвіл Курйер Джорнал") та інші. Власники радіомереж: В.Галій, Д.Сарноф, Л.Голденсон. Новинкарі та тлумачі, що друкуються в багатомільйонових накладах: М.Чайлдз, Дж.Рестон, Е.Лінді, Б.Ліпмен, Г.Балдвін. Голова дуже впливового клубу книголюбів Г.Шерман.

Дослідники громадської думки Дж.Галуп та Е.Ропер.Видавець славної на весь світ "Енциклопедії Британіка" В.Бентон і т.п. високопоставлені і дуже впливові особи (20).

Членом Р.З.С.не може стати кожний,хто бажає,хоч би й був великим знавцем справи.Р.З.С.сама запрошує до свого складу кого вона хоче.В той спосіб до Р.З.С.не може пролізти ворог соціалістичних ідей.

Члени Р.З.С.захопили у свої руки великі мільярди доларів добродійних фондаций: Фордівської, Рокфелеровської, Корнезької та інших.Ті Фондації дають Р.З.С. щороку мільйони доларів на наукові дослідження,на видання відповідної літератури. Понад 100 великих підприємств ЗАС платять Раді З.С.річно кожне щонайменше 1.000 доларів за те,що вона посилає їм своїх знавців,як дорадників (21).

Маючи серед своїх членів власників та редакторів дуже великих видавництв,часописів,журналів, радіоєвих мереж,Р.З.С. має величезну силу творити т.зв.громадську думку (публічну опінію).Отже,вона дуже впливає на вибір президентів, членів парламенту і на їхню політику.Впливи Р.З.С.в науці,шкільництві,в громадському житті ЗАС - дуже і дуже великі.

Р.З.С.почала захоплювати владу в міністерстві Закордонних Справ десь 1939 року,а 1945 року вона мала там вже всю владу.

Р.З.С. має своєю політичною метою:

1) Всебічно наближуватися, замирюватися з ССРСР, бо вірять,що якщо ЗАС не звертатимуть уваги на московську ворожу пропаганду, якщо ЗАС розбрюкуватимуться і допомагатимуть господарчо ССРСР, то тим ЗАС здобудуть довір'я Москвинів,і тим поволі московський деспотизм здемократизується,і Москвини приєднаються до проєкту створити один світовий соціалістичний надуряд,бо ж це є і мета Москвинів.

2) Розподілити все світове золото поміж всіма державами,щоб усі мали золоте забезпечення своїх паперових грошей.Таке золоте забезпечення дає господарчу підставу прийняти всі держави до світової наддержави.

3) Розподілити так також і світову промисловість, щоб тим зменшити неохоту народів (понадто великих) прилучитися до світової наддержави.

4) Нав'язати якомога глибші політичні і господарчі зв'язки ЗАС з усіма народами світу.

5) Дуже дбати щоб всі народи світу мали дуже добру,прихильну думку про ЗАС,байдуже скільки би то не коштувало ЗАС грошіма і національною гордістю.Це дуже допоможе приєднати народи до світової наддержави,бо вони не боятимуться панування (гегемонії) ЗАС.

6) Уневажнити парламентське застереження Д.Конала, яке не дозволяє ЗАС приступити до світової наддержави.

7) Полагоджувати всі міжнародні справи лише через ОД щоб тим наочно переконувати людей у великій потребі мати світовий

---

20) H.S.Kenan."The Federal Reserve Bank".

21) D.Smoot."The Invisible Government".

надуряд (22).

Каліфорнійський Відділ колишніх вояків ЗАС (Американський Леґіон) на своїх річних зборах I-VII-1962 ухвалив: "Їх показали досліди та свідчення, Рада Закордонних Стосунків намагається знищити державну незалежність ЗАС. Задля того вона понапхала своїх членів на високі вирішальні становища в обидвох партіях: у демократичній і в республіканській. Влада членів Р.З.С. в уряді ЗАС загрожує існуванню ЗАС та тій волі, яку ми, Американці маємо. Сотки тисяч вояків ЗАС віддали своє життя, обороняючи волю. А тепер ту волю нищать, щоб знищити державну незалежність ЗАС, розброївши ЗАС, упідлеглили ЗАС світовому надурядові ОЦ, у яких голос ЗАС нічого не важить, бо ж заглушений голосами 110 інших держав (23).

Від 1945 року досі члени Ради Закордонних Стосунків керували закордонною політикою ЗАС. За цей час число комуністичних рабів у світі збільшилося на 520%. Їх є вже понад один мільярд людей. Поширення комунізму за цей час ані трошечки не сповільнилося, хоч ЗАС видали 500 мільйонів доларів на "боротьбу" з Комунізмом. Писання та промови членів Р.З.С. аж надто переконливо свідчать про те, що це поширення комунізму було не випадкове й не стихійне, але провадилося за певним, добре обдуманим пляном. Від 1945 року досі міністерство Закордонних Справ ЗАС провадить політику уступок комунізму, політику навмисних поразок, бо ж має метою повалити капіталістичний лад ЗАС, а запровадити соціалістичний (24).

У ЗАС є кількадесят товариств з метою як у Р.З.С. Напр. 'Товариство Закордонної Політики'. Його заклали жидівські банкіри П. Варбург та Ф. Франкфуртер. Політично воно значно лівіше за РЗС. Головою його була 20 років московська соціалістка Вера Дін. це товариство пропагує соціалізм переважно в університетах. Переважно з цього товариства уряд ЗАС вибирав урядовців американського військового уряду в зайнятих Німеччині, Італії, Японії. Вони там пхали шосили до урядів тих держав тамошніх соціалістів та комуністів.

Також шостиколонний згуртом в ЗАС є соціалістичне товариство під демократичною назвою 'Американці Демократичного Чину'. Головою цього т-ва був голова Союзу Автомобілевих Робітників, соціаліст, комунолюб В. Ревтер. Підголовою (заступником) був головний дорадник през. Дж. Кенеді (він же - автор його промов) А. Шлезінджер. Він казав: "Якщо ЗАС хочуть існувати, то мусять викинути Християнство на смітник" (25). Він радив през. Д. Айзенгаверові вбити таємно сенатора Дж. Мек-Карті, який дуже полював за комуністами (26). Інші члени Головної Управи цього т-ва: Д. Дубінській, Дж. Карей, Р. Гелстейн А. Кулідж, А. Мост - всі соціалісти і комунолюби.

Згуртом шостиколонників (у суміші з таємними п'ятиколонниками) є 'Союз Задля Громадянських Вільностей'. Він частинно у прико-

22) там-же.

23) "The Cross and the Flag" VIII-1962.

24) J.A. Stormer. "None Dare Call It Treason".

25) А. Шлезінджер - німецький Жид.

26) "Common Sense" 15-V-1967.

ваній ормі (ховаючись за параваном лібералізму), частинно відкрито вимагає уневажнити закони, які поборкують підкопну діяльність всіхляких зрадників ЗАС, отже і комуністів та шпигунів. Вимагає заборонити молитися у школах. Нищить осіма способами побожність людей. Вимагає допустити до ЗАС без жодних перешкод московську комуністичну літературу. Вимагає зняти заборону поширювати соромницьку (порнографічну) літературу. Пропагує потребу світового надуряду. Очолює цей союз колишній Найвищий Звинувач (прокурор) ЗАС Ф.Бідл. Членами Головної Управи є: колишній суддя Д.Кенйон, дуже високий урядовець, правник Дж.Файнерті. Це офіційно, а фактично за їхніми плечима керує зграя таємних комуністів.

Шоста колона в ЗАС має у своїх руках провід великого і дуже впливового на шкільництво, Учительського Союзу. Засновано його 1857 року. Тепер має 6.000 відділів по всій ЗАС. Майже всі учителі, професори ЗАС є членами. Учительський Союз має більше членів, ніж союзи правників, лікарів, священників разом. Головна Управа його у Вашингтоні має 29 відділів, 24 сталих лав (комісії, комітетів). Цей союз мав 1952 року 458 сталих, платних, урядовців, яким платив 1.610.000 доларів річно. Головна Управа його тепер цілковито в руках соціалістів і таємних комуністів у личині "лібералів". Ця Головна Управа писала ще 1936 року: "Зібрані нами відомості, доводи, числа підтверджують висновок, що в ЗАС та в інших країнах минає доба особности (індивідуалізму) та вільного господарчого змагу (конкуренції), а надходить доба загального і всебічного усупільнення (колективізму) (27).

Учительський Союз пропагує у всіх школах (починаючи від початкових) конечність запровадити світовий, соціалістичний, диктаторський надуряд і всеохоплюючий інтернаціоналізм. Пропагує потребу запровадити усупільнення (колективізацію) всього життя людей, а з того потребу знищити ідею особистої власности і патріотизм. Пропагує і поширює серед учнів і учителів безбожництво (28).

Учительський Союз має нагляд над складанням і виданням шкільних учебників. Переглядаючи ті учебники, складається вражіння, що вони були написані і видані в ССРСР. У них все життя ЗАС малюється найчорнішою фарбою, ганяться, а життя в ССРСР малюється лише рожевими фарбами, як рай на землі (29). То ж не дивно, що цей союз дуже радить і сприяє перекладу англійською мовою книжок виданих у ССРСР. Навіть цілком відкрито радить школам купувати комуністичні книжки. Наприклад радив книжку провідника Закладу Марксизму в Нью-Йорку, комуністичного ідеолога Г. Аптекара: "Повстання американських муринських рабів", або книжку редактора комуністичного журналу "Нові Маси" Г. Феста: "Вільний Шлях". Чи керівника московських шпигунів В. Перла: "Мурин у південному рільництві".

Слідча Лава Нью-Йоркського стейту виявила, що весь провід

---

27) Yearbook of National Education Association 1936".

28) див. видання Союзу: "Education for International Understanding in American Schools".

29) див. низку видань Учит. Союзу під назвою "Building America".

відділу Учительського Союзу в місті Нью-Йорку цікавито опанований комуністами. А цей відділ має 11.000 членів. Понад 1.000 комуністів учать у Нью-Йоркських школах. З усіх університетських професорів Нью-Йорку 25% є комуністи відкриті і закриті "ліберальною" личиною (30). Спробам викинути комуністів-учителів зі шкіл і університетів дуже спротивився Учительський Союз. На захист комуністів-учителів став і Найвищий Суд ЗАС.

Від першого дня заснування ЗАС заведено у школах звичай щоб щоденно, перед початком навчання учні й учителі віддавали урочисту пошану (салютували) прапорові ЗАС і співали патріотичну пісню: "Зоряний Прапор". По війні 1939-45 років школи - під впливом Головної Управи Учительського Союзу - занехали цей патріотичний звичай. Обурені батьки вимагали повернути цей звичай. Отже, парламент Каліфорнійського стейту ухвалив закон, який зобов'язує шкільну владу повернути цей звичай. Ця ухвала перейшла лише одним голосом більшості. Такий самий закон ухвалив і парламент Ільїносько-го стейту, але губернатор стейту не затвердив (31).

Парламентська Лава Проти американської Діяльності подає список 469 згуртів (організацій), які офіційно мають демократичні, некомуністичні назви і голів, але фактично є параванами КПІ ЗАС. З них уряд ЗАС офіційно визнав 170 за підкопні, зрадницькі. А неофіційно в ЗАС є понад 600 всілякого роду лівих згуртів, що ховаються за гарними, демократичними назвами, а фактично є соціалістичними, зрадницькими, підкопними (32).

П'ята колона під керівництвом Москви і шоста колона під керівництвом Нью-Йорку (Мафії) завзято прагнуть:

1) Щоб некомуністичний світ мирно співпрацював з комуністичним, бо то є єдина можливість уникнути світової, атомової війни.

2) Щоб ЗАС розброїлися, бо то буде доводом, що ЗАС не мають наміру воювати.

3) Щоб була вільна, нічим не обмежена взаємна торгівля всіх держав світу, не вважаючи на політичний лад тих держав, не вважаючи на те чи крам є військовий чи невійськовий.

4) Щоб всі держави світу, без жодного винятку, без огляду на їхню зовнішню і домашню політику та господарчий лад, могли без перешкод одержувати від світових банків довгочиншеві позики.

5) Щоб ЗАС допомагали відсталім країнам розбудувати їхню господарку, не вважаючи чи ті країни комуністичні, чи ні.

6) Щоб увесь світ, а насамперед великодержави і некомуністичні, воліли піддатися і скласти зброю, ніж воювати, бо ж атомова війна знищить все життя на нашій планеті.

7) Щоб західні держави визнали офіційно комуністичний Китай і прийняли його до ОД.

8) Щоб західні держави визнали дві німецькі держави: Східню і Західню.

---

30) R.Morris. "No Wonder We Are Losing".

31) Стейтових губернаторів вибирає людинність стейтів.

32) W.Mallett. "The Reuther's Memorandum".

9) Щоб всі республіки ССРСР мали кожна право голосу в ОД.

10) Щоб ОД мали власне міжнародне військо, яке мало би силу пригдушувати всі держави світу виконувати закони ОД, бо ж ОД є єдиною надією людства на світовий мир і добробут.

11) Щоб в жодній державі не була заборонена комуністична партія.

12) Щоб держави уневажили обов'язок присягати на вірність

їм. 13) Щоб п'яти і шостиколонники позахоплювали провід у всіх політичних партіях і урядах, насамперед у всіх закладах та установах, що творять світогляд людей.

14) Щоб всі школи були під непереможним впливом соціалістичних ідей та ідеалів; теж Церкви, родинне і громадське життя, теж література, мистецтво, мораль та інші царини життя.

15) Щоб всюди завмирала ідеалістична філософія життя та ідеалістичний світогляд, а натомісць поширювалися і поглиблювалися філософія і світогляд матеріалістичні.

16) Щоб всюди падала ідеалістична мораль, щоб поширювалася розпуста, пияцтво, наркотики, безбожництво.

17) Щоб зникала місцева самоуправа, а поширювалося і поглиблювалося зосередження державної влади.

18) Щоб провід робітничих союзів був у руках п'яти і шестиколонників.

19) Щоб не існували жодні Служби Безпеки, і щоб послаблювалася сила і влада варті (поліції).

20) Щоб вирвати дітей зпід впливу назадницьких (консервативних) родин, знищивши саму родину.

21) Щоб осадницькі (колоніальні) півдикі народи одержували свою державну самостійність, навіть і тоді, коли вони ще не доросли культурно до неї.

22) Щоб поширювалося і поглиблювалося у загалові (масах) переконання, що реформаторство - це застарілий спосіб поліпшити життя, а натомісць морально оправданим є накидати людям живосилом ліпший лад.

23) Щоб поширювалася і поглиблювалася зневага, ненависть до національних традицій, до національних історичних героїв та великих національних будівничих.

24) Щоб поширювалися, поглиблювалися всюди ідеї, ідеали та дух інтернаціоналізму, світянства (космополітизму).

25) Щоб поширювалося і поглиблювалося у всіх людей переконання, що єдиним шляхом до раю на землі є світова наддержава з озброєним, всебічно зосередженим (тотально зцентралізованим) дуже сильним (диктаторським) світовим надурядом.

А як Мафія запроваджувала би соціалістичний рай та мир на землі - вона показала вже в Конго. Там військо ОД надзвичайно жорстоко, криваво нищило демократичну самоуправу краю Катангі щоб силоміць накинути йому владу соціалістичного, деспотичного уряду Конго. Те військо ОД постріляло в Катанзі тисячі не провинних людей, навіть дітей, жінок, навіть хворих у лічницях.

Мафія плянувала зробити таке ж і в Південно-Африканській

республіці. Свого часу американський мільйонер А. Карнегі подарував кількадесят мільйонів доларів на заснування фундації, яка мала досліджувати: якими способами та засобами можна втримати мир у світі. Пізніше Мафія захопила керівництво тою фундацією у свої руки (Керівником її був свого часу московський шпигун Алджер Гіс). Отже, Мафія дала великі гроші тій фундації, щоб вона знайшла способи примусити білий уряд Південно-Африканської республіки передати всю державну владу муринам. Задля цього Мафія сплянувала обложити (блокувати) 1.800 кілометрів південно-африканського узбережжя 60 воєнними кораблями і 300 воєнними літаками та висадити 93.000 війська ОД, намовивши муринів повстати проти влади білих. Коштувало би це 165 мільйонів доларів. Голова ОД Ю. Танг поставився дуже прихильно до цього пляну, а посол ССРСР до ОД Я. Малік обіцяв дати кораблі і військо ССРСР (33).

Приклад Катанги і цей плян Україні мусять запа'ятати, бо Мафія плянує зробити таке і в Україні, коли Україна пробуватиме скинути московську соціалістичну (і несоціалістичну) владу в Україні.

Спокладаючись на свою шосту колону в уряді ЗАС, Московщина сподівалася, що ЗАС не противитимуться її спробі загарбати Корею. Коли ж несподівано ЗАС післали своє військо до Кореї, то Московщина перелякалася можливості третьої світової війни. Смерть Іс. Сталіна та папложення його Н. Хрущовим захитали 'саветську' владу, і Московщина перелякалася можливості революції на немосковських землях ССРСР, наколи б вибухла світова війна. Перелякавшись її, Московщина зчинила величезну пропаганду у світі за вічний мир. Раптово позакладалися 1950 року в Європі та Америці, під різними демократичними назвами, сотки товариств боротьби за мир та розброєння. Опановані шостиколонниками часописи, радіо повели шаленну пропаганду конечности співіснування комуністичного і некомуністичного світів.

Щоб довести світові ширість свого бажання миру, Московщина голосно переклала всю провину за московське загарбництво (імперіалізм) на Іс. Сталіна, відреклася і прокляла на весь світ його політику, а проголосила гасло: "Від сталінізму до лєнінізму". ЦК КПСС та уряд ССРСР проголосили 5-III-1953, що "Непохитною основою і незмінною засадою зовнішньої і домашньої політики ЦК КПСС і уряду ССРСР були, є і будуть політика миру, непохитна боротьба проти підготовки і розпалення будь-якої війни, політика широї міжнародньої мирної співпраці, господарчої і культурної" (34).

Всі п'яті і шості колони у світі зчинили несамовиту пропаганду ширости цієї "нової" московської політики. Нема де правди подіти - мали величезний успіх. Шоста колона тисячokratно збільшила і поширила свій величезний вплив. Навіть уряд найширшої демократії - ЗАС піддався тій пропаганді, і намацально (конкретно) почав здійснювати співпрацю з Московщиною. Він не лише широко відкрив двері ЗАС московській пропаганді, московським шпигунам (культ-

33) "Chicago Daily Tribune" 27-VII-1963.

34) "Правда" 6-III-1953.

турний обмін), але почав нищити свої закордонські військові бази в Туреччині, Італії, Німеччині і зменшувати свої застави та зменшувати витрати на озброєння найновішою атомовою зброєю.

Щоб мати такий величезний вплив, п'ята і шоста колони (Мафія) мусять мати у своїх руках видавання та редагування великих часописів, журналів та керування радієвими мережами. Ми вже згадували: хто є власниками великих часописів, журналів та радієвих мереж в ЗАС. Редактор "Нью Йорк Трібун" писав: "Незалежних, нецензурованих часописів та журналів нема вже в ЗАС, крім хіба маленьких б повітових містечках. Кожен новинар знає це з власного досвіду. Кожен з нас, новинарів не наважується висловити чесну думку, погляд. Мені платять 150 доларів тижнево щоб я НЕ друкував шкідливої часописеві, чи впливовим особам, згуртам, правди. За це саме платять й інші часописи, журнали своїм редакторам та новинарям. Якщо я був би дозволив надрукувати чесну правду, то власники часопису вигнали б мене на другий же день. Власники великих часописів, журналів платять своїм редакторам, новинарям (репортерам) щоб вони ховали правду щоб безсоромно брехали, перекручували факти, обмовляли невинних людей, кланялися Мамоні, зраджували свій нарід" (35).

Ось яскравий приклад.

Провідні комуністи і шпигуни В.Чамберс та Е.Бентлі, розочорувались у комунізмі, видали 1948 року владі всю шпигунську мережу, до якої вони належали. Перед тим вони поназбирали і заховали багато крадених таємних документів уряду ЗАС, мікрофільми яких шпигунська мережа пересилала до Москви. Ті документи вони передали сенатській Слідчій Лаві, і прелюдно оповіли їй про всю свою шпигунську працю, подаючи прізвища й інших шпигунів.

Майже всі великі часописи та журнали ЗАС зчинили шалений крик проти тих двох відважних патріотів. Їхні свідчення прозивали дикою видумкою, не вважаючи на те, що ті патріоти передали Слідчій Лаві кількадесят крадених, таємних документів уряду ЗАС. Прозивали їх божевільними, брехунами, а їхні свідчення безглузкою гонитвою за неіснуючими відьмами. Ті часописи, журнали ширили найрізноманітніші брехні про тих двох патріотів, очорнювали їх всіма способами, друкували глузливі з них карикатури. Редакційні статті називали їх несповна розуму виродками (дегенераторами), злодіями, фашистівськими запродавцями тощо. Не цуралися ніякої брехні, друкували брехливі, принижуючі їх життєписи, запевняючи читачів, що ті два патріоти були в божевільній лічниці, що вони статєво збочені, наркотики розпутники, кабарники, дрібні злодії. І таке писали не лише комуністичні та соціалістичні часописи, журнали, але й НЕкомуністичні, НЕсоціалістичні (формально). Цей крик був створений на таку широчезну міру, що навіть патріоти ЗАС повірили. Направду, коли Бог хоче когось покарати, то відбирає йому розум. І треба бути героєм, щоб таку напасть витримати. В.Чамберс та Е.Бетлі витримали (36).

Таке є тепер не лише в часописах, журналах, радіо, але й в нау-

35) John Swinton in "New York Tribune" 26-II-1936.

36) див. W.Chambers. "Witness".

кових виданнях. Американський історик пише: "Тепер у ЗАС та в інших країнах багато істориків, самі з власної волі, не пишуть правди, перекручують історичні факти, підробляють історичні документи (37).

Інший пише: "XX сторіччя - найбреливіше за всі сторіччя. Часописи, журнали, радіо є тепер продажними повіями" (38). Колись новинарці додержувалися засади писати про: ХТО, ШО, КОЛИ, ДЕ, ЧОМУ, не подаючи власного тлумачення. Тепер же три чверти новинарської новини - це власні тлумачення новинарця.

У ЗАС коли варта (поліція) застрілить якогось 'лівого' вороголюбника, то великі часописи зчиняють величезний галас. Але коли ліві вороголюбники застрілять вартового, то всі часописи мовчать. У В'єтнамській війні військо ЗАС обстріляло село, з якого в'єтнамські комуністи обстрілювали Американців. Самозрозуміло, були вбиті і селяни. Всі великі часописи і телебачні стації ЗАС до неба кричали про злочинну жорстокість Американців, і то таким стилем, яким пишуть про Американців Москвини в СРСР. Але, коли північно-в'єтнамське комуністичне військо обстріляло ракетами кілька південно-в'єтнамських міст, і вбило кілька тисяч жінок, дітей, старих, то про це великі часописи і телебачні стації ЗАС ані одного слова не сказали.

У ЗАС нема державної цензури. Але є далеко сильніша за державну. Це - цензура Мафії. Вона має у своїх руках майже всі великі видавництва, всі великі книгарні та книжкові клуби. Вона має своїх людей на посадах рецензорів, книгарів у книгозбірнях, в університетах, які вибирають і купують книжки задля тих книгозбірень.

Тож нема нічого дивного, що Пресовий Клуб у Вашингтоні дав почесну грамоту Н. Хрущову та Ф. Кастрові.

У ЗАС існують товариства т.зв. 'американських фашистів та ніби терористичне Ку-Клукс-Клан. Вони мають членів не більше, як 15.000. Але всі мафійні часописи роздмухують їх до величезної небезпеки. Коли ж уряд хотів дослідити діяльність цих двох згуртів, то мафійні часописи виступили проти слідства. Чому? - Бо тими згуртами фактично керували мафійні провокатори.

*****

ФУНДАЦІІ ЗАС.

У ЗАС державний податок є пропорційний до прибутків, с.т. що більший прибуток, то вищий відсоток від прибутку йде на податок. ЗАС має закон, за яким пожертви на добродійні та культурні справи звільняються від державного податку. Отже, що більше пожертвуєш, то нижчий відсоток буде податку. Мільйонери ЗАС платять дуже високий відсоток податку (аж до 80% всього прибутку). Отже, щоб зменшити той відсоток, і щоб лягати по смерті вічний собі пам'ятник, Американці жертвують великі гроші на добродійні та культурні справи. Напр. більшість університетів у ЗАС побудовано й утримуються за пожертви. Дуже великі пожертви оформлюються правно в т.зв. фундаціях, як окремі громадські установи. Керують тими фундаціями управи складені з найвизначніших, знаних осіб. Ці фундації не платять жодних податків. Самих відсотків з грошей фундації мають великі мільйони доларів річно. З тих відсотків фундації видають допомоги на

всілякі культурні справи. На політичні справи не мають права давати, але дають, закрити справу культурною назвою-личиною.

По війні 1939-45 рр. приїхало до ЗАС дуже багато великих європейських науковців, державних мужів, політиків тощо. Серед них було дуже багато соціалістів та Жидів. По п'ятьох роках вони одержали громадянські права ЗАС, і попролазили на високі посади в уряді і в університетах та на впливові становища у видавництвах, школах і добродійних фундацій. Ці нові американці-соціалісти, разом з родженими в ЗАС соціалістами, захопили управи фундацій у свої руки. Напр. управа Карнезької фундації запросила на керівника фундації праву руку през. Ф. Рузвельта - Алджера Гіса, що був московським шпигуном, хоч був Американцем з діда прадіда. То ж не дивно, що ті фундації видавали і видають великі мільйони на пропаганду соціалістичних ідей, с. т. на справу політичну, чого не мають права робити за своїми уставами. Уряд ЗАС знає це, але не карає (не накладає податку), бо ж у самому уряді сидять на дуже високих посадах такі ж соціалісти. А тих, хто протестував проти такого поручення уставу фундацій, Мафія таємно вбивала. Так вона вбила сенатора Дж. Мек-Карті та члена парламенту Е. Кокса.

Мафія розуміє, ліпше за будь-кого, той твердий життєвий факт, що той, хто керує думкою людини, громади, народу, той фактично є їхнім законодавцем, паном, володарем, а вони його невільникими. Захопивши фундації ЗАС, Мафія стала керувати думкою суспільства ЗАС, а насамперед думкою провідної верстви. Тут ми наведемо лише кілька (з тисяч) прикладів такого керування Фордівською Фундацією.

Старий Г. Форд знав, що по його смерті уряд ЗАС забере від спадкоємців 77% Фордівського майна за податок. Г. Форд мав майна на три мільярди доларів, отже уряд був би забрав з того 2.308.400.000 доларів. Тому Г. Форд задумав пожертвувати понад два мільярди доларів на добродійні та культурні справи. Він доручив оформити правно цей свій задум жидівському банкірові Сіднею Вайбергові, бо той був великим знавцем таких справ.

Фордівське підприємство засновано, як й інші, на уділах. Як і кожне уділове підприємство, фордівське мало уділи з правом голосу і уділи без права голосу (але з правом зиску). Звичайно, уділів з правом голосу є дуже мало, а без того права дуже багато. С. Вайнберг оформив 1949 року Фордівську Фундацію так, що спадкоємці - Фордівські родичі, затримали у себе всі уділи з правом голосу, а 88% уділів з безправа голосу, стали власністю Фордівської Фундації. Вони приносили фундації річного зиску (дивіденди) 90-100 мільйонів доларів (39).

Найвищою владою таких фундацій є Рада Управителів, яка призначає керівника фундації. До Ради Управителів запрошуються дуже вчених знавців, високопоставлених осіб та банкірів, бо банкіри знають: як керувати великими грошіма. На першого керівника Фордівської Фундації запросили Рована Гейстера, який проголосив мету фун-

---

39) Друга за розміром фундація - Рокфелеровська має 20 мільйонів доларів річного зиску.

дації так: "Фордівська Фундація підтримуватиме, допомагатиме такій діяльності, яка сприятиме мирові і здійсненню в усьому світі справедливого ладу".

У ЗАС є чимало згуртів, які мають цю мету метою своєї діяльності. Так, даючи гроші (великі), на їхню діяльність, Фордівська фундація самособою набуває зверхній нагляд (контролю) над їхньою діяльністю; скеровує їхню діяльність у бажаний Фундації напрям; упідлеглює їх собі. Тут подамо лише кілька (з тисяч) прикладів. Так Фордівська Фундація дала:

60.000.000 дол. на вишкіл урядовців-тубільців в: Індії, Пакистані, Бурмі, Індонезії, Непалі, на Близькому Сході (Ізраїль). У цих країнах Фордівська Фундація має своїх власних послів-урядовців.

14.000.000 дол. - 'Телебачній Виховній Лаві' та 'Громадському Радієвому Закладові ЗАС на пропаганду соціалістичній ідей.

6.500.000 дол.- шістьом університетам ЗАС на вивчення світових, міжнародних справ (проблем).

3.500.000 дол.- Закладові Міжнародної Освіти (опанованому соціалістами і комуністами) на міжнародній культурний обмін.

1.500.000 дол.- Раді Закордонних Стосунків.

1.500.000 дол.- Товариству Закордонної Політики. Воно опановано шостиколонниками. Має кількасот відділів по всіх ЗАС.

1.275.000 дол.- Колумбійському університетові (опанованому соціалістами) на вивчення закордонних справ і стосунків.

1.100.000 дол.- на вивчення перебудови міст ЗАС.

1.000.000 дол.- на вишкіл урядовців ЗАС у чужих країнах.

1.000.000 дол.- Установі Виміну Науковцями та Мистцями з СССР і його сателітами.

1.000.000 дол.- Гарвардському університетові (опанованому соціалістами) на наукові досліді міжнародних стосунків.

1.000.000 дол.- Лаві Американських Приятелів (Квакери) на їхню пропаганду миролюбства (пацифізму), відмову служити у війську, потреби розброїтися тощо. З тих грошей ця Лава дала молодим комуністам гроші на поїздку до Фінляндії на світовий з'їзд комуністичної молоді. Голова цієї Лави Г.Кедборі та його заступник К.Пікет були діяльними комуністами, і кілька разів виступали на захист засуджених комуністів-шпигунів (40).

900.000 дол.- Гарвардському університетові на вишкіл урядовців новоповсталих африканських та азійських держав.

800.000 дол.- на привіз до ЗАС й утримання азійських науковців. 756.000 дол.- 'Американській Фундації Іалля Політичної Освіти'. Цей згурт має в ЗАС 460 політичних клубів, якими керують шостиколонники.

579.000 дол.- Корнельському університетові на вивчення Китаю та Південно-Східної Азії.

560.000 дол.- 'Осередкові Міжнародного Вивчення' на наукові досліді міжнародних стосунків. Він - в руках шостиколонників.

500.000 дол.- 'Товариству Міжамериканських Стосунків' (півден-

ної і північної Америки) на досліді. Це товариство відкрито підтримує Кубінський комуністичний уряд.

500.000 дол.- комуністичній Польщі на культурний обмін.

430.000 дол.- Бостонському університетові на вивчення Азії.

400.000 дол.- Никагському університетові на вивчення Африки.

250.000 дол.- Колумбійському університетові на подорож науковців ЗАС до ССРСР та його сателітів.

Це лише кілька пожертв задля прикладу. Їх є далеко більше, а менших пожертв треба рахувати на тисячі.

На перший погляд Фордівська Фундація робить дуже корисну, працю. Але це - лише на перший погляд. Бо ж "На чийм возі їдеш - того пісню співай". Як одержав мільйони доларів і хочеш ще одержати, то роби те і так, як хоче грошедавець - керівник фундації. А дослідивши політичні погляди тих керівників, не здивуємося, побачивши, що великі пожертви одержують люди та згурти ЛВІХ політичних переконань: всілякі соціалісти, комуністи, шостиколонники в "ліберальних" личинах, а навіть і відкриті, без личин. Тим то Фордівська та інші фундації дуже допомагали шостій колоні поширитися і поглибитися в ЗАС. Вона має тепер величезний вплив на все життя ЗАС: політичне, господарче, громадське, культурне.

Та, найбільше вплинула Фордівська (й інші) Фундація на громадську думку щодо вищої освіти. А люди ж з університетською освітою - це ж провідна верства нації і держави. Чимало впливових університетів (але далеко не всі) одержали допомогу від Фордівської фундації. Вона дала:

19.000.000 дол. на телебачні освітні виклади.

6.000.000 дол. Телебачному Освітньому Осередкові на те саме.

1.725.000 дол. університетським видавництвам.

400.000 дол. на вивчення уладу (системи) присяжних судів. Це доручила проф. Е. Леві (Жидові), соціалістові, який завжди боронив комуністів.

260.000 дол. дала 615-ям вибраним університетам та ВУЗ (каледжам) на платні професорам. Хоч ті професори формально нічим не забов'язалися Фордівській Фундації, проте самособою не викладали студентам протисоціалістичних ідей, чи взагалі ідей, які не подобаються керівникові фундації. Самий факт, що таку допомогу вона дає лише вибраним нею університетам - натякає на це.

Це не випадково, що Фордівська та інші фундації роблять те саме, що й уряд ЗАС. Уряд відповідає за свою діяльність перед парламентом. Фундації не відповідають ні перед ким. Тож вся діяльність фундації залежить лише від того, які особи, яких переконань і світогляду керують тими фундаціями. А які люди можуть (бути показує приклад А. Гіса. Він був керівником Карнезької Фундації, і був московським шпигуном. А він не є винятком. На це показує приклад 'Фундації Задля Республіки'.

'Фундацію Задля Республіки' створила 1952 року Фордівська фундація, давши їй 15.000.000 доларів. На керівника призначила члена парламенту (конгресмена) Клифорда Кейза, знаного соціаліста, шостиколонника і члена закомуністичного товариства 'Американці Демократичного Чину'. Коли К. Кейз став сенатором, то на його місце

призначила Роберта Готчінса, який проголосив, що метою тої фундації Задля Республіки є: "Поширити і поглибити розуміння громадянських прав". А що він розумів під тим - показує вся діяльність тої фундації. А та діяльність показала, що Фундація Задля Республіки давала гроші лише людям та згуртам скрайне лівих переконань: всіляким соціалістичним горлопанам (демагогам), руїнникам державного ладу ЗАС, а найбільше комуністам. Вона видала великі гроші на боротьбу проти будь-яких обмежань КП ЗАС. Ось кілька прикладів.

Фундація Задля Республіки дала:

125.000 дол. на дослідження поглядів людности ЗАС на комунізм.

100.000 дол. на дослідження законности заборони приймати на державну службу комуністів. Опанована шости і п'ятиколонниками 'Лави Нью-Йоркських Правників' з головою її проф. Е. Чатам дослідивши, зробила висновок, що нема потреби перевіряти вірности держави урядовців ЗАС. Друга лави під керівництвом Адама Їрмолінського (лїва, оборонця комуністів) дослідивши, видала книжку: "Вивчення судових справ вірности державі". Ця книжка доводить, що уряд дуже зловживав слідствами вірности.

125.000 дол. на дослідження поглядів людности ЗАС на комунізм. У тому дослідженні подано думку визначних осіб. З них 90% прихильних комунізму.

80.000 дол. на дослідження протикомуністичної діяльности патріотів та Союзу колишніх воївків ЗАС. Те дослідження очорнило, оплюгавило ту діяльність.

40.000 дол. на виріб шкільного фільму "Воля читати". Той фільм пропагує обурення проти заборони військового міністра поширювати комуністичну літературу у війську.

25.000 дол. Станфордському університетові на вивчення судових свідчень колишніх комуністів проти комуністів. Вони доводять безвартність і брехню свідчень колишніх комуністів.

'Фундація Задля Республіки' показала себе великим оборонцем комуністів у театрі, кіно, радіо. Вона доручила некомуністові Джанові Коглію дослідити справу обвинувачень комуністів, які працюють у кіно, радіо, театрі. Він запросив до співпраці знавців: М. Гарінгтона, відомого соціяліста, який прилюдно протестував проти засуду на смерть шпигунів Юлії та Етела Розенберґів; запросив другу соціялістку Е. По, яка була членом КП ЗАС. З допомогою таких "знавців", він написав дві книжки: "Звіт про чорний список" та "Чорний список" (41). Ці книжки вибілюють комуністів у театрі, кіно, радіо, а спроби вигоняти комуністів з театру, кіна, радіа таврують як фашистівське нищення прав і вільностей громадян ЗАС.

Атомовий науковець Діємс Опенгаймер працював в атомовій лабораторії. Він відкрито приятелював з відомими комуністами й обороняв їх. Як непевного щодо вірности ЗАС, його звільнили з посади. На його захист став у телебаччі керівник радіо "Голос Америки" шостиколонник Едвард Морос. 'Фундація Задля Республіки' надрукувала своїм коштом ту його оборону, і розіслала по школам і політич-

призначила Роберта Готчінса, який проголосив, що метою тої фундації Задля Республіки є: "Поширити і поглибити розуміння громадянських прав". А що він розумів під тим - показує вся діяльність тої фундації. А та діяльність показала, що Фундація Задля Республіки давала гроші лише людям та згуртам скрайне лівих переконань: всіляким соціалістичним горлопанам (демагогам), руїникам державного ладу ЗАС, а найбільше комуністам. Вона видала великі гроші на боротьбу проти будь-яких обмежень КП ЗАС. Ось кілька прикладів.

Фундація Задля Республіки дала:

125.000 дол. на дослідження поглядів людности ЗАС на комунізм.

100.000 дол. на дослідження законности заборони приймати на державну службу комуністів. Опанована шости і п'ятиколонниками 'лава Нью-Йоркських Правників' з головою її проф. Е. Чатам дослідивши, зробила висновок, що нема потреби перевіряти вірности держави урядовців ЗАС. Друга лава під керівництвом Адама Фірмолінського (Жида, оборонця комуністів) дослідивши, видала книжку: "Вивчення судових справ вірности державі". Ця книжка доводить, що уряд дуже зловживав слідствами вірности.

125.000 дол. на дослідження поглядів людности ЗАС на комунізм. У тому дослідженні подано думку визначних осіб. З них 90% прихильних комунізму.

80.000 дол. на дослідження протикомуністичної діяльности патріотів та Союзу колишніх воєнків ЗАС. Те дослідження очорнило, оплюгавило ту діяльність.

40.000 дол. на виріб шкільного фільму "Воля читати". Той фільм пропагує обурення проти заборони військового міністра поширковати комуністичну літературу у війську.

25.000 дол. Станфордському університетові на вивчення судових свідчень колишніх комуністів проти комуністів. Вони доводять безвартність і брехню свідчень колишніх комуністів.

'Фундація Задля Республіки' показала себе великим оборонцем комуністів у театрі, кіно, радіо. Вона доручила некомуністові Джанові Коглію дослідити справу обвинувачень комуністів, які працюють у кіно, радіо, театрі. Він запросив до співпраці знавців: М. Гарінгтона, відомого соціаліста, який прилюдно протестував проти засуду на смерть шпигунів Юлії та Етела Розенберґів; запросив другу соціалістку Е. По, яка була членом КП ЗАС. З допомогою таких "знавців", він написав дві книжки: "Звіт про чорний список" та "Чорний список" (41). Ці книжки вибіляють комуністів у театрі, кіно, радіо, а спроби вигоняти комуністів з театру, кіна, радія таврують як фашистівське нищення прав і вільностей громадян ЗАС.

Атомовий науковець Дієнс Опенґаймер працював в атомовій лабораторії. Він відкрито приятелював з відомими комуністами й обороняв їх. Як непевного щодо вірности ЗАС, його звільнили з посади. На його захист став у телебаччі керівник радіо "Голос Америки" шостиколонник Едвард Морев. 'Фундація Задля Республіки' надрукувала своїм коштом ту його оборону, і розіслала по школам і політич-

---

41) J. Cogley. "Report on Blacklisting" i "Blacklisting".

ним клубам.

Зайшла потреба видати бібліографію творів про комунізм у ЗАС. 'Фундація Задля Республіки' поспішила дати 64.500 доллярів на укладення тої бібліографії, даючи своїх "знавців: А ті "знавці" не подали багато великих, найсильніших творів проти комуністів, а натомиць подали всі, навіть найменші, твори комуністів (42).

Керівники Фундації 'Задля Республіки' П.Гомен та В.Фері гостро нападали на начальника Служби Безпеки Е.Гувера, і всіма способами поборжували його боротьбу з комуністами і шпигунами (43).

Чи все таке не є глумом із засновника 'Фордівської Фундації' Генрі Форда? Він ненавидів і поборжував комунізм і мидів. Він був дав великі гроші на написання і видання проти комуністичних, анти-кидівських книжок та журналу. А по його смерті, за його гроші поширюють і поглиблюють у ЗАС комунізм та соціалізм. І роблять це не комуністи, не соціалісти лише, але й ліберали такі, як напр. Р.О'отчінс, П.Гофмен та тисячі ім подібних некомуністів, не соціалістів (44).

Фордівська Фундація - найбільша. Є ще кілька великих, і більшість їх також в руках шостиколонників. Вони мають майна на:

Фордівська	3.320.000.000	дол.
Рокфелеровська	632.000.000	"
Джуська	478.000.000	"
Гартфордська	360.000.000	"
Келозька	310.000.000	"
Карнезька	268.000.000	"
Слоанська	223.000.000	"
Мудська	188.000.000	"
Рокфелерових Братів ...	152.000.000	"
Міліська	151.000.000	"
Нью Меморіяльська	135.000.000	"
Данфортська	126.000.000	"
Комонвелзька	125.000.000	" (45)

Рокфелеровська Фундація також є в руках шостиколонників. Її голова Р.Фосдік, шостиколонник казав: "Зріст недовір'я до Росії загрожує світовому мирові. Ця фундація видала 50.000 доллярів на написання шкільних учебників. Авторами були 50 соціалістів на чолі з провідником фабіянців В.Вебом. Знадобки до тих учебників дали ІІЗ закомуністичних товариств ЗАС. Парляментська Слідча лави знайшла, що всі вони пропагують соціалізм, комунізм, світянство (ко-смполітизм), світову наддержаву, світовий надуряд тощо (46).

Рокфелеровська Фундація видала великі гроші своїй дослідній лаві, яка мала виробити плани майбутнього ЗАС. До тої лави належали: Д.Раск, міністер Закордонних Справ, лівий ліберал, москволюб, шос-

---

42) див. "Bibliography of the Communist Problem in the USA"
 43) E.Lyons.Ib.
 44) "The Cross and the Flag" II-1964.
 45) Ib. V-1964
 46) "Report of Reese Committee" 16-XII-1954.

тиколонник та інші шостиколонники: Ч.Бовлез - підміністер Закордон. Справ, член соціалістичного т-ва 'Американці Демократичного Чину', А.Розенберг - підміністер Військовий, Г.Косінджер та А.Борис - помічники през. Р.Ніксона, Л.Клей - мільйонер, Г.Люс - видавець "Таймс", "Лайф", "Форчун", Д.Сарноф - власник радіомережі, Дж.Шогофскій, О.Габі - всі шостиколонники (47)

Карнезька фундація дала один мільйон доларів на працю таких протиамериканських товариств, як напр. 'Рада Закордонних Стосунків', 'Товариство Закордонної Політики', 'Заклад Тихоокеанських Стосунків' (цей найбільше допоміг перемозі китайських комуністів) (48). Ця фундація заплатила авторові, і видала накладом 50.000 примірників книжку фабіянца, шостиколонника Стварта Чейза: "Істинне вивчення людства". і розіслала її по книгозбірнях і школах ЗАС. А той С.Чейз був членом чи співпрацював з 20 підкопними, закомуністичними згуртами ЗАС. Карнезька фундації дала 340.000 доларів на написання і видання 17-ти книжкової праці про потреби шкільної освіти ЗАС. Головним редактором тої праці був фабіянець, шостиколонник Джордж Каунтс. Провідник англійських фабіянтів В.Веб назвав ту працю "Соціалістична Освіта".

Міжнародня Грошева Фундація - цілковито в руках соціалістів і комуністів. Першим керівником тої фундації був підміністер Скарбу ЗАС, московський шпигун Г.Д.Гвайт (49).

Видавець кількох великих журналів, мільйонер, член Управи Рокфелеровської Фундації, шостиколонник Генрі Люс дав 200.000 доларів на написання і видання 5-ти книжкової розвідки про капіталістичний лад. Серед 12 авторів тої розвідки 10 були членами чи прихильниками закомуністичних згуртів (50).

*****

ШОСТА КОЛОНА В УРЯДІ ЗАС.

Парляментська Слідча Лава виявила 1934 року таке. Дуже висока урядовничка міністерства Освіти, соціалістка А.Баровс запросила до себе на вечір кілька своїх найбільшчих приятелів-соціалістів, керівників відділів в уряді ЗАС. Запросила також і свого близького приятеля не урядовця, соціаліста проф. В.Вірта. На тій вечері були лише свої близькі приятелі, всі соціалісти. Підпивши, вони широко, відкрито висловлювали свої соціалістичні мрії та пляни запровадити соціалізм у ЗАС і в усьому світі. Про президента Ф.Рузвельта вони казали, що він є американським А.Керенським, яким Мафія керує так, як вона хоче. В.Вірт зауважив, що Ф.Рузвельт не такий дурний, щоб того не побачив. На це ті урядовці йому відповіли, що Ф.Рузвельт знає лише те, що йому подадуть його дорадники, міністри, і він робить лише те і так, як вони йому радять (51). А найвпливовішим дорадником

47) Congress Records No 69.vol.108. 2-V-1962.

48) Report of Reese Committee.Ib.

49) E.D.Butler."Communist Advance".

50) J.Hughes."Prejudice and the Press".

51) Hearing of HUAC. 10/17-IV-1934.

Його був московський шпигун, соціаліст Алджер Гіс. Фактичним міністром Скарбу був московський шпигун Г. Декстер Гвайт. Надзвичайно впливовим дорадником був соціаліст проф. Ф. Франкфуртер.

Про ці пляни соціалістів та комуністів В. Вірт повідомив сенаторів, членів парламенту, редакторів патріотичних часописів. Парламент наказав слідство. Хоч те слідство підтвердило правдивість Віртового повідомлення, проте всі великі часописи спалювали, обріхали самого В. Вірта. Два роки пізніше, він нагло вмер у божевільні.

Завданням московських шпигунів на високих посадах в урядах чужих держав є не лише пересилати Москві таємниці тих урядів, але також і скеровувати ті уряди у бажаному Московщині напрямі. Таке бачимо навіть з урядових документів. Напр. міністерство Закордонних Справ ЗАС видала 1946 року 700-сторінкову книжку: "Плянвання Повоєнної Закордонної Політики ЗАС" (52). Серед авторів всіляких плянів та проєктів згадано напр. Л. Павловського 100 разів, А. Гіса 22 рази, Г. Д. Гвайта 19 разів. Всі три були московськими шпигунами. Г. Д. Гвайт з початком слідства раптово вмер ніби від розриву серця. Л. Павловській (мав 59 років) помер також раптово, також ніби від розриву серця. Москвини знають як це робити.

Окремі високі урядовці міністерства Закордонних Справ тримають дещо в таємниці навіть від своїх зверхників. Напр. підміністер Джан Гікерсон провадив 1949 року таємні пересправи з високим урядовцем ОД. Про ті пересправи міністер Д. Ачесон довідався випадково аж 1952 року. Навіть сам президент Ф. Рузвельт нічого не сказав своєму міністрові Дж. Бірнесу про угоду, що її він підписав із Іс. Сталіним у Ялті в справі Далекого Сходу, хоч Дж. Бірнес був з ним в Ялті (53).

Головний дорадник і помічник президентів Дж. Кенеді та Л. Джансона, шостиколонник Артур Шлезінджер казав: "Уряд ЗАС не сміє піддаватися намовам вохвати СССР. Не сміє нічим допомагати контрреволюції в сателітних державах. ЗАС не сміють допомагати поневоленим народам у СССР визволитися зпід московської влади. ЗАС не сміють навіть дозволити тим поневоленим народам визволитися своїми силами зпід московської влади. І він додає, що саме таку політику вже провадить міністер Дж. Фостер Долез (54). А Дж. Фостер Долез запевняв 1947 року, що 'саветская' влада СССР стаю демократизується і тому наближається можливість якось погодити обидва улади (системи) комуністичну і капіталістичну, Він запевняв, що шороку крашають вигляди на не лише співіснування обидвох, але й на співпрацю обидвох: А поза тим комуністичні ідеї мають чимало спільного з ідеями християнськими (55). Спираючись на це - цілковито безпідставне - припущення про "демократизацію" СССР, голова 'Ради Політичного Плянвання В. Ростов уклав проєкт і плян союзу ЗАС із СССР. Він запевнив Н. Хрушова в імені ЗАС, що ЗАС у ніякому разі і нічим не до-

52) "Postwar Foreign Policy Preparation".

53) В. Barron. "The State Department".

54) "Congressional Records" -II-1962.

55) E. Bundy. "Collectivism in the Churches"

поможуть поневоленим Московщиною народам визволитися (56).

Дорадник президента ЗАС А.Шлезінджер, повернувшись з поїздки до СССР, писав: "Причини казкових осягів у розбудові СССР ясні, як сонце. Ті причини є в тій величезній силі, що в ній уряд СССР зосередив всі сили народу. Аж лячно дивитися, яку неімовірно величезну силу може мати великий нарід, коли він ПЛАНОВО спрямує свої здібності та багатства країни" (57).

Міністер Закордонних Справ Генрі Кісінджер (58) був головним пляновиком військової безпеки ЗАС, отже зверхником Генеральної Булави. Він був дорадником през. Дж.Кенеді і Р.Ніксона. Він провідний член таємного товариства жидівських банкірів. До цього товариства належали також: дорадник чотирьох президентів, а за Ф.Рузвельта фактичний президент ЗАС, Бернард Барух і підміністер Військового міністерства Адам Яромолінський. У своїх книжках Г.Кісінджер доводив потребу зменшити НАТО, знищити атомові бомби в американських ракетах, потребу створити світовий надуряд та інші соціалістичні ідеї. Він був провідним членом 'Ради Закордонних Стосунків'. Мав в уряді величезний вплив.

Другий міністер Закордонних Справ Дін Раск казав: "Революція в Китаї дуже подібна до американської революції проти Великобританії" (59). Він також шостиколонник і москволюб.

Сенатська Слідча Лава, під головством В.Дженера, виявила у всіх міністерствах (а найбільше в міністерстві Закордонних Справ) дуже багато шостиколонників на дуже високих посадах. Напр. керівник Відділу міністерства Закордонних Справ В.Веланд, який дуже допоміг комуністові Ф.Кастрові захопити владу на Кубі, посол до Іраку Дж.Голмс, посол до Аргентини Р.Роботом, посол до СССР москволюб Дж.Кенан, дорадник президента в справах СССР Ч.Боглен, підміністер Закордонних Справ Ф.Колер, керівник Відділу Далекого Сходу Г.Парсон, керівник Відділу Близького Сходу Р.Стронг, керівник Відділу Міжнародних Господарчих Справ Е.Комтінг, керівник Історичного Відділу Б.Нобл, підмінісер Закордонних Справ А.Гарімен, керівник Відділу Найму Урядовців В.Шьорс та багато інших (60).

Шостиколонники (разом з п'ятиколонниками) в уряді ЗАС провадили досліди, писали проекти законів, випрацьовували зміни в зовнішній і домашній політиці, писали президентські й міністерські промови і дуже впливали на політичні слідства парламентських та сенатських Слідчих Лав.

Служба Воєнних Вістей ЗАС була переповнена комуністами на високих посадах. Напр. заступник керівника О.Латімор, який дуже допоміг китайським комуністам захопити владу, керівник Відділу А.Тарн (Жид Тарновецький), який втік до Польщі. Міністер Закордонних Справ Дж.Бірнес писав, що дуже багато урядовців цієї Служби були великими прихильниками саветської ідеології, с.т. комуністи (61).

---

56) "Common Sense" VIII-1962.

57) A.Schlesinger. "The Big Decision".

58) Німецький Жид. Скінчив Гарвардський університет.

59) F.Utley. "The Chine Story".

60) P.Farron. Ib.

61) J.F.Byrnes. "All in One Lifetime".

Генерал Дж.Фостер писав 1944 року своєму приятелеві: "Коли якийсь Американець висловить думку, що ми Американці мусимо працювати задля потреб і безпеки нашої країни, то його назвуть загарбником (імперіялістом), фашистом, небезпечною людиною. Але коли дядька Іосіф (Сталін П.Ш.) скаже, що він хоче мати Балтицькі народи, пів Польщі, Бесарабію, Дарданели тощо, то всі в один голос кричать, що він (Іосіф) дуже гарна, шира, чудова людина, з яким приємно і легко мати якусь справу, бо він каже те, що думає" (62).

Шоста колона в уряді ЗАС забов'язала урядовців слідкувати один за одним, і виказувати мафійних ворогів. Вона заборонила критикувати зверхників. Вона тримає у своєму полоні навіть міністрів. Напр. міністер Закордонних Справ Дж.Фостер Долез, перебираючи міністерство, мав Ялтинську угоду за дуже шкідливу ЗАС, але за кілька років міністрування він казав 1958 року, що нічого злого нема в Ялтинській угоді, хіба те, що Московщина не додержалася тої угоди. Напочатку він виявив свій намір очистити міністерство від шостиколонників та зменшити число урядовців, вигнавши тих, які нічого не роблять. Але по кількох роках він казав, що надто раптові зміни урядовців шкідливі. І наприкінці свого міністрування в його міністерстві було більше урядовців, ніж напочатку (63). Шогірше! - Урядовців-патріотів, які противилися шостиколонникам, Мафія виганяла зі служби. Так вигнала: посла до Польщі А.Лейна за те, що він перешкоджав польським комуністам захопити владу в Польщі. Вигнала керівника Відділу Перевірки Вірності Урядовців О.Оттеку за те, що він склав список підозрілих у вірності шостиколонників і що він противився щоб В.Ростова взяли на державну службу (та й ще на дуже впливову посаду), бо Служба Безпеки довела, що він шостиколонник і москволюб. Вигнала ген.Д.Мек-Артура за те, що він перемогав комуністичне, північно-корейське військо. Вигнала ген.Е.Вокера за те, що він виховував підлегле йому військо у протикомуністичному напрямі. Вигнала посла до Японії Дж.Грю за те, що він документально довід, що през.Ф.Рузвельт пляново і навмисно провокував Японію до війни з ЗАС. За спротив мафійним плянам вигнала високих урядовців: А.Варда, Дж.Балантіна, Е.Думана, Б.Барона, Р.Александра, Д.Дозера та чимало інших (64).

Керівник Відділу Перевірки Вірності Урядовців С.Мек-Леод подав 1956 року міністрові Закордонних Справ список 258 урядовців, підозрілих у комунізмі. Уряд звільнив його зі служби (65).

На вимогу голови Сенатської Слідчої Лави сенатора П.Мек-карана, Начальник Звідунства ЗАС адмірал Дж.Гіленкотер подав йому прізвища комуністів та московських шпигунів серед урядовців ОД посланих туди урядом ЗАС. Із 100 тих урядовців 29 були провідними членами КІ ЗАС, а 32 були московськими шпигунами. Уряд ЗАС негайно звільнив Дж.Гіленкотера з посади, і заслав його на малу посаду на

62) "Life" 15-X-1951.

63) B.Barron.Ib.

64) Ib.

65) "The Cross and the Fleg" VI-1966.

острові Тихого океану (66).

Та, мафія не лише відкидала зі служби своїх ворогів, але й таємно їх убивала. Напр.

Данський посол до ОД Банг Йенсен опитав малярських утікачів про московський напад на Маляршину 1956 року. Голова ОД Даг Гамарскольд, на вимогу Московщини, зажадав від Б. Йенсена подати прізвища тих опитаних утікачів. Б. Йенсен не дав. Мафія потайвила його, а тіло спалила, не вважаючи на протести дружини Б. Йенсена (67).

Генерал Джордж Патон, будучи командувачем фронтом у Німеччині, дуже противився тому, щоб Американці віддали Берлін Москвинам. Його військо було вже дуже близько до Берліну, коли він одержав від головнокомандувача ген. Д. Айзенгавера наказ відступити від Берліну на захід, щоб дати можливість московському війську першим увійти до Берліну. Дж. Патон прилюдно обіцяв розкрити цю мафійну зраду. За кілька днів по тому на його "випадково" наїхало американське військове авто, і забило його на смерть. Він залишив своїй родині свій щоденник. По його смерті два ближчих його родичі заходилися видавати його щоденник. Мафія загрозила їм смертю, якщо видадуть. Вони не злякалися загрози, і далі робили заходи видати. І скоро обидва померли наглою смертю, хоч обидва мали дуже добре здоров'я. Вдова і діти генерала побоюлися і не видали.

Голова Сенатської Лави, що борювала комунізм Дж. Мак-Карті вмер наглою смертю у лікарні. Лікарі не проголосили з якої причини. У тій самій лікарні помер, також наглою смертю, генерал Дж. Форрестал, який видав свій щоденник, що в ньому відкрив зрадницьку діяльність Мафії (68).

Підозріло наглою смертю "померли" московські шпигуни в ЗАС: Г. Д. Гвайт, Л. Пасловській, Л. Доган, високі урядовці Служби Безпеки ЗАС В. Сміт, Дж. Вінант і чимало інших, а також і през. Ф. Рузвельт.

Історія записала багато випадків, коли вбивано провідників лише тому, що вони знали забагато таємниць. Таких убивств у ССРС є дуже багато. Ф. Рузвельт був знаряддям Мафії. Він був хворий не лише фізично, але й душевно, бо не міг не бачити жахливих наслідків своєї політики. Душевно хвора людина може легко заломитися і відкрити таємниці. Ф. Рузвельт був дуже славолубною людиною, і мріяв бути рятівником і керівником всього людства. А неблагана дійсність показувала йому щось цілковито протилежне. Отже, з розпущки Ф. Рузвельт, рятуючи своє добре ім'я, міг оприлюднити мафійні таємниці.

Коли помре якась велика людина, то звичайно родина чи влада дає можливість всім людям попрощатися з небіжчиком, тримаючи 2-3 дні труну відкритою в церкві, чи прилюдному місці. Коли помер през. Ф. Рузвельт, то його труну одразу закрили, віко забили цвяхами і запечатали. Іс. Сталін наказав послові ССРС у ЗАС А. Громикові подивитися на мертвого Ф. Рузвельта. А. Громико звернувся з такою просьбою не до вдови чи дітей, але до головного Рузвельтового помічника-до-

66) там-же XII-1962.

57) там-же II-1962.

58) див. J. Forrestal. "The Forrestal Diaries".

радника С.Розенмана (Жида). Той не дозволив відкривати труну ні задля кого, навіть ні задля сина, який був поза ЗАС і не міг прийти першого ж дня смерті. У ЗАС скоро поширилася чутка, що лікар Ф.Рузвельта адмірал Дж.Мек-Інтайр казав, що Рузвельтове тіло було чорне, як земля. А таке стається від отруєння арсеніком.

Ф.Рузвельт умер далеко від Вашингтону в купелевій місцевості 'Горячі Джерела'. (Там він лікував свій параліч). Коли він умирав, то біля нього НЕ БУЛО НІКОГО, ані з родини, ані зі слуг. Єдиним свідком його смерті була МОСКОВКА Єлісавета Шуматова, малярка, яка малювала його образ. Одну годину по смерті вона раптово виїхала. Казала, що перед смертю Ф.Рузвельт мав великий біль голови (69).

Коли Дж.Кенеді не був ще президентом (був сенатором), то він у своїй промові 1949 року ганьбив през. Ф.Рузвельта за його уступки Московщині в Ялті; ганьбив през. Г.Трумана, за те, що він примушував національного китайського провідника ген. Чанг-Кай-Шека взяти до свого уряду комуністів; ганьбив ген. Дж.Стівела за те, що він узброював китайських комуністів. Сенатор Дж.Кенеді тоді ж казав, що вважає шкідливою ЗАС діяльність товариства 'Американці Демократичного Чину'. Коли ж він став президентом, то він покликав до свого уряду на високі посади понад 50 членів того шкідливого товариства (70). Напр. він наставив Дж.Кіліяна керувати узгодженням праці всіх звідунських установ ЗАС, військових і політичних. Це надзвичайно впливова посада, бо ж звідунські установи є першою лінією фронту в обороні проти комуністичного наступу. А цей самий Дж.Кіліян: 1) Вимагав 1947 року припинити слідства за комуністичною діяльністю. 2) Вимагав заборонити оприлюднювати списки підкопних, комуністичних згуртів у ЗАС, 3) Протестував 1946 року проти стейт-твого закону, який забороняв наймати комуністів на вчителів. 4) Захищав 1954 року московського атомового шпигуна Д.Опенгеймера. 5) Будучи ректором Масагуетського Технічного Закладу, найняв проф. Д.Струїка, якого були викинули з того закладу за комунізм. 6) Будучи головним науковим дорадником през. Д.Айзенгавера, натискав на нього, щоб він припинив досліді атомової сили (71).

През. Дж.Кенеді добре знав політичні погляди Дж.Кіліяна. І, знаючи їх, наставив його на керівника боротьби з комунізмом. Чому? Бо шостиколонників, слуг Мафії в уряді ЗАС було так багато, і вони були на таких високих посадах, що їх влада була сильнішою за владу голови уряду, президента. А щоб всі майбутні президенти ЗАС знали це - Мафія показала 1963 року всьому світові свою силу, вбивши президента ЗАС Джана Кенеді.

През. Л.Джансон і през. Д.Айзенгавер були слухняними мафійними слугами. Міністер Закордонних Справ Дін Ачесон був роками правним дорадником торговельного посольства СССР у Вашингтоні (72). За през. Д.Айзенгавера зі старої присяги юнаків летунських військових

69) G.L.Smith. "The Roosevelt's Death".

70) "The Cross and the Flag" V-1962.

71) "Human Events" 12-V-1961.

72) "American Mercury" IV-1952.

шкіл викинено слова: "Так, допоможи мені, Боже", і замінено слово 'присягаюся' словом 'стверджую'. Від першого дня засновання ЗАС пошта видавала окремі різдв'яні значки з тематикою Різдва Христового. Поштове міністерство післало 1962 року провідникам жидівства в ЗАС проєкт різдв'яних поштових значків на їхнє схвалення. Тепер на поштових різдв'яних значках нема вже жодного малюнку Різдва Христового. Нема навіть слів: Різдво, Христос, Діва Марія, янґбли тощо (73).

Коли летуни ЗАС вперше висадилися на місяці, то вони у своєму привіті землі вжили перші слова з Біблії: "На початку був Бог". На прославу тих летунів державна друкарня виробила проєкт поштового значка з малюнком тих летунів на місяці та їхніми словами: "На початку був Бог". Міністерство Пошти викреслило ті слова (74).

Поштове міністерство видало поштові значки на пошану: 1) Джана Дюї, філософа, члена 7 закомуністичних згуртів. Його виховничі ідеї дуже поширили у школах соціалізм, безбожництво, неморальність. 2) Алберта Ейнштейна, науковця-фізика, члена 13 закомуністичних згуртів. 3) Френка Райта, архітекта, члена 6 закомуністичних згуртів. 4) Євгена Онейла, письменника, комунолюба. 5) Джорджа Маршала, генерала, міністра ЗАС. Він дуже допоміг китайським комуністам розбити військи китайських патріотів.

Військове міністерство ЗАС заборонило військовим священикам згадувати про Ісуса Христа у своїх казаннях і взагалі згадувати про Бога і набоженство (75).

цензори у Військовому міністерстві викреслювали з промов старшин до вояків такі вирази, як напр. "... комуністична змова має метю опанувати весь світ", "... саветські впливи поширюються в усьому світі і загрожують державній безпеці ЗАС", "... сталий наступ комунізму", "... комунізм кидає виклик", "... на таких теоріях виростає комунізм", "... підступна ідеологія світового комунізму", "... комунізм охоплює марксизм, соціалізм, фабіянський соціалізм", "... савети не зменшили ані трохи свій намір опанувати світ і знищити американський спосіб життя", "... нічого не сталося такого, яке вказує, що міжнародній комунізм змінив свою метю захопити владу в усьому світі", "тепер перед світовою загрозою міжнароднього комунізму" і т.п. Генерал Г. Шрівер хотів у своїй промові повторити слова Н. Хрушова: "Ми вас (Американців) закопаємо в могилу". Цензор викреслив ті Хрушовські слова (76).

*****

За Конституцією ЗАС суддів Найвишого Суду наставляє президент, а Сенат затверджує чи відкидає. Найвищий Суд ЗАС має право (і обов'язок) тлумачити закони і пилькувати, щоб нові закони не суперечили конституції. Всі президенти ЗАС, від Ф. Рузвельта до Р. Ніксона, призначали на суддів Найвишого Суду осіб лівих переконань,

---

73) "The Wall Street Journal" 9-XI-1962.

74) "The Cross and the Flag" V-1969.

75) "Associated Press" 28-III-1969.

76) Ці приклади наводив сенатор С. Тормон у своїй промові в Сенаті ЗАС.

і вони стали більшістю в Найвищому Суді. І теперішній Найвищий Суд ЗАС порушує Конституцію, втручаючись у законодавство парламенту та Сенату, навіть змінює Конституцію перекрученим тлумаченням її, на що не має жодного права. Теперішній Найвищий Суд ЗАС фактично понизив законні перепони підкопним згуртам валити державний лад ЗАС. Він навіть визнав морально брудну соромницьку (порнографічну) літературу за нешкідливу, і тому уряд ЗАС не має права забороняти поширювати її (77).

Голова Сенатської Правничої Лави Джем Істленд підрахував голоси всіх 9 членів Найвищого Суду, як вони голосували у справах, що стосувалися комуністів. Вони голосували ЗА комуністів: Г.Блек 102 рази у 102 справах (100%), В.Доглез 97 разів у 100 справах (97%), Д.Барен 62 рази у 65 справах (92%), В.Бремен 49 разів у 51 справі (90%), Ф.Франкфуртер 69 разів у 103 справах (77%), Дж.Гарлен 30 разів у 65 справах (58%), Г.Бортон 37 разів в 81 справі (46%), Ч.Гвіттейкер - 36%, Т.Кларк - 35% (78).

Ця сама лава у своєму звіті пише:

1) Найвищий Суд ЗАС зламав основні засади Римського, Англо-Сакського і Північно-Американського правосуддя і законності.

2) Власні документи Найвищого Суду свідчать, що на його ухвали впливали комуністи та їхні приятелі.

3) Ухвали Найвищого Суду, паралізуючи боротьбу з комунізмом, стали найсильнішою зброєю комуністів ЗАС.

4) Заперечивши кожному стейтові право на самооборону, Найвищий Суд фактично заперечив природне право кожної людини на самооборону (79).

Ось кілька прикладів ухвал Найвищого Суду:

Він визнав протиконституційним закон, який вимагав від державних урядовців присяги, що вони не є комуністами.

Він визнав 1956 року, що незаконно вигоняти зі служби осіб підозрілих у комунізмі.

Він уневажнив присуд стейтових судів, які карали комуністів за те, що вони намовляли людей скинути уряд збройним повстанням.

Парлямент ЗАС ухвалив закон про нагляд (контроль) над проти-державною, підкопною, таємною діяльністю. Найвищий Суд визнав той закон протиконституційним, отже не правосильним.

Студент С.Стріт навмисно і прилюдно спалив прапор ЗАС. Стейтовий суд присудив йому кару. Найвищий суд уневажнив той присуд.

Сенатор Русел Лонг прилюдно в сенаті сказав: "У теперішньому Найвищому Суді ЗАС нема ані одного чесного судді" (80). Народа 1956 року суддів всіх 48 стейтових Найвищих Суддів визнала, що Найвищий Суд ЗАС зловжив своїми правами на велику шкоду ЗАС.

*****

---

77) "Common Sense" 2-V-1962

78) там-же

79) там-же IO-VII-1958

80) "The Cross and the Flag" VII-1964.

УБИВСТВО ПРЕЗИД. ДЖ. КЕНЕДІ.

Дж. Кенеді скінчив Гарвардський університет, цілковито опанований фізіологією та марксистами. Крім того, він скінчив також фізичну вищу 'Школу Господарчих Наук' у Лондоні. Родина Кенедів - старого американського роду і мільйонерська. Волелюбні родинні традиції стримали його від безкритичного захоплення соціалізмом, проте дві вищі соціалістичні школи дуже вплинули на його світогляд. Він прихильно ставився до соціалістичних ідей, і тому то набрав до свого уряду дуже багато соціалістів на високі посади.

През. Дж. Кенеді обіцяв кубінським втікачам-патріотам допомогти їм скинути комуністичний уряд Ф. Кастро. Обіцяв післати літаки, щоб вони збомбували кастровське комуністичне військо, коли патріоти будуть висаджуватися на острів. Вони висадилися 17-IV-1961, але жодний американський літак не підтримав висадки, і Ф. Кастро розбив патріотів. Пізніше виявилось, що мафійні шостиколонники з міністерства Закордонних Справ, на чолі з підміністром, соціалістом Ч. Бовлезом, дуже натиснули на Дж. Кенеді, щоб він відкликав свій наказ летунству підтримати висадку. В останню хвилину, коли патріоти вже висадилися на острів, Дж. Кенеді відкликав той наказ.

Коли американські патріоти довідалися про таку зраду, вони дуже обурилися, През. Дж. Кенеді усунув Ч. Бовлеза з посади і заповів, що вичистить уряд ЗАС від зрадників. Мафія побачила, що Дж. Кенеді - це не Ф. Рузвельт чи Г. Труман, і зможе, якщо не цілковито знищити мафію в уряді, то принаймні дуже її ослабити, повигонявши з уряду шостиколонників. Отже, поки не запізно - вбила його.

Що вбила сама Мафія, а ніхто інший, доводить той факт, що слухняний слуга Мафії, підпрезидент Л. Джансон доручив досліджувати убивство не слідчим установам ЗАС, але МАФІЙНИКОВІ, шостиколонникові, комунолюбіві і москволюбіві, безбожникові Й. Варенові, ЗАБОРОНИВШИ всім іншим слідчим установам досліджувати. А тих установ - вартих довір'я - було кілька, і всі вони уславилися своєю боротьбою з ворогами ЗАС, як напр. Державна Установа Розшуку, Служба Безпеки, Політичне Звідунство, Парляментарська Лава Протиамериканської Діяльності, Спільна парляментарська і сенатська Слідча Лава. Всім патріотичним установам Л. Джансон заборонив досліджувати, наказав передати Й. Варенові всі відомості про вбивство, що їх мають. Шогірше! - Збирати відомості про вбивство він фактично доручив відомому комуністові Норманові Редлічеві.

Що вбила сама Мафія підтверджує і той дивний факт, що всі великі часописи та журнали ЗАС (а всі вони в мафійних руках) не лише не зробили великого галасу (сенсації) з такої величезної події, але навпаки, зменшували її вагу, приглушували голоси про неї. А ці часописи славні на увесь світ "робленням з мухи вола", перебільшенням мільйонкратно маленьких подій, коли це треба Мафії.

Що вбила сама Мафія підтверджує ще й ніби малий, але дуже багатомовний, такий факт.

Усіх великих злочинців (а політичних і поготив) всі уряди у світі тримають замкненими на сім колодок, не допускаючи нікого, навіть рідні, навіть подивитися здалека. Тримають у великій таємниці

навіть ДЕ вони замкнені. Політичний убивця президента наймогутнішої держави у світі - це надзвичайно великий злочинець, якому 77 колодок замало, щоб берегти його. Міська варта (поліція) Деласа задалегідь оголосила в часописах, що вона буде перевозити убивцю Л.Освалда з міської в'язниці до "безпечнішого місця" о годині 10-ої 24-XI-1963. Отже, деласька телебачна станція вислала двох своїх фотографів, щоб вони зфотографували той перевіз. Кожний з них фотографував окремо, і почали фотографувати ще перед 10-ою годиною. Тож зфотографували: як варта допускала, чи не допускала людей до будинку в'язниці. Так зфотографували, що варта не допустила Освалдову матір, але допустила разом двох людей: один з них був Джек Рубі (Жид Рубінштейн) власник корчми, а другий високий урядовець міністерства Судівництва. Тому, що той Дж.Рубінштейн був у товаристві високого урядовця, варта дозволила йому увійти, не запитавши перепуски. Півхвилини потім, як ті два увійшли, Дж.Рубінштейн застрілив Л.Освалда. Фотографи зфотографували і це. Й.Варен відібрав негайно ті фільми у станції, не дозволивши їй виявити їх, а станік примусив проголосити, що обидва фільми зіпсулися (81).

Й.Варен заперечував, що Л.Освалд знався з Дж.Рубінштейном. Але свідок Б.Демар казав, що вони дуже добре зналися, бо ж Л.Освалд був часто в Рубінштейновій корчмі, і Б.Демар на власні очі бачив, як вони розмовляли і разом сміялися. Новиникар Г.Генсон писав, що всі водії таксівок у Деласі свідчать, що Дж.Рубінштейн та Л.Освалд були старі приятелі (82). Інші свідки свідчили, що обидва і Л.Освалд і Дж.Рубінштейн спільно намагалися 10-V-1963 застрілити чинного ворога комуністів генерала Е.Вокера (83). Чому Й.Варен заперечував знайомство Дж.Рубінштейна з Л.Освалдом?

Г.Е.Вакер прилюдно закинув у часописі Й.Варенові, що він навмисно пошахрайничав (зфальшував) слідство, щоб сховати справжніх убивць (84). Новиникар Г.Тейлор казав, що одразу по вбивстві міністерство Закордонних Справ просила новинкарів НЕ писати, що Л.Освалд міг бути московським чи кубінським висланцем (агентом) (85)

Новиникар Валтер Вінчел свідчив, що власник великого торговельного підприємства, Жид Стенлі Маркус благав телефоном Дж.Кенеді НЕ приїздить до Деласу (86).

Досі не оприлюднено слідства Й.Варена (кілька грубих книг). А сам Й.Варен казав, що не можна їх оприлюднювати ще яких 25 років. Чому? Мокишо оприлюднено лише висновки Варенової Лави.

---

81) "Common Sense" 15-III-1967.

82) "Chicago Daily News Service" 5-XII-1963.

83) До речі. Тоді Головний Звинувач (прокурор) ЗАС наказав припинити слідство, Освалда і Рубінштейна НЕ ув'язнювати.

84) "The Cross and the Flag" IX-1966.

85) До речі. Л.Освалд був на вишколі в СССР і там оженився з московкою, дочкою полковника МКВД. Уряд СССР не дозволяє московкам, які вийшли заміж за чужинців, виїздити з СССР, коли їхні чоловіки виїздили. Освалдової жінці дозволив.

86) "Common Sence" 15-IV-1963.

Та, чи не найпереконливішим доводом того, що през. Дж. Кенеді вбила сама Мафія, є той історичний факт, що дуже скоро по вбивстві "померлю" нагляку смертю 15 осіб, які щось знади про таємницю вбивства през. Дж. Кенеді. Це були:

- 1) Вартовий Дж. Тіпіт, якого вбив нібито Л. Освалд.
- 2) Лі Освалд, що його застрелив Дж. Рубінштейн.
- 3) Джек Рубінштейн, убивця Л. Освалда, вмер у лічниці 1-3-1967 нібито від пістріяку.
- 4) Джим Коет, Новиникар. Приятель Дж. Рубінштейна. Його вбито вдома не знати ким.
- 5) Біл Гонтер. Новиникар. Знайомий Дж. Рубінштейна. Застрілений варток нібито помилково.
- 6) Ненсі Муні. Танцюристка в шинку Рубінштейна. Нібито повісилася у в'язниці.
- 7) Том Говард. Правний оборонеш. Приятель Рубінштейна. Вмер у лічниці 27-III-1965 нібито від розриву серця.
- 8) Ірлін Робертс. Власниця дому, в якому жив Л. Освалд. Померла 9-I-1966 в лічниці нібито на розрив серця.
- 9) Генк Кілем. Його жінка працювала в Рубінштейній корчмі 15 років. Його скривавлене тіло знайшли 17-III-1964 на розбитій шибі великого вікна.
- 10) В. Гейлі. Водій таксівки, якою їхав Л. Освалд у день убивства Дж. Кенеді. Загинув в автомобілевому зударі.
- 11) Едвард Боневайдес. Застрілений у шинку невідомо ким. Його брат Домінго (дуже подібний на нього) бачив, як загинув вартовий Дж. Тіпіт.
- 12) Сі Боверс. Загинув 9-VIII-1966 в автомобілевому зударі. Він свідчив, що стріляли на през. Дж. Кенеді НЕ згори (як каже Й. Ворен), але з вулиці.
- 13) Джемс Ворел. Застрілений невідомо ким. Був наочним свідком убивства Дж. Кенеді, і свідчив у лаві Й. Ворена.
- 14) Деліла Вал. Застрілений 23-VIII-1966 невідомо ким. Він працював у Рубінштейній корчмі.
- 15) Давид Фері. Летун. Вмер у лічниці нібито від крововиливу в голові. В день убивства Дж. Кенеді він чекав з літаком на Л. Освалда.

Сам Л. Освалд гостро заперечував, що він стріляв у Дж. Кенеді.

Дж. Рубінштейн казав, що він застрелив Л. Освалда з обурення, бо дуже любив Дж. Кенеді. А у своєму листі з в'язниці до приятеля він писав: "Мене дуже підло обдурено" (87).

КУБА

Кубінський патріот Фулженціо Батіста, перебравши 1952 року державну владу на Кубі, заборонив комуністичну партію, припинив торгівлю з СССР та з комуністичним Китаєм, і зірвав з ними дипломатичні зв'язки. ЗАС і Куба мали угоду взаємної допомоги. Отже, президент Ф. Батіста замовив у ЗАС зброї вартості один мільйон доля-

рів, і за ту зброю заплатив. Але міністерство Закордонних Справ ЗАС заборонило вивезти ту зброю на Кубу (88). Чому? - Бо Відділом справ Кубінського обшдру керував шостиколонник і комунолюб Вільям Беланд, а його зверхником був підміністер Ч.Бовлез також шостиколонник і соціяліст.

В.Беланд був тазмним комуністом. За часів 2-ої світової війни він жив на Кубі. Керівник Південно-Американського Відділу міністерства Закордонних Справ ЗАС Лавренс Доган (який сам був московським шпигуном) прийняв В.Беланда на службу в тому міністерстві. За 9 місяців служби В.Беланда підвищували чотири рази. Його післяли 1947 року до Бразілії на посаду в посольстві ЗАС. Посол Вільям Павлі повідомив уряд ЗАС про Беландові комуністичні погляди. Уряд підвищив В.Беланда на підконсула в Колумбії. У Колумбії він приятелював з Ф.Кастром, який керував комуністичними розрухами там. Цю комуністичну діяльність там Ф.Кастра бачили на власні очі не лише В.Беланд, але й його зверхник підміністер Рой Роботом, який був там в той час. Коли В.Беланда призначили на керівника підвідділу Карібо в міністерстві, то посол В.Павлі повідомив през. Д.Айзенгавера і міністра Закордонних Справ про те, що В.Беланд вже відкрито показав себе комуністом. Те повідомлення викинуло на смітник. Коли вже весь світ знав, що Ф.Кастро комуніст, то В.Беланда не лише не вигнали зі служби, але навпаки Мафія підвищила його на ще більш відповідальну посаду - перевіряти державну вірність урядовців. Самозрозуміло, що той тазмний комуніст обороняв таких, як він та інших шостиколонників в уряді ЗАС. Мафія підвищила також і Ч.Бовлеза, наставивши його на помічника президента (89).

Мафія привезла 1959 року Ф.Кастра до ЗАС, і зробила йому великий розголос (рекламу). Всі мафійні великі часописи та журнали заперечували, що Ф.Кастро комуніст; називали його кубінським Вашингтоном та Лінкольном. Таким показували його й телебачні мережі. Міністерство Закордонних Справ привітало його офіційно, як "великого демократа". Підміністер Р.Роботом улаштував урочисте прийняття його Редакторським Товариством.

Посол ЗАС до Куби Артур Гарднер кількокрратно попереджував уряд ЗАС, що Ф.Кастро запеклий комуніст. Мафія усунула його з посади. Його наступник Ф.Сміт також повідомляв уряд, що Ф.Кастро комуніст. Мафія і його усунула з посади.

Ніхто інший, як міністерство Закордонних Справ ЗАС озброїло кубінських комуністів під проводом Ф.Кастра, і вони скинули Ф.Батісту, а наставили Ф.Кастра. Сенатська Слідча Лава видала 1961 року велику (12-ти книгову) розвідку: "Комуністична загроза ЗАС з Півдня". У ній та Лава документально довела, що Ф.Кастро не міг захопити влади без великої допомоги йому міністерством Закордонних Справ ЗАС. Ця розвідка називає і прізвища тих урядовців, які допомагали Ф.Кастрові, як напр. В.Беланд, Ч.Бовлез, Р.Роботом та інші. Їх не лише не покарано, але навпаки нагороджено, як ми вже згадали.

По захопленні комуністами державної влади на Кубі, багато ти-

сяч кубінських патріотів утікло з Куби до ЗАС. На Кубі лишилися таємні товариства таких патріотів. Кубінські втікачі згуртувалися на Флориді, і готувалися висадитися на узбережжі Куби, і з таємними патріотами на Кубі піднести загальне повстання, щоб скинути комуністичний уряд.

Коли сенатор Дж.Кенеді кандитував на президента, то він сказав 15-X-1960 у Джанставні у своїй промові: "Уряд ЗАС мусить припинити своє неприхильне ставлення до кубінських патріотів. Не порушуючи міжнародних законів, ЗАС можуть і мусять визнати, що ті патріоти і втікачі висловлюють справжні бажання кубінської людности, і тому уряд ЗАС не сміє їм перешкоджати, не сміє зв'язувати їм руки". І коли він став президентом, то обіцяв кубінським патріотам-втікачам у Флориді допомогти їм зброєю скинути комуністичний уряд Ф.Кастра.

Щоб тому ПЕРЕШКОДИТИ міністерство Закордонних Справ ЗАС взяла ту допомогу у свої руки, хоч ця справа не належала до того міністерства. Воно сплянувало висадку (десанту) кубінських утікачів на узбережжя Куби. През. Дж.Кенеді затвердив той плян. Літаки стояли на поготові. І 400 кубінських утікачів висадилися на узбережжі Куби. Ф.Кастро вислав проти них плазовий (танковий) полк. Американські літаки могли дуже легко знищити весь той полк вшент. Але вони не прилетіли. В останню хвилину Мафія дуже натиснула на през. Дж.Кенеді, щоб він уневажнив свій наказ летунству підтримати висадку. Крім того, Мафія подбала, щоб висадники не мали чим боронитися. Вона дала їм таку зброю, що до неї не надавалися набой. Подбала й про те, щоб не вибухло повстання кубінців у Кубі. За пляном воно мало вибухнути одночасово в той самий день, коли буде висадка. Кубінські втікачі на Флориді мали своїх зв'язкових, які мали виїхати на Кубу один день перед висадкою, щоб повідомити про час висадки провідників таємних патріотичних товариств на Кубі. За два дні перед висадкою Мафія ув'язнила тих зв'язкових і вивезла невідомо куди. На другий день по поразці випустила, без жодних пояснень (90).

Мафія в уряді ЗАС більше, як рік заперечувала чутки, що Московщина буде на Кубі свої військові бази, ракетні викидні тощо. Коли стало вже неможливим заперечувати, бо й діти знали, то през. Дж.Кенеді запевнив парламент і сенат, що Московщина буде на Кубі лише оборонні споруди (91). Та, не всі повірили. Голова Союзу колишніх вояків ген. Ч.Бейкон, сенатори: К.Кітінг, Г.Кейпгарт, Б.Голдватер та інші гостро вимагали від уряду усунути московське військо і бази з Куби військовою силою. Дж.Кенеді назвав їх "безвідповідальними паліями війни" (92). Коли ж обурення американського народу росло, і наблизилися вибори президента та до парламенту і сенату, то, щоб виграти вибори през. Дж.Кенеді наказав морську облогу Куби. Лише у виборчій метушні люди не звернули уваги, що Дж.Кенеді забов'язався Н.Хрушову, що ані ЗАС, ані інші американські держави

90) "U.S. News and World Reports" 4-II-1963.

91) "Human Events" 15-IX-1962.

92) там-же.

не нападуть на Кубу, і не будуть намагатися змінити кубінський, комуністичний уряд (93). І справді, під тиском уряду ЗАС Великобританія відкликала свій дозвіл кубінським патріотам-утікачам висилати на Кубу своїх зв'язкових та повстанців з англійських островів Багама. А американська облога не стільки не допускала до Куби московських кораблів із зброєю, як не допускала кубінських патріотів з Південної Америки нападати на Кубу. Не можна не позаздрити Мафії.

Коли Н. Хрущов погодився забрати свої ракети з Куби, ширилися чутки, що Дж. Кенеді обіцяв йому забрати американські ракетні бази з Туреччини та Італії. Уряд ЗАС офіційно заперечив правдивість тих чуток, але пізніше (1963 року) проголосив, що забрав ті бази, бо вони застаріли і вже непридатні (94).

Як бачимо, уряд ЗАС дотримався своїх обіцянок, але уряд ССРСР і не думав дотримуватися. Він своїх баз не забрав з Куби, а поховав у печерах, щоб американські літаки не бачили. Та кубінський патріот Карлос Тод оприлюднив мапу Куби, де вказав на десятки схованих у печерах ракетних викидень. Уряд ЗАС заперечив їх існування. Сенатор К. Кітінг та інші оприлюднили документи, які доводили, що Москва не забрала своїх ракет, ані війська з Куби. Уряд заперечив правдивість тих документів. Але коли Сенатська Слідча лава вираховувала, що на Кубі є ще 17,500 московських вояків, уряд примушений був визнати правдивість тих документів. Отже, виглядає так, що у Вашингтоні сидить московський, а не американський уряд.

За урядовими ж відомостями 1952 року Куба мала: 500 протилетунських ракет, 144 ракетних викидачів, 24 ракетних баз, 60 наземних ракет, 100 ракетних літаків, 3.000 протилетунських гармат, 350 тяжких плазів (танків), 34 винищувачів підводних човнів, 17 вертолетів (гелікоптерів) (95).

На Кубі є 43 школи, які випускають річно 10.000 вишколених, комуністичних шпигунів, провідників заворушень, повстань, пропагандистів у Південній Америці (96).

*****

ПСИХОПОЛІТИКА.

Теперішню "холодну" війну видумали не Москвини у ХХ ст. але китайський стратег Сун-Тсу 2.500 років тому (97). Що ж то є ота 'холодна війна'? У двох словах - це боротьба за душу і розум людини, а насамперед провідної верстви народу. Щоб гармаш стріляв, або летун кидав бомбу - треба насамперед переконати його у потребі робити це. Колись можна було примусити вояка стріляти проти його бажання. Але тепер - з поширенням і поглибленням демократичних ідей та з поширенням освіти на весь нарід - примусити людей ро-

93) "New York Times" 6-X-1962.

94) "St. Louis Post-Dispatch" 26-III-1963.

95) "The Cross and the Flag" V-1963.

96) там-же I-1966.

97) М. Іванів. "Возное іскуство і завокванія татро-монголоф".

бити те, чого вони не бажають, може лише така жорстока деспотія, як московська в СРСР, та й то лише на якийсь час, бо за першої ж нагоди ті примушені не будуть виконувати. У недеспотичних же державах можна примусити іншим способом. А саме - обдуривши людей, полонивши їхню душу і розум, зробивши їх несвідомими виконавцями наказів ворога. Теперішньою мовою це називається 'пропаганда'. А українською мовою можна назвати це 'яничарством'. Історія Московщини подає тисячі фактів і документів, які доводять, що московську імперію, її культуру, господарку розбудували не Москвини, але помосковшені яничари: Українці і Німці (98). І всі перемоги Московщини за всі сторіччя, разом з ХХ, над усіма її ворогами Москвини завдячують тим способам, які тепер називаються 'холодною війною'. І велику світову горячу (збройну) війну виграють ті, хто ще перед нею виграють мирну холодну війну. Іншими словами - хто перетягне на свій бік ДУШУ і РОЗУМ провідної верстви (інтелігенції) ворожого народу. Виграє той, хто буде мати своїх шостиколонників і п'ятиколонників на керівних становищах ворожої держави.

Боротьбу за душу і розум людини Москвини назвали 'психополітикою'. Назва дуже влучна. У Московщині є окремі вищі (на університетському поземі) школи, які вишколюють 'психополітиків' зі студентів тих країн, які Московщина плянує загарбати. Приїхавши до своїх країн, ті молоді психологи всіма силами і засобами помалу захоплюють у свої руки катедри психології, психопатології в університетах, посади судових знавців психічних хвороб, психологічних дорадників у всіляких державних і громадських установах, керівників божевільень тощо. Самозрозуміло, вони нищать всіх і кожного ворога комунізму чи Московщини, проголошуючи їх божевільними і запроторюючи їх до божевільень, де вони гинуть "природною" смертю.

Світова Мафія скоро зрозуміла величезну політичну силу тої психополітики, і тепер застосовує її в Західньому світі, не менше, як Московщина та комуністи у Східньому.

Кілька немосквинів, які кінчили московські школи психополітики, приїхавши до своїх країн, згодом побачили і зрозуміли, що вони є лише знаряддям у руках Московщини чи Мафії, щоб захопити світову владу. Вони виявили тактику і стратегію тої психополітики. Дешо (далеко не все) ми наведемо ту задля прикладу. Напр.

Психополітика - це наука і мистецтво опанувати і тримати в послушку думку особи і громади, щоб оволодіти ворожі нам держави і народи способом психічного лікування.

Догми неблагавої особистості (індивідуалізму), особистої визначеності (детермінізму), особистої творчості, вільної волі і т.п. свавільні сили є ніщо інше, як хвороби, які приносять незадоволення, роз'єднання і упадок спільноти (колективу).

Щоб скорити особу нашої волі, треба насамперед знищити її волю, захитавши її моральні засади і погляди. Треба знищити її самопошану, переконавши її, що їй несила щось зробити. Пошану в родині можна знищити, знищивши святість шлюбу, полегшавши розпусту і роз-

води, виправдуючи чужоложство святістю любови. Пошану до громади можна знищити, захитавши в особі її довір'я до членів громади, а насамперед до громадських провідників. Але забороняється зменшувати пошану молоді до держави, щоб не захитати в ній пошану до комуністичної держави. Треба знищити у молоді пошану лише до капіталістичних державних діячів, підкреслюючи, що діячі комуністичної держави цілковито інакші, не до порівняння ліпші.

Обмова, очорнювання, брехня є найліпшою зброєю психополітика. Безпереривне, стале приниження всього національного, національних традицій, святошів, національних героїв і провідників, національної літератури і мистецтва тощо є обов'язком кожного комуніста, а психополітика насамперед. Та, найперше і найбільше, що психополітика має нищити, принижувати - це сама Людина, як особа, особовість (індивідуальність). Найперше і найбільше, бо ж майже неможливо скорити той нарід, провідна верства якого має розвинене почуття особистої гідності і національної гордості. Такий нарід неможливо завоквати відкритим нападом. Треба його завойовувати, хоч і довгими, проте певними способами психополітики: моральним, психічним розкладом, духовою гнилизною. Треба обернути духово вільну Людину в духово рабську двоногу худобину. Тих, винятково твердих осіб, що не піддаються нашemu психополітичному "лікуванню", треба таємно вигублювати. Найзручніше - божевільним "самогубством".

Психополітика мусить переконати суспільство, що кількість психічних захворювань щороку дуже збільшується (99). Отже, психіатр є рятівником суспільного здоров'я. Психополітики мусять переконати суспільство, що психічні хвороби можнавилікувати лише жорстокими способами: як електричний удар, фізичним биттям, упорсконням болючих наркотиків, муками та вбивствами тих, яких не можнавилікувати. Нема потреби переконувати ширший загаль (маси), але кінче треба переконати, накинути наші ідеї провідній верстві нації. А щоб мати у своїх руках слухняний загаль, то треба тримати його сталю напівголодним, підтримуючи водночас його надію на поліпшення, малюючи йому образи шасливого майбутнього. Тоді загаль ні про що не буде мріяти, крім їжи.

Всіляка мета породжує примус. Нема намагання без примусу. Без болю не може бути бажання уникнути болю. Без загрози кари не може бути здобутків, осягів. Без суворого, твердого нагляду, керівництва не можна осягнути жодної державної мети. Щоб втримати послух людей, державна влада мусить бути дуже жорстокою.

Психополітики мусять понадто докласти своїх зусиль перевиховати молодь, насамперед провідну (інтелігентську). Мусять навчити їх вірити, що людина - це лише двонога худобина, та ще й отарна. Мусять навчити молодь глузувати з ідеї якогось там духового життя людини, глузувати з якоїсь там особовості (індивідуальності). Мусять навчити молодь вірити, що вселюдське шастя на землі буде лише тоді, коли буде вселюдський матеріальний добробут. Мусять навчити молодь глузувати з якогось там "духового відродження". Роблячи

легкодоступними молоді всілякі наркотики та трунки, хвалючи молодь за її дикі вибрики, заохочуючи молодь до статевої розпусти, пиятики, психополітики можуть створити передумови загального безладу і революції.

Комуністичні психополітики в капіталістичних державах мусять поборювати всілякі спроби тамошніх патріотів боротися з моральним упадком молоді. ССРСР витрачає великі мільйони доларів, щоб поширити і поглибити серед молоді капіталістичних держав моральне згниття, статеvu розпусту, пиятику, наркотики, злочинство, непослук, безлад, безідейність, відразу до всього національного, щоб всім тим підготовити ґрунт комуністичній революції.

Коли психополітик зустрине серед молоді морально непохитного і шановного молоддю провідника, то конче мусить його знищити всіма психологічними засобами. Перше мусить зіпсувати його морально наркотиками, пияцтвом, розпустою і штовхнути на якийсь карний злочин. Коли той молодий провідник, макчи тверду влачу, не піддається, то психополітик мусить всіма способами зробити пекло в його житті, щоб призвести його до півбожевілья. А діставши його у свої руки, щоб, мовляв, вилікувати, мусить зробити його справді божевільним, чи довести до самогубства.

Психополітик, здобувши славу великого знавця психічних хвороб, може своїми порадами у капіталістичній державі знищити капіталістичний лад. Напр. Порадивши знищити послук (дисципліну) і нагляд над дітьми у школі і вдома, щоб, мовляв, тим виховати вільнодумну людину, може виховати безладних (анархічних) ворохобників, що не знають жодної відповідальности.

Хоч тепер вплив Церкви на людей дуже зменшився, проте він є досить великий і небезпечний комунізмові. Отже, психополітики мусять переконати суспільство і владу, що побожність спричиняє психічні хвороби. Люди мусять мати побожність за психічну хворобу, як напр. невроза, психоза чи беззентство, несповнарозум.

Психополітики мусять закласти в країні і таємно ними керувати 'Клуби Психічного Здоров'я'. На членів до них запрошувати поважних, впливових, високопоставлених осіб. Ці клуби мусять вимагати від уряду закладати й утримувати більше психічних лічнищ (божевільень), керівниками яких мусять бути психополітики. Психополітики мусять дуже пильнувати, щоб до тих клубів не приймали справжніх (не психополітичних) психологів, священників, бо вони можуть відкрити брехню і шахрайство психополітиків, а також і справжню мету комуністичної психополітики. Вживаючи високонаукове назовництво (термінологію), психополітики мусять переконати членство тих клубів, що ті психологи не є досить вишколені, а священники таки невігласи в психології. Коли ж утвориться такий клуб сам, без нашого психополітика, то треба керівництво і вплив у ньому захопити у психополітичні руки. Коли ж це неможливо, то треба знеславити такий клуб, як згурт небезпечних суспільству невігласів.

Теперішні закони капіталістичних держав охороняють психічно хворих від зловживання родичів чи влади. Через 'Клуби Психічного Здоров'я' психополітики мусять натиснути на уряд, щоб він уневажнив такі закони. Психополітики також мусять подбати, щоб капіта-

лістичні уряди видали закони, які забороняють випускати психічно хворих з божеволень, хоч би лікарі й визнали їх здоровими.

Божевільні та інші заклади лікування психічних хвороб, що їх заклали і провадять Церкви та набоженські добродійні товариства, треба за всяку ціну і не цураючись жодних способів, перебрати в руки наших психополітиків. Такі є напр. 'Акуцунтюри' в Китаї, 'Християнські Науковці та Діагнетики' в ЗАС, католицькі заклади в Італії та в Іспанії, товариства психологів в Англії тощо. Вони бо мають багато випадків, коли насправді вилікували психічно хворих. А комуністичні ж психополітики не лікують, але вигублюють, і то не лише хворих, але й здорових. Отже, порівняння може викликати підозру, слідство і призвести до поразки нашої психополітики.

Психополітичні способи вигублювати ворогів комунізму, як напр. електричний струм, наркотики, упорски, що роблять людину божевільною, операція мозку тощо, треба злищковувати (замасковувати) науковим назовництвом, що його люди не розуміють. Операція мозку мусить стати щоденним явищем, а не винятком, як тепер.

Психополітики мусять дуже пильнувати, щоб не відкрилася їхня таємниця, ніби жорстокість психологічного "лікування" вилікує хворих. Справжні психологи, психіатри (не психополітики) можуть відкрити очі суспільству на наслідки психополітичної діяльності. Тим то таких психологів треба нешадно нищити, не перебираючи в засобах.

Наколи хтось спробує зірвати з психополітиків личину психіатра, то найліпше проголосити таку особу психічно хворою й невігласом у психології. За першої ж нагоди таку особу треба запроторити до божевільні, і там убити її "самогубством". Якщо справа опиниться в суді, то треба широко вживати докладно не означене і судові незрозуміле наукове назовництво, як напр. схізопренія, параноя тощо. Треба зробити в суді враження, що психічні хвороби та їх лікування так дуже ускладнені, що їх може зрозуміти лише вчений психолог і ніхто інший. У суді треба дуже перебільшувати небезпеку суспільству від психічних хвороб, і доводити велику користь суспільству від психіатрів. Має виробитися у суспільстві погляд, що то лише божевільні нападають на психіатра.

Не дозволяється друкувати нічого про нашу (комуністичну) психополітику. Всі наукові праці про лікування психічних хвороб треба не допускати до друку. Треба перешкоджати, щоб часописи, журнали писали про справжнє вилікування психічних хвороб. Всіляку спробу дослідити: чи психополітики не дурять суспільство, треба в зародку нищити всіма способами. Треба бути готвими до таких спроб. Задля того треба мати якомога більший архів документів про наше психополітичне нібито вилікування. Ті документи треба так оформити, науково і правно, щоб вони навіть у суді видавалися за справжні факти.

У капіталістичних державах божевільний не має жодних прав. Не має права мати якусь власність; не має права свідчити в судах. Отже, психополітики мусять подбати, щоб суспільство й уряд мали напади на комунізм за божевілля. Так само треба переконати суспільство й уряд, що той, хто виступає проти діяльності психополітиків, є психічно хворий, і тому його треба лікувати в божевільні. А людина,

що ніяк не може зрозуміти користей їй від комунізму, - це ж на-
правду бевздь, несповна розуму, отже, його треба лікувати, як боже-
вільного.

Якщо комуністична пропаганда ніяк не переконув вперту особу,
то їй можна скорити через близьких їй людей. Не конечно робити та-
кого впертого комуністом (часто це й неможливо), Вживаючи відпо-
відні наркотики, можна призвести його жінку чи дітей до півбожевіль-
ля, і забрати їх до божевільні на лікування. Психополітик може
електричним струмом, наркотиками, операцією мозку скорити їх своїй
волі. Це може призвести до їхнього "самогубства". В такий спосіб за-
хитається психічне здоров'я впертої особи (IOO).

Московські і мафійні психополітики в Північній Америці вже
здобули дуже великі впливи. У ЗАС вже існує всекраєве велике 'То-
вариство Розумового Здоров'я'. Переважаюча більшість членів не є
ані п'яти, ані шостиколонники. До нього належать багато високопос-
тавлених, поважних осіб. Це товариство проголосило, що неможливо
здійснити засад розумового uzдоровлення, без засвоєння суспільст-
вом ідеї світянства (космополітизму) (IOI).

Психополітики є вже й в урядах. Підміністер Здоров'я Канади
(він же голова 'Установи Здоров'я ОД') Др. Б. Чішолм пише таке:
"Відповідальність за здійснення потрібних змін у людській пове-
дінні падає на науковців, психологів, психіатрів, громадознавців
(соціологів), господарників (економістів) і політиків. Ми безкри-
тично проковтнули всілякі отруйні "правди", що ними годували нас
наші батьки, учителі, попи, школа, церква, книжки, журнали, часописи по-
літики та інші, зацікавлені в людській поведінці, люди та установи.
Нас учили: "Ти пізнаєш Бога, пізнавши, що є добро, а що зло". Це те
"добро і зло", якими можна і треба тримати дітей у послузі; якими
можна і треба не допустити до вільного думання; якими можна і тре-
ба накинути людям родинну, національну вірність і мораль; якими
можна і треба засліпити дітей, щоб вони не бачили свої розумові
здібності думати".

... "Збочене, уведене в оману самовладною догмою, зв'язане сек-
танською вірою, роздерте шаленою ерессю, заворожене настирливою
схизмою, задурманене захопленням, заплутане суперечними "правдами",
скалічене видуманими "таємницями", пригноблене вагою "гріха" і
страхом зродженим його власною уявою - нещасне людство позбавлене
цими "страхіттями" своєї єдиної оборони і своєї єдиної основи бо-
ротися, своєї здібності думати і своєї природньої здатности задо-
вольняти свої природні потреби - бореться проти цих примарних, на-
кинутих на самих себе тягарів. Наслідки, неуникні наслідки є розо-
чарування, розбиття надій, нервозність, нездатність насолоджуватися
життям, нездатність ясно думати, нездатність зробити світ вартий
шасливого життя" (IO2).

Такими взнеслими (і порожніми) словами-личинами мафійні шос-

IOO) L. Alesen. "Mental Robots".

IOI) "The Cross and the Flag".

IO2) L. Alesen. Ib.

тиколонники-психополітики закривають свою справжню мету - зробити з вільної Людини, що має ДУШУ, безвільного, бездумного, бездушного, механічного виконавця наказів світового мафійного надуряду.

Уряд ЗАС вже проектує побудувати в Алясці смертельні табори та божевільні. Конгресмент вже ухвалив закон про лікування розумових хвороб (IO3). Патріотичне товариство 'Лава Американського Прапору' проголосило: "Пригадаймо, що закони ЗАС не дозволяють посадити когось до божевільні, не довівши судово його божевільності. Під тямкою 'божевільний' цілковито ясно розуміється людину, яка своїми чинами чи словами виявляє свою нездатність співжити серед людей, отже небезпечна і своєму життю і життю інших людей. У новому ж законі слово 'божевільний' замінено на 'розумово хворий', і пояснено, що 'розумово хворий' є той, хто має якусь психічну чи іншу хворобу, яка ушкоджує його розум, а також і той, хто взагалі беззень, прищлепа, несповна розуму".

Це нове визначення тямки 'божевільний' викликає велику тривогу у тих, хто знає напрям думання теперішніх психологів, психіатрів. Наприклад вони мають побожність за ознаку (симптом) півбожевілья. Напр. у Лос-Анджелос патріоти подали до ОД писемний протест проти пропаганди безбожництва та глузу з патріотизму, що її провадить у школах ЗАС література видана УОНК (UNESCO). Всі мафійні часописи назвали тих патріотів 'божевільними сновидами'. Шкільні книжки, що їх видало УОНК вчать учнів, що ті їхні батьки, які вірять у Бога є несповна розуму, а ті батьки, які протестують проти шлюбу білих з муринами, є скаженими загорільцями (фанатиками), отже розумово хворі, за визначенням нового закону (IO4).

Суддя Найвишого Суду ЗАС Дж. Кал у своїй промові казав I-V-1956: "Точка IO4-та закону про розумове уздоровлення фактично заперечує демократичні закони ЗАС, отже є неконституційна. Ця точка переписано - буква у букву - з законів деспотичних держав. Ця точка дає право урядовцеві запроторити людину до божевільні на перевірку її розуму, хоч той урядовець лише підозріває (а не знає), що та людина божевільна. Ця точка фактично уневажнює ті точки Конституції ЗАС, які забезпечують громадянам особисті права та вільності. Таке заперечення особистих прав громадянина властиве лише деспотичним державам". Ця IO4-та точка: 1) Дозволяє ув'язнювати людей без слідства, 2) Не вимагає докладно висловленого, заприсяженого обвинувачення, що обосновує ув'язнення. 3) Дозволяє ув'язнювати без судового дозволу. 4) Не дозволяє родинному лікареві оглянути, дослідити стан розумового здоров'я ув'язненого. 5) Не вимагає жодного лікарського дослідження ув'язненого перед ув'язненням. 6) Не дозволяє судити ув'язненого (IO5). Отже, те, чого вимагали мафійні психополітики.

Мафійні психополітики вже використовують цей закон. Напр. губернатор стейту Огайо казав сенатській Слідчій Лаві, що він сам

IO3) Alaska Mental Health Act.

IO4) L. Alesen. Ib.

IO5) "The Cross and the Flag" VI-1962.

дослідив, що в його стейті тримають у божевільнях без жодного суду понад 4.500 НЕбожевільних людей (106).

Найяскравішим прикладом цього є справа генерала Е.Вокера.

У війську ЗАС, що стояло в переможеній Німеччині, провадилася політична освіта під назвою 'Про-Блк' (За Блакить). Вона провадилася під кличем і за засадою "Бог і Батьківщина", с.т. зміцнювала побожність і патріотизм вояків. Керівником і душею тої освіти був ген.Едвін Вокер. Він заборонив поширювати у підлеглому йому війську комуністичну і шостиколонну літературу та пропаганду. Новий президент Дж.Кенеді наказав ЗІ-У-1961 припинити ту 'Про-Блю' освіту. Вояки 24-ої американської дивізії в Німеччині написали листа членові парламенту Д.Елфордві, в якому пишуть: "День ЗІ-У-1961 буде записаний у московському календарі, як день московської великої перемоги" (107). Військове міністерство офіційно в наказі проголосило ген.Е.Вокерові догану (108). Е.Вокер покинув військо, без пенсії. Сенатор С.Тормонд гостро запротестував в Сенаті проти заборони тої освіти 'Про-Блю' і проти покарання Е.Вокера. Його підтримали сенатори: К.Мундт, С.Бріджес, К.Кіртис, Б.Голдватер, Д.Мілер, Д.Тавер. На цю тему сенатор С.Тормонд промовляв кілька разів у Сенаті, і хоч там було тоді повно прихвних журналістів, у часописах ЗАС не було ані одного слова з його промов на цю тему. Лише маленький Нью-Йоркський часопис "Дзі Брукін Таблет" подав частину цих промов С.Тормонда.

Повернувшись до ЗАС, ген.Е.Вокер розпочав розкривати мафійників в уряді ЗАС та їхню зраду. Перше Мафія пробувала таємно вбити його, але куля пролетіла два сантиметра від його голови. Не вбила. Слідство про це Мафія не дозволила провадити. Тоді на наказ з Вашингтону І-Х-1962 варта стейту Місісіпі таємно ув'язнила Е.Вокера, без жодного пояснення, слідства чи суду. Щоб не дати генералові жодної можливості боронитися, виправдатися, щоб це незаконне схоплення лишилося таємницею, Мафія не дозволила йому нікого бачити, нікому не писати, ані телефонувати. На щастя, генералові товаришив його приятель. Він зателефонував генераловому братові. За законами ЗАС кожний ув'язнений має право просити звинуватця (прокурора) випустити його з в'язниці під грошеву за поруку, що не втече. Тож генералів брат таку за поруку заклав. Щоб не випустити генерала зі своїх рук, Мафія вимагала надзвичайно великої за поруки 100.000 го-тівкою чи 200.000 майном. Це десятикратно більше, як звичайно. Генералів брат знайшов стільки грошей за поруки, але місцеві урядовці - на наказ із Вашингтону - всілякими шахрайствами відтягали оформлення тої за поруки. За законом ЗАС не можна випускати на за поруку розумово хворого. Тож найвищий урядовий лікар у Вашингтоні Др. Ч.Сміт (109) прислав телеграму до звинувача стейту Місісіпі,

---

106) "Reader's Digest" II-1962.

107) "Congressional Records" 8-VI-1961.

108) Військовим міністром був Роберт Мек-Намара, а підміністром жид Адам Ярмолінській. Обидва - шостиколонники.

109) Жид. Справжнє прізвище - Кантор.

яка визнає Е.Вакера розумово хворим. Той Др. Ч. Сміт ніколи не бачив ген. Е. Вакера, ніколи не досліджував стану його розуму. Отже, з Вашингтону прийшов телеграфічний наказ негайно перевести Е. Вакера літаком до божевільні у стейті Місурі. Та, цей намір Мафії вбити Е. Вакера не повівся, бо генералів брат повідомив про ув'язнення в божевільні здорового брата місцеву немафійну радієву мережу, яка проголосила все на радіо. Судовий лікар розумових хвороб (не психополітик) визнав Е. Вакера цілковито здоровим розумово, і суд звільнив генерала. Але про це ані великі часописи, ані великі радієві мережі не повідомляли, бо ж вони - в мафійних руках.

Коли міністер Оборони ЗАС Джем Форестал не захотів 1949 року виконувати накази Мафії, вона запроторила його до божевільні і там убила.

Колишній московський шпигун і комуніст В. Чемберс, покинувши комуністів, видав владі всю шпигунську мережу на чолі з правою рукою през. Ф. Рузвельта А. Гісом. Мафія запроторила його до божевільні.

Урядовець радія "Вільна Європа" Д. Бартоломі відкрив московських шпигунів у тому радіо. Мафія запроторила його до божевільні.

Колишня комуністка Е. Бентлі оприлюднила список комуністів, шпигунів в уряді ЗАС. Її запроторили до божевільні.

Високу урядничку, яка знала мафійні таємниці, Марію Джонс посадили до божевільні.

Посадили до божевільні патріотів, які поборювали Мафію: Езра Паунда, Луїсіла Мілера і не знати скільки ще соток, чи може тисяч, здорових людей, чинних (активних) ворогів комунізму, Московщини, Мафії.

VI

МАФІЯ В УРЯДІ ЗАС.

мафійні шостиколонники (фабіянці) були в ЗАС ще перед війною ІуІч-20 років, але їх не було тоді в уряді ЗАС. По тій же війні вони почали помалу пролазити і до уряду. А вже през. Ф. Рузвельт відкрив Мафії широко двері до уряду ЗАС. Тож варто познайомитися, бо-дай побіжно з Ф. Рузвельтом.

Написано вже сотки поважних праць про през. Ф. Рузвельта та його політику. Його противники шукають причин та спонук його політики, розуміючи, що власне вона призвела до теперішнього - катастрофального світові - політичного стану. Його звелічники намагаються виправдати його, намагаються вибілити, ганебну на його імені, пляму зрадника ЗАС, перекладаючи провину на інших людей, на обставини, ховаючи джерельні документи, викривляючи минулу дійсність. Та, ніхто не може знищити всім відомих, історичних фактів, dokonаних Ф. Рузвельтом. Їхні наслідки бачить тепер і школяр. Але багато Українців, разом з політиками, не знають багатьох фактів з політичного життя 1933-45 років. А знати мусимо, бо наші омани - як полуда на очах - закриють від нашого політичного зору ті сили (переважно залічкovanі), які власне творять історію. Президент ЗАС є велика сила, тож мусимо подивитися на Франкліна Рузвельта, а поготів ще й тому, що його політика коштувала (і ще коштує) Україну гори українських мерців (трупів), молодих, старих, дітей, жінок, море українських мук, трагедій, річки сирітських сліз, коротко - пекла, що називається СССР.

Ф. Рузвельт був розумною людиною. Обдурити його не було легко. Він мав вроджене честолюбство, жадобу влади; був неблагано жорстоким, не вважав на моральні засади (1). Був здібним учнем М. Макіавелі. Знав таємницю: як здобувати прихильність людей, і в цьому був дуже здібним актором. Своїх Американців - їхні сильні і слабкі боки - знав досконало, і знав: як їх використовувати у своїй домашній політиці. Не цурався жодних способів, щоб перемогти у виборах, і його політичні тоді крутіства ставали цинічним нахабством (2).

Чи Ф. Рузвельт був комунолюбом? - Ні. Щоправда, він був радикалом, але водночас був й американським патріотом. Вся його особиста трагедія (а з нею і трагедія американського народу) була в тому, що він попав у повний полон мафійних шостиколонників. Вони - знаючи його вдачу - дуже спритно керували ним, і його руками здійсню-

1) G. Crocker. "Roosevelt's Road to Russia".

2) там-же

зали свою мафійну політику 1933-45 років. До речі. Впадає в очі той факт, що серед тих мафійників є дуже багато людей, які (чи їхні батьки) народилися в Європі, а між ними непропорційно багато Жидів з України. Це кинулося в очі американцеві В. Кіплінджерові, що писав: "Підозріло багато було 1942 року Жидів у тих відділах уряду, які керували грошима, судівництвом, закордонною політикою, робітничими справами. Причиною було те, що Ф. Рузвельт наказав приймати на урядовців більше Жидів" (3). До цього треба ще додати, що більшість з них змінювали свої жидівські імена і прізвища на англійські.

Війна вимагає розв'язувати - навіть і великі - справи дуже швидко. Військові бої не чекають на парламентарські промови. Тим то війна викликає потребу зосередити державну владу в руках якогось якомога меншого гурта відповідних людей. І найдемократичніший парламент передає - на час війни - багато своєї влади урядові та послаблює взагалі свій нагляд над урядовою діяльністю.

Ф. Рузвельт мав вроджену жаду до влади, але її загнуждував демократичний лад та Конституція ЗАС. Обставини другої світової війни висунули президента ЗАС на провідника майже всього світу. Цей факт ще більше ослабив парламентський нагляд (контроль) над президентом Ф. Рузвельтом. "Влада псує людину; необмежена влада псує безмежно" сказав давно вже лорд Актон. Це власне і сталося з Ф. Рузвельтом. Велич світової війни, що в ній Ф. Рузвельт - як президент ЗАС - мусив бути провідником світового розміру, неминуче і поволі збільшило Рузвельтову вроджену жаду до влади і честолюбство на безмежне зарозумільство (мегаломанію). З розвитком величезних світових подій, він ставав шораз більшим шаленим (маніяком); мав про свою місію повести людство до 'царства Божого на землі'. А маючи неблагану вдачу, не хотів (і не міг) чути критичних голосів чи порад, які не збігалися з його поглядами. Він почав уявляти себе, як Великого Архітекта нового, прекрасного світу (4). Він - як і кожний шалений - вірив у непомильність свого прочуття (інтуїції) цілковито так, як і другий шалений - А. Гітлер.

Людей у такому психічному стані, можна легко полонити майстерно вдаванням захопленням їхньої "геніальністю", добре вирахованим славослов'ям, непомітним підлабузництвом. І справді, в найближчому оточенні кожного диктатора ми бачимо саме таких людей. Г. Гопкінс був неперевершеним майстром задля такої ролі, Тим то Мафія підсунула Ф. Рузвельтові власне Г. Гопкінса. А він мав таку саму вдачу що й Ф. Рузвельт. Ці дві людини були духові близнюки, і толу розуміли один одного без слів. Вони стали нерозлучними. А Мафія знала: як і чим на їх двох впливати, с. т. керувати їхньою діяльністю. Задля певности Мафія додала до найближчого оточення Ф. Рузвельта ще своїх певних мафійників: Алджера Гіса, Гарі Декстер Гвайта, Фелікса Франкфуртера, Самуїла Розенмена, Луї Брандеса, Овна Латімора (5) та інших, згаданих в попередніх розділах, фактичних керівни-

3) W. H. Kiplinger. "Washington Is Like That".

4) G. Crocker. Ib.

5) Чотири жиди і два нежиди.

ків політики ЗАС. Самозрозуміло, ті мафійці не допускали і на кілометр до Ф. Рузвельта мафійних ворогів чи противників. Так президент наймогутнішої держави у світі опинився у повному полоні Мафії. І найтрагічніше в цьому було те, що сам Ф. Рузвельт знав це. Він казав своєму синові Еліоту: "Багато разів високі урядовці ковали від мене важливі державні документи, хоч вони були адресовані мені" (6). Навіть шостиколонник Валтер Липмен писав: "През. Ф. Рузвельт не є провідником тих сил, що стоять за ним. Навпаки, ті сили керують ним" (7).

Американський історик пише: "Щодо Московщини Ф. Рузвельт був у стані запоморченої омани (галюцинації). Всі спонуки (мотиви) Сталінових потягнень Ф. Рузвельт мав за чисті, як дівоча незайманність шляхетні і чесні" (8). Переконалим прикладом цього є його ставлення до Катинської трагедії.

У Квітні 1943 року німецьке військо було знайшло в Україні (під містечком Катинь) гуртові могили 15.000 польських старшин. Лава лікарів з нейтральних держав, дослідивши ті могили, ствердила, що тих старшин забито два роки тому, с. т. коли німецьке військо було ще кількясот кілометрів на захід від Катиня. Польський уряд, що втік був до Лондону, звернувся до Міжнародного Червоного Хреста з проською також дослідити ті могили, а звіт лави нейтральних лікарів розіслав усім урядам, в тому числі й урядові ЗАС. Коли урядовці Дж. Картер та Г. Йорл принесли Ф. Рузвельтові той звіт разом з фотографіями катинських жертв, то він не хотів на них і дивитися, і дурозелостився на тих урядовців. Г. Йорла навіть покарав (9). Ф. Рузвельт негайно натиснув на голову Великобританського уряду В. Чорчіля, а той післав 23-IV-1943 телеграму Іс. Сталінові: "цілком певно буду противитися будь-якому дослідженню". Польському ж урядові у Лондоні (він був там на англійському утриманні) фактично наказав мовчати (10). А през. Ф. Рузвельт казав американським Полякам: "Польщі не сила перемогти ССРСР, а Англія та ЗАС не будуть псувати свої стосунки з Московщиною заради Польщі. Отже, Поляки мусять знайти якусь угоду з Москвинами" (II).

Парляментська Лава ЗАС дослідила 1951 року Катинську трагедію, і виготовила звіт на 2.363 сторінках, разом з документами. Та Лава радила урядові ЗАС внести цю справу на розгляд ОД. Уряд заховав той звіт в архіві.

Ф. Рузвельт писав В. Чорчілеві: "Я знаю, що Ви не маєте нічого проти моєї шорсткої мови. Отже, кажу Вам шире: я думаю, що я особисто можу тримати Іс. Сталіна у своїх руках ліпше, ніж мого міністер-

---

6) Elliot Roosevelt. "As He Saw It".

7) W. Lippman in "New York Herald Tribune" VI-1932.

8) R. Grenfelt. "Unconditional Hatred".

9) Testimony of J. Carter and H. Earle. The House Committee 13-XI-1952.

10) S. Mackiewicz. "The Katyn Woods Murders", F. J. Veale. "Advance to Barbarism".

II) S. Mikolajczyk. "The Rape of Poland".

ство Закордонних Справ. Іс.Сталін ненавидить упертість Ваших дипломатів.Я подобаюся йому значно більше.Сподіваюся,що й надалі буду подобатися" (12). Якби ні! Та ж кожний урядовець ЗАС, який вислав зброю та військовий виряд до Європи,знає,що найперше і найбільше висилалося до ССРСР, а своєму війську - рештки. ЗАС вислали до ССРСР всього того: на більше,як одинадцять мільярдів доларів.

Ще перед своєю першою зустріччю зі Іс.Сталіним, Ф.Рузвельт писав послові ЗАС у Москві В.Болітові: "Я відчуваю, що Іс.Сталін нічого іншого не хоче,крім безпеки його країни. Я думаю,що якщо я дам йому все,що я лише можу,і не вимагатиму від нього взамін нічого,то "ноблес обліж" (13),і він не пробуватиме захоплювати щось мечем,а працюватиме задля світового миру і демократії" (14).

Отже,голова великої держави,веде свою міжнародню (ба,світову) політику,основуючись не на історичних фактах,не на знанні тих сил,що ті факти творили і творять, не на порадах знавців: істориків,господарників,звідунів тощо, отже не на знанні, але лише на прочутті (інтуїції),на "відчував",с.т.на 'видається'.Що це є?

Не визнаючи у політиці жодних моральних засад,Ф.Рузвельт не цурався і комуністичної допомоги у виборах. Голова парламентської Слідчої Мави Протиамериканської Діяльності Мартін Дайз провадив слідства комуністичної діяльності, виголошував протикомуністичні промови,писав протикомуністичні статті.Отже,виконував свій урядовий обов'язок.Ф.Рузвельт кілька разів просив його припинити напади на комуністів,натякаючи на нагороду за це. Цю каригідну вимогу пояснював М.Дайзеві:"Я потребує їхні голоси в наступних виборах".Коли Служба Безпеки викрала з головної канцелярії КМ ЗАС її список членів КМ,то між ними було понад 2.500 комуністів,які служили в уряді ЗАС.М.Дайз пішов з тим списком до Ф.Рузвельта і показав його йому. Розлючений Рузвельт закричав на нього: "Що? мої найліпші приятелі - московські шпигуни? Геть з покою! (15).

Щізнніше виявилось,що Ф.Рузвельт грав таємний (через акторку А.Адамс) сталий зв'язок з провідником КМ ЗАС Йорлом Бравдером аж до своєї смерті. Він посилав Й.Бравдерові навіть деякі державні документи (16).Сам Й.Бравдер пишався,що він подавав Ф.Рузвельтові свої погляди на світові події,і Ф.Рузвельт високо їх цинив (17).

Після приходу до влади А.Гітлера,до ЗАС приїздило дуже багато німецьких жидів,комуністів,соціалістів.Переважно це були високо освічені люди з політичним та іншим досвідом. Уряд ЗАС потребував знавців європейських справ і тому радо приймав тих утікачів на державну службу,хоч закони ЗАС не дозволяють приймати негромадян ЗАС.Приймав,навіть без перевірки їхнього життєпису і поглядів, Підміністер Закордонних Справ Б.Лонг офіційно запротестував проти

---

12) W.Churchill."The Hinge of Fate"

13) с.т.шляхетність забов'язує.Французька приповідка.

14) W.C.Bullitt in "Life" 30-VIII-1948.

15) Congressional Records 22-IX-1950.

16) Proceeding of Internal Security Subcommittee 26-II-1957.

17) His interview 26-II-1957 to the Internat.New^sService.

цього. Ф.Рузвельт звільнив його з посади (ІБ).

Ф.Рузвельт непохитно вірив у свою геніяльність і своє прочуття (інтуїцію). Історія знає другого такого, зарозумілого шаленця (маніяка), що називався Адольф Гітлер. Та, між ними є різниця. Коли А.Гітлер побачив до чого призвело його прочуття, то він мав мужність покінчити своє життя самогубством. А тим він створив німецький національний переказ (легенду). Німці тепер про нього мовчать, але прийде час, коли скажуть свою думку. Та, ще й яку!

Ф.Рузвельт не був аж таким дурним, щоб не побачити перед своєю смертю: куди завела його "прочуття". Він також міг би створити американський національний переказ, і то такий величний, що тепер ставили би йому пам'ятники не лише Американці. Задля простоти викладу вдамося тут до ніби видумки, мрії. Нібито тому, що тепер життя подає нам такі факти, що їх найсильніша мрія не могла би вимріяти. Отже, уявім собі, що Ф.Рузвельт лишив по своїй смерті такий заповіт.

"Мій любий Народе! Випракчи, хочу облегшити своє сумління, щоб Бог та історії зменшили тобі кару за мій великий гріх. Гріх цей - те, що я вів тебе катастрофально згубним шляхом до твого власного самознищення. Цей жах я усвідомив собі шойно перед своєю смертю і поспішаю тебе рятувати. Народе! Мусиш негаючись, не марнучки дорогої хвилини звернути на шлях цілковито противний за мій, ще не запізно врятуватися. Знишив ти одну загрозу своєму вільному життю - німецьку деспотію, тепер зниши другу, ще гіршу - московську. І поспішай. Зробити це - маєш сили подостатком. Не зробиш - проклянуть своїх батьків поневолені Московщиною ваші діти, внуки і правнуки. Амінь".

Не лише американське поспільство, але й інтелігенція дуже вірила Ф.Рузвельтові. Чи такий несамовитий грі-блискавка з ясного неба не просвітив би їхні розуми, задурманені мафією пропагандою? Американці мали провідників (переважно у війську), які не лише могли виконати такий заповіт, але й хотіли щось таке зробити. Вони добре зрозуміли б: що означає Рузвельтове 'знишити' в намацальній (конкретній) військовій і політичній мові. І вони знали: як це зробити. Тоді військова могутність ЗАС була найсильніша за всі у світі, а московська навпаки - найслабша. До того ж війна знишила в СССР гіпнозу "непереможности" 'саветської' влади, а в Україні ще існував осередок величезної, ще не виявленої (потенціальної) протимосковської сили - ОУН з її героїчною УПА. Цілковито певно, що Мафії не стало би сили заглушити такий громовий заповіт Ф.Рузвельта.

мара (фантазія)? - Така сама, як мара бідного, самотного московського втікача В.Леніна, який десь там у Женеві мріяв знишити капіталістичний лад у всьому світі руками самих же капіталістів. Чи ж не маємо тепер американських капіталістів, англійських архієпископів, навіть президентів, суддів Найвишого Суду, сенаторів ЗАС, які своїми руками вишарпують капіталістичний лад і запроваджують со-

ідейні?

Чому Ф.Рузвельт не зробив щось подібного, як ця наша видумка?

Чому наступні президенти: Г.Труман, Д.Айзенгавер, Дж.Кенеді, Л.Джонсон, Р.Ніксон не завернули з Рузвельтового шляху, а сліпо ведуть ним свій нарід до загибуні у світовій атомовій війні, що надходить? Чому ті американські генерали, які розуміли згубність шляху, якими ідуть ЗАС по 1914 році досі, як напр. Д.Мек-Артур та йому подібні, нічого не зробили (крім порожніх слів) щоб ЗАС завернули з того згубного шляху? А що вони бачили згубність того шляху, свідчать книжки, що їх вони написали. Та, в тих їхніх книжках не знайдете відповіді на запит: Чому вони нічого не зробили, щоб ЗАС завернули з того згубного шляху? А ми, Українці МУСИМО знайти відповідь, бо ж є і будуть ті сили, які ведуть і будуть вести ЗАС, на чолі з президентами і міністрами, тим згубним не лише ЗАС, але й Україні, шляхом.

ЗРАДА.

Двадцятье сторіччя можна назвати сторіччям зради, бо в жодному іншому сторіччі зрада не була так поширена і так поглиблена, як саме у ХХ ст. В інших сторіччях були всілякі королі, президенти, але не було королів-зрадників, президентів-зрадників, як це є в ХХ ст. - гірше! - Раніше зрадників влада карала, а суспільство гдилося на них. Тепер влада нагороджує зрадників, а суспільство шанує їх. - Це зрадництва, то "передавая, ведушая" Московщина завжди випереджала і тепер випереджує всі інші народи у світі. З усього світу в єдиному СРСР зрада узаконена, й офіційно проголошена ЧЕСНОЮ.

Факти всілякої зради: державної, національної, політичної та іншої тепер треба рахувати мільйонами, і вони такі різноманітні, що годі розповісти про них у якійсь логічно пов'язаній формі. Тим то ми подаємо тут лише непов'язаний перелік кількадесятьох, задля прикладу лише. Почнемо з президентів й уряду САС. Напр.

Дж.Кенеді, коли він був ще сенатором, ганив 1949 року політику Рузвельта і Г.Трумана, називаючи її зрадою ЗАС. Тоді сенатор Дж.Кенеді казав: "що наше військо здобуло дорогою ціною крові, то наш президент і його дипломати віддали задурно ворогам ЗАС!". Тоді він доводив, що Китай комуністи не завоювали, але одержали як подарунок від уряду ЗАС. А власне те саме закидали американські патріоти президентові Дж.Кенеді. І мали до того підс в більше, як треба. Напр. зрада през. Дж.Кенеді кубінських патріотів у їхній висодці на Кубі, або знищення військом Од і коштом ЗАС самостійності проти-комуністичної Катанги (19), або подарунок комуністичній Югославії всілякого військового виряду, літаків і зброї на мільярди доларів вартости; або вимагав від протикомуністичного, національного уряду Ягосу прийняти до свого складу кількох комуністів на міністерські посади. Коли той уряд відмовився, то Дж.Кенеді заперестав видавати йому допомогу; обіцяв Н.Хрушову забрати американські ракетні бази з Туреччини та Італії, якщо СРСР забере свої з Куби. ЗАС забрали

---

19) Це коштувало ЗАС 500.000 доларів.

але Московщина не забрала, лише сховала в печерах.

През. Дж. Кенеді казав президентові Ізраїлю: "Мене обрали на президента Нью-Йоркські жиди. Отже, я хочу віддячити жидам" (20).

През. Д. Айтзенгавер був служнякою лялькою Мафії (21).

През. Г. Труман звільнив з посади генерала Д. Мак-Артура за те, що генерал розбивав комуністичне, північно-корейське військо. През. Г. Труман наказав всім американським установам в Європі в ніякому разі не допомагати протикомуністичним таємним силам, а понадто українським, бо всі Українці - мовляв - жидоненависники (антисеміти) (22). Г. Труман був масоном найвишого ступня.

Президент ЗАС не має права починати війни без дозволу Парляменту і Сенату. През. Г. Труман почав корейську війну, не питаючи їх. Шогірше! - Почав не з метою виграти, але навпаки з метою програсти. Парлямент та Сенат (Конгрес) мають право віддати президента під суд, якщо він порушує закони ЗАС. Г. Трумана на суд не потягнули (23).

Коли військо ЗАС було вже під Берліном, през. Г. Труман наказав НЕ брати Берліну, а відступити на захід, щоб військо ССРСР захопило Берлін. І воно захопило велику виробню оптичних та докладних приладів в Бні, виробню ракет у Нордгавзені, виробню ракетних літаків у Калі, виробню підводних човнів тощо. Москвини всі ті виробні вивезли до Московщини, разом з інженерами, майстрами, найновішими німецькими винаходами. На Потсдамській нараді Г. Труман подарував Московщині ще більше німецьких виробень; подарував 10 німецьких далекосяжних підводних човнів найновішої будови (24).

На прикінці війни американський будівельник літаків А. Сіверський (25) поїхав 1.45 року до Німеччини довідатися про найновіші німецькі винаходи. Там у старій копальні солі він знайшов 3.000 невідомих ще приладів (апаратів), що самособою (автоматично) керують літаком. Він повідомив про цю дуже важливу знахідку американську владу в Німеччині, і вимагав вивезти негайно ті прилади до ЗАС. Та влада не захотіла вивозити. Таких випадків було більше, і А. Сіверський переконався, що у Вашингтоні є високопоставлені в уряді зрадники, які дбають, щоб німецькі винаходи попали до московських, а не американських рук. Тому він надумав вивозити знайдені винаходи сам, без відома американської влади.

Світової слави німецька виробня оптичних та фотографічних приладів Цайса в Бні опинилася на американському боці, але під самою межою московсько-американських обсадних смуг (окупаційних зон). У цій виробні А. Сіверський знайшов чудесний новий німецький винахід т.зв. інтерферометер. Будівельникам літаків цей прилад має таку вартість, як напр. мікроскоп мікробіологові. На його винахід та

---

20) "The Wall Street Journal" 5-V-1969.

21) "Common Sense" 1-VII-1969.

22) R.H.Williams. "Know Your Enemy".

23) J.Beatty.Ib.

24) B.C.Reese. "Congressional Records" 19-III-1951.

25) Українського походження

вдосконалення німецький науковець Др.П.Собель (26) витратив все своє життя. Знаючи з гіркого досвіду, що цей дуже важливий винахід Мафія передасть Московщині, А.Сіверський вже не повідомляв американську владу про знахідку, а заризикував своєю головою. В таскингі від американської влади, від забезпечив П.Собелеві з родиною повну безпеку, і прирік взяти його з родиною до ЗАС. Потім закликав таємно свого приятеля з літаком, і вони три вночі - ховаючись від Американців - розібрали на частини той прилад, наладували на літак, і летун завіз його разом з П.Собелем та його родиною, до Лондону. Сіверський зробив П.Собеля полоненим, і як такого перевіз з родиною до ЗАС. У ЗАС П.Собель ще більше удосконалив свій винахід, і тим заощадив Американцям багато років праці (27).

Елизько міста Оберамергау в Німеччині була Месершітова дослідна лябораторія повітряного руху літаків швидких за звук. А.Сіверський, переглядаючи технічні папери та рисунки, зачарувався багатством творчої уяви та знання німецьких інженерів, що працювали там. Уряд ЗАС прислав інженера, щоб той оцінив вартість тих рисунків. Він оцінив їх як безвартіну дитячу казку. Ці рисунки забрали москвини і випередили Американців у будові ракетних літаків, бо Американці змарнували кілька років на спроби та помилки, будуючи свій перший ракетовий літак, лише тому, що не додумалися будувати крила літака під більшим як простий, кутом до тулуба літака, як подавали ті німецькі "безвартісні" рисунки (28).

Москвини хизуються тим, що вони в будові ракет випередили ЗАС на 10 років. Але вони мовчать про таке. - Військо ЗАС було зайняло 1945 року в Німеччині підземну виробню ракет у Нордгавзені. Вона була устаткована найновішими, незаними ще приладами випробовувати ракети та удосконалювати їх. Навіть були вже готові ракети і випсидачі. Знавець А.Сіверський розтлумачив урядові ЗАС величезну наукову й ужиткову вартість знайденого, і вимагав негайно забрати до ЗАС всю виробню з усіма приладами, машинами, рисунками й інженерами. Уряд ЗАС наказав передати всю виробню непорушеною Москвинам. А вони негайно вивезли все те до Московщини, разом з майстрами, інженерами, науковцями й їхніми родинами. Ті Німці й побудували Московщині ракети. А Американці витратили кілька років, щоб їх збудувати. Той же А.Сіверський знайшов у занятій Американцями частині Німеччини німецьких науковців, які працювали над винаходом водневої бомби. Ті науковці воліли бути американськими полоненими в ЗАС, ніж московськими в СССР. А.Сіверський радив урядові ЗАС негайно забрати їх до ЗАС. А два місяці пізніше ЗАС передали ту частину Німеччини Москвинам. А вони негайно вивезли тих науковців з родинами до Московщини. Ті німецькі науковці збудували Московщині водневу бомбу. А Янки витратили 15 років, щоб її винайти (29).
Таке діялося за през.Г.Трумана. Він:

26) Австрійський Українець.

27) А.Р.Северський. "America Too Young to Die".

28) там-же.

29) там-же.

1) Назвав 'червоним оселедцем' (с.т. нісенітницею) слідство проти московського шпигуна Алджера Гіса.

2) Не хотів слухати начальника Служби Безпеки Е.Гувера, коли той документально доводив, що в уряді ЗАС є дуже багато комуністів,отже московських шпигунів.

3) Він знав,що визнати Ізраїль за державу несправедливо, але він визнав,бо американські Жиди дали йому великі гроші на його президентські вибори 1946 року.

4) Іс.Сталін обдурив його на Потсдамській нараді, як дурного хлопчиська.

5) Він наказав скинути атомову бомбу на Японію, як вимагала Мафія,хоч генерали казали йому,що нема жодної потреби кидати.

6) Він допомагав Мафії нищити комуністичного ворога сенатора Дж.Мек-Карті.

7) Він розумів,що сіоністи пхакть ЗАС до загибелі,але був жидівським слухняним слугою.

8) На вічну ганьбу собі, на вимогу Мафії звільнив з посади командувача ген.Д.Мек-Артура.

9) Він наказав головнокомандувачеві в Європі ген.Д.Айзенгаверові видати московській владі всіх утікачів з ССР. Американці видали понад три мільйони їх.Московщина вигубила всіх їх у сибірських смертельних таборах.

10) Він,як і Ф.Рузвельт,поширив і зміцнив комунізм у світі далеко більше,ніж В.Ленін та Іс.Сталін.

Військовий міністер ЗАС,шостиколонник (30) Роберт Мек-Намара припинив 1963 року будову ракет Скайболт (з повітря на землю), що їх могли кидати бомбовики з височини недосяжної ворожій протилітакової оборони.Він припинив будову повітряного корабля Дайносоар що міг колувати навколо землі, і кидати на землю атомову бомбу. Припинив проектування сателітів,які могли літати навколо землі зі швидкістю 2.000 міль на годину (швидче,як згук),яких не могла би збити протиракетна ворожа оборона. Він замінив виріб ракет Атлас на ракети Мінутмен,які є шостикратно слабші за Атлас.Він відкинув плян пересувних викидень ракет Мінутмен. Тепер вони на непересувних викиднях,що їх можуть знищити ворожі ракети. Він заповільнив виріб літаків Койнлара, які потрібні щоб підтримувати піхоту.Він відкинув вже спроектований (коштом півтора мільярда долярів) бомбовик В-70,що мав бути втричі швидший за існуючі бомбовики.Жодного іншого бомбовика не проєктується.

ЗАС мали 10-30% своїх літаків 24 години на добу не на землі, але в повітрі,у безустанному леті,щоб несподіваний ворожий напад не міг знищити всіх приземлених літаків. Р.Мек-Намара приземлив усі.Хоч Московщина розбудувала свою велику оборону проти ракет,Р. Мек-Намара не хотів розбудовувати таку оборону ЗАС. Він цілковито занехав розбудову хемічної і бактеріологічної зброї.Хоч парламент сенат і адмірали кілька разів вимагали будувати підводні човни та літаконосці урухомлені атомовою силою,Р.Мек-Намара затримав будо-

---

30) Він був членом Ради Закорд.Стосунків і Амер.Демок.Чину.

бу навіть розпочатих. Він намагався унерухомити вже побудований (коштом 100 міль. дол.) корабель "Савана", що рухається атомовою силою. Проти такого ОСЛАБЛЕННЯ військової сили ЗАС протестувала Генеральна Булава (Генеральний Штаб) ЗАС намарно.

Л. Джансон, ставши президентом, наказав припинити будову ракет Б-70, закрити 30 військових баз у ЗАС і закордоном, забрати американські бомбовики з Японії. Він наказав не пускати до ЗАС вдови забитого Мафією вьетнамського міністра Нго-Ну, щоб вона не оповіла Американцям про мафійну політику у В'єтнамі.

Які американські президенти, такі й їхні уряди. Московщина не потребувала викрадати таємниці американської зброї, бо сам уряд ЗАС: міністри та підміністри цілком відкрито давали Московщині ті таємниці. Напр. Московщина замовила 1935 року в ЗАС два далекосяглі військові літаки. В умові Московщина вимагла, щоб над виробом тих літаків стало доглядати два Москвини. Управитель виробні не дозволив Москвинам заходити до виробні, бо там було чимало таємниць ЗАС. Уряд наказав йому пускати Москвинів до виробні. А ті Москвини змінялися щомісяця, так, що 24 московських шпигунів-інженерів за рік часу відкрили багато таємниць тої виробні. Подібних випадків було більше (31).

През. Л. Джансон, одержуючи 'Нагороду Волі', сказав: "ЗАС підтримують кожного борця за волю, і поборюватимуть кожного ворога волі". А чому ж ЗАС не підтримали 1956 року мадярських борців за волю? Чому допомогли кубінському комуністові Ф. Кастрові захопити владу? Чому допомогли китайським комуністам захопити владу? Чому знищили борців за волю: корейського Сінгана Рі та вьетнамського Н. Діємса? Чому до протикомуністичних державних діячів уряд ЗАС (також часописи та радіо) завжди ставився неприхильно, а часто і вороже, як напр. до патріотів: китайського ген. Чянґ-Кай-Шека, корейських през. Сінгмана Рі та ген. П. Чунґ-Гі, пакістанського Аюб Хана, ямайського Олександра Бустаментя, Британської Гвіяни Форбеца Бурнама, катанзького Мойзе Томбе, філіпінського през. Макапала, цейлонського Олівера Тунетілека, лясського ген. Носавана, південно-вьетнамського през. Нго Дін Дієма та пані Нго Дін Ну, Йорданського короля Гусейна та багатьох інших патріотів, ворогів комуністичної ДЕПОТІІ? А хіба ЗАС не знають про найжорстокішу в усій історії людства ДЕПОТІІ, що називається 'саветская власть'? А про Українців, борців за волю, отих невідомих світові тисяч: петлюрів, коновальців, чупринків, бандер - то й слухати НЕ ХОЧУТЬ.

Жодний з президентів ЗАС і жодний з міністрів чи підміністрів ЗАС ніколи не сказали, що Московщина (чи СССР) є ворогом ЗАС. А багато з них ніколи не сказали, що комунізм і комуністи є ворогами ЗАС. І найбільшою СМАНЮЮ нашого часу (і мафійною личиною) є думка нібито Вашингтон і Москва є смертельні вороги, бо мовляв Вашингтон бореться за волю, а Москва за рабство. А справді ж вони обидва боряться за владу у світовому диктаторському надуряді. Обидва дурять людей гарними, але оманними, брехливими гаслами.

Не шпигуни, але сам уряд ЗАС вислав І5-Х-1944 до Москви одну з більших своїх таємниць - бомбовий прищільник Нордена. Та ще й знавця післав, щоб той навчив Москвинів, як його вживати.

Виріб атомової бомби вимагає багато дорогих, наукових, хемічних приладів. Уряд ЗАС післав (дарунково) Московщині такого приладу на 65 мільйонів доларів. На будову виробні атомових бомб потрібно багато міді. У ЗАС забракло міді, і уряд заборонив продаж міді будь кому. Але міністер Г. Гопкінс (за згодою всього уряду) вислав Московщині 254.923 тон міді, вартістю 90 мільйонів доларів. Уряд ЗАС вислав (дарунково) Московщині половину урану, що мав (1.000 фун.), хоч ще не зробив свою атомову бомбу, на яку потрібно багато урану. Уряд вислав 1942 року Московщині літаками: 834.000 фунтів кадмія, вартістю 761.472 доларів, 13.440 фунтів торіума вартістю 22.648 доларів, 11.912 фунтів нітрату торіума. Післав алюмінієвих рур до виробу атомової сили вартістю 13 мільйонів доларів. За два роки (1944-44) ЗАС вислали до ССРСР 1.305 дизелів (200-кінських сил) вартістю 30.745.947 доларів. І не московські шпигуни, але американські міністри та підміністри пересилали до Москви американськими літаками фотографічні відбитки таємних звітів, що їх посилав посол ЗАС в Москві до Вашингтону (32).

Державний Скарбник Генрі Моргентав та його заступник Гарі Д. Гвайт вислали 1945 року Москвинам у Німеччині матриці доларів ЗАС, три літаки таємного чорнила та паперу до друку доларів. Москвини надрукували тих доларів на яких 8 мільярдів. Член парламенту ЗАС Джесі Сомер та сенатор Стайлс Бріджес вимагали досліду і кари за цю державну зраду, але нікого не покарано (33).

Міністер Закордонних Справ ССРСР В. Молотов просив уряд ЗАС по війні позичити 6 мільярдів доларів. Скарбник ЗАС Г. Моргентав радив президентові Г. Труманові позичити 10 мільярдів.

Неймовірно швидкий військово-технічний розвиток ССРСР по війні 1939-45 рр. розбудував ніхто інший, лише уряд ЗАС (34).

По війні 1939-45 років аж до сьогодні, Московщина щороку розбудувала свої військові сили. А ЗАС почали 1965 року розбродватися. Так напр. ЗАС розброїли ракетні бази в Туреччині, Італії, Англії; закрили бази бомбовиків в Англії, Іспанії, Мароко, Лівії, Ірані; зменшили на 50% вироб атомових знадіб; закинули пляни рухомих ракетних викидачів; занедбали вироб бактеріологічної та хемічної зброї; припинили вироб бомбовиків Б-56, Б-52, Б-47; забрали зі своїх літаконосців атомові бомби; покинули Середземне море, лишивши свої літаконосці на поталу Московщині; передали охорону Панамської протоки Панамському соціалістичному урядові; розброїли 20.000 кубінських патріотів у Флориді (35).

Коли в Малярщині вибухло протикомуністичне повстання 1956 року, то уряд ЗАС післав 2-ХІ-1956 каблеграму президентові Югосла-

32) G. Jordan. "From Major Jordan's Diaries".

33) U.S. Senat Report No 837 of 15-XII-1953

34) A.P. Seversky. Ib.

35) "The Cross and the Flag" VII-1968.

вії Тітові: "Уряд ЗАС не ставиться прихильно до урядів держав, що межують з ССРСР, якщо ті уряди ставляться вороже до ССРСР" (36). Іншими словами - ЗАС повідомили Московщину (через Б.Тіта), що ЗАС НЕ підтримують мадярських революціонерів. І справді 36 годин пізніше московські плази (танки) почали наступати на мадярських революціонерів. Три роки пізніше сам Н.Хрушов признався у своїй промові в Будапешті, що Московщина п'ять день вагалася: чи посилати своє військо до Мадярщини. А післала аж тоді, коли дізналася від Б.Тіта, що ЗАС не втручатимуться навіть лише дипломатично (37).

"Від 1917 року досі точиться в ССРСР незрима війна між кремлівськими можновладцями та жертвами їхньої деспотії. ЗАС завжди були і є не лише неутральні в тій війні, але й на боці деспотів (38).

ЗАС побудували в Мюнхені (в Німеччині) дуже сильну радіостанцію. Та станція передає кількома мовами до ССРСР американську пропаганду. На керівників тої станції уряд ЗАС призначив Москвинів-емігрантів. Вони не дозволяли жодної проти-московської передачі. Напр. щоб показати світові, що ЗАС бореться за волю всіх народів, президент ЗАС проголосив "Тиждень Поневоленх Народів", щоб у тому тижні пригадувати світові про потребу визволити ті народи. У своїй відозві президент назвав ті поневолені народи, а між ними й Україну, Білорусь, Грузію. Керівники радіостанції "Визволення" нічого не подали про це. Коли ж Українці в ЗАС запротестували, то те радіо "Визволення" подало, але зі списку поневоленх народів викреслила: Україну, Білорусь, Грузію. Жодні протести Українців в уряді ЗАС не допомогли. Зрештою, щоб не дратувати Московщини навіть назвою станції, уряд ЗАС переіменовує її з радіо "Визволення" на радіо "Боля".

Тут буде до речі сказати про американську, жалюгідну пропаганду. Янки думають, що Москвини цинять волю так, як й Американці. Тим то у своїй радієвій пропаганді Янки захвалюють волю і добробут у ЗАС, і закликають Москвинів запровадити таку волю й у себе. Вони не знають, що Москвини бояться волі, НЕ ХОЧУТЬ її, бо ж їхній історичний досвід показав і довів, що воля в Московщині неухильно переходить у сваволу, у безлад і руїну держави. А жодний Москвин не хоче розвалу московської імперії, а 'саветской' і поготів, бо ж 'саветская' влада дала Москвинам взагалі, а інтелігентам зокрема, тисячократно більше, ніж всі попередні імперські влади. Всі Москвини, а інтелігенти і поготів, добре розуміють, що упадок 'саветской власті' був би катастрофою і задля них. Так американська пропаганда замість послаблювати ту 'саветскую власть', навпаки зміцнює її.

Не комуніст, але американський високий дипломат, та ще й колишній посол ЗАС до ССРСР, Дж.Кенан писав: "Нема нічого більше катастрофічного за політику розбиття ССРСР на незалежні держави" (39).

Уряд ЗАС привозив 1943 року своїми літаками з Москви до Риму італійських комуністів на чолі з П.Тогліяті, і пхав їх до італій-

---

36) Congressional Records 31-VIII-1960.

37) T.Dodd. "Freedom and Foreign Policy".

38) J.A.Stormer. "None Dare Call It Treason".

39) G.Kenen. "The Relations With the Communistic World".

ського уряду (40).

Головою урядової лави, яка визначала: що саме можна продавати комуністичним державам, був провідний член МІ ЗАС Вільям Ремінгтон засуджений 1953 року за шпигунство задля ССР.

Перевіряючи видатки допомогових посольств ЗАС в Азії, державний провірник Джері Джакіс знайшов, що багато з американської допомоги азійським народам іде Москвинам. Виконуючи свій урядовий обов'язок, він повідомив про це свій уряд у Вашингтоні. Уряд усунув його з посади, і відкликав його назад до ЗАС (41).

На початку війни 1941-45 рр. ЗАС мали літаки марки П-40. Вони були такої якості, що Японці збивали їх, як горобців. 400 тих літаків вислали до Англії. І хоч Англія потребувала тоді пекуче літаків, тих 400 літаків навіть не ропакувували, а натомість навіть американські летуни вживали англійських літаків. Уряд ЗАС хвалив ті літаки, запевняючи, що вони найліпші у світі. А про те, що ті 400 літаків виявилися цілковито непридатними - уряд ЗАС мовчав навіть і по війні (42).

Коли Московщина випустила свого першого 'спутника', през. Д. Айзенгавер сказав (9-X-1957) новинкарям: "ця кулька не збільшує мого страху ані на йоту". Міністер А. Шерман сказав: Не є метою уряду здобувати перемоги у грі в гильку (бейзбол) деє понад хмарами". Дорадник президента Б. Бендал назвав 'спутнік' дурною дитячою забавкою (43).

Московщина зробила вибух своєї атомової бомби 1949 року, а в Корейській війні виявилось, що Московщина має вже й ракетові літаки. Тоді військової міністер ЗАС Ч. Вілсон запевняв Американців, що Московщина узброюється лише задля оборони. Московщина зробила вибух своєї першої водневої бомби, і почала гуртово виробляти ракети середнього засягу, кінчаючи плянування міжсуходольних (міжконтинентальних) ракет. ЗАС нічого того ще й не починали виробляти. Отже, основно змінився пропорційний стан військової сили ЗАС і ССР. А той же міністер Ч. Вілсон, коли обговорювався державний кошторис на 1957 рік, казав: "За останні пару років у міжнародньому житті не сталося нічого такого, що вказувало би на потребу змінити наші теперішні пляни та заходи" (Ще 1949 року през. Г. Труман дуже зменшив видатки на будову ракетних літаків) (44).

Як не дивоглядно (парадоксально), проте правдою є, що Янки завдячують свій поступ в озброєнні... Московщині. Буквально на другий день по закінченні війни уряд ЗАС розпустив своє військо, і продав на перетопку і ламань за безцінь зброю та військовий виряд, що лишився невжитий. А Московщина того самого часу збирала і вивозила з Німеччини до ССР все, що лишилося там німецького військового виряду, зброї, машин, і негайно подесятерила виріб нової зброї в ССР.

40) J. McCarthy. "20 Years of Treason".

41) "Common Sense" 15-IX-1968.

42) A. P. Seversky. Ib.

43) там же

44) там же

Увесь світ це бачив, але уряд ЗАС, від самого президента починаючи, запевняв Янків, що Московщина зброїться, щоб утримати мир у світі. І лише після того, як на військовій параді в Москві над головами чужоземних послів перелітали найновішої будови ракетні бомбовози, аж тоді патріоти ЗАС зчинили великий гвалт, а уряд ЗАС аж тоді почав не виробляти, але лише виготовлювати рисунки таких своїх бомбовозів. А пригадаймо, що ще 1945 року уряд ЗАС подарував Московщині вже готові німецькі рисунки таких бомбовозів, не зробивши собі навіть відбитків (копій). Американцям забрало кілька років часу виготовити ті рисунки. Аж коли Московщина випустила свого 'спутника', аж тоді Янки почали будувати свій. Аж коли нахабний московський цар Нікіта плюнув президентові ЗАС поміж очі в Парижі, аж тоді уряд ЗАС почав на гвалт приспішувати будову свого радієвого гаслового уладу (сигнальної системи). І т.д. і т.п. сотки подібних прикладів (45).

Московщина показала 1955 року на військовій параді в Москві свої нові міжсуходольні ракетові бомбовики Т-37. Ті бомбовики могли долетіти з Сибіру до ЗАС і повернутися назад без поповнення палива. ЗАС таких не мали. Патріоти зчинили гвалт. Тоді всі великі часописи надрукували статті під великим заголовком: "Дж. Ф. Долез (міністер Закордонних Справ П.Ш.) каже, що саветська влада в СССР напередодні упадку". Янки заспокоїлися, бо ж чого боятися тих бомбовозів, коли СССР завтра розпадеться?

Чи таке сталося випадково? - Ні! Сама велика кількість таких "випадків" ясно вказує що це була політика, стратегія. Кого? Формально нібито уряду, бо ж він дає всі накази такого засягу. Та, невжеж міністри були такими дурнями, що не розуміли свого власного самогубства? Що дипломати ЗАС є найдурніші за усіх дипломатів у світі і школя теper бачить. Але ж і найдурніша людина бачить, що Московщина узброюється повною парок. Найдурніший міністер ЗАС мав би запитати себе: "На кого Московщина готує зброю?". Ба, навіть не потребував питати, а мав би лише прочитати офіційну й оприлюднену (всіма мовами світу) відповідь самої ж Московщини. А вона вже півсторіччя голосить мету свого зброєння, а також і те, що вона зробіть з капіталістами, разом з президентами та міністрами.

Чотири найвищих генералів ЗАС: М. Ріджвей, М. Тейлор, Дж. Гейвін, Дж. Медаріс гостро критикували в часописах і своїх промовах зрадище в уряді ЗАС. Але робили вони це аж тоді, коли вже вийшли з війська на пенсію. Напр. колишній начальник Генеральної Булави (штабу) ген. маттю Ріджвей писав: "Щиро кажучи, малошо не щодня мої зверхники в уряді наказували мені робити таке, яке я вважав, що воно так ослабить наше військо, що воно не зможе виконати свого завдання". Але він робив так, як наказували його зверхники, с.т. руйнував основу державної незалежності ЗАС - військо. Чи ж не трагедія всієї нації, що щирий патріот, на дуже високій державній посаді, допомагає мафії руйнувати військо, розуміючи, що він руйнує.

Мафія має дуже великий вплив у всіх міністерствах ЗАС, а мі-

ністерство Закордонних Справ є цілковито в її руках. А це міністерство втручається у справи, що належать іншим міністерствам. Тим то воно розбудувалося найбільше за всі інші міністерства. До війни 1914-20 рр. воно мало лише 6.000 урядовців. Року 1949 мало 6.000 в ЗАС і 11.000 за кордоном. Року 1959 мало 11.000 у ЗАС і 31.000 за кордоном. Воно має 1.200 своїх будинків, а її річний кошторис був 1959 року 250 мільйонів доларів (46). Лише одного 1945 року це міністерство найняло 5.000 урядовців, всі лівих політичних переконань (отже, шостиколонники). Документи про їхні ліві переконання знищило саме міністерство. (47).

Фактично міністерством Закордонних Справ ЗАС керує провід 'Ради Закордонних Стосунків' (Мафія). Лише на найвищих посадах у цьому міністерстві є понад 100 членів закомуністичного товариства 'Американці Демократичного Чину' (48). Величезний, вирішальний вплив на політику цього міністерства мали 20 років керівники 'Ради Закордонних Стосунків': суддя Найвищого Суду Р. Франкфуртер, кол. міністер Скарбу Г. Моргентав, кол. губернатор Нью-Йоркського стейту Г. Леман (49), а тепер керівник 'Плянової Ради' цього міністерства В. Ростов та дорадник президента А. Шлезінджер (50).

Як керівник 'Плянової Ради' В. Ростов уклав плян майбутньої закордонної політики ЗАС. Цей плян (меморандум Ростова) був довірочний, і його читали лише найвищі керівники відділів. В. Ростов радить і вимагає:

- 1) Визнати обидва і комуністичний і національний Китай.
  - 2) Цілковито змінити теперішнє вороже ставлення ЗАС до світового комунізму на дружнє.
  - 3) Не лише словами, але й чинами робити все щоб Московщина упевнилася, що ЗАС і не думають нападати на ССРСР, а навпаки ставляться до ССРСР приятельски.
  - 4) Задля того ЗАС не сміють ніяк і нічим сприяти повстанням у Східній Європі, в ніякому разі не сміють допомагати ворогам ССРСР.
  - 5) Проголосити, що ЗАС ніколи не вживуть перші атомової зброї.
  - 6) Визнати всі комуністичні держави Східньої й Осередкової Європи і допомогти їм розбудовувати їхню господарку.
  - 7) Відмовитися від засади самовизначення народів Східньої Європи (ССРСР).
  - 8) Покинути всі старі союзи з іншими державами, бо їхні ідеї вже застаріли.
  - 9) Наблизитися політично і господарче до держав, які здійснюють поступові ідеї.
  - 10) Всебічно підтримати 'Об'єднані Держави'.
- Такі зміни пропонував ще 1945 року колишній головний дорадник през. Ф. Рузвельт і міністер, шостиколонник Г. Гопкінс. Та й без

---

46) "The Cross and the Flag" VII-1964.

47) J. Hunt. "The Untold Story".

48) "The Cross and the Flag" ib.

49) "Chicago Daily Tribune" 28-V-1950.

50) Всі п'ять - Жиди.

плану В.Ростова міністерство Закордонних Справ ще й раніше допомагало зміцнювати комунізм у кожній державі, що мала комуністичний уряд (51). Це не дивно, бо в цьому міністерстві слідчі лави знайшли понад 4.000 п'яти і шостиколонників на вищих посадах лише, а скільки їх ще не знайдено? (52). А скільки ще на середніх на нижчих? А скільки не виявлено?

Товариство Колишніх Вояків ЗАС на своєму річному з'їзді 1951 року ухвалило, більшістю 2.881 голосів проти 131, вимагати від уряду ЗАС вичистити міністерство Закордонних Справ від мафійних попіхачів, зрадників, шпигунів, соціалістів, комуністів. Ті попіхачі лише глузували з тої наївної вимоги. Наївної, бо ж то саме, що вимагати від самої мафії. Тепер голова уряду ЗАС президент не має вже сили це зробити, бо Мафія вже сильніша за нього. Ось це міністерство відмовилося подати судові прізвища своїх урядовців, які були поручилися за вірність урядовців, що їх зловлено потім на шпигунстві. Міністерство не мало права відмовитися подати судові, що суд вимагає, а президент має право наказати міністерству подати. Але президент не наказав.

Повставши 1956 року, малярські революціонери звернулися до всіх держав з прозьбок допомогти Мадярщині визволитися з московсько-неволі. Ніхто не відгукнувся, крім Еспанії. Еспанія обіцяла прислати зброю літаками. Та, еспанські літаки не могли везти пального досить туди і назад до Еспанії, тож Еспанія попросила у Німеччини дозволу набирати в Німеччині пального на поворотний лет. Німеччина такий дозвіл дала. Про це довідалося політичне звідунство ЗАС, і повідомило міністерство Закордонних Справ ЗАС. Воно негайно післало німецькому урядові вимогу уневажнити той дозвіл. Тоді Німеччина дуже потребувала грошеву допомогу ЗАС на відбудову знищеного війною, отже була примушена той дозвіл відкликати (53).

Служба Безпеки ЗАС ув'язнила 1945 року московських шпигунів, які гуртувалися в журналі "Амеразія": Філіпа Джафе, Андрю Рота, Марка Гейна (Д. Гінсберг), Емануїла Ларсена, К. Мітчела, Дж. Сьорвіса. Всі високі урядовці міністерства Закордонних Справ. Вони викрали в тому міністерстві (а їхні помічники в інших) понад 1.000 державних, таємних документів. За це їх "покарано": Ф. Джафе гривню 1.500 дол. А. Рота - 500 дол. Дж. Сьорвіса вигнати зі служби, але НЕ вигнали, бо міністер Закордонних Справ шостиколонник Дін Ачесон спротивився, і Дж. Сервіс служив ще 9 років, аж поки новий міністер Дж. Рюстер Долес вигнав його. Коли суд судив московського шпигуна А. Гіса, то жінка Д. Ачесона збирали гроші на оборону А. Гіса. А коли суд засудив А. Гіса, то Д. Ачесон прилюдно сказав: "Я не можу повернутися спиною до А. Гіса". Суддя Найвишого Суду ЗАС шостиколонник Ф. Франкфуртер дуже вихвалював А. Гіса, коли його судили.

Американський історик В. Чемберлін пише: "Найлагідніше пояснення політики наших державних мужів Ф. Рузвельта в Ялті, Г. Трумана в

---

51) J.A. Stormer. Ib.

52) The Cross and the Flag" VII-1964.

53) "Common Sense" 15-IV-1960.

Потсдамі - це вони цілковито не розуміли того, що вони підписували (54). Ні! - Не найлагідніше, бо ж наслідки Ялтинської та Потсдамської угод є такі катастрофальні всьому людству, що найлагіднішим осудом міг бути хіба ЗРАДА (байдуже, що неспвідома) САМИХ ОСНОВ ДУХОВОГО (а з того і фізичного) ЖИТТЯ і КУЛЬТУРИ людства, насамперед культури ХРИСТИАНСЬКОЇ, європейської. Оборонці Ф.Рузвельта, Г. Трумана та інших президентів і політиків ЗАС називають їхню зраду 'несвідомою помилкою'. Можна простити неписьменному селянинові неспвідомість того, що він робить. Але історія ніколи не виправдає неспвідомості президентів, міністрів, вони ж бо, маючи державну машину, можуть дізнатися про те, чого не знають. Наколи ж не вистачає їм розуму, щоб збагнути політичну та іншу вагу тих відомостей, то їхнім національним обов'язком є уступити свої місце розумнішим.

Кажуть, що Москвини загарбали пів Європи і пів Азії. Помилковий вираз. Ні! - Вони не загарбували, але Американці та (в меншій мірі) Англіяці самі, на власних плечах, принесли Москвинів до Західної Європи та Південної Азії і навіть до Південної Америки, як напр. до Куби.

Чи Ф.Рузвельт та всі наступні президенти ЗАС були політичними дітьми, або політичними сліпцями, чи політичними невігласами? Чому вони торували своєму народові шлях до загибелі, допомагаючи Москвині розбудовувати її військову і політичну силу і в СССР і поза СССР? Допомагаючи світовій Мафії руйнувати державність ЗАС, щоб зробити вільних Американців своїми рабами.

Щоб відповісти повністю на цей запит, треба написати кілька грубих книжок про велику ДУХОВУ КРИЗУ що її переживає тепер все цивілізоване людство (55). У цій нашій книжці ми подаємо лише частинну відповідь, вказуючи на наслідки тої духової кризи, на ідеологічне московське (5-тиколонне) і мафійне (6-тиколонне) рабство Американців та Європейців. Ці ідеологічні раби і керують тепер політикою ЗАС, а президенти обернулися в гумові печатки.

*****

ДОПОМОГА КОМУНІСТАМ

Тут буде доречно подати ще кілька прикладів мафійної сили в уряді ЗАС. Подаємо голі факти без тлумачення, бо самі факти тлумачать. Служба Безпеки повідомила 1939 року уряд, що Алджер Гіс є московським шпигуном. Після цього повідомлення през. Ф.Рузвельт призначив А.Гіса на свого головного дорадника. По Ялтинській нараді Ф.Рузвельт наказав Службі Безпеки понишити всі документи про комуністів у війську і військовій флотії. Визначати: скільки і якої допомоги (позички-винайму) висилати СССР (за час 2-ої війни) през. Ф.Рузвельт доручив шостиколонникові, москволюбіві Г.Гопкінсові. Коли керівник пересилки майор Дж.Джордан повідомив Ф.Рузвельта, що з тою допомогою пересилається до Москви також і таємні документи,

54) W.H.Chamberlin."Blueprint for World Conquest".

55) P.Sorokin."The Crisis of Our Age".

то Ф.Рузвельт звільнив його з посади, а на його місце призначив знамого шостиколонника лейтенанта Дж.Лашінського (Жида) (56).

Керівник Служби Безпеки Е.Гувер особисто доручив през.Г.Труманові документи, які доводили понад всякий сумнів, що підміністер Скарбу Г.Д.Гвайт є московським шпигуном. Після цього през.Г.Труман підвишив Г.Гвайта, призначивши його до Лави Управителів Міжнародної Професійної Фундації (57). Парлямент ухвалив закон, який поборює комунізм у ЗАС. През.Г.Труман відмовився його підписати. Згідно з Конституцією ЗАС, парлямент ухвалив, більшістю двох третин голосів, той закон обов'язуючим і без підпису президента. Хоч президент ЗАС не має на то права, проте през. Г.Труман не дозволив сенатській Слідчій Лаві переглянути політичні життєписи урядовців міністерства Закордонних Справ. Також не дозволив їй переглянути архів Ф.Рузвельта. Військовий підміністер Дж.Мек-Клой уневажнив приписи, що не дозволяли приїмати комуністів на жодні посади у Військовому міністерстві. А таку людину през.Г.Труман призначив 1949 року на голову військового уряду ЗАС у Німеччині. Його заступниками призначив двох Жидів: шостиколонника Б.Ботенвізера та п'ятиколонника М.Лювенталю. Останній був дорадником президента і московським шпигуном. Цей голова військового уряду ЗАС Дж.Мек-Клой з тими своїми заступниками, були всевладними царями у подоланій Німеччині. Це вони виловили і передали Москві три мільйони утікачів з СССР. Це вони незаконно перевозили тисячі Жидів з Європи до ЗАС.

През.Д.Айзенгавер протривався, перешкоджав парляментським слідчим лавам досліджувати діяльність комуністів в уряді ЗАС. Він наказав міністрам боронити урядовців, запідозрених у їхній невірності ЗАС. Він наказав Службі Безпеки не подавати парляментським слідчим лавам документів, які доводили зраду, шпигунство урядовців (58). Сенатська Слідча Лава під головством Дж.Мек-Карті знашла, що радіо "Голос Америки" та Новинарський Відділ міністерства Закордонних Справ поширюють шостиколонну і навіть п'ятиколонну пропаганду. Голова Лави сенатор Дж.Мек-Карті особисто подав през. Д.Айзенгаверові удокументовані доводи про це. Д.Айзенгавер назвав Дж.Мек-Карті 'палієм книжок' і викинув ті документи до сміття (59)

Уряд ЗАС на вимогу Служби Безпеки наказав був не видавати закордонних паспортів комуністам ЗАС. През.Дж.Кенеді уневажнив той наказ. Тепер комуністи ЗАС без перешкод їздять до Москви по таємні накази та на вишкіл. Голова КП ЗАС Гергерт Айслер щороку їздить. На пораду міністра Закордонних Справ, шостиколонника Д.Роска, през.Дж.Кенеді наказав припинити допомогу національному урядові М'яосу, щоб примусити його прийняти до свого складу комуністів. Дж.Кенеді усунув з посади керівника Далеко-Східної політики патріота ЗАС, прихильника китайських націоналістів В.Мек-Кенона, а призначив на ту посаду шостиколонника А.Гарімана. През.Дж.Кенеді призначив на ке-

---

56) G.Jordan. "From Major Jordan's Diaries".

57) R.Morris. "No Wonder We Are Losing".

58) J.Donovan. "Eisenhower".

59) J.Stormer. Ib.

рівника радія "Голос Америки" шостиколонника Едварда Морова, який відкрито боронив комуністів, вихвалював СССР (він кілька разів їздив до Москви на прощу). На його заступника призначив Ріда Гаріса, який написав книжку на захист комуністів. Дж. Мек-Карті обвинуватив його в комунізмі і почав про нього слідство, в наслідок чого Р. Гаріс уступив з державної служби. Дж. Кенеді прийняв його назад. Е. Моров наказав трьом своїм урядовцям скласти списки американських старшин у ЗАС і поза ЗАС, які вороже ставилися проти п'яти і шостиколонників. Хто і задля чого потребував ті списки?

На вимогу Служби Безпеки уряд звільнив з посади керівника атомової лабораторії шостиколонника, комунолюбца проф. Джемса Опенгайма. През. Л. Джансон наказав заплатити йому відшкодовання 50.000 доларів і нагородив його відзнакою (медалек) (60).

Найвищий Звинувач (прокурор) ЗАС Роберт Кенеді (брат президента) кількократьно виступав на ЗАХИСТ комуністів ЗАС (61). Він 11 років не здійснював ухвали парламенту, яка забов'язує членів КМ ЗАС подавати свої прізвища й адреси варті (поліції) (62).

Міністер Закордонних Справ Д. Роск заборонив своїм урядовцям свідчити у сенатських слідчих лавах (які вишукували комуністів в уряді). У перший же рік свого урядування Д. Роск поручився за 152 кандидата на високі посади в уряді, що їх Служба Безпеки підозривала в невірності до ЗАС (63).

Військовий підміністер Е. Кашенбах (жид) заборонив 1961 року показувати у війську протикомуністичний фільм "Дія Знищення". Цей фільм зроблений на знадібках (матеріалах) сенатської Слідчої Лави. Він показував шпигунство та розкладову діяльність комуністів у ЗАС. Не знати: чи уряд СССР нагородив того американського підміністра орденом Леніна. Другий військовий підміністер Джозеф Нарні наказав 19-у-1944 знищити архів, що в ньому були документи про зрадників і комуністів у війську ЗАС.

Служба Безпеки зловила московського шпигуна, американського дипломата Джана Сьорвіса на горячому. Його звільнили 1950 року з державної служби. Він поскаржився до Найвишого Суду. Той суд, НЕ розглядаючи справи, ухвалив повернути йому посаду, бо якась дрібна формальність була порушена. Він служив ще 9 років. Вже зловлених на шпигунстві високих урядовців, як напр. А. Гіса, Н. Віта, Л. Пресмана, Л. Кюрі та інших, уряд тримав на службі ще кілька років.

Голова сенатської Слідчої Лави Дж. Мек-Карті знайшов у військовому міністерстві кількадесят підозрілих у шпигунстві урядовців. Їх вигнано зі служби. По смерті Дж. Мек-Карті ті вигнані урядовці заскаржилися до Найвишого Суду. Той суд не лише виправдав їх, але й ухвалив, щоб уряд прийняв їх назад на службу, заплативши відшкодовання 75.000 дол. кожному. В Сан-Франциско звільнили зі служби професора, який відмовився відповісти, чи він комуніст, чи ні. Най-

60) "The Cross and the Flag" VI-1964.

61) "New York Post" 25-VII-1963.

62) Пізніше Найвищий Суд уневажнив ту ухвалу.

63) W. Gill. "The Ordeal of Otto Oterka".

вищий Суд визнав його звільнення протиконституційним, тому університет мусить прийняти його назад, заплативши 120.000 доларів відшкодування (64).

Підміністер Закордонних Справ Чарлз Бовлз ніколи "не мав часу" вислужити стурбованих комуністичними успіхами дипломатів. Дуже важливі накази міністерства Закордонних Справ на користь комуністам - не підписані ніким (65).

Московський шпигун Валентин Губечев мав високу посаду в Од. Урядничка міністерства Судівництва Оудіт Каплан (жидівка) передала йому багато важливих таємних документів уряду ЗАС. Служба Безпеки зловила В.Губечева на горячому. Американський суд визнав його провину, але уряд ЗАС випустив його непокараним до ССРСР.

Американська Мафія забила 1963 року (руками тубільців) чинного ворога комуністів, президента Ветнаму Нго Дієма та міністра Нго Ну. Брат Н. Дієма сховався в американському там монастирі. Посол ЗАС до Ветнаму Г. Лодж забрав його до будинку посольства і видав комуністам на страту. През. Л. Джансон не дозволив вдові убитого президента Н. Дієма приїхати до ЗАС, щоб вона не відкрила Американцям правди.

Керівник Відділу ССРСР у міністерстві Закордонних Справ Ралф Гвайт казав 1961 року у своїй промові: "Москвини мають ту саму політичну мету, що й ми, Американці" (66). А міністер Фльоти казав: "Якщо ми, Американці не можемо намовити Москвинів прийняти нашу точку погляду, то ми мусимо прийняти їхню, якщо хочемо вижити" (67).

Сенатська Слідча Лава у своєму звіті писала, що міністерство Закордонних Справ не видає віз приятелям ЗАС некомуністам, але видає відкритим ворогам ЗАС комуністам, хоч закон забороняє таким видавати. Щобільше! - Голові комуністичного уряду Британської Гвінеї Ч. Мганові це міністерство зробило королівське привітання у Вашингтоні, і дало 200 мільйонів доларів допомоги. Комунолюбного диктатора Альжіру Бен Бела, що підписав союз з Московою і Пекіном, уряд ЗАС сам запросив приїхати до ЗАС. През. Дж. Кенеді вийшов йому назустріч, щоб привітати, а гармати вистрілили 21 раз на його привітання. На другий день цей самий Бен Бела цілувався з комуністичним диктатором Ф. Кастром на Кубі (68).

Міністерство Закордонних Справ ЗАС одержувала від звідунства (розвідки) багато безсумнівних доводів, що Ф. Кастро - комуніст. Ті повідомлення міністерство ховало, а розсилала своїм послам закордоном навпаки, дуже прихильні до Ф. Кастра, обіжники (69).

Москвини, Американці та Англійці уклали на Ялтинській нараді угоду видавати громадян ССРСР, що опинилися поза ССРСР, назад Москвинам до ССРСР. У тій угоді не було сказано, щоб повертати силоміць

---

64) "The Cross and the Flag" XII-1964.

65) F. Klugton in "Reader's Digest" I-1962.

66) "Human Events" 21-IX-1961.

67) "St. Louis Post Dispatch" 28-XI-1961.

68) Ib. 16-X-1962.

69) F. Klugton. Ib.

тих, хто не хоче повертатися. Але Американці та Англіїці повернули силоміць понад три мільйона. Розуміючи ганебність такої угоди, уряди Великобританії й ЗАС не оприлюднили її навіть по війні у збірці історичних документів, хоч члени парламентів вимагали цього.

Друга світова війна вигнала з рідних осель у світ-заочі кілька мільйонів людей. Щоб рятувати тих бездомних жертв війни від холоду, голоду, хвороб, ЗАС та інші держави створили міжнародну, добродійну установу 'Допомогова та Переселенська Управа Об'єднаних Держав (ДПУ ОД - UNRRA). Та ДПУ не мала ніяких інших завдань, крім рятувати тих жертв війни. На керівника тої ДПУ призначили (фактично през. Г. Труман) шостиколонника, москволюба, комунолюба, колишнього посадника Нью-Йорку, Жиди Ф. Ля-Гвардію (а по ньому ще гіршого політично, також Жиди Г. Лемана). Вони наказували своїм підлеглим вишукувати в Німеччині громадян ССРСР і видавати їх московській військовій владі. Вони понабирали на службу до ДПУ тисячі комуністів та комунолюбів, а ті робили те дуже охоче і без наказу. Завдяки цим двом Жидам (і ще двом у військовому уряді ЗАС в Німеччині: Б. Ботенвізерові і М. Ловенталеві) одержали від Німеччини величезне відшкодування навіть і ті Жиди, яких гітлерівці НЕ грабували. Ці чотири Жиди перевезли незаконно (без дозволу уряду ЗАС) з Європи до ЗАС десятки (якщо не сотки) тисяч Жидів.

Ми вже згадували, що уряд ЗАС призначив Г. Лемана військовим правителем (губернатором) подоланої Італії. Він американськими літаками привозив з Москви італійських комуністів, і давав їм високі посади в італійському уряді. Він дуже багато допоміг розбудувати італійську комуністичну партію (70). До речі. Він - мільйонер, сенатор і полковник Генеральної Булави ЗАС.

ЗАС вже роблять перші кроки до світової наддержави і світового соціалістичного надуряду. Так уряд ЗАС:

- 1) Заборонив своїм військовикам критикувати ідею розброєння.
- 2) Дуже зменшив стейтову самооборону (міліцію).
- 3) Припинив виріб бомбовиків: Б-70, Б-52, Б-58, не вважаючи на протести Генеральної Булави.
- 4) Віддав Півн. Атлант. Союзові (НАТО) 5 (з усіх 6) підводних човнів Поляріс.
- 5) Звільнив з війська тих генералів, які противилися ідеї світового надуряду.
- 6) Наказав генералам виховувати вояків у дусі взаємозалежності і співжиття держав і народів.
- 7) Намагається замиритися зі ССРСР за ВСЯКУ ціну, поступаючись Московщині щораз більше.
- 8) През. Дж. Кенеді у своїй промові на святі Незалежності відкрито намовляв відмовитися від державної незалежності ЗАС на користь 'Об'єднаних Держав' (71).

Посол ЗАС у Москві ген. Дж. Дін пише: "Я був на багатьох московських учтах (бенкетах), і московські страви, водка та урочисті

---

70) "The Saturday Evening Post" 6-VI-1953.

71) "Common Sense" 1-II-1963.

засдоровищі (тости) за приятельство - мені остогидли до нудоти. І по кожній учті ми посилали Московщині ще тисячку літаків (72).

ЗАС подарували Московщині: 35.000 моторових двоколесників, 415.000 телефонів, 15.000.000 пар чобіт, 4.000.000 тон жерців, 52.000 авт. За війни ЗАС дали допомоги СССР на 10.8 мільярдів доларів, а по війні ще на 220 мільйонів доларів ((73).

ЗАС побудували своїм коштом (2.500.000 доларів) і своїми інженерами в комуністичній Польщі велику виробню криці (сталі), з найновішою машинерією, а в комуністичній Югославії - хемічну виробню. Комуністичному урядові Індонезії ЗАС дали всілякого добра на 479 мільйонів доларів (74).

През. Д. Айзенгавер проголосив 15-VIII-1957, що ЗАС відірвали комуністичну Югославію від Московщини. У відповідь на це Й. Тіто проголосив 20-VIII-1957, що він погодився з Н. Хрущовим на співпрацю і взаємну допомогу. А 9-XII-1957 Й. Тіто проголосив, що Югославія відмовляється від допомоги ЗАС. Тоді посол ЗАС попросив Й. Тіта, щоб він не відмовлявся. Й. Тіто мав добре серце і погодився. І ЗАС дали Югославії всілякого добра на 2.4 мільярда доларів. Вона одержала: 130 ракетних літаків, 100 звичайних і 70 морських літаків, 300 плазів (танків), 15.000 вантажних авт і тракторів. За яку ціну ЗАС їй "продавали" показує приклад ракетних літаків. Побудувати такий коштувало 300.000 доларів, а ЗАС продавали Югославії за 10.000 дол. Мафія виправдувалася тим, що мовляв, ті літаки (Ф-86) були вже застарілі і непридатні. Але за Берлінської облоги уряд ЗАС вислав до Німеччини 10 цих літаків (75).

Мафія в уряді ЗАС видала на допомогу комуністичним державам понад 100 мільярдів доларів. Якби ЗАС були би не дали їм цієї (і всілякої іншої) допомоги, то комуністичні уряди тих держав вже давно були би завалилися. А найперше, завалилися би СССР. Урятувала його Мафія.

---

72) J.R. Dean. "The Strange Alliance".

73) J. Stormer. Ib.

74) Report of U.S. Foreign Assistance Agency 21-III-1961.

75) "The Cross and the Flag" II-1962.

VII.

БАНКІРИ.

За перших сторіч Християнства Християнська церква вважала великим гріхом брати відсотки за позичені гроші. За середньовіччя Церква мала силу впливати на уряди, навіть іноді накидати урядам церковні закони та засади. Тоді держава дуже карала тих, хто брав відсотки за позику, а лихварство карала смертю. Напр. в Англії король Алфред видав закон, за яким все майно того, хто брав відсотки за позики, держава відбирає від нього, а коли він помре, то забороняється ховати християнським обрядом, навіть забороняється закопувати такого на християнському цвинтарі. В XI ст. король Едвард Конфесор наказав забирати до держави все майно померлого лихваря, позбавляючи спадкоємців права на спадщину. В XIII ст. король Джан забрав собі майно всіх відомих лихварів. В XIV ст. за короля Джемса I-го закон уважав лихварство таким же злочином, як і вбивство, і тому каралося смертю.

І не вважаючи на такі суворі кари, жидівські золотарі в Англії, по довгій боротьбі за право позичати з відсотком - перемогли. Англійський парламент примушений був 1609 року узаконити позички з відсотками. Хто, чи що примусили парламент?

Бюжчися позичати гроші за відсотки, золотарі складали гроші вдома. Тоді були лише металеві гроші. Таким чином велика кількість грошей забиралося з обігу, а це дуже гальмувало торгівлю та промисел, бо бракувало обігових грошей. Саме тоді Англії воявала Франція, а державна скарбниця була порожня. Король Вільям III звернувся до золотарів за позикою. Вони позичили йому 5 мільйонів фунтів стерлінгів, з умовою узаконити відсоткові позички. Витративши ті 5 мільйонів фунтів, король зажадав ще 6 мільйонів фунтів. Золотарі обіщали позичити, якщо він дозволить їм заснувати банк з правом карбувати гроші. Бюжчись програти війну, парламент погодився, і видав 1694 року закон про заснування Англійського Банку, що мав право позичати гроші за відсотки, під заставу будь-якого майна, крім церковного. А 1844 року уряд надав йому право і друкувати паперові гроші. Він надрукував їх 20-тикратно більше, ніж мав золота. Тоді більшість уділів Англійського Банку мала родина Ротшільдів, отже фактично він не був державним. Так Ротшільди зробили собі з НИЧОГО великі мільйони фунтів стерлінгів.

У Великобританії було 1944 року в обороті грошей на 2.500 мільйонів фунтів. З них 10 мільйонів фун. було дрібною мідяною монетою, а 40 мільйонів фун. срібляною. Ці 50 мільйонів фунтів були власністю уряду Великобританії, а вся решта 2.450 мільйонів фунтів - власністю Банку Англії. А власником Банку Англії була родина

Ротшільдів (I).

Засновник Ротшільдівських банків золотар Амшел Бавер мав у Франкфурті золотарську (ювелірську) крамницю з червоним написом (рот шільд).Його п'ять унуків стали світовими банкірами, фактичними власниками "державних" банків: Англії, Пруссії, Австрії, Франції, Іспанії, Голландії, ЗАС.

Той Амшел Ротшільд казав: "Дайте мені право карбувати гроші, і я начав на всі закони". Так почалася золота доба банкірської Мафії. Здобувши право друкувати паперові гроші, банки стали на твердий, широкий шлях до опановання не лише господарчого, але й ВСЬОГО життя народів. Насперед - політичного.

Кожний гріш (банкнот), що його банк надрукував і пустив в обіг, - це його борговиця (вексель), це - його запов'язання обміняти ту борговицю на золоті чи срібляні гроші кожнораз на вимогу того, хто має ту борговицю. Раніше це банкове запов'язання було надруковане на кожному гроші. Отже, банк мусив мати у своїх скринях золота та срібла стільки, щоб вистачило обміняти ВСІ паперові гроші, що їх банк випустив в обіг. На початках банківництва так і було. Тоді паперові гроші були на 100% забезпечені золотом та сріблом чи дорогими самоцвітами.

Гроші є лише технічним засобом полегшати обмін крамом чи працею. Замість дикунського способу міняти крам на крам чи на працю, люди навчилися (ще за доісторичних часів) міняти крам чи працю на "гроші". Повстав вираз 'продавати' за гроші. Вже за середньовіччя торгівля та промисел почали так дуже рости, розвиватися, що вже не вистачало ані металевих ані паперових грошей. Саме життя штовхало збільшити їх кількість. Кількість металевих годі було дуже збільшити. Не лишалося нічого іншого, як збільшити кількість паперових. Але паперові мусять мати безпеку золотом, сріблом. А його було обмаль. Та, банківський досвід показав, що менше, ніж 100% забезпечення (золотом паперових грошей) вистачає, щоб забезпечити паперові гроші, бо люди не обмінюють у банках ВСІ паперові гроші на золоті, срібляні, але лише дуже малу частину, а більшість паперових грошей обертається поміж людьми. Отже, уряди дозволили банкам мати менше, як 100% забезпечення. Перше дозволяли мати 75%, потім - 50%, а тепер є чимало держав, що мають лише 10%-золоте забезпечення на свої паперові гроші. І така фактична НЕбезпека не шкодить доти, доки не захиталася у людях довіра до банків чи до уряду.

По кожній війні великі банки кількокрратно збільшують свої капітали, бо війна вимагає великих грошей, і уряди мусять позичати їх у банкірів, видаючи їм державні борговиці (облігації) зі забезпеченням відсотком. Коли нема війни, то банки заробляють не менші мільярди на господарчих кризах, що руйнують добробут мільйонів людей. Право друкувати паперові гроші є величезною банкірською силою. Цю силу безмежно збільшують позики, що їх дають банки. Банк дає позичку під запоруку, під застава майна. Хто позичає, заставивши своє майно, не має права його продати без згоди того, у кого він позичив гроші. Таким чином закладене майно стає ніби спільним позичальника і боржника аж доти, доки не сплачена позика. Заки боржник поверне

---

1) D. Fahey. "Money Manipulation and Social Order".

свою позику, вартість закладеного майна може впасти. щоб забезпечити себе від утрат, лихвар завжди позичає далеко менше, ніж вартує майно боржника. Коли боржник не заплатить позики на час, лихвар забирає ВСЕ майно, а не лише частину, що вартує несплачну позику. На Закарпатті Жиди позичали нашим селянам одну двадцяту вартости закладеного майна, і за цю одну двадцяту забирали ВСЕ закладене майно, якщо селянин не заплатив позики на час. В XIX ст. із загальним поширенням демократичного ладу, закони заборонили це, і вимагають, щоб закладене майно випродовувалося на прилюдній ціновці (авкціоні). На ціновці кожний присутній може купити. Продається тому, хто дасть найбільшу ціну. Але той, хто купить мусить одразу заплатити готівкою всі борги, що тяжуть на тому майні. Переважно охочих не буває багато, і купує лихвар. З цієї причини лихварі роблять все, що можуть, щоб боржник НЕ заплатив. У такий спосіб у ЗАС і в Канаді за 1930-х років три мільйона рільників утратили свої хутори, п'ять мільйонів домовласників утратили свої хати, три мільйона крамарів - свої крамниці, 200.000 дрібних підприємців - свої підприємства. Все те забрали банки та випозичальні за несплачені позики. А те вартувало мільярди доларів (2).

Банки ЗАС випустили паперових грошей на 20.735.512.645 доларів. Але в обігу в ЗАС є лише половина тих грошей. Друга половина переховується за кордоном ЗАС та схована в банках.

У банках ЗАС лежить десь з 10 мільярдів доларів. Але банкові книжки показують 150 мільярдів доларів. 140 мільярдів доларів - це доми, земля, вирібні, крамниці, копальні, залізниці і т.п. майно людности ЗАС, заборжене в банках. Отже, бачимо, що те заборжене людське майно 15-тикратно перевищує всі гроші, що їх мають банки. Яким чином так сталося? - Це рахівниче шахрайство. Гроші, що їх банк позичає комусь записуються не на старинку видатків банку, але навпаки на сторінку ПРИБУТКІВ банку. Чому таке шахрайство? - Бо позичається завжди під заставу якогось майна. Отже, те заставлене майно банк записує до своїх книжок, як БАНКІВСЬКЕ майно. Банк має право видати позичок не більше, як вартує майно банка. Записуючи заставлене людське майно, як банківське майно, банк збільшує кількість грошей, що їх має право видавати на позики, бо той, хто позичає не вибирає з банку всю позичку готівкою. Звичайно вибирає не більше, як 5% позики, а на решту банк відкриває йому позичальний рахунок (кредит). Щоб більше. Боржник звичайно платить свої видатки не готівкою, але чеками на той банк, де позичив. Таким чином банк, маючи один мільйон доларів готівкою, може фактично позичити (с.т. відкрити позичальний рахунок) 30 мільйонів доларів. А на кожному ж позиченому доларові банк заробляє відсотки (3).

Як великі банкіри грабують людей в ЗАС показують такі приклади. За війни 1914-20 років був у ЗАС великий добробут, бо військові потреби вимагали багато виробів та харчів. Робітники добре заробляючи, купували хати, рільники, маючи добрі ціни на рільничі

---

2) J. Elsom "Lightning Over the Treasury Building"

3) Ib.

вироби, купували більше землі. А що вони не мали всієї готівки на те, то позичали у місцевих малих банків. Понадто таке було поширено на рільничому Заході ЗАС. Там малі банки добре заробляли і не хотіли підлягати Державному Запасовому Банкові. Уряд позичив у Державному Запасовому Банку великі гроші на воєнні видатки. Тож, щоб скорити ті малі незалежні банки та пограбувати хати у робітників і землю у рільників, Державний Запасовий Банк створив 1920 року навмисно велику господарчу кризу. Він зменшив кількість грошей в обороті; не дав позичок малим банкам; підніс відсоток на позички. Багато незалежних малих банків збанкрутувало, багато робітників утратили свої хати, а рільники свої хутори. Люди втратили маєтків вартістю понад 160 мільярдів доларів (2-га світова війна коштувала 200 мільярдів доларів) (4).

Парлямент і Сенат ЗАС відкинули 1920 року вимогу през. В. Вільсона щоб ЗАС стали членом Ліги Націй. Світова банкірська Мафія покарала за це ЗАС. Світові банкіри забрали 1927 року з Державного Запасового Банку золота на 500 мільйонів доларів. Той банк зменшив кількість грошей в обороті. Це, разом з іншими заходами банкірської мафії, спричинило 1929 року величезну господарчу кризу. Понад 4.500 малих незалежних банків у ЗАС збанкрутували. Мафія забрала у людей запідурно маєтків на великі мільярди доларів (5)

Силу грошевої мафії показує такий факт. Голова Парляментської лави Банків і Гроша Луї Мек-реден подав 23-V-1933 парляментові думку потягнути до суду міністра Скарбу, двох підміністрів Скарбу, всю лаву Управителів Державного Запасового Банку, обвинувачуючи їх в тому, що вони навмисно спричинили господарчу кризу 1929 року. За цю думку голосувало лише п'ять членів парляменту. В наступних виборах мафія кинула великі тисячі доларів, щоб знеславити, очорнити Л. Мек-редена, і його не обрано.

Ніхто інший лише банкірський слуга і масон през. ЗАС В. Вільсон казав (коли вже не був президентом): "Такою великою промисловою державою, як ЗАС фактично керують ті, хто позичає гроші, у ЗАС позичальна справа не розпорощена, але навпаки зосереджена в руках небагатьох великих банкірів. Тим то вся діяльність Американців у руках тих небагатьох банкірів та мільйонерів. Фактично американський нарід є в полоні банкірів. Фактично наш уряд вже не обирається більшістю вільних голосів. Фактично маленький гурт людей, що має у своїх руках всю позичкову справу, наставляє нам наш уряд" (6)

В. Вільсона вибрано на президента тому, що він голосив, що він проти того щоб ЗАС брали участь у війні. На його обрання банкір Б. Барух дав 50.000 доларів. Ставши президентом, і затягнувши ЗАС у війну, през. В. Вільсон зробив Б. Баруха диктатором військового промислу і військових закупок. На тій посаді Б. Барух заробив великі мільйони доларів, бо давав військові замовлення підприємствам у

---

4) E. Mullins. "The Federal Reserve Conspiracy"

5) Ib.

6) C. Hollis. "The Two Nations".

яких він мав уділи, або від яких одержував величезні хабари. Він пустив чутку ніби ЗАС мають намір замиритися. Та чутка спричинила раптовий великий спад ціни уділів тих підприємств, які працювали на війну. Б. Барух купив багато таких уділів, а потім, коли виявилася брехливість тої чутки, і ціна тих уділів піднеслася, то він продав їх. Так за кілька лише день він заробив 750.000 доларів (7).

За часів війни 1914-20 років у ЗАС панували три неофіційні диктатори: Бернард Барух, Евген Меєр і Пал Варбург. Всі три - банкіри (і всі три Жиди). Е. Меєр був головою Лави Управителів Державного Запасового Банку ЗАС, а П. Варбург - його заступником. Три найбільші творці теперешнього грошового ладу і теперішніх мільярдів боргів ЗАС були три жидівські банкіри: німецький П. Варбург, український Е. Голденвайзер, що був 30 років керівником Державного Запасового Банку ЗАС і литовський Г. Д. Гвайт, що був головою Міжнародної Грошової Фундації. Нью-Йоркський банкір Г. Леман був американським військовим правителем (губернатором) побитої Італії. Банкір Генрі Дейвісон був головою Червоного Хреста ЗАС.

Мільйонер Генрі Форд казав: "Щоб припинити війни назавжди не треба творити ніяких Ліг Націй. Вистачить взяти під державний нагляд (контроль) 50 світових жидівських банкірів. Вони ж бо викликають війни, щоб заробити мільярди доларів" (8).

Жидівські банкіри Старнс та Голдсміт постачали гроші (фінансували) Португалії, барон Гірш - Турції, Ротшільд - Франції, Стронберг - Румунії, Спеєр та Поляков - Московщині, Кун-Леб - ЗАС.

Англійські Жиди-мільйонери Сасуни мають у своїх руках світову торгівлю опіюмом, азійським шовком та бавовною. Вони мають свої банки в: Калькуті, Шанхаї, Гонг-Конзі, Йокогамі, Багдаді.

Французькі Жиди-мільйонери мають у своїх руках: грошові позичальні, Північно-Еспанські залізниці, газ і автобуси в Парижі, французьку лінію атлантійських пароплавів, забезпечені заклади в Еспанії, позичальні в Еспанії; мають кілька французьких залізниць, банк у Тунісі, державний банк Туреччини, залізниці у Швейцарії, Португалії, Австрії, газ у Мадриті.

Жидівська родина Бішофшайм має у своїх руках: державний банк Голяндії, французько-Єгипетський банк, національний банк, позичальні в Антверпі, Льєжі, Брюсселі.

Жиди брати Селігмани позичають великі гроші ЗАС, Напр. 1879 року позичили (разом з Ротшільдами) 150 мільйонів доларів на будову Панамської протоки (каналу) та залізниць.

З інших Жидів-мільйонерів більш відомі: Камондо, Фуолд, Монтаню, Стерн, Блайкредер, Варшавер, Мендільсон, Гунзбург, Яфет, Кун, Леб, Селігма, Лазар, Л. Штраус, Моргентав, Дж. Шіф, Монд, Дрейфус, С. Вайнберг, Б. Ботенвайзер, Ерік Варбург-Джем Варбург та інші.

Малий гурток світових банкірів, що керує Банком Міжнародних Розрахунків у Базелі (Швейцарії) визначає, накладає (диктує) вартість всіх грошей у світі.

---

7) E. Mullins. Ib.

8) "Daily Mail" 21-IX-1923.

Якби не було комуністичних держав у світі, то не було би причини узброюватися. Тим то банкіри й підтримують комуністів, бо ж інакше не зароблять мільярдів. Тож банкір Корліс Ламонт очолює 'Товариство Приятелів Советської Росії' та 'Американську Раду Советських Стосунків'. Нью-Йоркські банкіри дали Л. Троцькому кілька мільйонів доларів на революцію в московській імперії.

Світові банкіри (а більшість їх - Жиди) плянують панувати у світі, створивши світовий надуряд, що буде в їхніх руках. Вони плянують створити його з допомогою світового соціалізму, комунізму. Тим то вони і дають мільйони доларів соціалістам та комуністам на їхню пропаганду. Москвини також заплянували захопити у свої руки світовий надуряд з допомогою світового комунізму. Задля того Москвини розбудували (з допомогою світового комунізму і світових банкірів) свою величезну військову машину. Так дурний Москвин обдурив мудрого Жида.

Англійські банкіри видала 1919-23 роками 5 мільйонів фунтів стерлінгів на хабари англійським та американським великим часописам, щоб вони не критикували банківську діяльність (9).

Хто має силу рухати основою, той може зруйнувати всю будову, що стоїть на тій основі. Основою ж паперових грошей тепер є золото. Таким чином власник золота може визначати, накидати ціну паперових грошей. Від ціни ж паперових грошей залежить вся господарка країни, а від господарки залежить військова і культурна сила народу (нації). Від сили народу залежить його домашня і зовнішня політика. Таким чином від власника золота залежить доля народу. Отже, власники золота стають володарями народів. Коли ж власником золота є якась світова установа, то вона стає володарем світу. Зародок цього ми вже маємо. Трон того володаря є в американському місті Форт-Нокс (10), а уряд і Генеральна Булава - в Нью-Йорку і називається 'Об'єднані Держави' (ОД). Той володар є всемогутній. Його наказам коряться наймогутніші держави. Ніхто його не бачить, але він бачить всіх і всюди у світі.

Уряд платить державні борги з податків. Подати ж основані на багатстві всього народу. Отже, це багатство, а не золото (велика більшість золота належить світовим банкірам) мало би забезпечувати паперові гроші (11).

Тепер гроші творяться не творчою діяльністю народів, але їх творять банкіри з боргів народів. Одною з причин цього є те, що тепер золото забезпечує паперові гроші, а не багатство народів. Золота безпека - засіб застарілий, неvistарчальний, хиткий і дає ве-

---

9) С.Н. Douglas. "Warning Democracy".

10) Там переховується золото, що належить світовим банкірам, хоч формально нібито ЗАС. Там лежить 65% всього золота у світі.

11) Одною з найголовніших причин чому світове жидівство проголосило ще 1934 року війну А. Гітлерові було те, що він відкинув забезпечення паперових грошей золотом, а запровадив забезпечення виробництвом всілякого краму.

ликі можливості збагачуватися лихварям, і зубокувати мільйони людей. Тож не дивно, що банкірська Мафія, світові банкіри завжди противилися і будуть противитися усталенню вартости паперових грошей та позичкових відсотків, що його дає якась непохитна безпека, а не хитливе золото. Противяться, бо ж тоді світові банкіри не могли би робити з нічого мільярди доларів зиску.

Як дуже грошева Мафія пильнує, щоб такого не сталося - показує такий приклад. - Англія мала багато золота і мало срібла. ЗАС навпаки, мали багато срібла і мало золота. Тому Англія забезпечила свої паперові гроші золотом, а ЗАС сріблом. Через те англійські Ротшільди (Англійський Банк) не могли опанувати банки ЗАС. Тож Англійський Банк післав 1872 року до ЗАС свого уповноваженого Ернеста Сейда, ніби знавця грошевої справи, давши йому 500.000 доларів. Витративши ті гроші на хабари членам парламенту, той Е. Сейд спричинився до того, що парламент ухвалив перейти на золоте забезпечення американського паперового доляра. Це дало банкірській Мафії змогу і нагоду дуже стримати позички, і 10.500 торгівців та підприємців збанкрутували. Їхне майно забрала запідурно грошева Мафія (I2).

Американську революцію проти Англії спричинили не податки, чи мита, чи інші утиски Англії, але те, що на вигоду Ротшільда англійський парламент уневажнив американські гроші, а узаконив лише англійські задля вжитку в американських колоніях. Отже, колонії повстали, і проголосили 1783 року свою державну незалежність. Та, 1790 року вмер головний ворог Ротшільдівського банку Б. Франклін, і парламент ЗАС дозволив Ротшільдівському похолкові Александрові Гамілтонові закласти в ЗАС банк з правом карбувати срібляні та мідяні гроші. Закладовий (уділовий) капітал того банку був 35 мільйонів доларів. З того європейські Ротшільди купили уділів на 28 мільйонів доларів, а Американці на 7 мільйонів (I3).

У війні за визволення муринів з рабства північні стейти потребували гроша. Банки позичали їм на 28%. Тоді през. Д. Лінкольн наказав міністрові Скарбу надрукувати на 450.000 доларів паперових грошей. Банкіри підкупили членів парламенту, і парламент ухвалив, що ті гроші є незаконні, неправні. Така ухвала спричинила упадок їхньої вартости до 30 центів за доляр. Тоді банкіри поскуповували ті гроші, а пізніше піднесли їхню ціну до повного доляра, заробивши на тому ошуканстві великий зиск.

Світові банкіри за допомогою Ліги Націй примусили 1924-28 роками багатьох держав забезпечити свої паперові гроші золотом. Завдяки цьому заході, світові банкіри мають тепер силу змінювати ціну грошей ВСІХ, навіть дуже великих, держав (I4).

Уповноважені 44 держав на своєму з'їзді у Бретон-Вудс (ЗАС) 1944 року заклали 'Світову Грошеву Фундацію', з початковим капіталом 8 мільярдів доларів. Голував на тому з'їзді підміністер Скарбу

I2) J. Elsom. Ib.

I3) Ib.

I4) E. Mullins. Ib.

Мі, московський шпигун, Жид Г. Декстер Гвайт. Американський фабрікант ідеолог, шостиколонник, проф. Дж. Кейнс радив призначити Г. К. Гвайта на керівника тої фундації, кажучи: "У руках Г. К. Гвайта ця фундація буде в повній безпеці" (15).

Теперішні великі банкіри своїм лихварством далеко перевищили старіших лихварів історії. Хто позичає на 20 років на 5%, той платити стільки відсотків, що сама позика. Борг позичений на два і пів відсотка, за 40 років подвоюється. Один золотий сотик позичений за часів Христа на землі на 6%, тепер був би кулею такого розміру, як наша планета.

Державна заборгованість світовим банкам є тепер така величезна, що навіть найбагатший нарід у світі ЗАС ніколи їх не виплатить. Банкіри й не хочуть щоб виплатили. Вони хочуть побирати відсотки. Отже, фактично всі цивілізовані народи є тепер РАБАМИ банкірів. Напр. Державний борг Англії був 1696 року 1.2 мільйона фунтів стерлінгів, а 1914 року був 1.500 мільйонів фунтів. За цей час уряд платив самих відсотків на той борг 700 мільйонів фунтів. А 1956 року державний борг Великобританії був 27.400 мільйонів фунт. (16).

Канада мала боргу: 1867 року - 93 міл. дол. 1936 року - 2.895 міл. дол. 1956 року - 18.368 міл. дол. За час від 1867 року (заснована Канада) до 1936 року канадці заплатили самих відсотків на державні позики 2.823 міл. дол. За цей час людність Канади збільшилася на 200%, а заборгованість - на 3.000% (17).

Уряд ЗАС позичив 1873 року у банкірів 2.277.500 доларів. Від того часу по сьогодні уряд заплатив банкірам 10 мільйонів доларів лише відсотків, а боргу не сплатив ані сотика. ЗАС заплатили 1941 року самих лише відсотків на державні і приватні позики 12 мільярдів доларів. Це лише за один 1941 рік, а тепер більше (18).

Перед заснованням у ЗАС 1863 року Національного Банку на одну особу в ЗАС припадало 50.46 доларів у загальному обороті. По 10 років припадало 14.60 доларів, а 1887 року лише 6.67 доларів, с.т. Заробок загалу ЗАС упав, а банкіри відповідною мірою збагатіли.

Міністерство Торгівлі ЗАС оприлюднило 1928 року, що уряд ЗАС заробився на 371.6 мільярди доларів, а людність ЗАС на 331.4 мільярдів. Отже, на кожну родину припадало приблизно понад 2.000 доларів державного боргу і стільки же родинного. Кожне народжене немовля має 800 доларів боргу. Відсотки за державні позики платять податковці, і вони платять тих відсотків 36 мільйонів ШОДНЯ, чи 10.000 доларів ШОДВІВІДНИЙ (19). З восьмигодинного заробітку Американець плати на податки два і півгодинний заробіток. А якби банкірська держава була не опанувала уряд та парламент ЗАС, то тепер ця НАІБАГАТІША у світі країна, була би не мала ані сотику державного боргу. Наперові гроші ЗАС, що їх видають банки, мусять бути забезпе-

15) E.D. Butler. "The Red Pattern of World Conquest".

16) T. Bridges. "God or Mammon".

17) там же

18) J. Elsom. Ib.

19) там же

чені вкладами у тих банках. А фактично один доляр паперових грошей забезпечений двома центами вкладів (20)

За всі свої великі позики у банків уряд ЗАС платив більше долярів за відсотки, ніж самі позики. Всі великі урядові будови коштували податковців на 120-150% більше, ніж фактично витрачено на самі будови, бо будувалися за позичені у банків гроші. Напр. Інженери вираховали, що побудувати водяну електровню в Баулдері коштуватиме 160 мільйонів долярів. Уряд ЗАС таких грошей не мав, отже позичив на ту будову у банкірів, заплативши самих відсотків 182 мільйона долярів. Таким чином та електровня коштувала податковців 342 мільйона замість 160 мільйонів. Сама будова пошти в Лос-Анжелос коштувала 7 мільйонів, але на її будову гроші позичили банки, і тому та пошта коштувала 16 міль.дол. На першу світову війну уряд ЗАС позичив у банків 26 мільярдів долярів, а заплатив банкам за ту позику 39 мільярдів долярів (21).

В Імперській долині ЗАС навмисно знищено 1938 року третину всього врожаю кавунів, щоб втримати ціну від упадку. А тоді ж в тій же долині уряд побудував велику протоку (канал) щоб наводнювати поля кавунів. На будову тої протоки уряд позичив у банкірів 100 мільйонів долярів, заплативши їм самих лише відсотків 120 мільйонів долярів.

Року 1937 лишилося непроданими 6 мільйонів скринь консервованих бросквинь. Отже, щоб не падала ціна, лишили весь урожай 1936 року гнити на землі. І тоді ж уряд ЗАС позичив у банкірів 60 мільйонів долярів на будову там греблі, щоб наводнювати бросквиневі сади (22).

Уряд ЗАС платить американським рільникам великі мільйони долярів лише за те, щоб вони НЕ сіяли пшениці, бо нема де продати врожаї минулих років. І водночас той же уряд побудував за 170 мільйонів долярів велику наводнювальну мережу, щоб наводнювати пшеничні поля у посушливому стеїті Орегоні.

У долині Сен-Джюквін навмисно знищено 1936 року 500.000 тон винограду та тисячі тон родзинків, щоб утримати ціну від спаду. І тоді ж у тій самій долині уряд побудував коштом 50 мільйонів долярів греблю на наводнювання виноградників, щоб виростити більш винограду. Побудував за позичені у банкірів гроші.

Уряд ЗАС дав 1945-62 роками 80 державам допомоги на 107 мільярдів долярів. Уряд ЗАС не мав стільки власних грошей, отже позичив у світових банкірів (24).

Банкір ЗАС П. Брокер казав: "СССР є ідеальним зразком плянованої державою господарки. До такого ідеалу ми наближуємо й ЗАС" (25)

Президент ЗАС Тома Джеферсон казав: "Я вважаю банки установа-

---

20) там же

21) там же

22) там же

23) там же

24) Report U.S. Agency for Intern. Develop. 21-III-1962.

25) J. Elsom. Ib.

ми далеко більше небезпечними нашим вільностям і добробутові, ніж вороже військо. Банки бо породили грошеве великопанство, яке не визнає державної влади над собою". Президент Андрій Джексон казав банкірам: "Ви є кубло гадюк і злодіїв. Я маю намір знищити вас. І з Божою допомогою я таки знищу вас" (26).

Президент ЗАС Аврам Лінкольн казав: "Я передбачаю у недалекому майбутньому таку кризу, що її наближення так лякає мене, що я тремчу з болю за мій рідний край. Я передбачаю, що всілякі грошеві згурти запанують у всьому житті ЗАС. Поширяться продажність, хабарництво, підкупність високопоставлених осіб. Западе всесильний долар, використовувачи людські вади. Все багатство нашої країни опиниться в руках небагатих осіб. Наша республіка, з усіма її вільностями, буде знищена зсередини". Він казав це 1863 року, коли підкуплений грошевою світовою Мафією парламент ЗАС ухвалив закон про заснування банків у ЗАС. Незабаром по тому грошева Мафія вбила його.

*****

ДЕРЖАВНИЙ ЗАПАСОВИЙ БАНК.

Міністерство Закордонних Справ ЗАС є великою і міцною твердиною мафії. Але ще більшою і далеко міцнішою її твердиною є т.зв. 'Державний Запасовий Банк'. Голова парламентської Банкової та Грошевої Лави Луї Мек-Фаден казав у своїй промові: "Державний Запасовий Банк є найбільш шахрайською установою з усіх шахрайських, що їх знає світ. Він діє поза лаштунків, і він вже полонив наш уряд. Під його впливом є вся політика ЗАС, разом з закордонною. Я обвинувачую його в таємній змові знищити Конституцію ЗАС і всі наші вільності" (27).

Все культурне, господарче, державне життя ЗАС основано на засаді САМОУПРАВЛІВІ і ВІДСЕРЕДЖЕННЯ (децентралізації). Кожний степ ЗАС ухвалює свої власні закони, не оглядаючись на Вашингтон. Отже, ЗАС не мали аж до 1914 року і зосередженого банкового уладу (системи). Навіть не було й державного банку. Натомість існували тисячі незалежних місцевих банків, які постачали гроші місцевим промислу, торгівлі, рільництву. Їхній оборотовий капітал складався з банкових вкладів місцевої людності, а часто місцева людність була й співласником тих банків, купуючи їхні уділи. Управитель місцевого банку знав особисто місцевих людей, їхню грошеву спроможність платити. Місцеві банкіри давали особисто знаним їм людям позички на легших умовах сплати і під меншою безпекою. Ці місцеві, незалежні банки дуже допомогли місцевому промислу та рільництву, позичаючи мільйонам малим підприємствам та рільникам. Найбільша їхня користь людям було те, що вони знищили лихварство. В ЗАС панує торговельний змаг (конкуренція) і банків. Це давало людям можливість позичати у тих банків, які вимагали нижчий відсоток за позичку.

Торговельний змаг самсобом (автоматично) не дозволяв підпри-

---

26) J. Elsom. Ib.

27) Congressional Records. 1934. pp. 3.

сміям підносити ціни. Та, у ХХ ст. у зв'язку з великим зростом машинової промисловости, почали творитися дуже великі підприємства з діяльністю, яка переходила межі стейтів, ставала всекравною. Найперше такими стали залізниці, що тягнулися кілька тисяч кілометрів. Їхня будова коштувала мільйони доларів, тому гроші давали великі нью-йоркські банки, закупаючи більшість залізничних уділів. Потім ті великі нью-йоркські банки почали викуплювати малі місцеві залізниці. Так нью-йоркський великий банк Кун-Леб став власником майже всіх тоді залізниць. Більшість уділів цього банку мали фактичні власники англійського Державного Банку Ротшільди та німецького Державного Банку Варбургі. Згодом великими власниками залізниць стали американські банкіри Моргані. Пізніше один з братів Варбургів приїхав з Німеччини до Нью-Йорку, і став управителем банку Кун-Леб з платнею півмільйона доларів річно. Будуючи залізниці, чи скуповуючи вже побудовані, банк Кун-Леб так шахрайничав, що жертви заскаржили його до суду. Банк викрутився хабарами (26).

Нью-Йорк ще в ХІХ ст. став великим грошовим осередком усієї Америки. У Нью-Йорку скупчилися всі найбільші американські банки. Властиво вони не були американськими, бо більшість їхніх уділів мали, англійські, німецькі, французькі головні банки Ротшільдів, Варбургів та інших. Таким чином головні європейські банки та головні нью-йоркські фактично були одним світовим банком, що мав різні назви. Це була величезна грошева (а звідти й політична) сила, що визначала і накидала ціну паперових грошей і висоти відсотків на позики.

Та, в ЗАС цій силі спротивилася велика, хоч і необ'єднана, сила кількох тисяч малих незалежних банків. Вони були колодою на шляху до повного грошового панування Ротшільдів-Варбургів-Морганів. Ці світові банкіри завзялися усунути з свого шляху цю колоду. В Європі вони зробили це вже давно, бо мали у своїх руках т.зв. "державні" банки з правом друкувати паперові гроші в імені уряду. Крім того європейські держави були напозичали у них великі гроші і не могли віддати, отже європейські уряди "були в кишені" банкірів, с. т. банкіри мали силу скеровувати грошову політику урядів у бажаному банкірам напрямі. А ЗАС не мали ані сотика державного боргу, і право друкувати паперові гроші Конституція дає лише парламентові. Отже, пани Ротшільди-Варбургі-Моргані мусили довго думати, щоб видумати спосіб взяти до своїх рук грошову господарку ЗАС, як вони зробили це вже давно в Європі. Цей спосіб і людину, яка знала як його здійснити, вони знайшли.

Кілька років перед 1907 роком і самий 1907 рік були господарче добрими роками. Врожаї були добрі, промисловість йшла повною ходом, торгівля поширювалася. Раптом, без усякої наявної причини на Нью-Йоркській біржі зчинився переполох (паніка). Забракло грошей, відсотки на позики піднеслися вгору; ціна уділів багатьох менших підприємств дуже впала. Промисловість захиталася; торгівля дуже зменшилася; рільники банкрутували. Але нью-йоркські банкіри заро-

били тисячі мільйонів доларів. Цей переполюк створили навмисно і пляново нью-йоркські великі банкіри.

Суспільство дуже обурилося, і вимагало від уряду знайти способи, які унеможливили би банкірам робити таке в майбутньому. Парламент призначив лаву на чолі з сенатором (банкіром) Нілсоном Алдрічем, яка мала вивчити європейський грошовий уклад (систему) та банківництво взагалі, щоб на підставі європейського досвіду перебудувати американський уклад.

Та лава витратила в Європі два роки часу та 300.000 доларів і привезла кілька великих скринь знадіб (матеріалу), але жодного пляну перебудови американського укладу. Та, парламент вимагав від голови лави Н.Алдріча скласти такий плян перебудови. Отже, він закликав кількох великих банкірів та промисловців на таємну нараду на острові Джекіл (у стейті Джорджія). Нарада відбулася 22-ХІ-1910 в дуже великій таємниці. На тій нараді були: мільйонер, сенатор Нелсон Алдріч, проф. господарник Піят Андрю, голова найбільшого банку ЗАС (Найшонал Сіті Бенк) Френк Вандерліп, великі банкіри: Генрі Дейвісон, Чарлз Нортон. Ці банкіри були власниками більшої частини тяжкого промислу, залізниць, олив'яного промислу. В їхніх руках були великі видавництва, великі часописи та журнали. Від їхніх грошових пожертв залежали вибори до парламенту. Були також уповноважені й європейських банкірів, насамперед Ротшільда, Лал Варбург, який був братом німецького банкіра, спільника Ротшільда В.Варбурга і безпосередній уповноважений англійського банкіра Ротшільда Бенджамін Стронг.

Ця нарада була дуже таємничою. Вона два тижня обмірковувала засновання в ЗАС державного, осередкового (головного) банку з правом друкувати паперові гроші, на взірць таких банків в Європі. Та, ця нарада натрапила на дуже велику перешкоду в ЗАС такому банківству. Перешкодою, бо в ЗАС все життя основано на самоуправі стейтів, міст, сіл. А засада самоуправи заперечує цілковито засаду зосередження. Всіляке зосередження, отже і банкової справи, заперечує всі американські волелюбні традиції. А на це американський нарід ніколи не погодиться. А поготів і тому, що пам'ятає як нью-йоркські банкіри навмисно створили 1893 і 1907 року господарчі кризи за яких нью-йоркські банкіри забрали за несплатення позик майтки у мільйонів рілників, дрібних підприємців. Дозволити банкам зосередити керівництво всією банковою діяльністю, та ще й дати тому зосередженому керівництву право друкувати паперові гроші - це віддати всю людність ЗАС світовій банкірській Мафії у довічне рабство. Самозрозуміло, парламент ЗАС ніколи цього не дозволить. Отже, треба якось обдурити американське суспільство.

П.Варбург запропонував такий плян обдурити. Перше: не називати банком, а назвати загальниково 'укладом' (системою) (29). Друге: назвати 'федеральною', бо в ЗАС назвою 'федеральний' означається уряд ЗАС у Вашингтоні (що європейськими мовами називається державний). Отже, назвою 'державний' Мафія закриває правду, що той

---

29) назвали Federal Reserve System.

банк НЕ є державний, а є власністю світових банкірів. Третє: щоб сховати від людського ока, що він зосереджений, поділити ЗАС на 12 обширів, і заснувати в кожному обширі відділ Державного Запасового Банку. Кожний той відділ мав би наглядати (контролювати) над усією діяльністю всіх банків свого обширу. Задля того банкіри дотичного обширу мали би вибирати спроміж себе 12-членову Раду Управителів Обширного Запасового Банку. Отже, виглядає ніби ті 12 місцевих банкірів керували би банківською діяльністю у своєму обширі. Та, так лише виглядає, а фактично всією грошевою політикою ЗАС (отже і діяльністю всіх 12 обширних запасових банків) керує з Вашингтону лава Управителів Державного Запасового Банку. Цю лаву призначає офіційно нібито уряд ЗАС, а фактично призначають нью-йоркські великі банкіри з тої простої причини, що керувати таким величезним банком зможе лише великий, досвідчений банкір. Отже, уряд і призначає великих банкірів.

ця банкірська нарада доручила П. Варбургові скласти устав такого банку, а сенаторові Н. Алдричові щоб уряд затвердив той устав, і парламент та сенат ухвалили закон про засновання такого банку. Сенатор Н. Алдрич подав урядові Варбургівий проєкт уставу, але під своїм іменем. Прізвище автора проєкту та про факт таємної наради банкірів Н. Алдрич заховав у таємниці.

Перед війною 1914 року були ще в ЗАС незалежні від мафії великі часописи. Вони гостро запротестували проти пляну Н. Алдрича, слушно назвавши його "безмірно більшим і безмірно шкідливішим трестом, за всі, що їх Н. Алдрич вже створив" (30).

Самозрозуміло, дуже спротивилися плянові Н. Алдрича незалежні банкіри понадто на Заході ЗАС (31). Нью-йоркські великі банки видали 5 мільйонів долярів на пропаганду потреби Державного Запасового Банку. Мафійні професори-господарники в університетах і в часописах та журналах "науково" доводили велику користь всьому суспільству ЗАС від такого банку. Але в парламенті та сенаті було багато противників такого банку. Отже, коли більшість членів парламенту та сенату виїхали з Вашингтону до родин святкувати Різдво, підкуплені прихильники ухвалили 23-ХІІ-1913 закон про засновання Державного Запасового Банку з таким уставом, який подав Н. Алдрич. Мафійний слуга през. В. Вілсон підписав його.

Всією діяльністю Державного Запасового Банку керує семичленна лава Управителів, що їх призначає на 14 років президент ЗАС з банкірів, які купили уділи Держ. Запас. Банку. ця лава НІКОМУ НЕ ПІДЛЯГАЄ. Вона нікому не дає жодного звіту. Ані уряд, ані парламент не мають права перевіряти її діяльності. Отже, вона диктаторська і сильніша за уряд і парламент. На свої засідання вона не допускає нікого, навіть міністрів. Її ухвали тримаються в таємниці, але великі банкіри дізнаються про ті ухвали негайно, отже можуть відповідно спекулювати. А тому, що весь запас золота ЗАС є в її руках і вона керує паперовими грошіма, то вона має силу визначати ЦІНУ

---

30) Він створив два: тютюновий і гумовий.

31) Західні були більш незалежні від Нью-Йорку, як східні.

грошей, зменшуючи чи збільшуючи кількість їх в обороті. Отже, має непоборну силу викликати господарчі кризи, щоб банкіри заробили на них мільярди доларів зиск.

Полісь старий банкір А. Ротшїлд казав: "Дайте мені право бити монету і друкувати паперові гроші, і я начхав на всі уряди та їхні закони". Це право має Державний Запасовий Банк ЗАС. Цим то його Лава Управителів і є отим незримим урядом ЗАС, який наказує президентам і міністрам (32). А президент ЗАС Д. Джеферсон ще сто років тому казав: "Осереджений приватний банк, що має право карбувати гроші, є далеко більшою небезпекою правам, вільностям і добробутові Американців, ніж кілька ворожих військ на нашій землі" (33).

Основний капітал Державного Запасового Банку 134 мільйона доларів склався 1914 року з уділів. Уділи були - як у кожного уділового підприємства - з правом голосу і без права голосу (але з правом на зиск) Всі уділи з правом голосу одразу закупили великі світові банки. Отже, фактично Державний Запасовий Банк є приватним банківським трестом. Всі приватні банки ЗАС платять податки. Державний Запасовий Банк не платить жодного податку. І як кожний трест, він створений щоб грабувати людність. Вся його діяльність є ніщо інше, як величезний грабунок усієї людности ЗАС. Грабунок, що перевищує всі знані в історії грабунок. Мафія запевняє, що Д.З.Б. створений, щоб боронити добробут всього народу. А ніхто інший лише цей банк створив великі господарчі кризи 1920 і 1929 років. Тоді позичкові установи забрали у мільйонів людей їхні маєтки за півдурно. Ніхто інший, лише Держ. Запас. Банк спричинив те, що за 10 років (1954-64) людність ЗАС утратила заробітків на 200 мільярдів доларів (34). Парляментська Слідча Лава документально довела, що велику господарчу катастрофу 1929-33 років сплянував і здійснив ніхто інший, лише Держ. Запас. Банк (35).

Держ. Запас. Банк був створений ніби, щоб запобігати банкрутству підприємств ЗАС. Від 1864 року до 1913 року було 2.697 банкрутств. А від 1914 року до 1923 року було їх 11.835 (36).

Основний капітал Д.З.Б. був 1914 року 134 мільйона доларів. А за 23 роки (1939 року) він мав 23.141.456.197 доларів чистого зиску (37). 134 мільйона дол. за 23 роки дали 23 МІЛЬЯРДИ чистого зиску. Про такий казково неімовірний зиск, навіть у казках не оповідається. А основний же капітал Д.З.Б. 134 мільйона дол. збільшився за 35 років (був 1949 року) до 43 МІЛЬЯРДІВ доларів (38). Лише одного 1916 року Держ. Запас. Банк мав 55.446.979 доларів чистого зиску (39).

---

32) E. Garrison. "Roosevelt, Wilson and the Federal Reserve Law".

33) E. Mullins. Ib.

34) там же.

35) "American Mercury" XII-1958.

36) T. Bridge. Ib.

37) Congressional Records. 29-V-1939. pp. 8896.

38) E. Mullins. Ib.

39) J. Elson. Ib.

Як могло статися таке казково неімовірне збагачення за лише парудесят років? Якесь нечуване в історії чудо. Направду чудо, бо ж Д.З.Б. робить ті мільярди з нічого, з повітря. І робить стільки, скільки він хоче. Коли уряд потребує грошей, він позичає їх у Держ. Запас. Банку, видаючи йому свої борговиниці (векселі). Одержавши ті борговиниці, Держ. Запас. Банк кладе їх до Державної Скарбниці, як за поруку, і під ту за поруку одержує від уряду БЕЗПЛАТНО новонадруковані гроші, заплативши урядові лише кошти друку (це - лише 30 центів за 1.000 доларів). Ті новонадруковані гроші Держ. Запас. Банк позичає іншим банкам, одержуючи відсотки за позики. Але він одержує ще й від уряду відсотки на урядові борговиниці. Отже, має ПОДВІЙНО тих відсотків. Ті гроші Держ. Запас. Банк позичає кількокрратно, і тому має чистого зиску понад 9.000 % (ДЕВ'ЯТЬ ТИСЯЧ ВІДСОТКІВ). Всі найзажерливіші лихварі всього світу не наважувалися навіть мріяти про такі казкові відсотки (40).

Держ. Запас. Банк має державних борговиниць (векселів) на 42 мільярдів доларів. Але ж ті 42 мільярди доларів НЕ є власністю Д.З.Б., а власністю уряду ЗАС, бо ж уряд подарував їх Д.З. Банкові. Так уряд ЗАС за свої власні гроші платить Д.З. Банкові річно самих відсотків 1.700.000.000 доларів. Самозрозуміло, платить з кишені податковців. Людність ЗАС заплатила за останні півсторіччя Д.З. Банкові самих лише відсотків понад 310,5 мільярдів (за позику 42 мільярди) доларів. Тепер платить річно лише відсотків понад 12,2 мільярди дол. А 1913 року ВВЕСЬ державний борг ЗАС був лише 2 мільярди дол. а 1965 року став 325 мільярдів дол. Держ. Запас. Банк мав 1930 року майна на 5 мільярдів дол., а 1950 року мав на 40 мільярдів доларів (41).

Таке неімовірне, нечуване в історії лихварство тяжко зрозуміти, тож наведім наочальний (конкретний приклад. Уряд ЗАС потребує позичити, скажім, 50.000 доларів. Він позичає у Держ. Запас. Банку, видаючи йому свої борговиниці (векселі), звичайно на 4%. Під за поруку тих урядових борговиниць Держ. Запас. Банк одержує від уряду безплатно 50.000 паперових доларів. Маючи ці 50.000 доларів, Д.З.Б. під їх безпеку, має право видати позик іншим банкам на 1.500.000 дол. Ті банки заплатять Д.З. Банкові відсотків за 30 років 2.700.000 доларів. За 30 років уряд виплатить свої 4%-ві борговиниці, заплативши ті позичені 50.000 дол. і відсотків за 30 років 60.000 доларів. Так на 50.000 доларовій позичці Держ. Запас. Банк заробляє за 30 років 2.810.000 доларів (42). А ті ж 50.000 дол. фактично були гроші уряду ЗАС, а не Держ. Запас. Банку. Чи можна уявити більше і нахабніше шахрайство? Чи парламент та сенат ЗАС не розуміють цього грабунку?

Мільйонер Генрі Форд казав: "Наше суспільство не розуміє грошевої господарки банків. Якби зрозуміло, то негайно зробило би революцію" (43).

---

40) "Common Sense" 1-IX-1965.

41) там же

42) "The Cross and the Flag" VII-1968.

43) "Common Sense" 1-VIII-1962.

VIII.

ДРУГА СВІТОВА ВІЙНА..

Якщо не брати під увагу дату I-X-1917 (1), то фактично другу світову війну розпочало у липні 1933 року світове Жидівство. Перед 1933 роком побита Німецьчна лежала спаралізована господарче і політично. В Німецьчині розпаншувався комунізм. У Баварії був комуністичний уряд. Отже, ніякої загрози ССРСР не було. Та, 1933 року до влади в Німецьчині прийшов А.Гітлер (2). Московщина перелякалася.

Перелякалося також і світове Жидівство. Воно поквално скликало ще в липні 1933 року до Амстердаму світову жидівську нараду, щоб обміркувати створення світового, всебічного бойкоту Німецьчини. Нарада обміркувала способи господарчої (економічної) війни проти Німецьчини, і ухвалила закласти світову жидівську Господарчу Метанову, яка мала керувати тою війною. На голову її вибрала Самуїла Оутермеєра з Нью-Йорку. Ухвалено притягнути до бойкоту Німецьчини увесь світ. У наслідок такої ухвали Гітлерівська партія росла в Німецьчині щогодини, і А.Гітлер не потребував під'южувати Німців проти Жидів.

Два місяці по тій жидівській нараді през.Ф.Рузвельт поквално визнавав комуністичний уряд ССРСР (3). Іншими словами - він почав готуватися до війни з Німецьчиною. До речі. Гітлерівська партія офіційно називалася націонал-соціалістична (4), і справді мала у своїй програмі чисто соціалістичні точки. А лад своїй партії та її способи праці, разом із заляком (терором), А.Гітлер змавпував докладно з НІ ССРСР.

През.Ф.Рузвельт почав війну вже 5-X-1934. Тоді він у своїй промові в Чикаго вимагав "карантени" проти Німецьчини. І ту "карантену" він розпочав, дуже збільшивши ввозне мито на німецький крам (деякі аж на 75% їхньої вартості). Великі банки ЗАС (власники Жиди) робили всілякі біржеві шахрайства, щоб знизити вартість німецьких грошей. Крім Жидів що "карантену" горяче вітали й комуністи. Голова НІ ЗАС А.Бравдер обіцяв урядові 100%-ву підтримку. Кандидат на підпрезидента Г.Труман писав: "Я вітаю підтримку Е.Бравдера, чи будь-кого іншого, хто допоможе вибрати Ф.Рузвельта на президента" (5).

-
- 1) Початок першої світової війни.
  - 3) Перед ним чотири президенти ЗАС: В.Вілсон, В.Гардінг, А. Гулідж не визнавали
  - 2) Всенародим демократичним голосуванням.
  - 4) Nationalsozialistischen.
  - 5) "National Republic" V-1951.

Німеччина пропонувала ще 1937 року, а потім знову 1938 р. розпочати пересправи, щоб прийти до якогось порозуміння. През. Ф. Рузвельт не лише відкинув будь-які пересправи, але й відкликав ще 1938 року посла ЗАС з Берліну. Так Німеччина була примушена відкликати свого посла з Вашингтону. А Гітлер одержав добрий довід, що "Гармати потрібніші за масло". Ці двократні німецькі подави (пропозиції) мирно полагодити стосунки Мафія затримала в таємниці, не подала до часописів. Аж по війні парламентська лава знайшла ці документи в архіві й оприлюднила їх.

Людність ЗАС не є ще народом (нацією) у громадознавчому (соціологічному) розумінні, а є лише духово нез'єднаною мішаниною європейських переселенців та африканських муринів. Мішаниною переселенців (і їх нащадків) усіх народів, усіх рас, усіх набоженств світу. Ті переселенці приїхали до Америки з метою збагатити. Заробити якомога більше доларів. Добробут був і тепер є життєвою метою кожного Американця. Прикладом цього є статистичний опит (анкета), що охопив кілька університетів ЗАС з кількадесят тисячами студентів. У тому опитові був запит: "Що є метою вашого життя?". Отже, 73% відповіли: "Добре платна посада, власна хата, безтурботне родинне життя". 2% додали до цього ще й спокійну громадську працю. Решта відповіла: "Не знаю". А це ж майбутні провідники народу! Що ж можна думати про загал (масу)? (6).

Отже, маючи такий, скрайне матеріялістичний світогляд, Янки цінують свій добробут та життя понад все. Не будучи ще народом (нацією), Американцям (ЗАС) є цілковито чужий і незрозумілий дух старих європейських народів, що породив був там морально-національні ідеали та ідеї (7). Ніякі духові ідеї чи ідеали не зрушають пересічного Янки до війни. Єдино, що може штовхнути його до зброї - це загроза його добробутові (прикрита пропагандивною личиною загрози його волі, вільностей). Ідею покласти свою голову за щось інше - теперішній Янки вважає за божевільну дурноту. Він хоче жити, а не вмирати, хоч би навіть і в рабстві. Смерти жахається. Життя цінить дорожче навіть за волю, навіть за добробут. Янки каже: "Better red, than dead", с. т. "Ліпше жити в комуністичному рабстві, ніж умерти". Отже, він воліє поступитися Московщині ВССІ, крім свого життя. У цій психіці пересічного Янки лежать джерело і корені його туги за "співіснуванням", хоч би з самим чортом. А наколи б той чорт дав би справжню за поруку, що не порушить американського добробуту (American way of life) (8), то Янки пальцем не поворухнули б коли чорт пожирав би всіх людей у світі, крім Американців. Тут мова про загал ЗАС. Виняткові особи лише підтверджують правило.

За Конституцією ЗАС ухвалювати війну чи мир має право лише парламент та сенат ЗАС, а не президент. Демократично обраний парламент не може ухвалювати щось таке, чого не хоче нарід. А нарід ЗАС

---

6) Порівняйте українське студентство в Україні.

7) У цьому лежать психічні коріння відрази (антипатії) Європейців до Американців (ЗАС).

8) с. т. американський спосіб життя.

воювати не хотів за жодну мету. Він твердо тримався доктрини Монро не втручатися в жодні позаамериканські сутички (конфлікти). А Мафія хотіла війни за всяку ціну. Вона стала перед великим і тяжким завданням - намовити нарід на війну.

Вільний торговельний змаг (конкуренція) породив торговельний розголос (рекламу), а він став у ХХ ст. некоронованим володарем всього життя в ЗАС, Королем і законодавцем. Тепер той розголос унапрямує все життя Янків від коліски до труни. Від раннього ранку до пізньої ночі він навчає Янків, що мають їсти-пити, як одягатися, як розважатися, як думати, що читати, що любити, що ненавидіти. З винаходом радіа - а понадто телебачення - торговельний розголос мільйонкратно посилив свій "виховуючий" вплив на Янків. тепер пропаганда є вже високорозвиненим мистецтвом, ба навіть наукою. Десятки тисяч науковців-психологів досліджують справу: як і чим можна вплинути на людську думку, а з того і на людські чини. На такі дослідди видаються в ЗАС великі мільйони доларів (9).

У демократичних державах державну владу обирає нарід, і обра-на ним влада мусить виконувати волю народа. Президент А. Лінкольн висловив цю засаду надзвичайно яскраво: "З народа, через народ і задля народа". Так у теорії. фактично ж - інакше, бо ж чинами кожної людини керують світогляд та почуття тої людини. А світогляд, погляди Янків творить пропаганда, торговельний розголос. Отже, у яких руках є засоби пропаганди - такі будуть погляди і світогляд Янків, с. т. ота "воля народа". А тепер, з казковим поширенням радіа у всьому світі - не лише Янків, але й усіх народів у світі. Таким чином власники засобів пропаганди: радіо, телебачення, кіно, часописи, журнали, видавництва, книгарні, книгозбірні тощо стають фактичними керівниками всього життя навіть такої демократичної держави, як ЗАС, а про диктаторські, як СССР і казати нема що. А в ЗАС, до того ж, панує в усіх царинах життя засада особистої, приватної власности, тому і засоби пропаганди є також у приватних руках. Навіть школи в ЗАС не є державні, а приватні, чи громадські. У чийх руках є засоби пропаганди в ЗАС, ми вже оповіли в попередніх розділах (10). У ЗАС ніхто і нішо не перешкоджає будь-кому голосити (пропагувати) свої погляди, але ж задля того треба грошей і то великих. Мафія їх має дуже багато, і тому вона змогла захопити у свої руки понад 75% всіх засобів пропаганди, і має силу легко заглушувати (і справді заглушує) голос своїх ворогів та противників. Українці з власного досвіду знають це, але переважаюча більшість Американців не усвідомлює цього, і тому є в полоні Мафії.

Цілковите опановання пропагандою розуму Янків призвело до того, що теперішній - навіть і непересічний - Янків виховався на безкритичного плиткодума, що йому дорівнюється в цьому хіба африканський дикун чи мала дитина. Знавці техніки торговельного розголосу

---

9) Як лише уряд ЗАС визнав СССР, негайно приїхало з Московщини до ЗАС кількадесят московських пропагандистів вивчати американські способи пропаганди.

10) див. також J. Beaty. "The Iron Curtain Over America".

(реклами) в ЗАС пишуться: "Ми можемо продати все: від голки до найдурнішої, найнеімовірнішої ідеї разом". І справді, ми бачимо на власні очі, як Московщина 'продає' Янкам не лише найнеімовірніші, але й навіть згубні задля ЗАС ідеї.

Щоб намовити суспільство ЗАС на війну, Мафія пустила свою величезну пропагандивну машину повною ходом. Не жалувала мільйонів доларів на пропаганду, знаючи, що вони повернуться їй з величезним зиском. Та, крім приватних засобів пропаганди, Мафія потребувала мати у своїх руках також і офіційне джерело новин 'Канцелярію Воєнних Новин'. І справді, вона мала її у своїх руках. Починаючи від її підкерівника, шостиколонника і москволюбів Овна Латімора і до найнижчого урядовця, ця канцелярія була переповнена п'ятиколонниками, шостиколонниками, москволюбів, москвинами, змосковшеними людьми і навіть московськими шпигунами. Ця канцелярія замовчувала новини некорисні Московщині; перебільшувала понад всякі межі корисні їй; видумувала всілякого роду брехні; роздухувала що сили обурення проти потвор Німців та Італійців і водночас зчинила несамовиту прославу (гльорифікацію) всього московського та Москвинів, перемальовуючи їх на мирних, соціалістичних демократів, таких самих, як і Янки. Колишній посол ЗАС Артур Лейн відкрито запитав через журнал уряд ЗАС: "Хто з найвищих урядовців ЗАС наказав захищувати всі ті повідомлення нашого звітництва, що є шкідливі чи неприємні Московщині, а наказав навпаки поширювати лише брехню та комуністичну пропаганду?" (II). Жодної відповіді не одержав. Та, Янки хоч і вірили мафійній пропаганді, проте воєвати не мали жодного бажання. Мафія була примушена шукати спосіб ПРИМУСИТИ Янків воєвати. Єдиним способом задля цього було створити (спровокувати) напад на ЗАС.

Не бажючи воєвати, Янки (понадто жінки) вимагали від кандидатів на президента ясної і твердої обіцянки не затягати ЗАС у будь-яку війну. І на виборчому вічі в Бостоні 1940 року Ф. Рузвельт у своїй промові сказав: "Я вже казав, але повторю ще знову, знову і знову. - Матері та батькі! Я не пішло ваших дітей воєвати в жодній чужій війні".

Пересічний Янки розуміє тямку 'чужа війна', як війну поза Америкою самих європейських чи азійських народів, війну, яка не зачіпає прав та добробуту ЗАС. Мафія та Ф. Рузвельт навмисно не розтлумачили виборцям, що за теперішнього розвитку техніки та господарки, життя всіх цивілізованих народів так взаємно пов'язане, що вже нема і не може бути таких європейських чи азійських воєн, які не зачіпають прав та добробуту ЗАС. Вони не розтлумачили цього виборцям, бо знали, що якби розтлумачили, то або програли би вибори, або люди ще твердіше спротивилися би будь-якій війні, навіть і такій, що зачіпає права та добробут ЗАС.

Навіть великий приятель Ф. Рузвельта Р. Шервуд пізніше признався, що цей їхній підступ трохи мулив його сумління, але він уважав, що наслідки будуть менш шкідливі, ніж програні вибори (I2).

II) "The American Legion Magazine" II-1952.

I2) R. Sherwood. "Roosevelt and Hopkins".

Нищення набоженства (релігії) в СССР обурювала багатьох виборців у ЗАС. Отже, Ф. Рузвельт був примушений сказати виборцям щось і про це. І він сказав на новинарській нараді: "Прочитайте точку 124-ту Конституції СССР. У тій точці закони докладно такі самі, що й у Конституції ЗАС. У нас вони лише інакше висловлені".

У листопаді 1939 року Московщина напала на Фінляндію. Спочув (сиплатія) всього світу була на боці Фінляндії, і 14-XII-1939 Ліга Націй викинула СССР зі свого складу. Півтора року пізніше през. Ф. Рузвельт закликав (31-VII-1941) до себе посла СССР у Вашингтоні А. Уманського та заступника Головнокомандувачи СССР генерала Ф. Толікова, який був тоді у Вашингтоні. Ті Москвини входили до Білого Дому (ІЗ) сумні, невеселі, бо знали, що без допомоги ЗАС їхній СССР завалиться у війні, а про допомогу ЗАС Московщина не може навіть і мріяти, бо ж шойно півтора року тому Московщину вигнано з Ліги Націй за міжнародне харцизство (бандитизм), бо ж Московщина два роки приятелювала з гітлерівською Німеччиною і допомагала їй усім, чим могла; бо ж шойно зробила друге міжнародне своє харцизство, загарбавши: Естонію, Латвію, Литву; бо ж за останні 20 років зломилла була кілька своїх міжнародніх забов'язань, в тому числі і забов'язань щодо ЗАС. Ідучи до президента наймогутнішої і найбагатшої у світі держави, ті Москвини гадали, що він подасть їм рахунок всіх їхніх харцизств, і - використовуючи надзвичайно скрутний стан СССР - зажадає від них заплатити той рахунок. Рахунок величезний, і заплатити його треба буде ціною не меншою за розчленування нової московської імперії СССР на її складові частини. На щось менше през. ЗАС напевно не погодиться. Вони мали насправду причини сумувати, ідучи до нього. І вони входили до Білого Дому, як побиті пси, підгорнувши хвости під себе.

Але ... але виходили веселі, усміхнені, задерши свої кирпаті носи догори. Чому? - Бо сталося неімовірно величезне чудо. През. Ф. Рузвельт не лише не згадав за будь-який рахунок, але без жодних передмов і передумов запропонував їм всебічну і нічим необмежану допомогу ЗАС, і просив їх подати йому список чого Московщина потребує і скільки, а він накаже негайно вислати те все до СССР.

У той самий день уповноважений президента Г. Гопкінс у Москві запропонував Іс. Сталінові всю допомогу ЗАС, яку лише Іс. Сталін забажає. Вихований на догмі, що всі капіталісти мріють знищити соціалістичний ЗАС, Іс. Сталін не вірив своїм ухам і запитав Г. Гопкінса за ціну тої допомоги. Посол ЗАС у Москві В. Буліт записав тоді з жахом: "У заміну за допомогу ЗАС Г. Гопкінс не просив нічого сінько. Він навіть не запитав Іс. Сталіна, що той думає робити в Європі, коли переможена Німеччина впаде" (І4).

Насправду, день 31-VII-1941 Московщина може святкувати як казково величезну перемогу, бо ж у той день наймогутніша капіталістична держава схилила до ніг рабської, деспотичної, дикої Московщи-

ІЗ) Білий Дім - це будинок де живуть президенти ЗАС і мають там свої канцелярії.

І4) W.C. Bullitt. "The Great Globe Itself".

ни свій демократичний прапор Волі і Справедливості. Щобільше! Во-
лелюбні, християнські ЗАС забор'язалися допомогти деспотичній, без-
божницькій Московщині розбудувати московську військову силу на та-
ку могутню, що страх перед нею спараліжує розум і дух тисяч міль-
йонів людей у світі на чолі з їхніми державними провідниками.

Лоч Німці менше за будь-кого мали право обуритися на це, про-
те офіційний німецький речник кинув тяжкий закид урядові ЗАС. Він
писав: "Гопкінова пропозиція допомогти Московщині зброєю, робить
ЗАС співником комуністичної Московщини в її зусіллях поширити
комунізм на весь світ. ЗАС дуже добре знають про мільйони, жак-
ливі вбивства, муки, в'язниці, смертельні табори, нищення культури на
загарбаних Московщиною немосковських землях. А той хто підтримує
нищильників культури, бере на себе співвідповідальність за нищення
культури і людей" (15).

На цей закид Ф. Рузвельт ані пари з уст не пустив. А мафія
знайшла спосіб заглушити в ЗАС цей закид. - У першій світовій вій-
ні підстаршина ЗАС Алвін Йорк зробив якесь велике геройство. Про
те його геройство і про нього самого ніхто вже не пам'ятав. Проте,
Голівуд зробив великий фільм "Сержант Йорк". Цей фільм - це аж
надто пересадна шовіністична пропаганда в чисто американському
стилі, на взірць невмирушого Тарзана, який завжди перемагає. Тож і
А. Йорк б'є Німців, як мух; рятує німецькі жертви тошо, а в нагороду
- слава, закохання дівчат і т.п. Метою фільму було збудити призабу-
ту ненависть до Німців; збудити у молоді бажання стати героєм. Ма-
фійні часописи не знали меж прославі того фільму, і він висвітлю-
вався кілька тижнів у переповнених театрах. Ф. Рузвельт запросив до
Білого Дому А. Йорка, а часописи зробили з цього величезну подію,
пишучи цілі сторінки про неї. Так у тій повені виخالок потопилася
звістка про пропозицію допомогти Московщині зброєю. Ф. Рузвельт і
його Мафія знали: як керувати американськими вусатими політични-
ми дітьми. Це також є зразком Мафійної пропаганди.

Ф. Рузвельт затягнув ЗАС у війну фактично ще 1939 року. Прези-
дент ЗАС не має права проголошувати війни. Це право належить лише
парляментові та сенатові (Конгресові). А парламент не може зробити
чогось, що зустріло би загальний спротив людности ЗАС. А люди не
хотіли воювати за ніяку мету, і противилися будь-якій участі ЗАС у
позаамериканських сварках. Ф. Рузвельт завзявся цей спроти зломити.
Майже неможливо було зломити цей спротив, подавши Янкам яку-
сь, хоч не знати як потрібну, мету, бо ж найдорожчою метою їх було
(і є) жити, а не вмирати. Лишився єдиний спосіб викликати, спричини-
ти напад Німеччини чи Японії на ЗАС.

Цілковито відкрита, офіційна допомога зброєю та військовим
вирядом, нейтральними ще тоді, ЗАС ворогам Німеччини - це вже був
виклик нападу Німеччини на ЗАС, бо ж та допомога порушувала визна-
ні всім світом міжнародні закони про нейтральність. Та, Німеччина -
- навчена досвідом минулої війни - мовчала про це порушенні нев-
тралітету урядом ЗАС.

Кораблів ЗАС, що везли з Америки до Європи військовий виряд, супроводили й охороняли військові кораблі, підводні човни, літаки ЗАС. През. Ф. Рузвельт наказав ще 21-IV-1941 (отже, коли ЗАС були ще неутральні) флоті ЗАС висліджувати німецькі та італійські кораблі в океані і подавати щочотири години їхнє місце в океані радіотелеграфом і звичайною не зашифрованою (не кодованою) мовою. Іншими словами - наказав робити військове звітунство задля англійської флотії. Самозрозуміло, адмірали та генерали ЗАС добре розуміли, що то є чинна (активна) участь у війні. Командувач флотії ЗАС адмірал Г. Старк тоді писав: "Ми вже воюємо".

Та, Німці бачили Рузвельтову пастку, і не далися спровокувати. Німецький уряд наказав своїй флотії у ніякому разі, за жодних обставин не чіпати кораблів ЗАС. Своім підводним човнам наказав триматися якнайдалше від флотії ЗАС.

Тоді Ф. Рузвельт підслав великий відділ свого війська до Ісландії замістити тамешню 15.000 англійську залогоу, яку Англія потребувала на фронті. Німеччина мовчала.

Тоді раптово потопився нищильник ЗАС "Грін" за дуже підозрілих обставин, які НЕ вказували, що його потопила торпеда. Затоплення Німеччиною "Гріна" було достаточним приводом проголосити Німеччині війну. Отже Сенат зажавав від Морського міністерства карабельний щоденник "Гріна". Міністерство не дало. Не дало, бо подібне сталося ще за першої світової війни. Тоді уряд ЗАС був проголосив, що німецький підводний човен затопив пароплав ЗАС "Суксес", і вся його залогоа потопилася. Отже, парламент і сенат проголосили 8-IV-1917 війну Німеччині. Після проголошення війни виявилось, що "Суксеса" ніхто ніколи не топив, а він перебуває неушкодженим в європейському порті, і вся його залогоа жива і здорова.

Холоднокрівних Німців не пошастило спонукати до нападу. Треба пробувати спонукати гарячих Японців.

Тоді в Японії боролися дві політичні сили за напрям закордонної політики. Перша - японські промисловці - знали, що Японія, лишаючись неутральною, багато скористає з війни. Перше: добре заробить, продаючи свої вироби всім, і тим що воюють і тит: що не воюють. Подруге і головніше: війна давала Японії велику нагоду захопити ринки збуту і джерела сировини від тих, що воюють цілковито мирним шляхом. А вже захоплені ринки ледве чи хто зможе відібрати від Японії, бо за час війни Японія виросте на таку господарчу (а з неї і на політичну та військову) потугу, що на її голос примушені будуть вважати і великопотуги, бо будуть виснажені війною. З цих розрахунків японські промисловці дуже противилися участі Японії у війні на будь-якому боці.

Друга сила - старшини війська і флотії - хотіли воювати, бо були запеклими азійськими націоналістами, 'білих чортів' ненавиділи і не вірили їм. Вони були непохитно переконані, що лише військова сила Японії є безпекою її господарчої сили. Вони доводили історичними фактами (а їх не бракувало), що 'білі чорти' шанують лише гармати, а не паперці, хоч би й з королівськими підписами та печатками парламентів.

Подібно до Англії, Японія на своїх перелюблених островах може

вижити лише з добре розвиненої промисловости та закордонної торгівлі. Як і Англія, Японія своїх сирівців не має. Нафту тепер називають 'кров'ю промисловости'. Японія не має власної нафти задля своїх електровень. Припинити доплив чужої нафти до Японії - це зупинити її промисел і торгівлю (торговельну флоту). Це - виморити Японію голодомором. Жодний нарід не буде спокійно вижрати з голоду, а буде хапатися й бритви, щоб вижити.

Про це попереджували Ф. Рузвельта керівник воєнного плянован-
ня флоту адмірал Р. Торнер та командувач флоту адмірал Г. Старк. Бони писали йому ще 22-VII-1941, що заборона торгівлі з Японією, а понадто заборона продавати Японії нафту викличе в Японії величезне загальне обурення проти ЗАС, дуже посилить вплив старшин, що прагнуть війни. Така заборона примусить Японію здобувати нафту силою в Малаї та у Жидній Індії, де нафта є в англійських та голандських руках. Почавши війну з Англією, Японія за стратегічної потреби займе Філіпіни, а це втягне ЗАС у загальну війну. З цих причин ці адмірالی радять президентові НЕ забороняти торгівлі з Японією, а понадто НЕ забороняти продавати їй нафту, якщо він НЕ хоче війни з Японією. Але Ф. Рузвельт (докладніше Мафія) власне ХОТІВ війни з Японією, щоб через неї втягнути ЗАС у війну з Німеччиною.

Японці змінили 18-VII-1941 свого міністра Закордонних Справ, німецького прихильника на поміркованого Т. Тойоду, а на підміністра наставили промисловця Б. Гіранума, що був проти участі Японії у війні і прославився своєю боротьбою проти німецьких шпигунів у Японії. Отже, політичне повітря в Японії погіршилося задля Німеччини і поліпшилося задля ЗАС. Ф. Рузвельт і Мафія мусили поспішати зі своїми плянами. Отже, три дні ПО одержанні згаданих попереджень адміралів, Ф. Рузвельт наказав (25-VII-1941) 'заморозити' японські гроші в ЗАС, с. т. фактично припинив торгівлю з Японією, хоч Японія нічого і ніяк не зробила ще злого супроти ЗАС. Попередження адміралів Р. Торнера та Г. Старка Ф. Рузвельт затаїв навіть від парламенту і сенату.

Наступного дня (26-VII-41) Ф. Рузвельт заборонив продавати Японії нафту та бензину. Уряд склав 'чорний список' південно-американських торговців, які торгували з Японією та закрити японськими кораблями Панамську протоку. Ф. Рузвельт казав новинарям, що тих заходів вимагало Морське міністерство, с. т. і автори попередження адмірالی Р. Торнер та Г. Старк. Поставивши цими заходами Японію перед примарою голодомору, Мафія - ніби на гумор - тлумачила їх бажанням утримати Японію від участі у війні. П'ять років пізніше адмірал Г. Старк свідчив у парламентській Слідчій Лаві, що Генеральна Булава і Військове міністерство і всі найвищі генерали та адмірالی дуже добре розуміли, що ті заходи були спрямовані навмисно, щоб збуквати Японію до війни з ЗАС. Адмірал Г. Старк казав там тоді, що він не може кинути камінь провини на Японію, бо якщо він сам був Японцем, то був би почав війну, щоб рятувати японській нарід від голодомору (16).

Посол ЗАС в Токіо Дж.Грю жив дев'ять років в Японії; добре знав вдачу Японців, і розумів засади японської політики. Він був вислав довгу телеграму міністрові Закордонних Справ ЗАС К.Голові, в якій повідомляв, що голова японського уряду князь Коноє дуже хоче обміркувати з президентом Ф.Рузвельтом справу японсько-американських стосунків. А від себе додав, що він переконаний у добрій волі Японців, і що вони підуть на великі поступки, отже мирне погодження тих стосунків цілковито можливе. Він просив поспішитися з відповіддю, бо військова партія тлумачить затягнення пересправ як американську пастку. Ф.Рузвельт відповів Дж.Грюві, що він розмовлятиме з князем Коноє лише ПІСЛЯ того, як японський уряд погодиться задовольнити всі домагання ЗАС. Відповідаючи так, Ф.Рузвельт дуже добре розумів, що жодний уряд у світі не прийме такої нахабної передумови, с.т.пересправляти після приняття того, про що мають пересправляти. Чесна людина Дж.Грю не знав плянів Мафії, і розпачливо намагався переконати Ф.Рузвельта у шкідливості задля ЗАС такої безглуздої вимоги. Він не знав, що Ф.Рузвельт хоче війни, а не миру з Японією.

Як дуже хотів князь Коноє порозумітися зі ЗАС видко з того, що він проковтнув образу такої нахабної передумови, і ще раз просив Ф.Рузвельта зустрітися й обміркувати. Ф.Рузвельт знову відкинув його просьбу. Уряд Коноє впав. На його місце прийшов уряд генерала Г.Тоджо, прихильника війни.

Рузвельтові звеличники промовчують телеграми посла Дж.Грю. А історик ЗАС Т.Бейлі пише, що Ф.Рузвельт у часі перед нападом Японців на Нью-Йорк Гарбор (7-XII-1941) кілька разів збрехав і ошукав суспільство ЗАС (17).

Останню спробу порозумітися Японія зробила 16-VIII-1941. Японський посол у Вашингтоні К.Номура запропонував міністрові Закордонних Справ К.Голові розпочати пересправи. Діставши відмову, він попросив К.Гола викласти передумови ЗАС. Той виклав. Ті передумови вимагали від Японії відмовитися від будь-якого поширення своїх будь-яких впливів (отже і торговельних) поза межами своїх островів. Іншими словами вимагали САМОГВБСТВА 90-мільйонного народу, зданого на ласку чи на неласку великих потуг, разом з СССР. Отже, то були не передумови пересправ, але безумовний наказ (ультиматум). Європейці можуть мати свої рижові, чайні, гумові, цукрові посілости в Азії, але азіяти Японці таких посіlostей в Азії не мають права мати. А це ж була велика вода на млин японських військових націоналістів, що винуватили 'білих чортів' у загарбництві.

Ф.Рузвельт дуже добре знав, що Японія нападе, бо ж сам навмисно і свідомо штовхав її до нападу. На засіданні уряду (були: К.Гол, Ф.Нокс, Г.Стімсон, Дж.Маршал, Г.Старк) сказав, що Японія нападе мабуть у наступний понеділок (1-XII-1941). Трохи пізніші відомості звідунства ЗАС вказували, що нападе 7-XII. Якби Ф.Рузвельт хотів запобігти нападу і війни, то він мав кільки днів часу, щоб звернутися безпосередньо до японського імператора. А він навмисно відтя-

гав таке звернення аж до 9-ої години вечера 6-XII, розраховуючи, що його телеграма спізниться. І дійсно, імператор, одержав Рузвельтову телеграму 20 хвилин ПО нападу на Пьорл Гарбор. Сам Н.Гол пізніше признався, що посилали ту телеграму аби була лише в архіві на всякий випадок (18).

Пізніше (20-VI-1944) навіть англійський міністер О, Літтон мусив сказати у своїй промові в ЗАС, що ЗАС штовхали Японію до війни (провокували) так дуже, що Японія була примушена воювати.

Самозрозуміло, голова Великобританського уряду В. Чорчіл дуже зрадів нападowi Японців на Пьорл Гарбор. Він казав 7-XII-1941 в парламенті: "Те, про що я мріяв, до чого прямував, задля чого я вперто працював - тепер здійснилося" (19).

*****

АТЛАНТІЙСЬКА ГРАМОТА.

Штовхаючи Німеччину та Японію на напад, мафія водночас вела шаленну пропаганду за участь ЗАС у війні. Одним із зразків тої її пропаганди була т.зв. 'Атлантійська Грамота'. Мафія знала, що жодними високими ідеями не штовхне Янків до війни, хібащо ідеєю 'вічного миру' та (у зв'язку з ним) високого добробуту самих Янків. І вона влаштувала велику театральну виставу на тему 'Війна щоб знищити війни раз на завжди' - зустріч през. Ф. Рузвельта з головою Великобританського уряду В. Чорчілем на Атлантійському океані (20). На тій зустрічі вироблено і підписано ту 'Атлантійську Грамоту'. Голова сіоністів ЗАС проголосив її найбільшою подією в історії людства. Інші дорівнювали її до Десяти Заповідей Божих і т.п. Прославі (глорифікації) її в ЗАС не було меж, але в Європі ніхто не взяв її на уважно. Європейські часописи називали її порожньою балаканиною, а деякі відкрито глузували з неї. І сам В. Чорчіл у своїх кількох книжках спогадів дивиться на неї лише з точки погляду участі ЗАС у війні, а про здійснення її обіцянок мовчить.

Байдуже, з якої точки погляду дивитися на ту 'Атлантійську Грамоту', вона лишиться в історії зразком безсоромно брехливої мафійної пропаганди, щоб втягнути весь світ у війну проти А. Гітлера. У тій пропаганді - в Атлантійській Грамоті - Мафія далеко перевишила всіх горлопанів (демагогів), всіх гітлерів, лєніних, сталиних, використовуючи легковірність, політичне невігластво людей, а насамперед Янків. Автор багатьох історично-громадознавчих праць В. Г. Чемберлін пише: "Розумове підсоння в ЗАС за часів 2-ої світової війни - це була неімовірно жаклива мішанина: політичного невігластва, легковірности, безпідставних бажань, брехні, мрії" (21). І зрештою та Атлантійська Грамота була - за міжнародним правом - 'ка-

18) J.C.Grew. "Ten Years in Japan".

19) W.Churchill. "Grand Allians".

20) Фактично в порті ЗАС, з великою парадом фльоти і з сотками новинкарів та кіно-фотографів.

21) W.H.Chamberlin. "Fluprint for World Conquest".

зус белі', с.т. законна причина проголосити війну. Навіть В. Чорчіл, що знав міжнародні закони і знав, що президент ЗАС не має права проголошувати війни, що сам втягав ЗАС у війну, навіть він признається у своїх спогадах, що він здивувався, як міг Ф. Рузвельт таке підписати.

Та, нарешті і сам Ф. Рузвельт не мав ту Атлантийську Грамоту за забов'язуючий ЗАС документ (навіть і за забов'язуючий його самого). Найліпшим доводом цього є той факт, що він сам подер її на шматки на Тегеранській та Ялтинській нарадах і в усій своїй москволюбській політиці. А з точки погляду міжнародного права Атлантийська Грамота була найбільшим забов'язанням з усіх тих, що їх колись в історії давали ЗАС. Ф. Рузвельт дуже добре знав, що парламент та сенат (Конгрес) ЗАС ніколи не затвердять нічого такого, як ця Атлантийська Грамота, що напевно її відкинуть, як відкинули Версальську мирову угоду і Лігу Націй. І він не дав Атлантийської Грамоти їм, щоб затвердили, але лише стисло оповів про її зміст, багато чого не згадавши і чимало збрехавши.

Пригадаймо тут зміст тої Атлантийської Грамоти. Офіційна її назва: "Спільне Проголошення Президента ЗАС і Голови Великобританського Уряду".

Вступ. "Президент ЗАС Франклін Рузвельт і Голова уряду Високогідний пан Вінстон Чорчіл, який заступає Його Величності уряд З'єднаного Королівства, зустрівшись, вважають доцільним оприлюднити певні спільні засади державної політики їхніх держав, що на них вони основують майбутність усього світу".

Перша точка. "Їхні держави не бажають і не домагаються жодних збільшень ані земських (територіяльних), ані будь-яких інших". Ця точка є 100%-им облудством (гіпокритством). Як Англія збудувала свою пановність (гегемонію)? Чи ж не війнами з Іспанією, Голландією, Францією, Німеччиною? І тепер, знищивши німецьку торговельну флоту, чи не перебере Англія весь її заробіток собі? Це саме і з летунством. Легко перебере від подоланої Японії її ринки.

Друга точка. - "Вони хотять, щоб не було таких земських змін, які не відповідають вільно висловленим бажанням народів, що їх ті зміни стосуються".

У цій точці сказано: "...жодних земських змін". Про жодний виняток не згадано. Отже, це стосується також і Німеччини та ССРР. Сказано: "...вільно висловленим бажанням народів, що їх ті зміни стосуються". Чи це означає, що землі тих народів мають кряти три людини за коловим столом, як було в Ялті? Чи це означає, що мільйони родин виженуть з прапрадівської землі у світ-заочі, як Німців, українських лемків? Ця точка натякає на всіхопит (плебісцит). Судетські Німці та українські лемки повік не забудуть отих "всіхопитів", що їх вони пережили. Ані одна війна в історії не закінчилася таким кривавим "миром", як друга світова.

Третя точка. - "Вони визнають і шанують право кожного народу вибирати форму влади, що під нею хочуть жити. І вони (Рузвельт та Чорчіл П.Ш.) хочуть щоб були повернені незалежницькі (суверенні) права і самоуправа всім тим народам, від яких відібрано ці права живосилом".

Нарис (проект) Атлантийської Грамоти писав - на бажання Ф. Рузвельта - В. Чорчіл. У його нарисі друге речення цієї точки звучало: "...вони лише турбуються захистити право на вільне слово і думку, без якої такий вибір буде оманом". Це Чорчілеве речення Ф. Рузвельт змінив на подане вгорі (с.т. "хочуть щоб були привернені"). Чому змінив? - Бо ж увесь світ знає (за винятком цілковито задурманених мафійною пропагандою), що в ССРСР не існують вільна думка, вільне слово. Отже, багато Янків запитало би свого президента: "Якщо ми воюємо за вільну думку і вільне слово, то чому ж ви даєте мільйони тон військового виряду московському деспотові, який вже потоптав - такі дороги нам - вільности? Слово 'захистити' було надто ясне, і тому Ф. Рузвельт замінив його на гумове 'хочуть', а слово 'вільний' цілковито викинув з Чорчілевого нарису. Щобільше! - У Чорчілевому нарисі не було слів: "...від яких відібрано це право живосилом". Ці слова додав Ф. Рузвельт. Чому? - Бо ж ... Московщина ніколи не загарбувала живосилом жодного народу, а ті народи, що тепер у ССРСР, самі, власновільно проголосували приєднатися до Московщини, створивши ССРСР. А чи британські осадні (колонії) приєдналися до Великобританії також власновільно? запитали В. Чорчіля в парламенті стурбовані Англійці. В. Чорчіл витлумачив їм, що це речення стосується лише земель захоплених фашистами, нацистами, Ну, а Англійці та Москвини - це ж демократи. Гума.

У своїй промові у Вашингтоні Ф. Рузвельт сказав: "Атлантийська Грамота стосується не лише земель, що межують з Атлантийським океаном, але й до всього світу. Вона вимагає: розброєння напасників (агресорів), самоозначення народів і чотири вільности: вільність слова, вільність набоженства (релігії), вільність від злиднів, вільність від страху (22). А в усій тій Грамоті ані разу не вжито слово 'вільність' чи 'воля'. Як бачимо, він брехав. У промові ж до парламенту він казав, що та Грамота вимагає вільности повідомлень (інформації) (а не 'слова'). Крутість! Гума! Чейже в ССРСР не бракує "повідомлень". Та й самі Янки глузували з Рузвельтових "вільностей", кажучи: "З чотирьох своїх вільностей Ф. Рузвельт загубив дві на Квебекській нараді, а дві на Ялтинській".

Четверта точка. - "Уряди ЗАС та Великобританії не погодяться (належно вважаючи на існуючі забор'язання) сприяти користуванню всіма державами - малими чи великими, переможцями чи переможеними - доступ на однакових умовах до світової торгівлі і сирівців, потрібних їм задля їхнього добробуту".

П'ята точка. - "Вони бажають здійснити якнайповнішу співпрацю всіх держав на господарчому полі з метою забезпечити всім господарчий розвиток, поліпшити обставини життя робітництва та забезпечити суспільство від нещастя".

Англія та її домінії підписали 1932 року торговельну угоду, т.зв. 'Отавське Порозуміння', якою фактично наклали пута на міжнародну торгівлю. Їхні мита, перевозні оплати, з'єднані гроші загрожували німецькій та японській торгівлі і господарці. Рятуючись, Німе-

чина перейшла на улад(систему) міжнародної безпосередньої виміни крамом, а Японія розпочала дуже розбудовувати свою власну азійську господарчу імперію. Четверта точка проголошує вільну торгівлю, але "вважаючи на існуючі забор'язання". Отже, Отавське Порозуміння лишається в силі. А це 'Порозуміння' власне нищить вільну торгівлю. Недурно поважний англійський журнал "Двадцятье Сторіччя" назвав ці точки не шкідливими Великобританії.

Шоста точка. - "Після остаточного знищення нацистівської деспотії, вони сподіваються, що буде встановлений такий мир, який дасть усім народам можливість безпечно жити у своїх власних межах, і який дасть певність, що всі люди в усіх країнах можуть доживати свого віку без страху і без злиднів".

"Вони сподіваються". Та ж люди сподіваються вічного миру з незапа'ятних часів досі. Написано "...у своїх власних межах". Чи це означає довоєнні межі, чи повоєнні? А якщо повоєнні будуть несправедливі, чи суперечні, чи політично або господарче безглузними? Як тепер знаємо, фактично дві особи накреслили повоєнні межі, не питаючись людности, яка жила на тих межах, ані їхніх урядів. А яке ж фарисейство у словах "нацистівська деспотія". Чи лише нацистівська стоїть на перешкоді мирного світу? І чи лише військова деспотія? І чи лише деспотія?

Сьома точка. - "Такий мир мусить дати можливість всім людям і народам плавати морями й океанами без жодних перешкод".

Щошо ця точка? Та ж і перед війною плавали морями й океанами кораблі всіх народів без жодних перешкод. Згаданий англійський журнал "Двадцятье Сторіччя" писав: "Признаємося - ми не розуміємо, що означає ця точка". Ніхто не розумів.

Восьма точка. - "Вони вірять, що всі держави у світі з життєвих і моральних причин, мусять залишити вживати силу. Тому, що майбутній мир неможливо втримати, якщо держави і далі вживатимуть суходольну, морську і повітряну зброю задля загрози чи задля нападу поза своїми межами, вони (с.т. Рузвельт і Чорчіл П.Ш.) вірять (сподіваючись широкого і сталого уладу загального забезпечення), що розбродження таких народів є істотною потребою, konieczністю. Вони так само допомагатимуть і заохочуватимуть до всіляких інших можливих засобів і способів, що полегшують мирним народам тягар озброєння".

Цю точку написав Ф. Рузвельт (а не В. Чорчіл). Англія вживала силу поза своїми межами від часів Вільяма Завойовника (XI ст.). Отже, В. Чорчілеві було трохи ніяково таке підписувати, і він запропонував "пояснити" ясний вираз 'вживати силу' неясним виразом "загроза та напад". Два роки тому Московщину вигнано з Ліги Націй власне за напад на Фінляндію. Та сама Московщина захопила 1939 року Естонію, Латвію, Литву. І та сама Московщина в Атлантийській Грамоті (вона також підписала її) запевняє весь світ, що вона проти силування. Англійський письменник Ф. Віл назвав Атлантийську Грамоту "збіркою підлої, безчесної балаканини" (23). Ні-вона була чимсь далеко гіршим за балаканину. Вона була найцинічнішим глумом з усіх

що їх записала історія міжнародного життя, за винятком хіба вже півсторічного, шоденного глуму соціалістичної Московщини.

Англійський парламент трохи занепокоївся був, бо в Атлантийській Грамоті виразно натякалося на англійські осаді (колонії). В. Чорчл заспокоїв його, витлумачивши, що фактично та Грамота нікого ні до чого не забов'язує, а потрібна була, щоб затягти ЗАС у війну. Лише тому він її підписав. І справді, п'яти та шостиколонні часописи відкрито, на перших сторінках, великими буквами, із захопленням писали, що та Грамота фактично вже є участю ЗАС у війні на московському боці. А чотири місяці пізніше ЗАС вже офіційно взяли участь у війні.

Атлантийська Грамота не пережила навіть свого творця Ф. Рузвельта. Її смерть збуто загальною мовчанкою так, що університетські студенти не знають про її існування. Навіть син президента - Еліот Рузвельт у своїй книжці про батька (24) присвятив цій - колись "найбільшій події у світовій історії" - менше, як одну сторінку. В її смерті він звинувачував не Московщину, але Англію.

*****

ПЛАН Г. МОРГЕНТАВА.

Англо-американське військо було 1944 року вже на кордоні Німеччини. Московське військо було в Польщі. Отже, приходила на чергу не справа перемоги, а справа як використати перемогу. У Рузвельтових "дорадників" запаморочилася голова від їхніх політичних перемог, і вони розперезалися на всю. Одним з них був міністер Скарбу Жид Генрі Моргентав. На другу світову війну він дивився з точки погляду покарати Німеччину за жидівські вбивства і грабунок. Під-міністром Скарбу був також Жид Гарі Декстер Гвайт. Він фактично був міністром, бо був далеко розумніший і здібніший за Г. Моргентава. Пізніше виявилось, що він був московським шпигуном.

Цей Г. Д. Гвайт склав план знищити Німеччину. Його план пропонував знищити цілковито всю німецьку промисловість, і обернути Німеччину назавжди в рільничу країну. Дальші німецькі покоління він пропонував тримати на такому низькому культурному і господарчому поземі, щоб якнайбільше їх умирало. Пропонував скласти вже тепер списки всіх 'гітлерівців', і повістрілювати їх без жодного суду. Все це мали би робити капіталістичні ЗАС, Великобританія, Франція. Отже, ненависть німецького народу природно звернулася би проти них, а соціалістична Московщина мала би велику нагоду виступити в ролі оборонця, покривдженого капіталістами, німецького народу. Вона допоможе йому створити Німецьку Соціалістичну Советську Республіку (25), яка сама попросить, щоб її прийняли до складу ССРСР (26). Стиснена з обидвох боків Польща "природно" стане також членом ССРСР. За неї підуть: Румунія, Малярщина, Чехословащина, Болгарія,

25) Достеменно таке сталося 1921 року в Баварії.

2. § Так зробили: Латвія, Литва, Естонія 1940 року.

24) E. Roosevelt. Ib.

югославія, Австрія. Решта Європи - справа лише часу. Чи ж Європа не стала вже на цей шлях? Те, що сто років тому було лише божевільним маренням всіх московських: філофів, зубатових, пьотрів перших, тютчевих, данілевських, леонтьєвих, пагодиних, герценів, достоевських, декабрістів, каткових, бакуніних, панкратових, лєніних, хрушових і мільйонів інших московських націоналістів, тепер за брежньєвих починає здійснюватися.

Плян знищити Німеччину Г.Моргентав подав на засідання міністрів за два дні до Квебекської наради. Міністер Закордонних Справ К.Гол і Військовий міністер Г.Сімсон зжахнулися, і два дні розпучливо намагалися переконати Ф.Рузвельта у згубности цього божевільного пляну не лише Європі, але також і ЗАС. Намарно! Ф.Рузвельт власноручно написав на ньому: "Одобржу Ф.Р.". Тоді ті міністри подали йому писаний, обґрунтований і гостро висловлений протест (27).

Цей плян Ф.Рузвельт повіз на Квебекську нараду (що відбулася у Серпні 1944 року) разом з міністром Скарбу Г.Моргентавом, хоч грошових справ там не мали обмірковувати. Але він не взяв із собою ані міністра Закордонних Справ К.Гола, ані Військового міністра Г.Сімсона, хоч там мали обмірковувати великої ваги міжнародні та військові справи. Та, свого дорадника, шостиколонника Г.Гопкінса він взяв із собою.

На тій нараді В.Чорчіл перше дуже обурився тим пляном, і гостро йому спротивився. Але Г.Моргентав знав чим можна купити Англіїців. Він указав В.Чорчілеві, що знищення німецької промисловости знищить раз на завжди найсильнішого англійського торговельного противника (конкурента) на світових ринках. Німецька багатша Рурщина (копальні) фактично стане англійською. А щоб відбудувати знищену війною Англію, Г.Моргентав сам відразу ж запропонував В.Чорчілеві позику шість і пів мільярдів доларів на дуже легких умовах сплати. Байдужий до моральних засад (коли йшло про добро Британської імперії) В.Чорчіл погодився на той плян. У своїх спогадах він виправдувався тим, що був примушений погодитися, бо знав, що без американських мільярдів Англія не зможе скоро стати господарче на власні ноги. До того ж, погоджувчись, він взагалі не вірив, що можна буде здійснити той божевільний плян. А ми пригадаймо тут, що він, разом з Ф.Рузвельтом, три роки перед тим підписали Атлантийську Грамоту, в якій обіцяли всім народам - переможцям і переможеним - вільний господарчий розвиток.

Щасливий Г.Моргентав, повернувшись до Вашингтону, попишався своєю перемогою К.Голові. Розлютований Гол побіг до Рузвельта, але той не хотів його слухати. Та, коли К.Гол сказав, що цей плян може дуже пошкодити в наступних виборах президента, то Ф.Рузвельт удав дурня, кажучи, що не бачить ніякої шкоди ЗАС від того пляну, а зрештою, хоч і підписав, проте не вважає себе запов'язаним його здійснювати. К.Гол чи повірив чи ні, розумів, що якщо Німці довідаються

27) H.L.Stimson and G.McBundy. "On Active Service in War and Peace".

про цей плян, то це коштуватиме сотки тисяч зайвих убитих вояків ЗАС. З цієї причини він погодився тримати в таємниці той плян.

Та, не хотіла тримати його в таємниці Мафія. Комуністичний часопис "Дейлі Воркер" надрукував його, прославляючи Ф.Рузвельта. Патріотичні часописи ганяли Г.Моргентава та Ф.Рузвельта. Г.Стімсон подруге подав Ф.Рузвельтові свого гострого протеста. Ф.Рузвельт побачив, що він може програти наступні вибори, і відповів офіційно Г.Стімсонові, що він (Рузвельт) ніколи не мав жодного наміру обертати Німеччину в чисто рільничу країну, а тим пляном хотів лише допомогти збідлій Англії, щоб по війні вона мала більше торгівлі. Коли ж Г.Стімсон прочитав йому, слово у слово, той плян, разом з його та Чорчлієвим підписами, то Ф.Рузвельт знову вдав дурня, зробив вигляд дуже здивованого, і сказав, що він власне сам не розуміє, як він міг таке підписати, мабуть просто переочив, підписуючи (28). То була чисто театральна Рузвельтова комедія (він мав не аби які акторські здібності), бо ж той плян написано дуже просто і цілком зрозуміло навіть і політичному незігласові: "Німеччину треба обернути в чисто рільничу країну".

Та, наближалися вибори президента ЗАС, і Ф.Рузвельт наказав припинити підготовку здійснювати плян Г.Моргентава. Але самого пляну він не відкликав, лише у своїх виборчих промовах запевняв, що німецький народ не буде поневолений. А що намацально означає його тямка 'поневолений' - Ф.Рузвельт не пояснив. Кожний може тлумачити її, як хоче. Чому Ф.Рузвельт не відкликав пляну Г.Моргентава? - Відповідь на це дає улад виборів президента ЗАС.

Президента ЗАС обирається не загальним, безпосереднім голосуванням, але посередньо - голосуванням уповноважених виборців. Цих уповноважених виборців вибирає загальним голосуванням людність кожного стейту зокрема. Число їх у кожному стейті визначено конституцією, і не є однакове в кожному стейті, але пропорційно до кількості людности у стейті. Малолюдні стейти, як напр. Арізона, Утаг, Айдаго вибирають лише по чотири уповноважених виборців, а нап. Нью-Йоркській стейт вибирає аж 45 уповноважених виборців (найбільше, як будь який інший стейт). Крім того улад (система) виборів не пропорційна, але більшістнева (мажоритарна), с.т. ВСІ вибрані у стейті будуть з тої партії, яка одержала більшість голосів людности стейту (хоч би та більшість була лише одним голосом). Завдяки такому (більшістневому) уладові багатолюдні стейти часто визначають вибір (29).

Нью-Йоркський стейт має право вибирати 45 уповноважених виборців. У цьому стейті живе кілька мільйонів Жидів. Всі вони - цілковито природно і справедливо - горіли жадобою помститися на Німеччині за її жидівські вбивства та грабунок. Хотіли знищити німецьку державу раз на завжди. Про наслідки такої помсти вони не думали і не дбали. Щодо виборів Ф.Рузвельт не цурався жодних найнеморальніших способів, і всіма способами купував жидівські голо-

---

28) H.L.Stimson and G.McBundy.Ib.

29) Так сталося у виборах Дж.Кенеді на президента.

си. Тим то він не відкликав пляну Г. Моргентава.

Трагічна шкода, що її передбачав К. Гол, сталася. Ще раніше (з Казаблявської наради) Німці довідалися, що не можуть сподіватися від Американців, Англіїців легких умов замиритися. Та нарада була ухвалила вимагати від Німеччини БЕЗУМОВНОЇ здачі. Німецький міністер пропаганди Й. Гебельс роздмухав ту вимогу до неімовірних жахів задля німецького народу. Але то була його бездодовна пропаганда. А плян Г. Моргентава дав йому, чорним на білому, доводи того, що поразка Німеччини принесе німецькому народові жакливе рабство, голод, холод, пошесті, вимор всього народу.

Навіть і по проголошенні безумовної здачі, були в Німеччині сили, що плянували вбити А. Гітлера, наставити протинацистівський уряд, і піддатися англо-американцям, не пускаючи до Німеччини Москвинів доти, доки не наблизиться англо-американське військо, щоб віддати зброю англо-американцям, а не Москвинам. Коли ж Німці довідалися про плян Моргентава (а вони знали, що Г. Моргентав був Жид), то навіть противники нацистів, соціалісти, демократи - всі Німці переконалися, що Й. Гебельс казав їм правду, і А. Гітлер має слушність (рацію). Таким чином плян Моргентава став могутнім німецьким бойовим кличем: "Ліпше згинуті із зброєю в руках, ніж бачити своїх дітей і внуків у жидівському рабстві".

Кожний Німець є твердим німецьким патріотом, і весь німецький нарід є народом войовничим, зарозумілим у своїй національній гордості. Довідавшись про плян Моргентава знищити їхній нарід, вся Німеччина, як один, скопилася до бою за великий ідеал - бути чи не бути німецькому народові. І зруйнована, без виробень зброї, голодна, холодна, перевтомлена, виснажена Німеччина билася очайдушно ще довгі сім місяців. Ніде в Німеччині не було й слідів переляку (поники). Відступали, вивозили в найліпшому, за тих обставин, ладу. Мораль всього народу не заломилася аж до останньої хвилини війни. Коштувало це англо-американцям сотки тисяч зайвих жертв. Та, ті зайві жертви є малюсінькою порошиночкою, порівнюючи до того, що ще коштуватиме їх. А нас, Українців? - Лише Господь знає. Покишо вже коштує понад 15 мільйонів мерців та жакливе матеріальне і національне румовище на землі, де жила колись найбагатша - духово і матеріально - нація Європи на ім'я Україна.

Не згадуючи навіть на Чорчілів плян наступати на Німеччину через Балкани (а не лише Францію), англо-американці могли дуже легко зупинити московське військо на західних кордонах СРСР. Уряди Англії, Франції, ЗАС та СРСР своєчасно знали, що Німеччина хотіла піддатися ще 1943 року, але з умовою, щоб не було в Німеччині московського осадницького війська. Але ж ця умова перекреслювала пляни Мафії, і вона подбала, щоб так не сталося. Плян Моргентава був - попри мету знищити німецьку державу - засобом задля того. Він припізнив на сім місяців наступ англо-американців, і навпаки дав Москвині сім місяців часу посунутися на Захід. Проте, навіть з такими великими припізненням, англо-американці все ж випередили Москвинів. Генерал Дж. Матон був під самою Прагою, а генерал О. Брэдлі недалеко від Берліна. Тоді вони одержали наказ НЕ брати Праги і Берліну, щоб їх могли взяти Москвини. *****

Генеральні Булави (Штаби) ЗАС, Великобританії, Франції бачили вже на початку 1943 року, що Німеччина вже програла війну. А тоді ж ЗАС ще не розбудували всю свою військову потужність повністю. Отже, В. Чорчіл та Ф. Рузвельт вже тоді були певні свої перемоги. Також був певним і Іс. Сталін. Та, між ними була дуже велика різниця. Іс. Сталін вже мав свої плани на те, що має бути по війні, а В. Чорчіл думав дуже мало. Ф. Рузвельт же цілковито не думав. Іс. Сталін надзвичайно твердо і вперто вимагав, щоб союзники відновили західний фронт, але обов'язково, висадивши військо у Франції (через протоку Ляманш). Чому саме у Франції? - Іс. Сталін (і союзники) добре знав, що Німеччина зміцнила французькі береги на Ляманші так дуже, що висадка (десанта) там була би самогубством. Тому В. Чорчіл хотів висадити на Балканах. Іс. Сталін дуже гостро тому спротивився. Треба пам'ятати, що саме тоді Німеччина розбила московське військо вшент і Московщина лежала безсильна. Якщо б англо-американці наступали б на Німеччину через Балкани, то тоді б їхні війська були би в: Греції, Болгарії, Сербії, Чехословаччині, Малярщині, Австрії, в усій Німеччині. Зайнявши Балкани, англо-американські війська, висадилися би також в Одесі, Криму, на Кавказі. Кремлівські ж можновладці були непохитно переконані, що капіталістичні держави не знищили ще соціалістичний ССРСР лише тому, що раніше не мали нагоди, і боялися величезної військової потужності ССРСР. Розбите військо ССРСР і висадка на Балканах були б справді величезною нагодою знищити 'саветську' владу в ССРСР. А поготів ще й тому, що (а Московщина це добре знала) в Україні діяли ОУН та УПА. Знала також, що Англія та ЗАС і не думають робити Україну своєю осадок (колонією), як це пробувала вже робити Німеччина, і тим обернула прихильність до неї Українців у ворожнечу. А у війську ЗАС і Канади були сотки старшин і тисячі вояків Українців. Тому, що вони знали українську мову, то природно вони були би керівниками місцевої англо-американської військової влади. Самозрозуміло, місцева українська людність нав'язала би з ними близькі, приятельські стосунки, і тим дуже би впливала на їхні погляди на Московщину, на ідею державної незалежності України, отже і на їхні вчинки і накази. Та, найголовніше, в Україну приїхали би сотки новинарків (кореспондентів) з усього світу. Вони на власні очі переконалися би, що соціалізм в ССРСР - це лише личина (маска) за якою Московщина ховає своє історичне загарбництво (і періялізм). Переконалися би, що Московщина мріє не про світове братерство народів, але про панування над ними. Відкривши своїм читачам очі на цю правду, вони знищили би найбільшу силу Московщини - п'яту та шосту московські колони у світі. За таких обставин Українці мали б силу підтвердити в Києві, вже проголошену у Львові, віднову Української Самостійної Держави. І уряд ЗАС та Великобританії не мали би сили ув'язнити український уряд, як зробила це 1941 року Німеччина у Львові, бо в ЗАС і Канаді живе майже один мільйон виборців українського походження, що мають чималу політичну силу. Коротко - наступ англо-американського війська на Німеччину через Балкани - це був би цілком певний розвал московської імперії ССРСР. Іс. Сталін та світова Мафія передбачали такі наслідки. І вони не допустили висадки на Балкани.

Політична уява В.Чорчіля не сягала далі східних меж Польщі, і тому не сила була йому уявити можливу політичну роль України, наколи б союзники наступали через Балкани. Але він добре уявляв наслідки наступу через Балкани задля Західньої Європи. Він розумів, що ця справа наступу (через Балкани чи через Францію) була справою (проблемою) не стратегії, але справою далекоюсяглої політики. Настирливі вимоги Московщини наступати через Францію В.Чорчіл відкинув. Великобританський уряд ша в Липні 1942 року ухвалив НЕ наступати через Францію, а наступати лише через Балкани. Тоді Ф.Рузвельт післав до Лондону генерала Дж.Маршала та свою праву руку, головного дорадника Г.Гопкінса переконати Англійців у потребі наступати через Францію. Та, Англійці не піддавалися тискові, хоч дуже боялися псувати стосунки з ЗАС, розуміючи, що без допомоги ЗАС Англія загине. В.Чорчіл писав тоді Ф.Рузвельтові: "Найголовнішим нашим завданням тепер є здобути північне узбережжя Африки; розбудувати там морські та повітряні бази, а з них ударити якнайдужче по під італо-німецьке черево - Балкани". Г.Гопкінс записав тоді до свого щоденника: "цей плян мене дуже пригнобив" (30).

Та, Мафія і не думала уступати. Навпаки, щоб посилити тиск на Англійців Г.Гопкінс витягнув зі своєї кишені і прочитав Англійцям документ під назвою "Позиції Росії". Цей документ був таємний і ніби то написаний найвищими військовими знавцями ЗАС, хоч ніким не підписаний. Про нього ніхто нічого не чув, аж до смерти Ф.Рузвельта та Г.Гопкінса. У тому "документі" було написано: "Ціловесна позиція Росії (с.т. ССРСР П.Ш.) в Європі буде пануюча. Після розчавлення Німеччини не лишиться в Європі жодної сили, яка могла би спротивитися величезній військовій потужності ССРСР. Щоправда, Великобританія розбудує на Середземноморщині свої сили супроти ССРСР, що можуть бути допоміжними у рівновазі сил. Але лише допоміжними, бо Великобританії буде не сила самої встоятися супроти ССРСР. З цього 100% можливого стану єдиний, життєздатний висновок - робити все, що можемо щоб здобути приятельство Московщини. Отже, треба вже тепер допомагати їй всім чим зможемо і не псувати стосунків ззаради малих розходжень".

У тому "документі" не написано: чи і по війні треба буде допомагати Московщині і не псувати стосунків з нею. Очевидячки, що так, бо ж інакше не утримати приятельських стосунків із рознахабленим, вічно ненажерливим Ванькою. Відомо ж, що московська "широка натура" не знає жодних меж. "Коль пить - так пить на всю. Коль біть - так біть на всю". Якщо можна згарбати всю Європу, то ... "Дайош растути тваю ... весь мір"!!! Чи ж улюблений московський поет С. Єсенін не марив "каленам придавить екватор", "папалам нашу землю расдавить как калач", "до Єгипта раскарячить ноги" і т.п.? І таке марили не лише 'бальмевікі' Про таке марили і старі - ще з царських часів - монархісти: К. Леонтьєв, В. Салавійоф, Ф. Тютчев, М. Пагодин, С. Булгакоф, В. Розаноф; про таке марили й ліберали: А. Герцен, Д. Достоевській, і демократи М. Бакунін, М. Горькій і т.п. Всі вони марили, мрі-

яли про те саме. Це - знищити в усьому світі ідею Бога, знищити у людей мораль, знищити у людей здібність думати; виховати слухняну отарну, робочу двоногу худобу. А таку худобу буде вже легко запрягти до московського (і мафійного) імперського возу. Худоба ж бо сама, з власної волі, йде до повного корита у стайні, не думаючи про ковбаси з їхніх шинок. Про ті "ковбаси" думають тепер ті, що керують зпоза лаштунків всілякими рузвельтами. Худобі ж (двоногій) не сила бачити далі свого корита у стайні (добробут та "співіснування" з різником).

Янки написали сотки грубих і тисячі менших книжок про 2-гу світову війну. За виятком кількадесятьох, читаючи їх набирається вражіння, що то не ЗАС врятували СССР, але навпаки - СССР врятував ЗАС. Вони без застереження твердять, що СССР був вирішальним чинником у тій війні. Безглузднішою, нахабнішою (і шкідливішою ЗАС) брехні неможливо видумати. А ця брехня по війні стала сильною, московською, протиамериканською зброєю у холодній війні в Африці, в Азії. Нею Московщина б'є ЗАС на тих суходолах. Азіяти та Африканці могли повірити тій брехні, бо ж вони мало знали про ту війну взагалі, а про допомогу ЗАС Московщині цілковито нічого. А чим пояснити, що повірили також і Янки? Та ж з часів Бвебекської наради (Серпень 1943) не лише генерали, але й новинкарі бачили, що військова та промислова потужність ЗАС та Великобританії є така величезна, що фактично вона вже перемогла потужність Німеччини та Японії. І вони також розуміли, що СССР тримається лише допомогою ЗАС, а без неї був би давно вже впав. Генерали та вищі старшини Генеральної Булави ЗАС, були переконані, що якби ЗАС припинили допомагати Московщині навіть так пізно, як увосени 1943 року, навіть і тоді СССР був би завалився.

Історик і дорадник Військового міністерства ЗАС В. Полстон писав: "Вищі старшини ЗАС кипіли придушеним протестом. Вони були твердо переконані, що Московщина потребує допомоги ЗАС безмірно більше, ніж ЗАС московської. Вони обурювалися, слухаючи так багато про московську пайку в перемозі, і так мало про пайку ЗАС. Вони боялися, що англо-американці, вихваляючи переборшено московську пайку і вибачаючись за ніби меншу їхню, підбадьорять Московщину вимагати більше і більше поступок від Англії та ЗАС" (31).

*****

КАЗАБЛЯНСЬКА НАРАДА.

У Січні 1943 року у місті Казаблянка в Алжирі відбулася нарада голів урядів та Генеральних Булав Великобританії, ЗАС і Франції. Генеральні Булави трималися думки, що Німеччина вже програла війну. Мафія боялася, що на тій нараді уряди - під тиском генералів - ухвалять наступати через Балкани. Тому Д. Рузвельт поквалпно вислав до Казаблянки - за кілька день до наради - ген. Дж. Маршала, наказавши йому намовити англійських та французьких генералів нас-

тупати через Францію Ген. Дж. Маршал намовляв їх три дні, але не намовив. Навіть і Американці ген. Г. Арнолд та адмірал Е. Кінг не підтримали Дж. Маршала, добре знаючи, що кожний сантиметр узбережжя Ламанчу є під обстрілом німецьких твердиць у такій мірі, що висадка війська там було би на 90% божевільним самогубством. Англіїці на той час пропонували висадки в Італії, Греції, Балканах, Турції. Цікава "дрібниця". Одним з доводів ген. Дж. Маршала було: "Ще найбільше задовольняє Московщину" (32). Зрештою погодилися на супоступку (компроміс): відкласти наступ до 1944 року, а в міжчасі здобути Сіцилію.

Ф. Рузвельт був дуже розчарований такою розв'язкою, а Г. Гопкінс дуже пригноблений. Та, несподівано всім Ф. Рузвельт одним махом більш, як надолужив програу Мафії. Надолужив, як каже українська приповідка "з великим гаком". Ф. Рузвельт вже по нараді, на учті (бенкеті) присутніх новинкарів вистрілив мафійну засаду - безумовної здачі Німеччини.

Це насправду була така бомба-несподіванка, що приголомшила всіх присутніх, навіть і Янків, як напр. адмірала ЗАС В. Лігі (33). Пізніше й міністер Закордонних Справ ЗАС К. Гол признався, що він був здивований не менше за В. Чорчіля.

Пізніше (21-VII-1949) В. Чорчіль виправдувався в парламенті: "Почувши це, я мусив дуже швидко думати і визначати: чи тодішній дуже критичний стан Великобританії дозволяв мені відмовитися. Я був примушений тоді станом Великобританії погодитися на Рузвельтову 'безумовну здачу'. У моїй голові ніколи такого не було" (34).

Зрештою, пізніше і сам Ф. Рузвельт казав: "Ідея безумовної здачі якось раптово вибухла в моїй голові, і я не думаючи відразу висловив її присутнім новинкарям" (35). Ф. Рузвельт і тут безсоромно збрехав. То була давно вже обміркована ідея Мафії.

Так Ф. Рузвельт цілковито безпотрібно збільшив кількість воєнних жертв на кількасот тисяч. Нас, Українців ця його ухвала коштувала більше жертв, ніж всіх американських, англійських, французьких, німецьких, італійських разом. Але вона не лише врятувала московську імперію СРСР від розвалу, але й так зміцніла її по війні, що тепер вона загрожує всьому світові. І ніхто інший, а сам Ф. Рузвельт посередньо це висловив. ще у Казаблянці він сказав своєму синові Еліоттові: "Безумовна здача! Певна річ, ще якраз те, що потрібно Московщині. Нічого ліпшого вона не могла би побажати. Безумовна здача! Гм! Та ж дядько Іосіф сам би поставив цю вимогу" (36).

Дядько Іосіф давно вже поставив, лише в далеко хитрішій формі. Безумовна здача Німеччини означала не лише зайві жертви, але й ще щось безмірно більше. Вона означала, що дві великі держави, які географічно й історично були найнадійшими закатами комуністичної по-

---

32) G. N. Crocker. Ib.

33) W. B. Leahy. "I Was There".

34) W. Churchill. "The Hinge of Fate".

35) R. E. Sherwood. Ib.

36) Elliott Roosevelt. Ib.

вені в Європі та Азії мали би більше не бути тими загатками (37).

Розумніші Янки визнали потім, що вимога безумовної здачі Німеччини була найбільшою помилкою у 2-ій світовій війні. "Ця помилка не лише безпотрібно продовжила війну і тим збільшила кількість жертв, але - що найголовніше - спричинилася до того, що вільний світ загубив мир, а посіяв насіння третьої світової війни. Війни жакливішої за всі війни в історії людства, бо війни атомової" (38).

Щоб ліпше зрозуміти цю "помилку", киньмо оком на політичне підсоння (клімат) тоді в самій Німеччині.

За часу Казаблянської наради німецькі повітряні напади на Англію вже цілковито заломилися, а навпаки в Німеччині ніхто не спав без жаху від англо-американських бомб. У листопаді 1942 року німецьке військо у північній Африці вже було розбите. Командувач африканським фронтом ген. Д. Айзенгавер запевняв на Казаблянській нараді, що він закінчить війну в Африці в найближчих тижнях. Англійське звідунство знало ще 1942 року, що змову проти А. Гітлера очолює колишній начальник Генеральної Булави Людвіг Бек та колишній посадник міста Лейпцигу Карл Герделер. Обидва дуже поважні і впливові особи. Адмірал Вільгельм Канаріс, барон К. Штауфенберг, маршал Гюнтер Кюге, маршал Еріх Манштайн, генерал Ганс Остер і багато інших високопоставлених Німців вже ясно бачили поразку Німеччини, і шукали порятунку Німеччини від московської обсади (окупації). Два їхні уповноважені (ненацисти) звернулися у Стокгольмі до Чичестерського єпископа з проською запитати британський та уряд ЗАС: чи вони погодилися би розпочати мирові пересправи, наколи б Німці усунули від влади Гітлерівський уряд із нацистівською партією, а вибрали б демократичний? - Жодної відповіді не одержали.

Після Сталінградської катастрофи німецького війська ЗІ-І-1943 німецька Генеральна Булава вже не вірила в німецьку перемогу. Не вірив і сам А. Гітлер. Його міністер Й. Тебельс записав 2-III-1943 до свого щоденника: "Вождь став понурим відлюдком, і ввесь час сидить у своєму бункрі пригноблений у великій задумі" (39). Отже, спроба тих двох Німців у Стокгольмі була, цілковито певно, півофіційним передкладом (пропозицією) німецького генералітету розпочати мирові пересправи. Вже тоді той генералітет плянував усунути А. Гітлера та його партію від влади. І справді, рік пізніше полковник барон К. Штауфенберг пробував убити А. Гітлера, очевидячки на доручення генералітету (40).

Нема сумніву, що Німеччина була би прийняла тоді найтяжчі умови замиру, крім одної - пустити до Німеччини Москвинів. Німці аж надто добре розуміли: що робитиме в Німеччині не лише московське військо, але й - під його захистом - Комінтерн. Розуміли: які бу-

37) Lord Henkey. "Trials and Errors".

38) H. W. Baldwin. "Great Mistakes of the War".

39) J. Goebbel. "The Goebbel's Diaries".

40) див. L. Hart. "The German Generals Talk", M. Schulman. "Defeat in the West", H. Boothfells "The German Opposition to A. Hitler", F. H. Hinsley "Hitler's Strategy".

дуть у Німеччині повоєнні наслідки московської - хоча б і тимчасової - обсади. Тому Німці були би погодилися на все, крім московського війська в Німеччині. І справді, коли Німці піддалися англо-американському військові, то вони не піддалися московському, але тікали на захід, щоб піддатися англо-американському.

Своєю відповіддю 'безумовна здача' Ф.Рузвельт закрити Німцям шлях до здачі. Не лишалося їм нічого іншого, як битися далі, хоч би й до славного загину, щоб лишити нащадкам героїчну традицію, на якій виховувалися би месники, ніж загинути безславно, як покірні барани, під ножем московських політичних різників. Самозрозуміло, міністер пропаганди Й.Гебельс використав цю Рузвельтову "помилку" на всі 100%. Його пропагандивна машина роздмухала патріотичний вогонь Німців, що вже був загасав. Приперті до муру Німці напружували рештки своїх сил, й очайдушно билися ще два роки. Англійський генерал Дж. Фулер пише: "Кожний нарід, що має почуття власної гідності і національної честі та почуття відповідальності перед нащадками, ніколи не погодиться на безумовну здачу. Вимога ворога здатися безумовно робить його боротьбу священною, з усією запеклістю набоженських (релігійних) війн. Вимога безумовної здачі Німеччини приведе до порушення політичної рівноваги між європейськими державами, бо московська імперія стане найсильнішою військовою потугою в Європі, отже пануватиме в Європі. Тож мир, заснований на безумовній здачі Німеччини, буде лише зміною нацистівської деспотії на ще гіршу московську деспотію" (41).

Старою - ще з часів царя Івана Лютого - воєнною традицією Московщини було затягати війну між московськими сусідами на якомога довше, але самій не втручатися до тої війни доти, доки обидва противники не виснажаться в такій мірі, що не матимуть сили спротивитися Московщині, хоч би й об'єднали рештки своїх сил проти Московщини. Прикладом з нашої історії є Переяславська угода. Тоді Московщина навмисно затримала на два роки пересправи про ту угоду, чекаючи щоб Україна більше виснадилася у війні з Польшею, і стала такою малосильною, що була би примушена прийняти всі московські умови. Теперішні червоні царі перейняли всі - без жодного винятку - традиції своїх чорних царів, отже і цю традицію. Московщина дуже зраділа англо-німецькою війною, і відразу проголосила своє невтручання у війну (неутралітет), плянуючи чекати поки і Великобританія і Німеччина виснажаться. Та А.Гітлер зневів її пляни, напавши на ССРСР. Так Московщина була примушена воювати, не чекаючи на ослаблення капіталістичних держав.

Ці два роки зайвої війни були найдорожчим Рузвельтовим подарунком Московщині. Допомога ЗАС (понад II мільярдів доларів) лише відбудувала знищене московське військо. Але два роки передпочинку відбудували щось далеко важніше за військо. - Вони відбудували і зміцнили московську ВЛАДУ в ССРСР, бо дали Московщині досить часу схаяненутися від переляку, і захопити знову віжки влади, що були випали з її рук у безладі переполюшеної (панічної) втечі з України.

Без того дворічного перепочинку була би не врятувала московську імперію і мільярдова допомога ЗАС, бо ж Московщина не мала би часу її використати. Ці два роки перепочинку дали Московщині також досить часу винишити пару мільйонів "ізенікоф родини".

Ще перед Казаблянською нарадою В.Чорчіл писав (3-XII-1942): "У наступі 1942 року були побиті не Москвини, але навпаки - Німці. Полонений (в Єгипті) німецький генерал Ф.Тома признався, що 180 німецьких дивізій на московському фронті фактично є не дивізіями, але лише бригадами" (42). Оточена у Сталінграді шоста німецька армія доживала останні дні (піддалася 31-I-1943). На квебекській нараді оповідали таку сміховинку (анекдоту). Новиникар питає В.Чорчіля: "Чи нарада запропонує Німеччині умови миру?". В.Чорчіл відповів: "Про Бога, ні! Та ж вона негайно їх прийме" (43).

Отже, відмова обміркувати умови замиру з тими німецькими генералами, які хотіли скинути А.Гітлера, і замиритися, не була помилкою, але була свідомим пляном Мафії затягнути війну, щоб дати Московщині досить часу на відбудову та зміцнення війська і влади; щоб дати Московщині досить часу пересунути фронт від Волги на Бислу; щоб англо-американське військо зустрінулося би з московським не на східній межі Польщі, але на західній межі Німеччини.

*****

ТЕГЕРАНСЬКА НАРАДА.

Міністер Закордонних Справ ЗАС К.Гол пише у своїх спогадах (44), що през.Ф.Рузвельт не лише ніколи не радився з ним у справах міжнародної політики, але навіть не допускав на засідання Державної Військової Ради, хоч на її засіданнях обміркувалися і розв'язувалися справи великої міжнародної ваги, що в їх розв'язанні мусять брати участь міністер закордонних справ. Також Ф.Рузвельт ніколи не брав із собою на міжнародні наради К.Гола (Але завжди брав Г.Гопкінса, хоч той не був міністром, а лише дорадником президента). Щоправда, на Квебекську нараду Ф.Рузвельт запросив К.Гола, але зробив так, щоб той К.Гол приїхав, коли всі важніші справи вже були обміркувані і розв'язані. Щоб запротестувати проти такого, аж надто ясно виявленого недовір'я йому, К.Гол уступив з посади, Але Ф.Рузвельт не звільнив його з посади, бо наближалися вибори президента, а К.Гол був дуже широко знаним і шановним виборцем за його політичну чесність і патріотизм. По виборах же Ф.Рузвельт звільнив К.Гола з посади.

Причину такого Рузвельтового недовір'я К.Голові подав шотиколонний часопис "Нова Республіка". Він писав, що К.Гол занадто вороже ставиться до Московщини (45). А справді, К.Гол не ставився аж занадто вороже до Московщини, але будучи патріотом і чесною лю-

42) W.Churchill. "The Hinge of Fate".

43) "Times" 30-VIII-1943.

44) C.Hull. "The Memoires of Cordell Hull".

45) "New Republic" 6-IX-1943.

диною, мав мужність протестувати проти мафійної зради на користь Московщини. Напр. він не допустив, щоб ЗАС та Великобританія визнали межі ССРСР, що їх накреслили 1939 року Іс. Сталін з А. Гітлером.

К. Гол кількакратно попереджував Ф. Рузвельта, що Московщина плянує запанувати в Європі. Він писав В. Чорчілеві в Березні 1943 року: "Я думаю, що Московщина почне воювати Японію, але це буде за два-три тижня перед нашою там перемогою. Ночне щоб мати право на військову здобич і право голосу у замірі з Японією. А за ті два-три тижня Московщина встигне обсадити Манджурію та великий клапоть сусідніх земель". Самозрозуміло, така людина в уряді ЗАС була перешкодою мафійному ошуканству, але усунути його з посади Мафія не наважувалася, знаючи, що його дуже шанує суспільство. Доречно буде тут згадати про облудність (лицемірство) Ф. Рузвельта щодо К. Гола. Ф. Рузвельт не взяв К. Гола (міністра Закордонних Справ ЗАС) на Ялтинську нараду, хоч узяв шостиколонника Г. Гопкінса та п'ятиколонника, московського шпигуна А. Гіса, які були лише дорадниками, а не міністрами. З Ялти Ф. Рузвельт вислав К. Голові телеграму (підписану також В. Чорчілем і Іс. Сталіним): "Нам тут бракує Вас".

У тих же своїх спогадах К. Гол пише: "Я нічого ніяк не знав про виріб атомової бомби в ЗАС. Дізнався про неї з часописів, після того, як її скинено в Японії". Ба, не знала навіть Служба Безпеки. Вона дізналася про неї не від уряду ЗАС, але від ... комуністів, с. т. від своїх таємних звідунів у комуністичних згуртах. Ті звідуни вислідили, що комуністи одержують відомості про виріб атомової бомби в ЗАС від деяких науковців, які працюють над її виробом (у великій таємниці) у Каліфорнійському університеті. Служба Безпеки негайно повідомила про це уряд, і одержала від уряду наказ ... припинити стежити тих науковців. Пізніше, зловлені на горячому, московські шпигуни: К. Фокс, Г. Голд, Д. Грінглес знали більше про виріб тої бомби, ніж міністри і Служба Безпеки ЗАС (46). Ну, а задля чого ж був в уряді особистий дорадник през. Ф. Рузвельта їхній одновірєць Лид Самуїл Розенман?

Ф. Рузвельт три рази не просто просив, але буквально благав Іс. Сталіна призначити побачення з ним. Він обіцяв прилетіти до будь-якого місця, що його призначить сам Іс. Сталін. Іс. Сталін три рази йому відмовляв. Чому? - Бо, Іс. Сталінові (як і кожній здороводу макучій людині) не сила була зрозуміти: з яких причин голова найпотужнішої, капіталістичної держави залюбився до нестями в голову комуністичної держави, який цілковито ясно, офіційно і кількакратно на весь світ проголошував, що має намір знищити всі капіталістичні держави. Та дивна любов барана до вовка не вмшталася в голову Іс. Сталіна. Звичкий до хитрошів, до пасток, Іс. Сталін був певний, що та Рузвельтова любов була лише приманкою капіталістичної пастки. Знаючи, що він, Іс. Сталін і своєю освітою, і своєю дипломатичною вправністю є далеко слабший за Ф. Рузвельта, він боявся, що Ф. Рузвельт "обкрутить його навколо пальця", обдурить так, що й не замиваєш. Як тепер знаємо, сталося навпаки - Іс. Сталін обдурив Ф. Руз-

вельта. Нарешті Іс. Сталін дав свою ласкаву згоду зустрінутися з Ф. Рузвельтом у Тегерані (Персії). Тут доречно буде пригадати, що Іс. Сталін виїздив лише до тих місцевостей, де були московське військо та НКВД. Тому то він не поїхав на наради в Квебеку, Казаблянці, Кайрі. Персія ж того часу була обсажена союзними військами, в тому числі і московським з НКВД-істами. Всі деспоти з історії були боягузами.

Московські шпигуни та звідунки в ЗАС повідомляли Іс. Сталіна про вдачу, погляди, думки Ф. Рузвельта. У Тегерані Іс. Сталін сам побачив і переконався, що Ф. Рузвельт справді є його ширим приятелем, а В. Чорчїл є ворогом, що примушений (допомогою ЗАС) ховати справжні свої почуття до комуністів взагалі, а до московських зокрема. Ант-рий Грузин відокремив у Тегерані Ф. Рузвельта від В. Чорчїля. Сталін запросив Ф. Рузвельта та його дорадників жити разом з ним у домі посольства ССРСР, мовляв буде безпечніше, ніж у домі посольства ЗАС.

Ф. Рузвельт дуже зрадів такої "приятні" і погодився. Самозрозуміло, кожний Москвин у тому домі (навіть і ті, що грали ролю слугів) були НКВД-істами, що знали англійську мову. І мікрофонів у тому будинку не бракувало (47). Отже, на кожне засідання тої наради Іс. Сталін ішов приготований, бо знав погляди не лише Ф. Рузвельта, але й В. Чорчїля, бо ж у нарадах зі своїми дорадниками Ф. Рузвельт казав їм про погляди В. Чорчїля. Мікрофон - великий винахід.

Тегеранська нарада була важливішою за Ялтинську, бо в Тегерані визначили основні засади, що їх потім у Ялті оформлено. Мафія в міністерстві Закордонних Справ ЗАС тримала документи Тегеранської наради в такій великій таємниці, що не допускала до них навіть найвисокопоставлених осіб, як напр. підпрезидента Г. Трумана. Та, Сенат мав право їх бачити, і сенатор В. Ковлан вимагав, щоб їх оприлюднено. Міністер Закордонних Справ обіцяв, але обіцянки не дотримав. Згодом, кілька років по війні, дещо оприлюднено з усіх нарад, але дуже мало і найменше важливих документів. Переважаюча ж більшість досі не оприлюднена. Редактор дуже впливового політичного журналу В. Лавренс писав, що в тих неоприлюднених документах є такі, що читаючи їх, у кожного американського патріота волосся стають догори (48).

Високопоставлені люди в ЗАС не знали: що ухвалила Тегеранська нарада, але комуністи знали. Голова КМ ЗАС Й. Бравдер (49) відкрито казав 25-V-1944 на вічі в Нью-Йорку, що Тегеранська нарада уклала плян повоевного світу. На цю тему він навіть написав книжку: "Тегеран і після".

У перший же день, як Ф. Рузвельт переїхав жити до дому московського посольства, І. Сталін завітав до нього обмінятися думками. Ф. Рузвельт розв'язав свого язика надобре (Він же роками чекав на честь і шастя бачити і розмовляти з таким же "генієм", як і він).

---

47) Так самісінько Москвини відокремили Ф. Рузвельта від В. Чорчїля і на Ялтинській нараді.

48) "U.S. News and World Reports" 4-XI-1955.

49) Ф. Рузвельт випустив його з в'язниці.

У тій своїй балачці Ф.Рузвельт ганьбив Великобританію за її осадництво (колоніалізм). А щоб переконати Іс.Сталіна у своїй ширості, казав йому, що війна так дуже розбудує англійську та американську торговельну флоту, що її буде забагато Великобританії й ЗАС. Отже, задля добра міжнародної торгівлі, треба буде частину її передати Московщині (50).

Вже ця одна балачка показала Іс.Сталінові, що він може водити Ф.Рузвельта "за ніс", як малу дитину. І справді, в Тегерані було не три союзники, спільники, але лише два: один - англійський імперіаліст В.Чорчіл, а другий - демократ Ф.Рузвельт разом з "найдемократичнішим демократом" Іс.Сталіним.

Іс.Сталін на тій нараді відразу поставив справу руба. Твердо, безумовно (категорично) вимагав, щоб союзники не розпоршували свої сили на якісь там Балкани, Італії, Турції, але щоб зосередили їх у наступі через протоку Ляманш. Пригадаймо, що цього вимагав Ф.Рузвельт від В.Чорчіля ще раніше. Англійський бульдог опирався всіма своїми силами, але мусив пам'ятати про військову та господарчу допомогу ЗАС Англії, без якої Англія може згинути. По тому засіданню В.Чорчіл запросив Ф.Рузвельта загостити до нього в домі англійського посольства. Ф.Рузвельт відмовився, щоб не збудити підозрінь у Іс.Сталіна.

На тегеранській нараді найбільше балакав Ф.Рузвельт. Він висунув там ідею "чотирьох світових жандармів" (його власний вираз) ЗАС, СССР, Великобританія та Китай мали б взаємно забор'язатися охороняти мир у світі. Наколи б яка держава намагалася порушити мир, то всі чотири жандарми мають загрозити їй війною. Якщо вона не скориться, то всі чотири мають збомбувати її, обсадити своїми військами, і повернути мир. Ф.Рузвельт лише не сказав: а що робити, наколи один чи більше з тих чотирьох світових жандармів порушать мир.

Сміючись у душі з тої дитячої балаканини американського "рятівника людства", Іс.Сталін показово (демонстративно) оплескував. Ідея поширити свою жандармську владу паза межі СССР на весь світ йому дуже сподобалася (51). Але коли йому надокучила та порожня балаканина, то він безвідклично (категорично) поставив свою тверду вимогу - не розпоршувати англо-американські сили по Балканах, Італіях і т.п. але зробити за всяку ціну висадку у Франції через Ляманш, і відновити західній фронт. Самозрозуміло, Ф.Рузвельт дуже підтримав цю вимогу Іс.Сталіна. Осамітнений В.Чорчіл пробував був указувати на стратегічні переваги наступу через Балкани, але Іс.Сталін, значчи, що Ф.Рузвельт також проти наступу через Балкани, гостро обірвав Чорчілеву мову. пояснюючи, що Балкани, Італія і т.п. є лише допоміжні, бічні фронти, тому шкода часу обмірковувати їх, не обмірковуючи головного, західньо-німецького фронту. Відолага В.Чорчіл мусив пам'ятати, що доля Великобританії в руках Ф.Рузвельта. Розлютиш пихатого (амбітного) "рятівника людства", і кораблі ЗАС

---

50) R.E.Sherwood.Ib.

51) Московщина таки поширила її у формі 'вета' в ОД.

з допомогою попливуть не до Англії, ле до Московщини.

На тегеранській нараді балакали про майбутнє повоенного світу всі три учасники. Лишень з тою ріжницею, що Ф. Рузвельт марив про химеру (утопію), В. Чорчіл намагався запобігти московському пануванню в Європі, а Іс. Сталін - певний підтримки Ф. Рузвельта - нахабно накидав свої пляни. Ф. Рузвельт казав своему синові Еліотові: "Увесь клопіт у тому, що В. Чорчіл забагато думає про повоенний стан у світі та про місце його Англії в ньому. Він боїться, що Московщина матиме завелику силу по війні" (52).

Чому президент ЗАС не бачить клопоту в тому, що диктатор СССР думає не менше за голову уряду Великобританії про воєнний світ і місце своєї Московщини в ньому?

На тегеранській нараді Ф. Рузвельт мав силу накидати свою волю всім учасникам, в тому числя і І. Сталінові, бо ж московське військо тоді лише допомогою ЗАС трималося, і Іс. Сталін знав це, ліпше за будь-кого. Німецько-московський фронт тоді був 500 кілометрів на схід від Німеччини, а замиритися з Німеччиною (с. т. розірвати з Великобританією та ЗАС) Московщина не могла, хоч би й хотіла. Не могла, бо А. Гітлер недавно показав їй, як він шанує угоди про мир, навіть і тоді, коли Московщина мала ще велике військо та незруйновану господарку. А тепер без війська, у господарчому, держаному, політичному і моральному безладі, із зруйнованим мітом про всемогутність і непохитність 'саветской власті', замиритися з Німеччиною означало здатися цілковито на її ласку. Москвини розуміли це дуже добре. Іс. Сталін добре бачив: як та німецька ласка виглядала би в житті. Отже, фактично Іс. Сталін був супроти Ф. Рузвельта в далеко слабшому стані, ніж В. Чорчіл. Англія без допомоги ЗАС, навіть програвши війну, лише дуже зuboжила б, але не загинула б. Але Московщина, навіть не програвши (формально) війни, але на ласці Німеччини - це була би маленька, півдикунська державка десь у північно-східньому куточку Європи. Отже, Московщина потребувала допомоги ЗАС безмірно пекучіше, ніж її потребувала Англія. Іс. Сталін це добре знав, Але він також знав те, чого не знав Ф. Рузвельт. Знав і причину того Рузвельтового незнання. Так повернулися Московщині на тегеранській нараді всі ті великі мільйони долярів, що їх вона витратила на загурманення розумів великих, середніх, малих рузвельтів в уряді та в університетах ЗАС. З казково величезними відсотками повернулися Московщині всі її витрати на "культурні зв'язки", на ошуканство "співіскуванням", на "туристів", на шпигунів, підкупних новинкарів, на всю запоморочену всілякими соціалістичними оманами шосту колоду. Повернулися з казково величезними відсотками, бо тепер є 200 мільйонна московська імперія, а не маленька Московщина в межах XVI ст.

А Московщина могла бути тепер в межах XVI ст. Могла б, якби Ф. Рузвельт став на боці В. Чорчіля, а не Іс. Сталіна. Якби головний наступ на Німеччину був через Балкани, а не через Францію. Московська, німецька, англійська і навіть ЗАС Генеральні Булави добре ро-

зуміли не лише стратегічну, але й політичну вагу англо-американського протинімецького фронту в Болгарії, Румунії, Мадярщині, Польщі (а може й в Туреччині). Напр. командувач військом ЗАС в Італії ген. Марк Марк писав: "Не лише на мою думку, але й в оцінці знавців справи, найбільшою помилкою в цій війні було те, що ми замість наступати через Балкани, наступали через Францію. Ми послабили наступ навіть на італійському фронті, забравши з нього до Франції кілька дивізій. Так ми змарнували стратегію, яка могла геть цілковито змінити всі стосунки між Західним світом і ССРСР. Іс. Сталін дуже добре розумів, що найбільше потрібно Московщині. Чого найбільше він хотів - це не допустити нас на Балкани" (53).

На тій тегеранській нараді стався цікавий випадок (інцидент). На учті (бенкеті) Іс. Сталін виголосив заздоровищу (тост) в якій сказав: "Сила німецького війська - це 50.000 вищих старшин та інженерів. Отже, вип'ємо за те, щоб ми всіх їх постріляли, коли будуть в наших руках". В. Чорчл, як опарений, вмить зірвався з крісла, і червоний з обурення, гостро сказав: "Англійське розуміння законності та справедливості ніколи не дозволить на таке дикунство". Зняковий Ф. Рузвельт хотів обернути це в жарт, і подав "супоступку" (компроміс) - погодитися на менше число, напр. 49.500. Всі присутні Москвини вибухли реготом, так само й янкі. Ще більш обурений В. Чорчл вийшов з учті.

Голова польського уряду на вигнанні С. Міколайчик розумів, що в Тегерані мають обмірковувати також і долю Польщі. Тому він просив у Ф. Рузвельта дозволу приїхати до Каїра, щоб оповісти йому про справу Польщі, ще перед тим, як він, Ф. Рузвельт обмірковує її зі Іс. Сталіним. Ф. Рузвельт викручувався від побачення всілякими вимовками (претекстами). Тоді С. Міколайчик післав йому до Каїра розпучливу телеграму. Ф. Рузвельт пам'ятав, що в ЗАС є понад шість мільйонів громадян ЗАС, які походять зі Східної та Осередкової Європи і про те, що надходять вибори президента ЗАС. Отже, він телеграфічно запевнив С. Міколайчика, що справу Польщі він вивчив дуже добре, і тому приготований захищати права Польщі на тегеранській нараді (54).

Перед засіданням, на якому мали обмірковувати справу Польщі, Ф. Рузвельт довго нараджувався удвійку з Іс. Сталіним. На засіданні Іс. Сталін висунув домагання визнати ті східні межі Польщі, що їх установив він із А. Гітлером 1939 року. Крім того вимагав визнати Московщині право мати Естонію, Латвію, Литву в ССРСР. Ф. Рузвельт мовчав (55). Осамітнений В. Чорчл зрозумів, що справа вже розв'язана двома диктаторами, і він нічого не може вдіяти. Мусив забути про офіційну причину проголошення Великобританією війни Німеччині. Зрештою англійському державникові і патріотові потреби Великобританії були о небо дорожчі за всі польщі разом, хоч би й треба було паленіти зі сорогу за зраду угод з ними.

---

53) M. Clark. "Calculated Risk".

54) S. Mikolajczyk. "The Rape of Poland".

55) R. E. Sherwood. Ib.

По кількох місяцях після тегеранської наради надходили вибори президента ЗАС. Хоч американська Полонія не знала: що ухвалено на тегеранській нараді, проте події в Польщі натякали, що ухвалено не на користь Польщі. Отже, Поляки ЗАС послали до Ф. Рузвельта своїх уповноважених запитати президента. Він прийняв їх надзвичайно приятельськи, і запевнив їх, що він дуже вважав і вважає на бажання американських Поляків щодо Польщі, і що він боронив і боронитиме всі права Польщі (56).

По "розв'язанні" справи Польщі Ф. Рузвельт предклав (запропонував) обміркувати справу Німеччини. Він висунув плян поділити Німеччину на п'ять окремих напівсамосійних держав, а Руршину, Саар, Гамбург та Кіль передати під владу ОД. Ліпшого пляну знищити Німеччину і змінити Московщину - годі видумати.

Коли Ф. Рузвельт викладав цей плян, Іс. Сталін глузливо (іронічно) кинув заувагу, що В. Чорчіл не слухав, бо мабуть не хоче розподілу Німеччини. Та, В. Чорчіл слухав, але не вірив своїм вухам, бо був приголомшений тим, що казав Ф. Рузвельт. Приголомшений тому, що цей плян був йому цілковитою новиною і несподіванкою. Щойно пару днів тому він мав у Каїрі довгу нараду з Ф. Рузвельтом. На ній вони УЗГІДНИЙ були спільні англо-американські погляди на спільну тактику супроти Московщини на тегеранській нараді. І ніхто інший, лише сам Ф. Рузвельт кількакратно казав В. Чорчілеві, що основою сили англо-американського союзу є узгоджувати завжди не лише поступовання, але й пляни на майбутнє. Отже, таке Рузвельтове "узгодження" - та ще й у такій величезній світовій справі - дуже обурило В. Чорчіля. Проте, він стримався відповідно назвати цей рузвельтовий вчинок, і з гирким кпином (сарказмом) зауважив: "Вживаючи американської просторіки (жаргону), я хіба можу сказати, що пан президент укусив стільки, що воно застрягне в його горлянці" (57).

У Тегерані Ф. Рузвельт запитав був Іс. Сталіна про московські бажання щодо земельних здобутків. Той відповів: "Тепер нема потреби балакати про це. Але прийде час, коли ми скажемо". Тепер всі знають, що сказали. Не багато. - Лише світовий СССР з столицею Москвою.

Ч. Вільмот писав: "Здійснення безумовної задачі Німеччини, навіть і без тегеранських ухвал - неминуче робило Московщину панівною силою у Східній Європі. Проте, в жодному разі не робило неминучим поширення впливу Московщини аж до середини Європи та на Балкани. А по Тегерані стало вже певністю, що саме так станеться, бо тегеранська нарада створила величезну перевагу СССР у політичному укладі сил повсюдної Європи" (58).

Чехословацький президент Е. Бенеш бачив Іс. Сталіна в Москві, коли він щойно повернувся з тегеранської наради. Е. Бенеш дуже здивувався, побачивши - звичайно невеселого - Іс. Сталіна надзвичайно веселим, радісним. Е. Бенеш казав, що Іс. Сталін виглядав тоді, як переможець, мало що не танцював з радощів. Якби ні! Таж, справді був

---

56) S. Mikolajczyk. Ib.

57) R. E. Sherwood. Ib.

58) C. Wilmot. "The Struggle for Europe".

переможем на тій нараді.Здобув на ній стільки, скільки мабуть і не мріяв перед нарадою.А невдячні Москвини не поставили ще й досі у Москві пам'ятника Ф.Рузвельтові.

"Як показали пізніші події,тегеранська нарада була тою зворотною точкою,після якої керма подіями перейшла до рук Іс.Сталіна.Вся відповідальність за це падає лише на Ф.Рузвельта. Рузвельтове психічне збочення було таке велике, що він, не вважаючи на Сталінів батярський цинізм, не вважаючи на етично брудну ціну, що її Ф.Рузвельт платив,не вважаючи ні на що, вірив,що творить стосунки і передумови, які приведуть обидвох співників до справжньої приязні.Повернувшись до ЗАС,він казав через радіо на Святий Вечер 1943 року таке: "Іс.Сталін - це людина, що сполучає в собі величезну,немилосердну непохитність із здоровим добрим гумором. Я вірю,що він є справжній речник думки,душі і серця Расії (с.т.СССР П.т.).І я вірю,що ми,Американці житимем з "руським" народом дуже добре.Направду,дуже добре" (59).

*****

ЯЛТИНСЬКА НАРАДА.

Міністерство Закордонних Справ ЗАС оприлюднило 1955 року деякі документи ялтинської наради.Але їх дбайливо зцензуровано. Проте,навіть і в цензурованих можна зняти чимало такого,що разом з оприлюдненими спогадами учасників і свідків,дають право історикові сказати,що ялтинська нарада лишилась назавжди в історії зразком найганебнішої,найпідлішої,найцинічнішої,найпродажницької,найнеетичнішої міжнародньої політики (60).

І не лише зразком,але й матір'ю пізніших міжнародніх нарад.Ялтинська нарада започаткувала офіційно (неофіційно започатковано далеко раніше) теперішній стиль міжнародньої політики,що його не можна назвати інакше,ніж людоджерським. Теперішня міжнародня політика повернулася до морально-етичних засад печерного двоногого звіря вже цілком відкрито,офіційно.Щогірше!- Двоногий звір казав те,що думав і робив те, що казав. Був жорстокий, та бодай не був підлий. Теперішні ж політики цинічно закривають свої людоджерські вчинки параваном високоморальної, взнеслої,етичної,навіть християнської балаканини.І їхньому цинізмові тепер нема меж.

В історії ЗАС не було випадків, щоб вибирали на президента ту саму особу потрете (майже не вибирали подруге).Ф.Рузвельта вибрали 1944 року почетверте.А 1944 і дальші роки були роками розв'язки справ величезної ваги,розв'язки,що визначали долю світу на майбутні сторіччя.Силою обставин,голосом,що розв'язував,був голос ЗАС.Державні потреби самих ЗАС вимагали,щоб тоді президентом була людина у повному розквіті її фізичних, розумових і духових сил. А Ф.Рузвельт був тоді вже на найнижчому схилі своїх не ише фізичних,але й духових сил.Вже тоді він був безнадійно хвора людина і

---

59) G.N.Crocker.Ib.

60) там же

Його дні на цьому світі були вже почислені (61). Вибирати на президента таку дуже хвору людину - та ще й за таких переломово критичних часів - було державним злочином.

Мафія витратила роки часу на те, щоб опанувати уряд ЗАС разом з президентом. Хворий, безсилий президент був мафії золотом нагодою здійснити її пляни повоєнного світу руками президента. Граючи на Рузвельтовій зарозумілості (мегаломанії), мафія примусила його кандидувати 1944 року. Смозрозуміло, мафія зробила катастрофальний стан Рузвельтового здоров'я державною таємницею. Її часописи запевняли людей у доброму здоров'ю Ф.Рузвельта (62).

І перед виїздом до Ялти, і в дорозі, і в Ялті Ф.Рузвельт був дуже хворою людиною. Міністер Закордонних Справ Е.Стетініус писав, що не лише руки, але й усе тіло його тремтіло (63). Адмірал Е.Кінг, зустрівши Ф.Рузвельта в дорозі до Ялти, казав потім, що він перелявся, побачивши Ф.Рузвельта в такому дуже хворому стані (64). Рузвельтів американський перекладач Андрій Савчук, що був у Ялті, казав: "Президент виглядав дуже хворим, поводився, як дуже хворий, і розмовляв як хворий (65). Мафія знала це ліпше за будь-кого, але вона дуже квапилася оформити документально ухвали всіх попередніх нарад, понадто тегеранської. А що хворіший президент, то легше їй це зробити.

Начальник військового посольства ЗАС у Москві ген.Джан Дін писав: "Ніяка подія в цій війні не виводила мене так з рівноваги, як видовище, що президента ЗАС несли на руках з інвалідного крісла на авто, чи корабель, на літак, щоб їхати півсвітом, як єдиноможливий спосіб зустрінутися з Іс.Сталіним"(66). Всі дорадники Ф.Рузвельта, за винятком Г.Гопкінса та його мафійних співучасників, були проти того, щоб хворий президент їхав до Ялти (67).

Ф.Рузвельт взяв на ялтинську нараду, крім нерозлучного шости-колонника Г.Гопкінса, ще й п'ятиколонника Алджера Гіса. Колишній московський шпигун В.Чемберс, який розочарувавшись у комунізмі, був видав всю московську мережу в ЗАС, попереджував уряд задовго до ялтинської наради, що А.Гіс є московським шпигуном. Колишній урядовець посольства СССР у Канаді Ігор Гузенко передав канадському урядові багато документів московського шпигунства. Між ними були документи, які доводили, що шпигунською діяльністю А.Гіса керувало посольство СССР у Канаді. Канадський уряд переслав цей документ урядові ЗАС. Це було задовго до ялтинської наради. Самозрозуміло, мафія сховала всі документи про шпигунство А.Гіса (66). На ялтинській нараді А.Гіс та Г.Гопкінс сиділи за плечима Ф.Рузвельта, і

---

61) R.E.Sherwood.Ib.

62) Він помер I2-IV-1945, с.т. за півроку по виборі.

63) E.R.Stettinius."Roosvelt and the Russians".

65) A.Sawchuk.Statement to Internat.New Service 20-III-1955.

66) J.R.Deane."The Strange Alliance".

64) R.E.Sherwood.Ib.

67) Повернувшись з Ялти, Ф.Рузвельт за півтора місяця помер.

68) W.Chambers."Witness".

обидва писали і підсували президентові свої писульки-поради (69). Пізніше (1949 року),коли А.Гіса зловили на горячому і судили за шпигунство,він казав на суді: "Не буде мою нескромністю,а радше докладністю сказати,що я допоміг - у деякій мірі - укласти Ялтинську угоду" (70).

Звеличники Ф.Рузвельта у своїх книжках намагаються довести, що А.Гіс не мав голосу на ялтинській нараді. Міністерство Закордонних Справ ЗАС оприлюднило трохи документів з тої наради,але не оприлюднило тих багатьох писульок,що їх писали і підсували Ф.Рузвельтові на засіданнях А.Гіса та Г.Гопкінса.Та,інші свідки й учасники,як напр.ген. Джемс Борис,кажуть, що Е.Стецініус і Г.Гопкінс дуже часто нараджувалися з А.Гісом.А скільки разів А.Гіс "нараджувався" зі своїм 'хазяїном' Іс. Сталіним - може скажуть колись архіви.

В Ялті Москвини блискуче відіграли ролю неімовірно шедрих (а звідці вражіння і ширих) гостинних господарів. Вони там частували Англійців та Янків найвибагливішими стравами і напоєми,і то в такій кількості,що гості переїдалися і перепивалися аж до занедуження.Найменше бажання гостей (самозрозуміло,крім політичних) негайно задовольняли. Напр.хтось зауважив, що нема в напої цитрини. На другий день у ідальні стояли кілька цитринових дерев,з достиглими цитринами на них.В.Чорчїл телеграфував додому: "Московська гостинна шедрість перевищує уяву".Американський перекладач Андрій Савчук казав: "Ялтинська пиятика була найбільшою,яку я бачив у своєму житті" (71).А він був морським старшиною,отже бачив великі пиятики.Москвини навмисно тримали своїх гостей п'яними чи напівп'яними навіть і на засіданнях. Москвини звикли пити свою 'водку' ведрами,не впиваючись.Але Ф.Рузвельтові,що ледве рухався і вже загасав,навіть маленька півчарка ослаблювала не лише тіло і волю, але й дурманила мозок. Іс.Сталін та його слуга А.Гіс це бачили дуже добре,і тому зробили з ялтинської наради пияцьку (а з неї і ПОЛІТИЧНУ) московську розперезу (вакханалію).

Ф.Рузвельт знав,що ялтинська нарада обміркуватиме і справу Японії.Він привіз із собою А.Гіса,Г.Гопкінса і купу своїх знавців-дорадників.Але не привіз найліпших знавців стану війни з Японією: командувача японським фронтом ген.Д.Мек-Артура та командувача Тихоокеанської фльоти адмірала Честера Німіца.Чоку?

За шість місяців перед ялтинською нарадою Ф.Рузвельт мав у Гонолулі нараду з ген.Д.Мек-Артуром та адм.Ч.Німіцем. Обидва сказали тоді Ф.Рузвельтові: "Ми можемо примусити Японію прийняти всі наші передумови здачі, навіть не висаджуючи війська на японські острови,а вживаючи силу лише фльоти та летунства" (72). Про атомову бомбу вони тоді ще нічого не знали. Від часу тої гонолульської наради (була 27-VII-1944) Американці добили і рештки японсь-

---

69) Testimony of E. Fluegel before Senat Committee 20-II-1952.

70) R. de Toledano and V. Lasky. "Seeds of Treason".

71) A. Sawchuk. Ib.

72) W. D. Leahy. Ib.

кої флоту так, що японський уряд вислав був своїх уповноважених довідатися про умови здачі. З цього - великої політичної ваги - висновок: ЗАС цілковито не потребували московської допомоги щоб перемогти Японію.

Перед виїздом Ф. Рузвельта до Ялти, військовий міністер Г. Стімсон та керівник виробу атомової бомби ген. Леслі Гровз повідомили Ф. Рузвельта, що атомові бомба на 99% вже зроблена, і буде мати казково неімовірну величезну силу. Отже, на ялтинській нараді Ф. Рузвельт знав дуже добре, що Японія вже побита і вже хоче замиритися. Тож жодної московської допомоги її добити ЗАС не потребують. Але ту московську "допомогу" потребувала Мафія, і тому ген. Д. Мек-Артура та адм. Ч. Німіця, які були твердо проти московської участі у війні з уже коначкою Японією, - на ялтинську нараду НЕ покликано

Головнокомандувач японським фронтом ген. Д. Мек-Артур казав: "Ані безпосередньо, ані посередньо я не мав найменшого зв'язку з ялтинською нарадою. Моїх поглядів на потребу московської участі у війні з Японією ніхто, ніколи не питав. Ані мене, ані жодного мого старшини на тій нараді не було, шобільше! - Я навіть не знав, що вона відбувається. Якби тоді запитали мій погляд, то я би непохитно порадив би НЕ втягати Московщину у війну з Японією. А робити московщині якісь поступки в цьому - я вважав безглуздя" (73).

Рузвельтовим дорадником від Генеральної Булави був у Ялті адм. Вільям Лігі. Він писав: "Я був тоді твердо переконаний, що наша війна з Японією досягнула вже такого стану, що її поразка була питанням лише часу. Отже, ми цілковито не потребували московської допомоги, щоб її добити" (74). Командувач морською війною адм. Ернест Кінг московської допомоги не просив. Командувач летунською війною ген. Г. Арнолд думав так, як адм. В. Лігі (75). Уповноважений ген. Г. Арнолда в Ялті був ген. К. Котер. Ф. Рузвельт не запитав його ані слова. Намагання Рузвельтових звелічників перекласти провину на генералів - мовляв генерали та адмірали вимагали участі Московщини у війні з Японією - є нахабною брехнею. Як бачимо, вони доводили, що поб'ють Японію і без московської допомоги, і вимагали власне противного, с.т. НЕ допустити, щоб Московщина втручалася у японську війну. Чому?

Від часів през. Теодора Рузвельта (1858-1919) досі кожний політик знає, що паном Манджурії є той, хто має у своїх руках Манджурську та Східно-Китайську залізницю з портами, що їх вони пов'язують. Знав це і Ф. Рузвельт та Мафія. Так само кожний політик розумів, що Курильські острови є забором проти нападу Московщини не лише на Японію, але й на Північну Америку. Якщо Ф. Рузвельт цього не розумів, то йому вистачило би подивитися лише на мапу, щоб зрозуміти: чому саме Московщина хоче мати Курильські острови. Ф. Рузвельт - нічим і ніким не примушений - лише зі свого доброго сер-

---

73) D. Mac Arthur's Public Statement to the Press 23-III-1955.

74) W. Leahy. Ib.

75) H. H. Arnold. "Global Mission", J. R. Dean. Ib.

ця подарував Московщині Манджурію та Курильські острови (76). Московщина побудувала на тих островах велику базу підводних човнів.

Історик ЗАС проф. Д. Ров пише: "ЗАС виграла війну з Японією вже перед ялтинською нарадою. Отже, тяжко навіть тепер зрозуміти: пощо треба було нам платити Московщині таку величезну винагороду за її, кількадечну участь у війні з Японією. Участь, що її ЗАС цілковито не потребували" (77).

Свого часу Ф. Рузвельт звільнив з посади посла ЗАС до ССРСР ген. Вільяма Стенді, бо той нарікав американським новинарям, що уряд ССРСР ховає від людности ССРСР той факт, що ЗАС багато допомогли ССРСР. Таке нарікання не сподобалося Іс. Сталінові (78). На його місце Ф. Рузвельт призначив А. Гарімана. Чому саме його? - Бо він був мафійним шостиколонником, і Мафія доручила йому втягнути ССРСР у війну з Японією. У Жовтні 1944 року Г. Гаріман неполягливо намовляв Іс. Сталіна проголосити війну Японії. Іс. Сталін відповів йому: "Я обіцяв це вже три рази. І я справді був би дурнем, якби цього не зробив, коли прийде на те час, бо ж на тому можна добре заробити. Я почну воювати Японію напевно, але по трьох місяцях від офіційної здачі Німеччини. А покищо я маю значно посилити своє сибірське військо. Потребую від ЗАС щонайменше: 3.000 човнів (танків), 75.000 військових авт., 5.000 літаків". А. Гаріман обіцяв все те прислати. І справді, за наступних місяців ЗАС вислали Московщині понад один мільйон тон військового виряду. Московщина проголосила війну Японії за шість днів до офіційної здачі її Американцям. І московське військо майже без стрілянини обсадило Манджурію. Воно забрало там японського військового виряду на великі мільярди доларів.

В Ялті Іс. Сталін та Ф. Рузвельт мали 8-II-1945 у Левандівському палаці таємну нараду. На вимогу Ф. Рузвельта на ту нараду НЕ запросили В. Чорчіля. Чому? - Бо ж на тій нараді визначалася доля Азії безпосередньо і доля Британської імперії посередньо. Визначалася доля Індії та багатшого південно-азійського джерела сировини і ринку, що на них ґрунтувалася 80% англійської промисловости. Іс. Сталін добре пам'ятав заповіт П'єтра I-го завювати Індію, і він був пильним учнем В. Леніна, який вчив, що не опанувавши Азії, Московщина не зможе опанувати Європу (і весь світ). Початком цього мусило бути зміняти японське панування (гегемонію) в Китаї на московське, і зробити це кров'ю і грошіма Американців, які, як діти, не розуміли, що вони роблять (79).

Писаних документів про ту їхню таємну нараду ми не знаємо. Але знаємо, що сталося потім. Тому можемо з певністю твердити, що Іс. Сталін зажадав від Ф. Рузвельта передати Московщині весь Сахалін, Курильські острови, порти Даярен та Артур, Манджурську залізницю, Зовнішню Монголію, і Ф. Рузвельт погодився (80).

---

76) G.N.Crocker.Ib.

77) T.Kase."Journey to the Missouri".

78) R.J.Deane.Ib.

79) G.N.Crocker.Ib.

80) А що Ф.Рузвельт підписував в Атлантійській Грамоті?

Хоч в оприлюднених ялтинських документах не знаходимо відомостей про таємну угоду Іс.Сталіна і Ф.Рузвельта щоб передати Берлін та Чехословаччину (з її величезними виробними Шкоди та уранієвими капальнями в Яхнові), проте події показали понад всякий сумнів, що така угода була. В.Чорчіл розумів, що захоплення англо-американськими військами Берліну та Праги, і обсада їх своїми залогами матиме по війні безмежно велику політичну вагу. І він кількокрратно звертав Рузвельтову увагу на це. Але ...головнокомандувач союзними військами генерал ЗАС Д.Айзенгавер уклав (місяць по Ялті) остаточний воєнний плян, за яким Берлін і Прагу мало обсадити московське військо. Цей плян він навіть НЕ показав Англіцям, але післав (телеграфом 28-III-1945) Іс.Сталінові на затвердження (81). Верховним головнокомандувачем військ ЗАС є президент ЗАС. Отже, ген. Д.Айзенгавер уклав такий плян і не повідомив Англіців про нього на наказ президента ЗАС Ф.Рузвельта. Навіть стриманий В.Чорчіл лютував і протестував малошю нецензурними словами, доводячи Ф.Рузвельтові згубність задля ЗАС і Великобританії наслідків такого пляну. Намарно! Мафія знала про наслідки ліпше за В.Чорчіля, тому то й уклала саме такий плян.

В.Чорчіль пише у своїх спогадах: "ЗАС були паном світової долі. Великобританія, хоч і була ще сильною, проте не мала досить сили визначати сама свою долю. Все, що я міг тоді робити - це лише попереджувати і просити. Мене радісно вітав мій нарід, але моє серце боліло і розум тиснула уява недоброго майбутнього" (82).

В Ялті підписано також і "Проголошення (деклярація) про звільнену Європу". Цей документ своєю цілковито свідомою, цинічною брехливістю перевищує свого близнюка - 'Атлантийську Грамоту'. Перевищує, бо вже цілковито відкрито викидає ту Грамоту на історичний смітник. Напр. до 3-ої точки Атлантийської Грамоти ... "щоб були повернені самостійні права і самоуправа тим народам, від яких відібрано ці права живосилом" - ялтинське "Проголошення" додає ... "нападницькими (агресивними) державами" в усьому тому "Проголошенні" нападницькими державами визнаються: Німеччина, Італія та Японія. Московщину ж (СССР) нападницькою НЕ визнається.

Далі в тому "Проголошенні" написана гарна, але порожня, загальникова балаканина про допомогу звільненим народам перевести вільні вибори і наставити демократичні уряди. Але Мафія подбала, щоб навіть і в ній - цілковито теоретичній, докладно не окресленій, життєво безвартісній, бо ж без жодної безпеки її здійснити балаканині - мати вихід на випадок потреби. Теж проголошено, що ту допомогу мають давати всі три уряди (ЗАС, ССР, Великобританія) у взаємній згоді, і лише тоді, коли на їхню ОДНОСТАЙНУ думку цього вимагають обставини. Іншими словами - ЗАС та Великобританія забор'язалися пальцем не ворухнути, щоб допомогти поневоленим Московщиною народам визволитися ... без московської на те згоди (83).

---

81) W.Churchill. "Triumph and Tragedy".

82) Там же.

83) Там же.

На ялтинській нараді також погодилися заснувати 'Об'єднання Держав' (ОД), United Nations (UN). Автором його уставу (статуту) став ніхто інший, як Алджер Гіс. Він же й головував на перших його установчих зборах у Сан-Франциско в Квітні 1945 року.

На ялтинській нараді Ф.Рузвельт не завагався зломити стару, міжнародню (Леневську) угоду про полонених та право захисту (азілю) політичних втікачів (84). Аж десять років пізніше (коли оприлюднено деякі ялтинські документи) світ дізнався, що Ф.Рузвельт холоднокрівно і власновільно подарував Московщині на заріз понад три мільйона (з них 85% Українців) полонених та втікачів з ССРСР.

Сам В.Чорчіл назвав ухвали ялтинської наради "трагедією величезного розміру". Самих лише Німців вигнано з їхніх прапрадівських осель 10 мільйонів, а забрано від Німеччини чверть її орної землі. "Ще не віщує нічого доброго" - признався пізніше В.Чорчіл. Німеччина забов'язалася платити відшкодування не грошовими забов'язаннями, але машинами, цілими виробнями, *трамом, а також і ясирем: рабською, пригусовою, безплатною працею Німців. Отже, поворот до дикунських часів людської цивілізації.

На цій нараді визнано за законний (названий "тимчасовим") уряд Польщі маленький гурток польських зрадників-яничарів, що його вишколила Московщина. В.Чорчіл протривав цьому шахрайству чотири дні. Ф.Рузвельт же підтримав це московське домагання відразу. Нарешті погодилися, щоб той "тимчасовий уряд" перевів загальним голосуванням вибори до польського парламенту (сойму). В.Чорчіл вимагав, щоб ті вибори були під доглядом послів ССРСР, ЗАС і Великобританії у Варшаві. Іс.Сталін гостро те відкинув, мовляв такий догляд був би образою культурного польського народу. Натомість він предложив (запропонував) забов'язати той "тимчасовий уряд" перевести справді вільні і справді демократичні вибори. А щоб забезпечити демократичність виборів, то допустити кандидатів лише демократичних, нефашистських партій. А які партії вважати за фашистські Іс.Сталін не сказав. Очевидячки, це мали визначати оті московські попихачі, що їх визнано за уряд Польщі. І справді, пізніше вони "визначили". А Московщина (та їхні попихачі) має за фашистів усіх некомуністів. Ф.Рузвельт підтримав цю сталінську пропозицію (пропозицію) відразу, без вагань. А що він зробив це цілковито свідомо, він сам підтвердив. Ще перед підписанням цієї угоди (щодо Польщі) адмірал В.Лігі зауважив йому: "Та ж така угода є як гума. Її можна розтягати від Ялти до Вашингтону, не розірвавши". Ф.Рузвельт відповів йому: "Я це знаю" (85). Пригадаймо, як він обіцяв С.Міколайчикові та американським Полякам боронити права Польщі.

Коли пізніше накази уряду ЗАС та взагалі події розкрили таємницю Сталіно-Рузвельтовської таємної угоди, то політики і генерали ЗАС зжахнулися. В Ялті Ф.Рузвельт подарував Московщині життєві потреби (інтереси) не лише Китаю, але й потреби ЗАС. Він віддав Московщині: Манджурію, Сахалін, Курильські острови, велику морську

---

84) Офіційно це ухвалено в Потсдамі 1945 року.

85) W.D.Leahi.Ib.

базу Порт-Артур, порт Дайрен, Манджурську залізницю. Ф.Рузвельт так зміцнив потужність московської імперії, що тепер катастрофа загрожує не лише Китаєві, але й ЗАС" (86). Це писав кол. посол ЗАС до ССР В. Боліт.

Колишній посол ЗАС до ССР Джозеф Грю, дізнавшись про ухвали ялтинської наради, написав до міністерства Закордонних Справ ЗАС обгрунтовану пропам'ятку (меморандум), в якій він попереджував, що в наслідок ялтинських ухвал Монголія, Манджурія та Корея поступово опиняться в московській орбіті, а за ними - по якомусь часі - й Китай та Японія. Цю його пропам'ятку Мафія заховала до таємного архіву, не показавши навіть міністрові (87).

Звеличник Ф.Рузвельта, учасник ялтинської наради, міністер Закордонних Справ Е. Стетініус запевняє, що далеко-східня угода була дбайливо продумана і спланивана, а не була раптовою, поквапною розв'язкою справи (88). Певно, що так! Лише він не каже КММ продумана та спланивана. А ми пригадаймо, що перед ялтинською нарадою Е. Стетініус, Г. Гопкінс та А. Гіс утрійку нараджувалися три дні в Каїро. Так само ця трійка нараджувалася і з Ф.Рузвельтом 4-11-1945, а під час засідань ялтинської наради Г. Гопкінс та А. Гіс увесь час підсували Ф.Рузвельтові свої писульки-поради.

Сп'яніла своїми казковими перемогами нахабна Московщина вже у перші ж дні по війні 'наплювала' на всіх рузвельтів, чорчлів та угоди з ними. Московщина розпаножилася на всю свою "широкую натуру" - робила все, що лише забажала, не звертаючи уваги на жодні свої підписи під міжнародними угодами (і безкарно). Чим вона відкрила очі багатьом Американцям та Європейцям на те, чого вони можуть сподіватися від неї в майбутньому. Мафійна брехня про миролюбну, демократичну 'Рашія' почала відкриватися, а це дуже шкодило маїїним плянам і задумам, і вона затривожилася. Посол ЗАС до ССР А. Гаріман прислав до Вашингтону тривожні телеграми. В. Чорчл просив у Ф.Рузвельта поради: як він, В. Чорчл має викручуватися в парламенті. Ф.Рузвельт телеграфічно порадив йому зменшувати якомога московську загрозу, мовляв колись обставини примусять Московщину "порозумнішати", здемократизуватися і вона поводитиметься по людськи (89). На розпучливий протест голови польського уряду на вигнанні ген. В. Андерса міністер Закордонних Справ ЗАС Дж. Маршал міг лише відповісти: "Не вважаючи на це все, ЗАС будуть і далі йти разом з Московщиною проти Німеччини. А що буде далі - один Бог знає" (90). Чи це відповідь державного мужа, що його обов'язком є передбачувати, що буде пізніше?

Ні! - Не лише Бог знав, але й люди (а найліпше за всіх Мафія). Приблизно тоді, коли Дж. Маршал це казав, німецький міністер Й. Гобельс писав: "Якщо німецький нарід складе зброю, то угода між Ф. Руз-

---

86) W.C. Bullitt in "Life" 30-VIII, 6-IX-1948.

87) J.C. Grew. "The Turbulent Era".

88) E.R. Stetinius. Ib.

89) Кілька годин по тій телеграмі Ф.Рузвельт помер.

90) J.A. Lukacs. "The Great Powers and Eastern Europe".

вельтом, В.Чорчілем і Іс.Сталінім дозволить Московщині обсадити (окупувати) всю Східню і Південно-Східню Європу разом, і більшою частиною Німеччини.Залізна заслона закриє від світу цей обшир, що разом з ССРСР буде тереном (територією) величезного розміру і сили.За цією залізною заслоною почнеться (радіше,продовжуватиметься) величезний,пекельний вигуб людности. А з тих,що лишаться живими, створяться гниючі мільйони бездумної,безвільної двоногої худоби, яка не знатиме нічого про світ поза тою заслоною,хіба лише те,що кремлівські рабовласники їм скажуть.Без власного проводу ті мільйони рабів животитимуть з ласки чи неласки московських лодожерів. Решту Європи залле безладна (хаотична) повинь політичних та господарських заворушень,що буде лише підготовкою до повного скомунізовання всієї Європи" (9I).

9I) J.Goebbels in "Das Reich" 23-II-1945.

IX.

АЗІЙСЬКА ПОЛІТИКА.

Московський цар Пьотр I-й, діставши добре по пиці, коли пробував був загарбувати Європу, зрозумів, що Московщині перше треба набратися сил, щоб могли запанувати в Європі. Треба розбудувати величезне військо, як це робив Чингіс-Хан, Атіла та інші азійські завойовники. А на величезне військо треба величезних грошей. Бідна, дикунська Московщина їх не мала, і не знала іншого способу збагатити, ніж украсти і загарбати. Тож він лишив Москвинам заповіт - загарбати Індію з усіма її казковими багатствами. Наступні царі почали стало, вперто посувати кордони Московщини на схід, щоб захопити Тихоокеанське узбережжя, завоювавши й Японію.

Московщина, запаморочена величезною географічною розлогістю московської імперії, вважала Японію за нішу, а Японців - за півдних мавп. Тому Московщина була певна, що вона підіб'є Японію під свою владу за один-два тижня часу силою кількох полків. Московські часописи того часу друкували карикатуру: московський воєк веде на мотузку мавпу з короною на голові (с. т. японського цезаря). Тож коли Москвини в Петербурзі одержали телеграми, що 'макакі' (I) розбили, і затопили всю московську там флоту, то вони дуже обурилися таким "дурним жартом" телеграфістів.

"Демакратіческа" Московщина, перебравши всі національні традиції, ідеї та ідеали монархічної Московщини, перебрала також і плян опанувати Азію перше, ніж пробувати опанувати Європу. Та, московська "демакратія" пам'ятала японську прочуханку 1905 року, тому й не пробувала "закидати макаків шапками". Натомість вжила, випробований кількаторічним досвідом, спосіб опанувати ворожий нарід зсередини руками його яничарів. Гетьман Іван Мазепа висловив цей московський спосіб коротко: "Самі себе звоювали". Яничарством.

Та, японська війна 1905 року відкрила очі пихатої Московщини, і вона побачила національне обличчя японського народу. Побачила горду, відважну, національно чесну, провідну верству Самураїв і японський загал, що обожав свого мікада (імператора). Навіть нахабний Москвин зрозумів, що яничарів серед Японців не знайде. Отже, треба знайти якусь іншу силу, яка допомагла би Московщині загарбати, опанувати Японію.

Упоравшись 1923 року з ворохобною Україною, Московщина не гачись почала опанувати Китай руками китайських яничарів-комуністів. Вона вже 1927 року узброїла 50.000 китайських комуністів у

I) с. т. мавпи, як Москвини глумливо прозвали Японців.

Північному Китаї. Року 1937 мала їх вже 200.000. Ними командували вишколені в Москві китайські старшини-комуністи. Водночас тисячі московських старшин училися китайської мови.

Китайське національне військо під проводом ген. Чан-Кай-Шека було оточило 1937 року біля Евану комуністичне військо. Комуністичні генерали і старшини вже збиралися були тікати до ССРСР, але Москвини порадили їм вжити московський - випробуваний сторіччями - спосіб - обдурити ворога. Комуністичні генерали предклали (запропонували) Чан-Кай-Шекові замиритися і почати пересправи. Великий патріот Чан-Кай-Шек уважав, що проти японської небезпеки мають боротися всі Китайці, без різниці політичних поглядів. І він погодився визнати китайську комуністичну партію за законну з такими ж правами, що й інші партії. Комуністичні генерали погодилися визнати Чан-Кай-Шека за свого зверхника, і запов'язалися, під його зверхньою командою, провадити повстанську війну проти Японії у Північному Китаї.

Та, незабаром Японці виперли національне китайське військо з Північного Китаю на південь, геть аж за Жовту ріку. В Північному Китаї лишилося комуністичне повстанське військо, яке мало бити японських займанців (окупантів). Японська займанська влада там була фактично лише в містах. У міжчасі Московщина підписала з Японією угоду ненападу. Москва наказала китайським комуністичним генералам припинити боротьбу з японськими займанцями, а натомість всі сили і час дати на розбудову (очевидячки з московською допомогою) комуністичного таємного війська. Вони розбудували його так, що 1943 року мали 500.000-не військо. Японська займанська влада була лише у великих містах.

Московщина передбачала, що коли Японія піддасться, то владу в Китаї самособою (автоматично) перебере місцева китайська збройна сила. Національне китайське військо було далеко (1.5000 кілометрів) на півдні, а понад шостирічна війна дуже її виснажила; її катастрофічно бракувало зброї, ліків, всілякого військового виряду. ЗАС тоді воювали Японію, отже - цілковито природно і логічно - ген. Чан-Кай-Шек сподівався одержати зброю та військовий виряд від свого союзника ЗАС. Він на власні очі бачив величезну військову допомогу ЗАС Московщині, що її перевозили до ССРСР через Бурму, де тоді стояло його неузброєне військо. Московщина ж передала китайським комуністам величезну кількість зброї, військового виряду, ліків, що їх вона захопила в Манджурії, розброївши японське військо. Тоді комуністи мали під своєю владою далеко меншу частину Китаю, ніж мали націоналісти. Такий був воєнно політичний стан у Китаї за часу ялтинської наради.

Національний Китай був тоді (в і тепер) задля ЗАС союзником більшої політичної і військової ваги, ніж Великобританія. Все Тихоокеанське узбережжя та японські острови охороняли від висадки на них війська ЗАС лише допоміжні (складені зі старих вояків запасу) військові частини. Тоді японська фльота вже не мала сили охоронити Тихоокеанського узбережжя від американської висадки (десанти), отже вся надія Японців була на ті допоміжні, узбережні дивізії. Посилити їх Японія не мала з чого, бо потребувала більшу силу проти

національного війська Чан-Кай-Шека. Отже, щоб більше збройної допомоги одержить Чан-Кай-Шек, то більше своїх дивізій Японія примушена буде перевезти з узбережжя та островів на китайський фронт, а тим дуже полегшить ЗАС висадити своє військо на узбережжя і на островах. Це розумів і найдурніший підстаршина. Отже, ідучи на нараду з Ф. Рузвельтом у Каїрі, Чан-Кай-Шек був цілковито певний, що одержить від ЗАС значно збільшену допомогу зброєю, військовим вирядом та ліками, а поготів ще й тому, що парламент ЗАС вже ухвалив дати цю допомогу на 150 мільйонів доларів.

Та, патріот Чан-Кай-Шек не знав: якого "союзника" він мав в особі Ф. Рузвельта. Чесний Чан-Кай-Шек і не підозривав, що хтось вже визначив долю Китаю. Хто?

Московщина уклала дуже далекозорий плян знищити силу Японії руками (і кров'ю) Американців, а руками китайських комуністів опанувати не лише Китай, але й Корею, Тибет, Індію, Цейлон, Індонезію, взагалі всю південну Азію, вживаючи свій, витробуваний кількаторічним досвідом, спосіб - яничарство. Його силу московщина нещодавно випробувала в Україні.

Отже, задурманівши голови китайських комуністів балаканиною про єдність світової голоти (пролетаріату), про мету міжнароднього комунізму створити рай на землі і т.п. личини (маски) на історичному московському загарбництві (імперіялізму) - перехопити від китайських комуністів ролю визволителя азійських народів з європейського осадницького (колоніального) рабства. Приховано усунути - своїх ніби союзників - китайських комуністів від впливу (і провладу) на азійські народи, зміцнюючи натомість впливи (і провладу) московські. І Московщина заплянувала зачекати поки ЗАС переможуть Японію, а за два-три тижня до японської здачі, оголосити Японії війну, щоб мати право не лише на участь у мирових пересправах, але й (а це найголовніше) щоб мати право та можливість перебрати від Японців владу на зайнятих нею землях. Також і щоб мати - поруч американських - свої московські залоги в обсадженій Японії.

Наставивши свої залоги в тих землях, вже буде легко перевести там "найдемократичніші" вибори. Азійські народи - вдячні Московщині за своє визволення - очевидячки "виберуть" до своїх урядів "найпоступовіших демократів" - вишколених у Москві яничарів. Так буде здійснена 2-а та 3-я точки Атлантийської Грамоти (2). Та, найголовніше, що будуть здійснені не Європейцями, ба навіть не Китаїцями, але "найпередовішим народом у світі" - московським. Так Московщина стане - в очах осадницьких (колоніальних) народів визволителькою їх з осадницького рабства, захисницею їхніх національних прав і волі. Як тепер бачимо, це московське марення вже не виглядає на марення лише.

Щоб створити свою державну владу, військо, промисел, щоб по-

-
- 2) т.2-а ....щоб не було таких земських змін, що не відповідають вільно висловленим бажанням народів. т.3-я...щоб були повернені незалежницькі права тим народам, у яких відібрано їх.

ліпшити способи рільництва ці - новоповсталі з осад - держави потребуватимуть знавців, машини, зброю. Звернутися за допомогою до вчорашніх поневолювачів, Європейців не дозволяє їм ще жива ненависть до них та страх, що вони їх обдурять, і знову повернуть - в іншій формі - своє колишнє панування. Така їхня настанова до Європейців штовхає їх звернутися до своєї "визволительки" - Московщини. А вона сама, навіть без просьби, дає їм свою "допомогу", і то на нібито дуже легких умовах. Але це лише нібито. Щоправда, московщина продає їм: машини, прилади, зброю тощо на довгореченцеві сплати, на менший за європейський і американський відсоток, і не вимагає платити готівкою. Проте, Московщина заробляє на цим більше, ніж Європейці чи Американці. Таємниця цього московського шахрайства проста. Використовуючи ту обставину, що ці новоповсталі держави не мають своїх знавців (спеціалістів), або мають московських, Московщина продає їм застарілу машинерію та зброю (Багато з награбованої в Німеччині та в Манджурії). Продає те "барахло" (мотлох) не за гроші, але за сирівці. Ціну на ті сирівці визначає Московщина. Самозрозуміло, значно нижчу, ніж платять Європейці чи Американці. Ці сирівці Московщина або сама переробляє, або продає Європейцям за європейські повновартісні гроші. За ці, європейські гроші Московщина купує собі в Європі найновіші машини та прилади.

Ті молоді держави потребують, крім машин, ще й знавців (спеціалістів) з кожної галузі знання та техніки. Європейці та Американці посилають їм своїх. Московщина також посилає своїх знавців, (які водночас провадять звідунство і пропаганду комунізму). Але крім них, Московщина сама запрошує молодь тих нових держав вступати до московських вищих шкіл у Московщині, і учитися там та жити безплатно. Хто ж відмовиться від такої "золотої" нагоди? А в тих своїх школах Московщина, попри навчання якогось фаху, виховує її на московських яничарів. Так московський павук ловить у своє павутіння молоді, недосвідчені, півцивілізовані, колишні осадницькі народи.

Та, ошуканство і брехня мають короткі ноги. ЗАС - то не ССРСР. І хоч Янки у політиці - найдурніші дурні, проте в техніці та господарці (економіці) Московщина може лише галасувати "дажењом пережењом" Америку, але коли прийде до технічного чи господарчого торговельного змагу (конкуренції) з ЗАС у новоповсталих державах, то не допоможуть Московщині і вишколені нею тубільні яничари, хоч би вони й мали владу. Як не галасуй, але наочні факти сильніші за пропаганду, навіть і серед напівцивілізованих азіятів чи африканців. Отже, треба заздалегідь подбати, щоб того американського технічного змагу не було в тих новоповсталих державах. Зробити це можна лише руками мафійців.

Керівником відділу Далеко-Східних Справ міністерства Закордонних Справ ЗАС був комуніст, московський шпигун Лаклін Кюрі (3). Його заступником був московський шпигун Мойша Грінберг (4). Керів-

3) Коли 1948 року Служба Безпеки почала ув'язнювати московських шпигунів, він утік до Південної Америки.

4) Утік до Польщі 1948 року.

ником іншого відділу був голова шпигунської мережі Н. Сілвермастер. Служба Безпеки підозривала його в шпигунстві, і радила урядові усунути його з державної служби. Але Л. Кюрі переконав Ф. Рузвельта, що Н. Сілвермастер є вірним (лояльним) ЗАС, і Ф. Рузвельт лишив його на посаді (5). До цієї зграї належали урядовці на дуже високих посадах, комуністи: Ові Латімор, Джан Вінсет та багато інших.

Десь 1943 року Мафія посилила свої заходи, щоб передати владу в Китаї комуністам. Першим кроком до цього мало бути примусити голову національного уряду Чан-Кай-Шека взяти до свого уряду комуністів, створити спільний (коаліційний) уряд. Саме тоді Ф. Рузвельт опинився в досить незручному собі становищі. З одного боку Чан-Кай-Шек був союзником ЗАС, бо ж воював Японію. Але з другого боку він воював також і союзницю ЗАС Московщину в особах китайських комуністів. Отже, ідея китайського, спільного з комуністами, уряду була дуже добрим виходом з того прикрого йому становища. Ф. Рузвельт вхопився за цю ідею руками і ногами і наказав міністерству Закордонних Справ здійснити її за всяку ціну. А тому міністерству не треба було й наказувати, бо ж китайськими справами керували всілякі кюрі, грінберги, сілвермайстри. На нараді в Каїрі Ф. Рузвельт поставив Чан-Кай-Шекові безумовну вимогу (ультиматум): або спільний з комуністами уряд, або жодної допомоги ЗАС (6). За причину такої вимоги подав, що мовляв Американці проливають свою кров за те, щоб у всьому світі запанував демократичний лад. Отже, не можуть допомагати тим, хто не хоче демократичного ладу у своїй країні. А демократичний лад - це участь в уряді всіх політичних партій. Комуністи ж є безперечно демократами, бо ж борються за поліпшення долі голоти. Отже, уряд в якому нема уповноважених голоти, не є демократичним урядом. А в Китаї 90% людности належать до голоти (пролетаріату). Намарно намагався Чан-Кай-Шек довести Ф. Рузвельтові, що він вже робив 1937 року таку спробу, і вона показала, що метою комуністів у спільному уряді є захопити ВСЮ владу у свої руки, а не співпрацювати з іншими партіями, навіть і в найважливішому завданні уряду боронити Китай від японського загарбництва. Та, Ф. Рузвельт, що мав себе за непомилного рятівника людства, не тощо Чан-Кай-Шеком, але й В. Чорчілем помітував. Жодних доводів Чан-Кай-Шека не хотів слухати, і повторив йому свою безумовну вимогу. Шогірше! - Загадав, щоб Чан-Кай-Шек дозволив Москвинам користуватися китайським портом Дайреном (7).

Чан-Кай-Шек мав поразки лише тому, що його війську дуже забракло зброї. Отже, він був примушений погодитися на Рузвельтову вимогу - взяти комуністів до свого уряду. За це Ф. Рузвельт обіцяв йому негайно вислати багато зброї та військового виряду.

З Каїра Ф. Рузвельт полетів до Тегерану. В Тегерані Іс. Сталін сказав йому, що буде воювати Японію. А це означало, що сильне, націо-

---

5) Служба Безпеки зловила його 1948 року на горячому, але Мафія не допустила до суду, і він сам залишив службу.

6) Його мова сильна лише до націоналістів, ніколи до комуністів.

7) В Ялті Ф. Рузвельт віддав Дайрен Московщині.

нальне військо Чан-Кай-Шека перешкодить московським (і мафійним) плянам в Азії. І Ф.Рузвельт зрадив Чан-Кай-Шека - обіцяної допомоги НЕ післав (8).

Ф.Рузвельт зрадив Чан-Кай-Шека ще гірше в Ялті. Він запевнив Чан-Кай-Шека, що він, Рузвельт подбає в Ялті про прага і користі Китаю (9). А на ялтинській нараді Ф.Рузвельт, В.Чорчіл та Іс.Сталін підписали т.зв. 'Далеко-Східню угоду'. За тою угодою Московщина мала взяти китайський порт Дайрен, Східньо-Китайську залізницю та інше, що належало Китаєві. Іс.Сталін вимагав, щоб союзники тримали цю угоду в таємниці, аж поки Московщина не буде готова воювати Японію. І вони тримали. Кілька місяців часу минуло поки Чан-Кай-Шек дізнався про ту Рузвельтову зраду. Був би дізнався відразу, дуже можливо, що встиг би створити в Китаї такий військово-політичний стан, який запобіг би теперішньому - катастрофальному світові - співстосункові світових сил. Хоч китайські комуністи тоді вже мали досить велике таємне (підпільне) військо від японською займанщиною (окупацією), і мали фактичну владу у Північному Китаї (за винятком великих міст, де була японська залога), проте і китайські націоналісти мали владу в далеко більшому Південному Китаї. Чан-Кай-Шек міг би одержати (в таємниці) допомогу Великобританії, бо та Далеко-Східня угода дуже шкодила англійським правам в Азії, і В.Чорчіл був проти неї, а підписав лише тому, що боявся втратити допомогу ЗАС за війни і по війні. З таємною допомогою Англії (а може навіть і без неї) Чан-Кай-Шек перешкодив би здійснити ту Далеко-Східню угоду. Ставши перед таким доконаним фактом, Мафія не змогла би відкрито воювати Чан-Кай-Шека, бо ж всі генерали ЗАС були за повну підтримку китайських націоналістів, і проти китайських комуністів. Та й, не можна було би сковати від парламенту та людности ЗАС відкритої війни проти китайських націоналістів, і водночас допомогу китайським комуністам. Це був би затвердий горіх навіть і всесильній Мафії. Таким чином, в найгіршому випадку мали би ми тепер два Китаї, як вже маємо дві Кореї, дві Німеччини, два В'єтнами. А в найліпшому випадку, у випадку перемоги Чан-Кай-Шека мали би великий, націоналістичний, ворожий Московщині (за її підтримку комуністів) Китай. У такому випадку ледве-чи Московщина наважилася розбудовувати велику військову промисловість у Сибіру. Вона була би придушена розбудовувати її в Московщині та в Україні. Розбудовувати своїм старим, історично традиційним способом (бо інакшого не знає) - в'язнями смертельних таборів. А 15 мільйонів Українців у таборах недалеко від Чорного, Балтицького, Білого морів - це надто небезпечний московській імперії плян.

Величезний військовий виряд, що його Московщина захопила в Манджурії, вона дала китайським комуністам. Це і визначило долю китайського національного війська, яке не одержало допомоги ЗАС. Проте, і без неї Чан-Кай-Шек утримав у своїх руках острів Формозу.

Про свою таємну угоду з Іс.Сталіним щодо Азії, Ф.Рузвельт не

---

8) R.Sherwood. "Roosevelt and Hopkins".

9) Це саме обіцяв і С.Міколайчикові щодо Польщі

сказав навіть найвищій владі ЗАС - парламентові. Щогірше! - У своєму звіті про ялтинську нараду він запевняв парламент, що на тій нараді обмірковувалися справи лише європейські, і жодної азійської.

Посол ЗАС до Китаю Кларенс Гос писав 31-VIII-1944 до міністра Закордонних Справ ЗАС К. Гола: "Вимагаючи від національного уряду Китаю, щоб він погодився з комуністами, наш уряд лише посилює вимоги комуністів. Вимагати, щоб національний китайський уряд поступився комуністам це вимагати безумовну здачу національного уряду партії, яка є під дуже сильним впливом Москви". Ф. Рузвельт звільнив К. Госа з посади, а післав на його місце генерала Петрика Горлі, наказавши йому привести до згоди Чан-Кай-Шека з комуністами. П. Горлі, переконавшись на місці, що К. Гос мав слушність, попросив звільнити його з посади посла. У своїй провбі він написав 6-XI-1945 до през. Г. Трумана про причини. Він писав: "Наші дипломати в посольстві в Китаї і Вашингтоні стало повідомляти комуністів, що мої зусилля рятувати китайський національний уряд не відповідають політиці ЗАС. Вони цілковито відкрито радили комуністам не погоджуватися з'єднати китайське комуністичне і національне військо, хібащо найвище командування передасться комуністам. Я вимагав забрати цих дипломатів з посольства. Уряд забрав, і призначив їх у Вашингтоні на моїх зверхників". През. Г. Труман проголосив 15-XII-1945, що ЗАС припинить допомогу національному урядові Китаю, якщо він не прийме до свого складу комуністів. Водночас Г. Труман післав до Китаю ген. Дж. Маршала з наказом припинити наступ на китайське комуністичне військо (IO).

През. Г. Труман вислав колишнього командувача військом ЗАС в Азії ген. Алберта Ведінгера до Китаю дослідити там політичний, господарчий, психологічний, військовий стан. Він з вісьмома знавцями дослідив, і прислав Г. Труманові звіт. У ньому він писав: "Відмова ЗАС допомагати китайському національному урядові, не припиняючи допомоги СССР китайським комуністам, цілковито певно призведе до комуністичного опанування Китаю. А це дуже полегшить Московщині поширити її вплив не лише в усій Азії, але також і в інших частинах світу. А будь-яке дальше поширення московського впливу загрожує стратегічній безпеці ЗАС. Китай під наглядом Московщини і заприятенний з нею, не дозволить нам вживати китайських портів та летовищ, а наші повітряні та морські бази в Японії та Філіпінах розташовані недалеко від Сибіру, отже будуть відтяти і муситимуть боронитися власними силами. Маючи величезні джерела сировини у Манджурії, Московщина безпечно розбудує в Сибіру дуже великий військовий промисел. Отже, з цих і багатьох інших причин ЗАС мусять дати Чан-Кай-Шекові якнайскорше, якомога найбільшу, всебічну допомогу: моральну, політичну, військову, господарчу, щоб допомогти національному Китаєві стати на власні ноги і тим самим щоб Манджурія не опинилася під владою Московщини, а тим щоб зупинити поширення комунізму в Азії" (II). Все це Мафія знала, бо ж вона сама те пля-

---

IO) J. Beaty. "The Iron Curtain Over America".

II) U.S. Printing Office. "USA Relations With Chine 1944-49".

нувала, бо ж це й було її метою. Отже, Г. Труман звільнив його з посади. А. Ведімер писав це ще 1947 року, коли не було ще запізно рятувати Китай від комуністичного опановання. Чан-Кай-Шек мав ще велике військо, під його владок був ще весь Китай на південь від Жовтої ріки, частина Північного Китаю і дею Манджурії. Сам ген. А. Ведімер вибрав 39 вишколених китайських дивізій, яким нічого не бракувало, крім зброї та військового виряду і ліків. Але ЗАС фактично припинили допомагати Чан-Кай-Шекові, а Московщина побільшила свою допомогу китайським комуністам. Наслідок - повна поразка китайського національного війська. Плян Мафії здійснювався.

Та, Чан-Кай-Шек все ж вивіз своє військо на острів Формозу. Отже, Мафія завзялася знищити його й на Формозі. Міністерство Закордонних Справ ЗАС розіслало 23-ХІІ-1949 року своїм 500 закордонним уповноваженим урядовцям обіжника, в якому писало: "Військові, світські та господарчі обставини на Формозі зігнівають у такій мірі, що упадок Формози легко передбачити. Політично, географічно і стратегічно Формоза є частиною Китаю, і з ніякого боку не важлива. Поводьтеся зі справою Формози так, щоб унешкідливити помилкові погляди, нібито втрата Формози пошкодить ЗАС чи іншим некомуністичним державам, а також і помилковий погляд нібито ЗАС забор'язалися боронити Формозу. Формоза не має жодної воєнної чи військової вартости. Китай ніколи не був морською державою, отже і цей острів не має жодної стратегічної вартости" (І2).

Головним консулом ЗАС на Формозі був 1949 року шостиколонник Роберт Стронг. Він посилав до Вашингтону брехливі видумки про ніби моральне і політичне зігнівання уряду Чан-Кай-Шека. Він не допускав на Формозу навіть військового звідунства ЗАС. Проте, один з того звідунства капітан Дж. Менінг повідомив Військове міністерство у Вашингтоні про брехливість Стронгових звідомлень. За це Дж. Менінга покарано, а Р. Стронга нагороджено (І3).

Та, сподівання Мафії не здійснилося. Чан-Кай-Шек не лише втримався на Формозі, але й допомагав збройно китайським національним повстанцям на суходолі, яких тоді було там понад один мільйон. На Формозі він мав 600.000 війська і дею фльоти. Він затримував американські та англійські торговельні кораблі, які везли комуністам крам, нафту тощо. Коли почалася корейська війна, китайські комуністи не могли забрати на корейський фронт тих дивізій, що стояли проти Формози, бо вчистя висадки (десанти) національного війська з Формози. Г. Труман наказав американській 7-ій фльоті стати у формозькій протоці; наказав затоплювати кораблі китайських націоналістів з Формози, які пробували би напасти на суходіл; наказав охороняти від китайських націоналістів ті чужоземні кораблі, які везуть будь-що червоному Китаєві. Отже, ЗАС боронили не Формозу від нападу комуністичного Китаю, але навпаки, боронили червоний Китай від нападу Формози. Тож після цього Труманового наказу червоний Китай міг безпечно забрати кілька своїх дивізій з формозького фронту на

І2) "American Journal" 19-VII-1951.

І3) В. Barron. "The State Department: Blunders or Treason".

корейський. А ті дивізії забили та поранили на корейському фронті зайвих кількадесят тисяч вояків ЗАС.

Чан-Кай-Шек предклав (запропонував) ЗАС вислати з Формози на корейський фронт 33.000 вишколених, загартованих вояків. Командувач корейським фронтом ген. Д. Мек-Артур просив дозволу уряду привезти на корейський фронт 60.000 китайського війська з Формози. Уряд ЗАС "з політичних причин" відмовив обидвом (14). За це заплатили своїм життям чи каліцтвом десятки тисяч вояків ЗАС, що їх могли замінити на корейському фронті вояки Чан-Кай-Шека.

Чому Мафія воліла американські жертви замість китайських? Керівник історичного Відділу Генеральної Булави ЗАС Джан Біті пише про це: "Керівники нашої політики хотіли поразки, а не перемоги в корейській війні. Якби вони дозволили ген. Д. Мек-Артурові вжити вояків Чан-Кай-Шека, то той факт, що китайських комуністів воюють не білі Американці чи Європейці, але такі ж самі Азіяти Китайці, приніс би великі політичні наслідки. Цей факт був би знищив у зародку горлопанство (демагогію) комуністів, мовляв "білі чорти" воюють у Кореї за свої загарбницькі, осадницькі (колоніальні) користі. А такий погляд був дуже поширений тоді в Індії" (15).

"Та, мафія в нашому міністерстві Закордонних Справ зробила щось більше, щоб не допустити нашої перемоги в Кореї. Од були ухвалили 7-X-1950 великою більшістю голосів, щоб військо ОД в Кореї перейшло 38-й рівнобіжник (межа між Південною і Північною Кореями), і посунулося аж до річки Ялу. Не вважаючи на таку ухвалу ОД, наш уряд заборонив ген. Д. Мек-Артурові навіть перелітати 38-й рівнобіжник з метою воєнно-звідунською. Отже, генерал мав командувати з зав'язаними очима, насліпо. Вже ця одна заборона генералові виконувати його військовий обов'язок, показала нам, Американцям, що ми воюємо за щось інше, як перемога. Обурений тим член парламенту Дж. Мартін прилюдно запитав 12-XI-1951 на святі в честь А. Лінкольна в Нью-Йорку: "Властиво задля чого ми післали своє військо до Кореї?— Щоб перемогти, чи щоб нас перемогли? Заборонити повітряне звідунство, заборонити бомбувати вороже військо та ворожі військові споруди ПІСЛЯ того, як китайське комуністичне військо цілком явно і відкрито почало нас воювати — це є ніщо інше, як державна ЗРАДА, записана ясно, чорним по білому, в нашій Конституції в точці 3-ій, розділ 3-ій" (16).

Хоч і зі зв'язаними очима, ген. Д. Мек-Артурі все ж зупинив наступ китайського, комуністичного війська в Кореї, і ТОМУ його знято з посади командувача корейським фронтом. На його місце призначено ген. Метю Ріджвея. На запит новинкаря Г. Калтернборна — чому ми не перемогасмо в Кореї, ген. М. Ріджвей відповів: "Тому, що мені наказано НЕ перемогати" (17).

Ген. Чан-Кай-Шек хотів допомогти ЗАС перемогти китайське ко-

---

14) С. Brown in "The Evening Star" 16-VI-1951.

15) J. Beaty. Ib.

16) Там же.

17) E. Keyes in "Palm Beach Post" 30-I-1952.

муністичне військо в Кореї. Чому Мафія в уряді ЗАС відкинула його допомогу? - Бо, вигнавши китайських комуністів з Кореї, Чан-Кай-Шек напевно не зупинився би на корейсько-китайському кордоні, і посунув би своє військо в Китай, не вважаючи на жодні заборони ЗАС чи ОД. Тоді в Китаї боролися проти комуністичного уряду понад один мільйон таємних націоналістів. Висадка з Формози на суходіл розпочала би велику громадянську війну в Китаї. Московщина безперечно вислала би своє військо на допомогу китайським комуністам (урядові Мао-Це-Тунга). Чан-Кай-Шек зайняв би Манджурію. У сусідніх до неї землях СРСР були мільйони в'язнів у таборах. Чан-Кай-Шек знав визвольну війну України з Московщиною, і про українську ненависть до Московщини. На Формозі біля нього могли бути українські політичні дорадники. Українці-в'язні без жодної допомоги ззовні зробили 1954 року величезне повстання понад півмільйона в'язнів, що тривало 100 днів, й охопило обшир понад 600 кілометрів. Це без жодної зовнішньої допомоги, БЕЗ ЗБРОЇ. Зі збройною ж допомогою китайських націоналістів українські в'язні не лише звільнили би весь Сибір від московської влади, але й пішли би на захід визволяти Україну. Тоді СРСР був захитаний з основами. 'Советская' влада була послаблена морально, політично, господарче. Були мільйони покривджених (без пенсії) колишніх вояків-інвалідів. Людність СРСР вже не боялася московських погроз, ані в'язниць. За такого стану Московщина не мала би сили зупинити революцію. СРСР розвалився би. Це аж надто добре розуміла і Московщина і Мафія. Тим то вашінгтонська Мафія не лише відкинула військову допомогу Чан-Кай-Шека в корейській війні, але й загрозила йому війною, якщо він наважиться робити висадку свого війська на азійський суходіл.

*****

ЯПОНСЬКА ВІЙНА.

Опит громадської думки в ЗАС, переведений кілька днів перед нападом Японців на Пьорл Гарбор, виявив, що 81% Янків були проти участі ЗАС у війні. А Ф. Рузвельт хотів за всяку ціну втягнути ЗАС у війну. Що Японці нападуть на Пьорл Гарбор 7-У-1941 Рузвельт знав ще 4-У-1941. І він навмисно не повідомив ані свій уряд, ані командувача флотом адм. Г. Старка, ані командувача Пьорл Гарбора адм. Г. Кімеля та ген. В. Морта (18). Що гірше! - Ф. Рузвельт наказав військовому міністрові Дж. Маршалові не бути ані в міністерстві, ані вдома вдень і вночі 6-го квітня, щоб НЕ одержати від звідунства телеграми про напад. Командувач флотом адм. Г. Старк довідався шойно ранком 7-го квітня з японської телеграми, що Японці нападуть 7-го квітня. І навіть тоді він не повідомив про це командувача Пьорл Гарбором адм. Г. Кімеля, бо Ф. Рузвельт телефоном заборонив йому повідомляти. Якби був повідомив, то Г. Кімель мав ще кілька годин часу приготуватися до нападу. А що Японці нападуть на Пьорл Гарбор 7-го квітня, знали і Дж. Маршл, і Г. Старк ще увечері 6-го квітня. А

адм. С. Річардсон кілька днів перед нападом вимагав вивести флоту з Пьорл Гарбора, щоб ніхто не міг знищити її одним ударом. Ф. Рузвельт звільнив С. Річардсона з посади (19).

По програєнному морському бою в затоці Лейт у жовтні 1944 року Японія вже знала, що вона програла війну. Тож наприкінці 1944 року вона просила папу Римського повідомити ЗАС, що вона хоче піддатися і замиритися. Головнокомандувач японським фронтом ген. Д. Мек-Артур прислав у Березні 1945 року до Вашингтону ген. Дж. Кені, щоб той переконав уряд, що війна з Японією фактично вже скінчена, і нема жодної потреби в московській допомозі. Отже, можна вже замиритися з Японією. Але Мафія в уряді не хотіла й слухати про замирення, бо чакала поки СССР проголосить війну Японії (20). Японія запрошувала (пропонувала) ЗАС здатися шість місяців ПЕРЕД скиненням атомової бомби на Японію. Вона предклала такі умови здачі, які ЗАС прийняли після скинення атомової бомби на Японію. Отже, ані з політичної, ані з воєнної точки погляду не було жодної потреби скидати атомову бомбу ((21)).

Японський імператор просив 14-II-1945 уряд СССР бути посередником у замиру Японії з ЗАС. Іс. Сталін не захотів (22). Японський посол у Москві просив 10-VII-1945 уряд СССР посередничати в замиру Японії з ЗАС. Самозрозуміло, уряд не хотів. Тоді японський імператор вислав 15-VII-1945 князя Коноє до Москви просити про те саме. Москвини не хотіли навіть і слухати його (23). Японія піддалася Американцям 14-VIII-1945.

По війні японський імператор питав високого дипломата ЗАС А. Сіверського: "Чому ЗАС не захотіли замиритися з Японією ще 1944 року, коли Японія просила?". Бідолага А. Сіверський не міг йому сказати, що якби тоді замирилися, то тепер не було б Москвинів у Манджурії та в Монголії, не було би комуністичного Китаю, не було би корейської, в'єтнамської та інших непотрібних війн у світі, бо не було би СССР.

Парляментська Слідча Лава ЗАС писала 1946 року у своєму звіті: "Ретельне дослідження всіх фактів війни, підтверджених японськими провідними особами, привели Лаву до переконання, що Японія була би піддалася і без кинення на неї атомової бомби. Навіть і без висадки нашого війська на японські острови". Командувач японським фронтом ген. Д. Мек-Артур казав у парламенті ЗАС, що не було жодної потреби кидати атомову бомбу на Японію (24).

През. Г. Труман, що наказав скинути, знав це. Та, навіть, якби він хотів тим прискорити кінець війни і заощадити кілька тисяч вояків, то й тоді він міг би: 1) Скинути лише одну, а не дві, 2) Скинути не на місто (та ще й велике), але на малозаселену місцевість, виби-

19) H. E. Barnes. "Was Roosevelt Pushed Into War?".

20) СССР проголосив 8-VIII-1945 за 5 днів до здачі Японії.

21) R. N. Current. "Secretary Stimson".

22) F. Hunt. "The Untold Story of D. MacArthur".

23) J. F. Fuller. "The Second World War".

24) A. P. Seversky. "America Too Young to Die".

ваючи лише кількасот людей та худобу, а не 100.000 дітей, жінок, дідів. Сила атомової бомби була така величезна і жаклива, що побачивши ту її силу, Японці відразу ж зрозуміли би, що ЗАС мають силу вигубити всі 100 мільйонів Японців за кілька годин. Не знайшлося би ані одного Японця, який не закричав би про негайну здачу. І за 24 години Янки без вистрілу зайняли би всю Японію.

Чому ж Мафія скинула атомову бомбу на японських дітей, жінок, дідів? - "Мафія кинула атомову бомбу на Японію не заради воєнної мети, але заради політичної. І не заради сучасної політики, але заради майбутньої" (25). Скинула, щоб наступні покоління - і то не лише японські і взагалі азійські - але й усіх інших народів у світі, читали би у шкільних учебниках історії, про той історичний ганебний, пекельно жорстокий, каригідний факт, що першу атомову бомбу скинули на жінок і дітей НЕ безбожники (Москвини), але християни (Американці). Скинули не інтернаціоналісти, але націоналісти. Скинув не соціалістичний ССРСР, але капіталістичні ЗАС.

Ніякі виправдання не зітруть зі сторінок історії того історичного факту, що Янки найперші з усіх народів скинули на непровинних дітей, на безборонних жінок, дідів першу атомову бомбу. І жодна - хоч би й багатомільярдова - добродійність (філантропія) Янків іншим народам, не змис з них та їхніх нащадків тої ганебної плями, що вбили вони 100.000 дітей, жінок, дідів добре ЗНАЮЧИ, що не було ніякої потреби кидати ту атомову бомбу на багатотисячні міста, а вистачило би кинути на малолюдне місце, щоб показати її жакливо величезну силу.

Цю "мораль" Мафії, що її - невикликану воєнною потребою - жорстокість, не меншу за німецькі газові і негазові вигуби непровинних людей, - треба нам, Українцям пам'ятати. Дуже треба, бо ж українські Герошіми-Нагасаки - ДУЖЕ МОЖЛИВІ. Ба, імовірніші за японські, бо ж напр. у самому Києві є вирібня атомової сили - оправдана воєнна ціль. І чи не навмисно Московщина побудувала її в самому Києві, а не десь далеко від столиці України та й ще показує її чужинцям (26).

Так! - Українські Герошіми-Івгасаки є можливіші за японські. Можливіші, бо сила Мафії у світі тепер далеко більша, як була 1945 року. А Україну, героїчну, християнську, волелюбну Україну Мафія ненавидить далеко пекучіше, ніж будь-який інший нарід. Далеко пекучіше, бо знає (ліпше за самих Українців), що вона не обдурить Українців (як вже обдурила неукраїнців) ніякими байками про соціалістичний рай на землі, бо ж Українці той соціалістичний "рай" вже мають півсторіччя, і заплатили за нього морем своєї крові, горами своїх мерців. Мафія знає, що не обдурить Українців і "науково доведеним" безбожництвом, бо ж Московщина доводила це Українцям півсторіччя і намарно. Не довела. Українці лишчилися в душах віруючими християнами.

---

25) D.Reed. "From Smoke to Smother".

26) У Москві таку не побудувала, але далеко від Москви, чужинцям не показує.

КОРЕЙСЬКА ВІЙНА.

Командувач військом ЗАС в Азії ген.А.Ведімеєр звітував урядові ЗАС ще 1947 року таке: "У Північній Кореї стоїть вишколене й узброєне Московщиною 125.000 комуністичне корейське військо. Ми ж маємо в Південній Кореї лише 16.000, і то не війська, але військової варті (жандармерії), що озброєна легкою, ручною зброєю, без гармат. Три чверти корейської людности живе в Південній Кореї, отже ЗАС можуть вишколити й узброїти кількакратно більше за 125.000 корейське національне військо. Але з тим треба дуже поспішати, бо напад північних комуністичних корейців на Південну Корею можна сподіватися в найближчому майбутньому" (27). Начальник військового звідунства (розвідки) ЗАС ген.Дж.Гіленкотер попереджував уряд ЗАС двічі 9-VI-1950 і 13-VI-1950, що наступ північно-корейського комуністичного війська може розпочатися кожної хвилини. Міністер Закордонних Справ ЗАС Дін Ачесон у своїй прилюдній промові сказав 12-I-1950, що Корея є поза колом оборонної стратегії ЗАС. Іншими словами - повідомив комуністів, що ЗАС не втручатимуться в жодні події в Кореї. За півроку (25-VI-1950) північно-корейське комуністичне військо напало на Південну Корею.

Як бачимо, уряд ЗАС мав ТРИ РОКИ часу створити й узброїти десятикратно більше і сильніше корейське національне військо. Але, тоді б билися Корейці з Корейцями (і Китайцями), і мафійна пропаганда не мала би свого найсильнішого доводу, що мовляв 'білі чорти' хочуть поневолити жовті (і чорні) народи, або що капіталістичні держави (ЗАС) нападають на демократичні держави. Отже, мафія подбала задалегідь про цю її небезпеку. Мафія в уряді ЗАС три роки навмисно і пляново не допускала до створення великого південно-корейського національного війська, а поготів ще й тому, що Московщина плянувала загарбати Корею. Найвише керівництво корейською війною мафія в уряді ЗАС передала ... Московщині. Яким чином?

Як ми вже згадували поперед, Янкі не хочуть воювати за жодну мету, хоч би й яку високу чи навіть потрібну їм. Отже, клич: "Геть з війною!" підхопили би 99% людности ЗАС. За ту партію, яка тягла би їх до війни, вони не голосували би. Тому Демократична Партія, що тоді була при владі, передала всю справу корейської війни до ОД. А коли засновувалися ОД, Москвини та Янкі у таємній угоді погодилися, що начальником збройних сил ОД мусить бути завжди уповноважений ССРСР. За корейської війни ним був К.Зінченко. Отже, командувач корейським фронтом ген.Д.Мек-Артур підлягав йому. Крім того в Раді Безпеки ОД посол ССРСР В.Сулов мав право 'вето'. До цієї двійки треба долучити ще зв'язкового Ради Безпеки з ген.Д. Мек-Артуром полковника, Жюда Г.Каціна, що його призначив Голова ОД соціаліст Тригві Лі, щоб він слідкував за Д.Мек-Артуром і повідомляв К.Зінченка про пляни і заходи Д.Мек-Артура (28). Коли Д.Мек-Артур заплянував висадити в Кореї американські полки, що були в Японії,

---

27) A.Wedemayer in "Congressional Records" 2-V-1951.

28) див. Trygvie Lie. "In the Cause of Peace".

то Г.Кацін був проти того, бо ж та висадка дуже загрозувала північно-корейському комуністичному війську. Зрозумівши задля чого Тригві Лі прислав йому того Г.Каціна, Д.Мек-Артур, не повідомляючи свого зверхника К.Зінченка, таки висадив ті полки, і розбив північно-корейське військо. На вимогу К.Зінченка през.Г.Труман звільнив Д.Мек-Артура з посади за непослух.

Ген.Д.Мек-Артур розбив північно-корейське комуністичне військо, і воно утікло до китайського кордону. Тоді китайські полки перейшли з 6-XI-1950 кордон, і почали наступати на військо ОД (фактично ЗАС). За тим кордоном Китайці мали свої військові бази, склади зброї, військові летовища. Через прикордонну річку Ялю було кілька мостів, якими Китайці перевозили своє військо і зброю. К.Зінченко заборонив Д.Мек-Артурові нищити ті мости, бомбувати китайські військові бази. Д.Мек-Артур вислав през.Г.Труманові воєнно обґрунтований протест. Г.Труман наказав йому виконувати накази ОД, с.т.московського генерала К.Зінченка. А 80% того війська ОД склали військові частини ЗАС.

Хоч і з великими втратами, проте Д.Мек-Артур розбив корейське комуністичне військо так, що комуністичні генерали телеграфували напровесні 1951 року своїм московським опікунам: "Зупинити американський наступ нам не сила".⁽²⁹⁾ Ці опікуни поробили заходи щоб уряд ЗАС припинив наступ військ ОД (фактично ЗАС). Мафія в уряді ЗАС це зробила. Вона вигнала ген.Д.Мек-Артура з посади командувача корейським фронтом. Парлямент ЗАС ухвалив дати Південній Кореї 10 мільйонів доларів на озброєння корейського національного війська. Мафія затримувала ту допомогу скільки могла, а коли й висилала зброю то маловартісну, напр. висилала гармати і такі набойі, які не надавалися до тих гармат (30). Всі військові пляни та звіти, що їх посиляли командувачі корейським фронтом до Вашингтону, ставали відомі К.Зінченкові у Нью-Йорку в той же день, а в Москві за 24 години (31). Генерал Д.Мек-Артур, рятуючи корейський фронт, був примушений перекинути з Японії на корейський фронт американську військову варту (жандармерію), а вона була легко одягнена, бо в Японії тепле підсоння. В Кореї ж були морози 30 ступнів під нулем. На всі телеграми ген.Д.Мек-Артура вислати негайно теплий одяг Вашингтон не відповідав, аж поки американські жертви від морозу досягнули кількадесят тисяч.

У Кореї 72.879 вояків ЗАС заморозили свої руки чи ноги, а з них 612 умерло. Корейська війна коштувала ЗАС 145.000 убитих та ранених і 20 мільярдів доларів. За ті гроші ЗАС могли вишколити, озброїти і втримати десятикратне за американське, корейське національне військо, як радив г. А.Ведімеєр три роки перед корейською війною.

Генерали: Д.Мек-Артур, М.Кларк, Дж.Ван-Фліт, А.Ведімеєр свідчили сенатській Слідчій Лаві, що вони могли би перемогти в корейській

---

29) B.Fellers in "New York Times" 11-III-1952-

30) F.Hunt.Ib.

31) J.McCauley in "Common Sense" 15-V-1964.

війні за два тижня часу, якби уряд ЗАС (с.т.Мафія в уряді П.Ш.) не забороняв їх вигравати.

*****

В'ЄТНАМСЬКА ВІЙНА.

В'єтнамська війна - це достеменно повторення корейської, лише в далеко більшому розмірі з далеко більшим, майже відкритим нахабством, впливом Мафії. Женевська нарада великопотуг поділила 1954 року В'єтнам - так як і Корею - на дві частини: північну комуністичну (16 мільйонів людности) і південну національну (14 мільйонів людности). Кількарічна війна дуже зруйнувала В'єтнам. 85% людности бідувало, а в Південному В'єтнамі було ще півтора мільйона втікачів з Північного. Та, з допомогою ЗАС президент Північного В'єтнаму Нго Дін Дієм почав на добре розбудовувати господарку, запровадив лад і спокій, поклав торгівлю і підніс добробут загалу.

Таке поліпшення життя в Південному В'єтнамі дуже занепокоїло московщину і мафію, бо ж воно наочно доводило азійським народам перевагу некомуністичного ладу над комуністичним. Отже, московщина узброїла велику кількість в'єтнамських комуністів, і вислала їх до Південного В'єтнаму валити уряд Н.Дієма. Самозрозуміло, уряд ловив їх й ув'язнював. Людність Південного В'єтнаму вже знало: як виглядає комуністичний "рай" у Північному В'єтнамі, і тому підтримала національний уряд, надаючи президентові Н.Діємові великі прага поборквати комуністів. Тож щоб повалити уряд Н.Дієма, Московщина та мафія мусили вжити свій випробований спосіб валити зсередини руками яничарів.

Більшість людности В'єтнаму були буддистами, а меншість християнами. Н.Дієм був християнином, як і більшість його міністрів. Взоруючись на китайських правителів провінцій, в'єтнамські буддистські єпископи мали свої війська, щоб здирати з людей церковний податок. Ці війська не визнавали жодної державної влади. Мафія знайшла серед буддистських черців, жадібного на гроші і владу ченця, комуніста на ім'я Трич-Три-Кванч. Його рідний брат був міністром у Північному комуністичному В'єтнамі. Мафія дала йому великі гроші щоб валити національний уряд Н.Дієма. Він розвинув велику пропаганду проти Н.Дієма та його міністрів, обвинувачуючи їх, що вони, будучи християнами, гноблять, ув'язнюють, катують буддистів, що Н.Дієм - це в'єтнамський Гітлер. Він знаходив серед буддистських черців набоженських загорільців (фанатиків) і погрозами та обіцянками раю на небі намовляв їх спалювати себе прилюдно, як протест. Він подавав чужоземним новинаркам видумані ним "факти" жахливої "деспотії" Н.Дієма, прізвища поважних осіб, що їх ув'язнено, і закатовано на смерть (32). та всілякі інші "звірства" в'єтнамського гітлера Н.Дієма.

Мафійні часописи, журнали, радіо, телебаччі ЗАС зчинили пе-

---

32) Пізніше сенатська Слідча Лава ЗАС виявила, що всі ті особи живі і здорові, і ніхто їх не ув'язнював, ані катував.

кельний крик про ті "звірства" в'єтнамського гітлера. Президент, на виногу шостиколонників підміністрів А. Гарімана та Р. Гілмана, післав до Південного В'єтнаму послом мафійника К. Ладжа. К. Ладж намовляв в'єтнамських генералів зробити переворот й усунути Н. Дієма від влади. Генерали не погоджувалися, бо ж Н. Дієм врятував і рятує Південний В'єтнам від комуністичного пекла. Тоді през. Дж. Кенеді проголосив, що він має намір припинити допомогу Південному В'єтнамові. Іншими словами він сказав в'єтнамським політикам і генералам вибирати: або Н. Дієм, або ЗАС. Щоб рятувати батьківщину, ті генерали приглушені були скоритися Мафії. Вони зробили I-XI-1963 року переворот. Н. Дієм сховався у християнському монастирі. К. Ладж знайшов його там, і намовив його перейти до дому посольства ЗАС, мовляв там буде безпечніше йому жити. Коли Н. Дієм перейшов до дому посольства, К. Ладж видав його воякам Трич-Три-Кванча. Ті закатували його на смерть. Пізніше вдова Н. Дієма хотіла приїхати до ЗАС, щоб оповісти Американцям правду. Служняний мафійний слуга през. Л. Джонсон не дав їй дозволу приїхати. І він брехав, коли казав, що він ніби наказав понищити військові бази у Північному В'єтнамі. А справді ж він наказав НЕ бомбувати їх. Так свідчив Слідчий Лаві ген. Т. Лейн (33).

ЗАС утратили у В'єтнамі за 9 років війни 6.333 літаків вартістю понад 6 мільярдів доларів. В'єтнамська війна вже коштує ЗАС понад 141 мільярд доларів, с.т. півтора мільйона ДЕННО. Самі члени парламенту ЗАС та сенатори признаються, що ЗАС НЕ ХОЧЕ закінчувати в'єтнамської війни, бо ж мільярди доларів витрачених на вироб зброї та військового вируду, тримають промисловість ЗАС на високому поземі, а тим і добробут людности ЗАС (34). Так. Але ж ті мільярди доларів уряд ЗАС позичив у банкірів. А він напозичав вже стільки, що діти, внуки, правнуки і праправнуки віддаватимуть половину свого заробітку банкірам на сплату відсотків лише, а самих позик ніколи не виплатять (Банкіри й не хочуть, щоб виплатили).

През. Дж. Кенеді сказав, що він не допустить до того, щоб червоний Китай та Північний В'єтнам запровадили комуністичний ла у Ляосі. Головою національного (проти-комуністичного) уряду Ляосу був князь Боум Оум. ЗАС посилали тому урядові місячну допомогу на чотири мільйона доларів. Мафія з міністерства Закордонних Справ ЗАС наказала тому урядові прийняти до свого складу комуністів. Він відмовився, бо знав: до чого призвели такі комуністичні міністри в Китаю, Польщі, Чехословаччині. Уряд ЗАС припинив свою допомогу Ляосові. Без тої допомоги (зброєю, військовим вирудом) Б. Оум не мав сили стризгати комуністичну навалу, і за чотири місяця скорився Мафії - прийняв до свого уряду 13 комуністів та "неутральних", а вони перебрали всю владу. Знищивши проти-комуністичний уряд Ляосу, уряд ЗАС (мафійці в уряді) відновив посліжку допомоги. През. Дж. Кенеді хизувався, мовляв, він полагодив ляоську війну мирним способом (35).

---

33) "Common Sense" 1-III-1967.

34) "The Cross and Flag" VIII-1969.

35) J.A. Stormer. "None Dare Call It Treason".

Дж.Кенеді,коли ще не був президентом,а лише членом парламенту,казав 30-І-1949 в парламенті:"Наші вояки воювали щоб забезпечити волю в Китаї. Та,що наші вояки здобули, то наш президент і дипломати прогайнували".Коли ж він став президентом,то його дипломати прогайнували волю в Ляосі,а тих,кто прогайнував він призначив на вищі посади у своєму уряді. Напр. призначив на міністра Закордонних Справ Д.Роска,того самого,що керував Відділом Далеко-Східніх Справ саме тоді,коли той Відділ допомагав китайським комуністам валити китайський національний уряд. На підміністра Закордонних Справ Д.Кенеді призначив А.Гарімана,того самого,що завалив протикомуністичний ляоський уряд і наставив комуністичний. Той А.Гаріман на ялтинській нараді радив Ф.Рузвельтові віддати Московщині на поталу половину Європи і половину Азії (36).

Хто ж був сам Дж.Кенеді?

---

36) Там же.

Х.

ІЗРАЇЛЬСЬКА РЕСПУБЛІКА.

Німеччина ще 1812 року законом надала німецьким Жидам однакові права з Німцями. До 1916 року сіоністи вважали Німеччину своїм найліпшим приятелем. Головна управа сіонізму була в Берліні. Німецький король Вільгельм II пробував переконати свого приятеля турецького султана віддати Палестину Жидам. Султан не погодився, хоч світове Жидівство давало йому величезного хабара. Отже, сіоністи побачили, що Німеччина не допоможе їм створити в Палестині жидівську державу, хоч би вона й перемогла в тій війні. Тож надії сіоністів на цю допомогу звернулися до Англії.

Восени 1916 року Німеччина зайняла майже всю Західню Європу своїм військом; зменшила довіз харчів, зброї до Англії з ЗАС так, що Англія мала їх лише на один тиждень. Франція, втративши 700.000 своїх найліпших вояків, хиталася. Англійське військо у Франції, не маючи стрілива (амуніції), відступило з фронту на узбережжя Ляманшу, щоб могло втікати на свої острови. Московське військо відступало на всьому фронті, і московська імперія хиталася напередодні революції. Німеччина була тоді переможцем. І вона предклала (запропонувала) Великобританії замиритися на умовах, які існували перед війною. т. привернути політичний і державний стан в Європі до стану передвоєнного, і не жадала жодного відшкодування (компенсації). Уряд Великобританії схилився до замиру.

Дорадником Великобританського уряду у справах Близького Сходу був перський мільйонер, Жид А. Малком. За його посередництвом уповноважені провідники Світового Союзу Сіоністів: Хаїм Вацман, Нагум Соколов і Самаїл Ландман предклали (запропонували) Великобританському урядові допомогу світового жидівства. Вони обіцяли намовити уряд і суспільство ЗАС до війни на боці Великобританії. За цю прислугу Великобританія малаб допомогти жидівству заснувати в Палестині свою державу. Таке виглядало цілковито можливим, бо ж поразка Німеччини була би поразкою і Туреччини і звільненням Палестини з турецької влади. Пізніше жидівський часопис писав: "Англійський та французький уряди переконалися, що єдиним способом втягнути ЗАС у війну проти Німеччини - це обіцяти світовому жидівству Палестину" (1).

Англія не могла своїми силами захистити Суєзьку протоку від Туреччини, Англійський уряд ще 1915 року обіцяв турецьким Арабам (отже, і палестинським Арабам) заснувати арабські самостійні дер-

жави, якщо Араби допоможуть Англії втримати в її руках суезьку протоку. Араби погодились, й Англія підписала 25-X-1915 з Арабами відповідну угоду. Араби повстали проти турецької влади, захистили суезьку протоку, взагалі допомогли Англії воювати Туреччину. Так Великобританія перемогла Туреччину.

Той же самий Великобританський уряд обіцяв 1916 року Жидак створити в Палестині жидівську державу. На вимогу Жидів він цю свою обіцянку задокументував у таємному листі-забав'язанні міністра А. Балфура до проводу Союзу Сіоністів (2).

Мірова угода в Парижі 1919 року визнала турецьким Арабам право творити свої незалежні держави: Ліван, Сирію, Ірак, Савді Арабію, Ємен і ПАЛЕСТИНУ. Людність кожної з тих нових арабських держав одержала право вибрати якусь стару державу на свою тимчасову опікунку, яка могла би допомогти їм розбудувати своє державне життя. Ті опікуни мали якомога скорше перевести вибори до арабських парламентів. У Палестині жило 1920 року 700.000 Арабів і 50.000 Жидів. Жиди не ворогують. Отже, 82% людности Палестини вибрало на свою опікунку ЗАС. Але сіоністи хотіли, щоб опікункою була Великобританія, бо вона вже забав'язалася творити в Палестині жидівську державу. Тож на вимогу сіоністів англійський уряд вислав літаком до Палестини англійського Жиди Гербера Самуела. Прилетівши, він проголосив, що опікункою Палестини є Великобританія, а він є великобританським правителем (губернатором) Палестини. Президент ЗАС обурився таким англійським шахрайством, але жидівські банкіри закрили йому уста. Англія негайно вислала до Палестини 200.000 свого війська.

Од ухвалили 29-XI-47 поділити Палестину на дві частини: жидівську й арабську. Жиди мали би одержати половину всієї землі, хоч 96% землі в Палестині належали Арабам. Самозрозуміло, Араби обурились таким грабунком і не погодились.

Тому, що Жидів у Палестині було не більше, як 10% Г. Самуел не робив 26 років жодних виборів до парламенту чи самоврядування. А за той час (1921-1947) до Палестини приїхало 600.000 європейських жидів. Арабів за той час збільшилося природним приростом до 1.350.000. Англійський правитель Г. Самуел наказав Арабам віддати всю зброю, яку мали, погрожуючи шибенецею за нездачу (3). Водночас Великобританія та ЗАС узброїла Жидів найновішою зброєю вартістю 300 мільйонів доларів. Обезброївши Арабів й узброївши Жидів, англійське військо виїхало 14-V-1948 з Палестини. На другий же день жиди напали на Арабів, повигоняли їх з Палестини понад один мільйон, забравши без жодної заплати все їхнє майно. Вигнавши Арабів, жиди проголосили 15-V-1948 незалежну жидівську республіку. Президент ЗАС Г. Труман визнав її офіційно десять хвилин по проголошенні.

-
- 2) Англійський уряд проголосив 7-II-1939 б своїй "Білій Книзі", що згадана у листі А. Балфура 'Жидівська Національна Домівка' ніяк не означає 'Жидівська Держава' в Палестині.
- 3) Він повісив 242 Араба, за те, що не віддали навіть мисливських рушниць

П'ять інших арабських держав хотіли збройно захистити пограбованих палестинських Арабів, але ОД намовили їх не розпочинати війни, обіцяючи Арабам повернути їм їхню землю і маєтки дипломатичним шляхом. І Загальні Збори ОД ухвалили II-XII-1948: 1) Щоб Ізраїльська республіка дозволила 900.000 вигнаним з Палестини Арабам, повернутися до Палестини. 2) Щоб заплатила тити Арабам, які не захотять повертатися, за загарбане майно. Самозрозуміло, Жиди лише глузували з тої паперової ухвали. За уставом ОД тих членів, що не виконують ухвал ОД, викидають з членства ОД. Ізраїльську республіку досі не вигнали, хоч ОД повторювали ту свою ухвалу кілька разів. Переможці: ЗАС, СССР, Великобританія та Франція примусили 1952 року переможену Німеччину заплатити Ізраїльській республіці за шкоди Жидам, зроблені Гітлерівським урядом, 822 мільйона доларів, виплачуючи 12 років. Крім того - 107 мільйонів доларів за забране жидівське майно. Крім того Німеччина виплатила окремим Жидам відшкодування: 1954-58 роками - 187 мільйонів доларів, 1959 року - 60 мільйонів дол. 1960 року - 101 мільйон дол. 1961-62 роками - 150 мільйонів дол. Від Австрії Жиди одержали відшкодування 60 мільйонів дол. Від Італії - 10 мільйонів дол. Голова Світового Союзу Сіоністів Др. Н. Голдман казав 5-II-1961 на сіоністському з'їзді в Нью-Йорку, що Ізраїльська республіка і окремі Жиди одержали відшкодування понад два мільярди (2.077.000.000) доларів (4).

Жиди пограбували у палестинських Арабів майна вартости більше, як десять мільярдів доларів (5).

Чому великодержави не примусили ані Ізраїльську республіку, ані світове жидівство, що має величезні мільярди доларів у своїх банках, заплатити відшкодову вигнаним палестинським Арабам?

І чому ані один парламент у світі, ані великі часописи, журнали не висловили ані словечка протесту проти цього жидівського харцизства (бандитизму)? Бо ж, мовляв, то було справедливо коли Німці заплатили Жидам, а буде несправедливо, коли Жиди заплатять Арабам. Отака то "мораль" державних і культурних провідників цивілізованих народів ХХ ст. Поворот до доби печерного двоного звіря. А ці ж провідники найголосніше за всіх кричать про потребу справедливости, і мають себе за християн.

Жидівською боротьбою за створення їхньої держави керував, створений Світовим Союзом Сіоністів, провід на чолі з Давидом Бен Гурійоном, що офіційно називався 'Жидівська Агенція'. Д. Бен Гуріон настирливо вимагав від уряду Великобританії значно побільшити привіз Жидів до Палестини, і створити уряд жидівської держави. Та, Великобританія мусила оглядатися на далеко більший і далеко потрібніший їй арабський світ з його нафтою та на мусульман Британської імперії, понадто індуських. З цих причин англійський уряд не хотів надто відкрито підтримувати жидівські вимоги. Мусів плисти між жидівською Сцилою і арабською Харибдою. Отже, щоб примусити

4) "Common Sense" 1-IV-1962.

5) H. Cattani in "Common Sense" 15-VI-1967.

Англійців приспівити творити жидівську державу, сіоністи створили в Палестині таємні, озброєні, залячні (терористичні) боївки:

Гагана. Вона складалася (1945 року) з: 40.000 селян та мішан (між ними дівчата та жінки), охоронників (поліцаїв) і з 3.000 військовиків. Була добре озброєна; мала Булаву (штаб) і відділи по всій Палестині.

Іргун Цвай Лумі (націоналістичне Військове Товариство) мало 5.000 вишколених, добре озброєних членів.

Гурт Стерна. Мав лише 300 членів, але вони були надзвичайно запеклі (фанатичні) шовіністи і надзвичайно жорстокі.

На наказ Д. Бен Гуріона ці боївки розпочали в Палестині шалений заляк (терор). Вони вбивали не лише Арабів, але й Англійців. Вони висаджували в повітря англійські радієві стачії, нищили летовища та літаки; захоплювали в полон англійських старшин; висадили динамітом у повітря велику гостинницю, в якій містилася Булава англійського війська, вбиваючи понад 100 англійських старшин; висаджували в повітря залізничні і стачії; закладали міни на шляхах і сотки подібних нападів. Лише за два місяці було понад 500 вибухів у 50 місцях. Вони напали 10-IV-1948 на арабське село Дейр Ясин; вигнали з села всі 600 арабських родин, пограбувавши все їхнє майно; закатували на смерть 250 Арабів, між ними 25 вагітних жінок, 60 матерів з немовлятами. Решту жінок та дівчат роздягли і голыми гоняли по вулицях Єрусалиму. Подібне зробили 1948-1956 роками у двохсот арабських селах. Зруйнували понад 150 мусульманських мечетей і християнських церков, зогидивши святині, пограбувавши майно. Зайнявши християнські цвинтарі, нищили хрести, викидали з могил кістки.

Найбільше на що спромоглася англійська влада в Палестині зробити проти цих жидівських звірств - це огородити себе колючим дротом і не виходити поза нього, бо ж її начальник - правитель Палестини, призначений англійським урядом, був Жид Г. Самуел. Про це жидівське харчизство та звірства мовчали уряди ЗАС і Великобританії і всі англійські та американські великі часописи почали писати (дуже мало) лише, коли Жиди вбили в Палестині уповноваженого ОД графа Ф. Бернадота та голову ОД Д. Гамарсколда і загрожували вбити командувача військом ОД на ізраїльсько-арабському кордоні генерала Фон Горна.

По проголошенні ізраїльської республіки, її уряд зрівняв із землею 250 арабських домів, що були при жидівському 'Мури Плачу', щоб зробити майдан перед тим муром. Також зрівняв із землею всі арабські дома, щоб побудувати вулицю до того муру, вигнавши на вулицю понад 3.000 Арабів із дітьми, і не заплативши їм ані сотика відшкодови, хоч вони голодували. Коли ж Міжнародній Червоний Хрест хотів їх годувати, то ізраїльський уряд не дозволив. Коли ж обурені уповноважені того Хреста пробували без жидівського дозволу годувати вигнаних арабських дітей, то жидівська варта (поліція) ув'язнювала працівників Міжнародного Червоного Хреста. Коли грецький єрусалимський патріарх хотів скликати нараду арабських діячів, щоб обміркувати справу допомоги вигнаним з їхніх хатів Арабам, то ізраїльський уряд заборонив йому скликати, і знущався (уряд) з нього.

Доми,землю і майно вигнаних Арабів пограбувала не юрба (жидівська),але жидівське військо на команду своїх старшин. Те ж військо зогиджувало християнські церкви,закалюючи,заплюючи алтарі, образи, нищачи все всередині. Те військо збомбувало і підпалило лічніці та вози швидкої допомоги Міжнародного Червоного Хреста, хоч на них були прапори Червоного Хреста.Все це робило військо,на команду старшин,отже з наказу уряду ізраїльської республіки. Він хотів заляком та голодом примусити Арабів утікати з Палестини.

Господарче Ізраїльська республіка є галапасом (паразитом),бо ж живе і розбудує своє рільництво,промисловість і військову потужність всілякими пожертвами світового жидівства та ЗАС і позиками (найбільше у ЗАС).Так від Німеччини,Австрії та Італії вона (і окремі жиди) одержала офіційно 2.077.000.000 долярів, а фактично далеко більше,бо одержувало переважно не грошми,але машинерію, кораблями,знадобами (матеріалами),що їх поражували за ціну далеко меншу,ніж їхня справжня ринкова вартість. За 1949-1965 роки вона одержала від уряду ЗАС допомоги (кредитом,машинерію,зброю, знадобами) на 1.079.000.000 дол. Американські Жиди назбирали їй жертв (6) 8 мільярдів дол.Вона продала в ЗАС своїх позичкових забор'язань (бондів) на 822 мільйона дол. З Німеччини та ЗАС вона потягнула майже 12 мільярдів (11.979.000.000) дол.а з усього світу напевно яких 20 мільярдів долярів (7). Посол ЗАС до Йордану Дж.Грін свідчив у сенатській Слідчій Лаві,що одного лише 1953 року ЗАС вислали Ізраїльській республіці ЗБРОЇ на 388 мільйонів долярів (8).

Жидів у Палестині було 1956 року менше,як два мільйона. Вони були маленьким островом,що його оточувало 40 мільйонове арабське море.Арабські держави також узброювалися, і заприсяглися знищити Ізраїльську республіку.Тож поки вони її не знищили,вона запланувала розброїти арабські держави,з допомогою Франції, Великобританії та ЗАС. Єгипетський уряд подав 1956 року золоту нагоду таке зробити.Він відібрав суезьку протоку від Англії,вивласнив і удержавив її.На думку Жидів,це було порушення міжнародного права,отже законна причина задля Великобританії, Франції,ЗАС проголосити війну Єгиптові.

Ізраїльські: голова уряду Д.Бен-Гуріон,військовий міністер С. Перец і головнокомандувач військом М.Даян прилетіли 22-X-1956 таємно до Парижу, щоб намовити французький уряд воювати Єгипет та інші арабські держави,якщо вони підтримають Єгипет.Від французького уряду їх зустріли: голова уряду Г.Моле,міністер Закордонних Справ К.Піно і військовий міністер М.Бурже-Манурі.Від Великобританії були: міністер Закордонних Справ С.Лойд та його заступник П.Дін.На їхній таємній нараді ухвалено такий план війни. Ізраїль-нападе 29-го Жовтня на Єгипет; займе Сінай і посуне своє військо до суезької протоки.Французьке летунство та фльота боронитиме із-

6) Жертвували не лише Жиди,але й нежиди.

7) "Common Sense" 15-II-1965.

8) R.Gostick."Zionism and the Middle East Crisis".

райське узбережжя та міста. Британське летунство збомбує Єгипет. Саму протоку обсадить англо-французьке військо. Англійський уряд боювся псувати свої стосунки з арабськими державами, бо ж мав від них нафту. Отже, щоб якось виправдатися, та нарада ухвалила подати офіційну причину війни - це не лише охоронити протоку від обидвох і від Арабів і від Жидів, але також і щоб відокремити Жидів від Арабів, щоб їхня війна не призвела до світової війни.

Жидівське військо напало 29-X-1956 на Єгипет, захопило Сінай і дійшло 10 кілометрів до перетоки. Французи та Англійці зробили своє Але заходами канадського голови уряду Л. Сейн-Лаврента та канадського посла до ОД Л. Пірсона ОД засудили той напад і зажадали припинити війну, і щоб жидівське військо забралось з єгипетської землі. За таких обставин ЗАС були примушені прилучитися до тої вимоги ОД. Світ врятувався (покишо) від 3-ої світової війни (9).

Над дверима ізраїльського парламенту в Єрусалимі викарбовано: "Ізраїль, пам'ятай, що твої межі простягаються від Єфрату до Нілу". А варто запам'ятати, що понад 50% членів того парламенту складають соціалісти та комуністи (жидівські).

Жидівська національна доктрина: "Жидівський нарід - вибраний Богом, і тому має право панувати у світі" є рідною близнючкою німецької національної доктрини: "Німеччина пона все" і московській національній доктрині: "Москва всему світу галава. Пакаряться нам все язичи, ібо с нами Бог". Хто саме з цих трьох народів найбільше шовіністичний - тяжко сказати. Жиди, шойно звільнившись з московського, німецького та іншого гноблення, у своїй власній державі гноблять нежидів далеко жорстокіше, ній гнобила Московщина Жидів (10). Кілька прикладів. У Палестині жило 1946 року 200.000 християн. Року 1969 залишилося їх лише 40.000. Чому? Бо ізраїльська влада і мусульманство всілякими утисками, гнобленням зробили життя християн і мусульман у Палестині таким пеклом, що вони мусила втікати з Палестини, покинувши свої маєтки, щоб урятувати бодай своє життя. Отже, Жиди вигнали з Палестини 80% християн і ще більше мусульман. А який би пекельний вереск зчинили би Жиди в усьому світі, якби християни вигнали б із ЗАС лише один відсоток Жидів?!

В ізраїльській республіці існує (підтримуване урядом) товариство, яке має своєю метою очистити ізраїльську республіку від УСІХ християн і мусульман (отже, і зруйнувати їх храми). Не тяжко уявити: що робило би світове жидівство, якби в якійсь християнській чи мусульманській державі заснувалося таке саме товариство, але скероване проти Жидів.

Жидівська пропаганда на весь голос кричить, що ізраїльська республіка є демократична. Ось кілька прикладів її "демократичності". За її законами шлюб особи жидівської віри з особою нежидівської віри вважається за неправосильний, незаконний. Правним шлюбом закон вважає лише той, що його дав рабин. До Палестини переселилося чимало Жидів, що мали жінок християнок чи безвірниць (атеїсток)

9) T. Robertson. "Crisis".

10) G. Sparrow. "The Sphinx Awakes".

В ізраїльській республіці не лише ті жінки, але й їхні чоловіки (Жиди) та діти опинилися в повному бойкоті. Їх гнобили та знущалися всіма способами. Їхніх дітей у школах немилосердно били, прозиваючи їх гоями (II).

Навіть чистокровні Жиди жидівської віри не всі мають однакові права. Напр. Лише правовірні Жиди (ашкеназі) мають всі права, а поступові (реформовані) не мають права мати навіть синагог (I2). До Ізраїлю приїхало чимало африканських Жидів (жидівської віри). Європейські Жиди в Ізраїлі ставляться до них з погордою, не допускають до своїх синагог чи товариств (I3).

Ізраїльська республіка має "Закон про Поворотців". За ним кожний Жид має, нічим не обмежане право оселитися на стало в ізраїльській республіці, і бути її громадянином з усіма правами. Польській Жид Освальд Руфейсин, рятуючи своє життя від гітлерівців, переховувався 16 місяців у польському католицькому монастирі. Там він вихрився, і став католицьким ченцем. Він не відривався своїй жидівській народності, навіть був сіоністом. Він переїхав 1959 року до Ізраїлю, і попросив дати йому громадянство ізраїльської республіки. Її уряд відмовив йому (I4), бо особа навіть жидівської народності, але нежидівської віри, не має права бути громадянином ізраїльської держави (I5).

А що сталося би з тими членами парламенту якоїсь християнської чи мусульманської держави, які предклали (запропонували) би ухвалити закон, за яким особа жидівської віри не має права бути громадянином їхньої держави?

Парламент ізраїльської республіки ухвалив 1965 року закон, який суворо карає тих, які наvertsють жидівських дітей та молодь на християнство. Закони СССР карають каторгою тих, хто навчають дітей та молодь християнським молитвам та ідеям.

Жидівська крба в Ізраїлі БЕЗКАРНО багато разів нападала на християнські церкви і розгоняла тих, що молилися. Великі часописи в усьому світі мовчали. А як би вони кричали, наколи б десь у світі християнська крба напала б на жидівську синагогу?

Уряд Ізраїлю тимчасово припинив 1946 року громадянські демократичні вільності та права. Це "тимчасово" тягнеться досі. Громадянські демократичні права лишилися лише на сторінках Конституції. Достеменно так, як у СССР. Отже, не дивно, що навіть Жиди (які звикли мати демократичні права в інших державах) тікають з Ізраїлю. Напр. з тих, що приїхали з Англії, 90% повернулися до Англії. Навіть з польських Жидів 35% втікло з Ізраїлю до ЗАС. А ніхто не може виїхати з Ізраїлю без окремого дозволу уряду. Одержати ж той дозвіл надзвичайно тяжко. Якби не ця, фактично заборона виїздити, то більше як половина Жидів Ізраїльської республіки виїхало би з неї (I6). Чи ж не те саме є в такому й "демократичному" СССР?

II) "The Cross and the Flag" II-1966.

I2) Там же VI-1969. I3) Там же I-1968. I4) Там же II-1963.

I5) "Jewish Newsletter" 28-VII-1959.

I6) "The Cross and the Flag" III-1964.

Повну відповідальність за те, що діється на Близькому Сході, несуть Великобританія та ЗАС. Вони ж бо створили ту ізраїльську республіку. Тої республіки не існувало би без їхньої допомоги. З багатьох фактів тої їхньої допомоги згадаємо тут ще два.

Об'єднані Держави (ОД) мали ухвалити розподіл Палестини на дві частини: жидівську й арабську. Задля того треба була мати дві третини голосів більшості членів ОД. Тих двох третин голосів за розподіл не було. Між ними, що були проти, були такі, як напр. Греція, Лівія, Гаїті, Філіппіни. Такі держави одержували від ЗАС велику допомогу, Отже, през. Г. Труман загрозив їм, що він припинить допомогу їм, якщо не голосуватимуть ЗА розподіл Палестини. Крім того, 26 сенаторів ЗАС дуже натиснули на 12 членів ОД, які не хотіли голосувати за розподіл Палестини. Під таким великим тиском ЗАС ОД ухвалили 29-XI-1947 розподіл Палестини на дві частини. Пригадаймо, що власниками 96% тої землі були Араби.

Кілька ризьких папів кілька разів виступали офіційно проти всього жидівства, бо саме жидівство у своїй шоденній діяльності і у своєму Талмуді виявило свою запеклу ненависть і ворожнечу до Християнства. Тож не дивно, що католицькі, південно-американські держави були проти того, щоб прийняти Ізраїль до ОД. Поготів ще й тому, що Католицька Церква вважала Єрусалим за християнську святиню і колись (у XIII ст.) благословила і допомагала хрестоносцям визволити Єрусалим від нехристиянської, мусульманської влади. Тож міняти нехристиянську (мусульманську) владу на іншу нехристиянську (жидівську) не було жодного глуду. Без голосів південно-американських держав не було потрібної більшості голосів членів ОД. Отже, підсадник (заступник посадника) міста Нью-Йорку чид М. Сілвер намовив свого американського особистого приятеля кардинала В. Спелмана, щоб той вплинув своєю кардинальською гідністю на уряди південно-американських держав, щоб ті держави голосували за прийняття Ізраїлю до ОД. В. Спелман це зробив, і ті держави голосували за прийняття (17).

Аж надто велику приязнь уряду ЗАС до ізраїльської республіки показує напр. такий факт (один з тисяч). Літаки ізраїльської республіки збомбували і затопили 8-VI-1967 в Середземному морі військовий корабель ЗАС "Ліберті", і там загинуло понад 100 Американців. Ті ізраїльські літаки затопили "Ліберті" не пошкоджено, бо ж мали 5 годин часу бачити прапор ЗАС на тому кораблі. Такий вчинок є законною причиною війни. Уряд ЗАС обмежився лагідним паперовим протестом. А пригадаймо, що уряд ЗАС проголосив 1917 року війну Німеччині офіційно за те, що німецькі підводні човни НІВІ затопили корабель ЗАС "Суксес".

Провідники світового жидівства спричинили першу і другу світові війни. Вони ж спричинять і третю світову війну. Наслідки першої - 150 мільйонів рабів, 15 мільйонів мерців (трупів) і румовище (руїна) у Східній Європі. Наслідки другої - 700 мільйонів рабів, 70 мільйонів мерців, румовище в майже всій Європі. Наслідки третьої - мільярди мерців, румовище на всій нашій планеті, а може й розрив її на порох.

---

17) "The New York Times" 14-V-1964.

XI.

ОБ'ЄДНАНІ ДЕРЖАВИ (ОД).

Об'єднані Держави (ОД) заснували переможці 26-VI-1945 у Сан-Франциско. Їхній устав (статут) уклали московські шпигуни, мафійні слуги, п'яти і шостиколонники: Алджер Гіс (Американець), Лев Пасловський (Москвин-емігрант), Гарі Декстер Гвайт (Жид) і Ейб Фортас (Жид). А. Гіс головував на міжнародній нараді (конференції), яка затвердила той устав. Він же був і першим головою ОД (Генеральним Секретарем).

За тим уставом держави-члени ОД зрікаються повної державної самостійності, передаючи частину своєї державної влади ОД. Перша комуністична держава у світі - ССРС має ще й позауставні права. Напр. уряди ССРС і ЗАС погодилися (таємно від інших урядів), що головою Безпечної Ради мусить завжди бути уповноважений ССРС (І). І справді, ним були: Аркадій Савельєв (1946-49), Канстантін Зінченко (1950-53), Лля Чернішев (1953-57), А. Добринін (1957-60), Георгій Аркадьєв (1960-62), Євгеній Кісільєв (1962-63), Владімір Суслоф (1963-65). А голова Безпечної Ради має в ОД таку посаду, як військовий міністер у державі, с. т. йому підлягають всі війська ОД. Щобільше! - Він же є й керівником Політичного Відділу ОД. Крім нього, одним із заступників голови ОД мусить завжди бути москвин. Коли головою ОД був бурмієць Ю. Танг, то його заступниками були: Москвин І. Аркадьєв та американський мурина, комунолюб, шостиколонник Р. Бонч. ОД уладовані, як державний уряд. Вони мають президента (Генеральний Секретар), парламент (Загальні Збори членів-держав), сенат (Безпечна Рада), міністерства: Господарчих Справ (Скарбовий Відділ, Судівництва (Правничий Відділ), Праці (Міжнародня Установа Праці), Здоров'я (Світова Установа Здоров'я), Рільництва (Рільнича і Харчева Установа), Пошти (Міжнародне Поштове Об'єднання), Скарбу (Міжнародня Грошева Фундація), Повідомче (інформаційне) (Новинкарський Відділ), Атомової Сили (Міжнародня Служба Атомової Сили) і т. п. ОД мають власне військо, з власною Генеральною Булавою. ОД за уставом мають право примусити військовою чи господарчою (економічною) силою своїх членів-держав виконувати накази ОД. А фактично не лише ОД (Загальних Зборів уповноважених від держав-членів), але й накази фактичного уряду ОД - Безпечної Ради. А вона складається з п'ятьох уповноважених великопотуг: ЗАС, ССРС, Великобританії, Франції і Китаю, які мають стало своїх уповноважених у тій Раді, та п'ятьох несталих уповноважених інших держав (які чергують-

ся). Щоб запевнити свою найвищу владу в цьому світовому надуряді, переможці в останній війні надали собі право 'вета'. Навіть лише один, з тих п'ятьох сталих уповноважених, може (має право) уневажнити ухвалу всієї Забезпеченої Ради. Іншими словами - ОД не лише не має сили, але й не має права ухвалити щось таке, що не подобається якійсь одній з тих п'ятьох великопотуг. Уповноважений СРСР уживав того 'вета' вже понад 100 разів. Отже, всі ОД є лише параваном, що за ним ховається диктатура п'ятьох великопотуг. Та, навіть і не п'ятьох, але лише одної з них. Таким чином, щоб розв'язати якусь більшу справу, треба насамперед, щоб її розв'язали ті п'ять великопотуг. І фактично так тепер і розв'язується більшість світових справ, а ОД лише багато балакають. Чи це демократія, чи глум з демократії? А демократи мають ОД за зародок світового надуряду. Що ж може вирости з такого шахрайського, брехливого зародку?

Точка 1-а розділу I-го уставу ОД каже: "...полагоджувати мирними засобами міжнародні суперечки". А точка 43 каже: "Всі члени ОД мусять, на заклик Безпечної Ради, дати Раді свої війська, щоб утримати мир і безпеку".

Точка 2-а уставу каже: "Нічого в цьому уставі не дає права ОД втручатися в домашні справи держав, членів ОД. А в наступній точці написано: "...Але ця засада не забороняє вжити примусових заходів, зазначених у VII розділі".

У точках 3-ій та 4-ій II розділу уставу написано: "Всі члени ОД мусять полагоджувати свої суперечки мирними способами і такими засобами, щоб міжнародній мир, безпека і справедливість не були порушені. Всі члени мусять стримуватися у своїх міжнародніх стосунках від ужитку військової чи господарчої сили супроти непорушності кордонів чи політичної незалежності кожного члена-держави". А як члени ОД полагоджували суперечки в Кореї, у В'єтнамі, в Конго, Родезії, Південній Америці, у Чехословаччині, Маляршині, в Україні, Естонії, Латвії, Литві та в інших державах?

Точка 39 каже: "Безпечна Рада має визначати: чи є небезпека мирові, чи нема. І ця Рада має ухвалювати заходи проти тої небезпеки". Чи ця Рада ухвалила, що є небезпека мирові у вище згаданих державах?

Точка 46-а каже: "Які само вжити заходи, чи вжити військо - визначає Безпечна Рада з Генеральною Булавою ОД". А головою тої Ради та Булави є завжди Москвин. Отже, фактично визначає Московщина. А легковірні люди дивуються: чому ОД не вживає тої сили проти комуністичних держав, а вживає лише проти некомуністичних, як напр. проти національної Катанги. Дивуються: чому в Кореї та у В'єтнамі американські генерали мали наказ НЕ перемогати комуністичного війська.

ОД проголосили: "...Упокорення народів чужому пануванню, їх визиск, заперечення їм основних людських прав - все таке противне уставові ОД, і загрожує світовому мирові та міжнародній співпраці. Треба поробити негайно заходи, щоб народи під чужою владою не перебрали у свої руки державну владу на своїх землях. І це без жодних застережень і обмежань, а лише відповідно до їхньої, вільно висловленої, волі. Всі народи, без ріжниць раси, віри, мусять мати повну державну незалежність і волю". Ухваливши таке, ОД вибрали

1954 року на своїх Загальних Зборах стали лаву, якій доручили пилькувати, щоб цю ухвалу здійснювали всі держави, члени ОД. На голові тої лави вибрали ... Москвина, уповноваженого ССРСР.

Мафійна пропаганда зробила ОД якоюсь 'святою святих', єдинок надією на мир та добробут у світі. Засліплені тою пропагандою, легковіри не бачать і не хочуть бачити, що ті ОД ані словечком не запротестували (а про дію і згадувати нема що) проти гноблення мільйонів людей у ССРСР, проти кривавого здушення Московщиною боротьби за народню волю і права людини в Україні, Мадярщині, Чехословаччині. Щогірше! - Самі ОД криваво скатували Катангу за її бажання волі.

Нема нічого дивного в тому, що головами ОД завжди були комуністи, соціалісти. Такі були комуніст А.Гіс, соціаліст шостиколонник Тригві Лі, соціаліст, москволюб і поганин Ю.Тант та інші. А як їх вибирають ОД показує вибір Т.Лі. Його кандидатуру висунув московський шпигун А.Гіс. Але у правиборі кандидатів канадець одержав 6 голосів з усіх II. Отже, його мали би обрати на голову ОД. Московський Посол до ОД А.Громико загрозив своїм 'вето', якщо не виберуть Т.Лі. А щоб його напевно вибрали, то А.Гіс і А.Громико зажадали, щоб вибирали відкритим голосуванням, а не закритим, як того вимагає устав ОД. Тож вибрали Т.Лі відкритим голосуванням, і жодний член ОД не запротестував проти такого порушення уставу ОД. І таке називається демократією.

Щоб захвати таку "демократичність" ОД, автор уставу ОД А.Гіс запровадив у тому ставі засаду: "Один голос кожній державні, малій чи великій. Але великі держави мусять давати гроші на діяльність ОД пропорційно до свого багатства". Так ЗАС платять 30% усього річного кошторису ОД. Так за уставом, а фактично ЗАС платять більше. Напр. за 1946-63 роки ЗАС дали ОД 1.864.218.000 д. що складають 47% всіх видатків ОД. Решту дали 109 інших держав, та й то не всі, а заборгувалися 123.791.131 доляр, і ОД мусили позичати. Вони випустили позичкових забор'язань (бондів) на 200 мільйонів долярів. ЗАС позичили (без надії, що віддадуть) 100 міль.дол. ССРСР не позичили нічого (2). Крім того ЗАС дали на будову будинку ОД у Нью-Йорку 60 мільйонів долярів. Фактично ЗАС дають ОД річно 146.200.000 дол. 'це - 43.7% кошторису ОД). ССРСР дає річно лише 10.200.000 дол. (це - 5.4% кошторису ОД) (3).

У Сенаті ЗАС голосували за устав ОД 89 сенаторів, проти 2, утрималися 5. Один з тих, що голосували проти - Дж.Ланджер тоді сказав: "У глибині моєї душі я передчуваю, що ухвала цього уставу ОД призведе до невгаваючих війн. Я передчуваю, що ця ухвала поработить сотки мільйонів людей від Польщі до Індії, від Кореї до Яви та інші мільйони на нашій планеті. У тих ОД ховається велика небезпека і нашій державі, з нашими вільними, демократичними установами. Я голосую проти, бо бачу, що устав ОД заперечує Конституцію ЗАС, а тим ми, сенатори зраджуємо нашу присягу і наших виборців".

---

2) "The Cross and the Flag" V-1963.

3) Там же II-1962.

Чи цей сенатор був провидця, чи міг логічно думати?

*****

Урядовців ОД наймає Голова ОД (його канцелярія). Він має право (навіть обов'язок) наймати громадян всіх держав, членів, ОД, не питаючись згоди, раяння (рекомендації) їхніх урядів. Та, фактично громадяни всіх держав, крім ЗАС, мусять мати від своїх урядів паспорт та дозвіл виїхати, щоб приїхати до Нью-Йорку і шукати праці в ОД. А уряд СРСР повідомив Голову ОД, щоб він не наймає громадян СРСР без дозволу уряду СРСР. Громадяни ж ЗАС можуть без жодних перешкод прийти до канцелярії ОД, і найнятися на працю в ОД. Закони ЗАС забезпечують кожному повну волю вибирати працю. А одержавши посаду в ОД, злочинець чи зрадник, чи комуніст одержує опіку, захист мафійників у ОД, бо уряд ЗАС не має права вимагати від Голови ОД вигнати когось зі служби, хоч би та особа й була громадянином ЗАС. Уряд ЗАС може лише просити Голову ОД, щоб він вигнав. А, як ми вже згадували, всі голови ОД були шостиколонники, отже мафійні слуги, якщо не самі мафійники. І уряд ЗАС вже кілька разів просив про це голів ОД, і вони завжди відмовляли вигоняти, викручуюся тим, що мовляв їхня провина не доведена судово. А довести судово уряд ЗАС не завжди може, бо не має права покликати на суд свідків, негромадян ЗАС, а про зрадницьку діяльність урядовця можуть найбільше посвідчити ті, хто з ним працює в установі. Так ОД стали задля зрадників ЗАС раєм і золотом нагодою валити ЗАС. І справді, всі урядовці в уряді ЗАС, яких уряд вигнав чи підозривав у зраді, стали дуже високими урядовцями ОД з дуже високою платнею. Серед них дуже багато Жидів (4).

Служба Безпеки ЗАС знайшла багато комуністів та шпигунів серед урядовців ОД. Сенатська Слідча Лава почала досліджувати минуле та діяльність тих з них, які були громадянами ЗАС. Голова ОД Т. Лі дуже обурився тим, і гостро запротестував проти слідства, називаючи його дикунством, самосудом, очорнюванням. Те слідство відкрило зграю московський шпигунів серед урядовців ОД. Одним з найбільших був громадянин ЗАС, жид, правник Аврам Фелер. Як громадянина ЗАС суд мав право його ув'язнити і карати. Отже, щоб А. Фелер не видав судові іншим московських шпигунів та мафійників у ОД, Мафія його вбила, проголосивши, що він ніби сам, з власної волі вистрибнув з вікна свого мешкання на 12-му поверсі на вуличний брук. Коли вистрибував, то в тому самому покої був сам Голова ОД Т. Лі.

До речі, Президент Чехословаччини Е. Бенеш теж ніби з власної волі вистрибнув з вікна і забився. Так само міністер ЗАС Дж. Форестал ніби покінчив своє життя самогубством у лічниці. Так само підміністер ЗАС Г. Д. Гвайт нагло помер ("з власної волі"). Так само і високі урядовці ЗАС Валтер Сміт і Джан Вівант, і шпигун Л. Доган і ще чимало інших, які знали таємниці Мафії.

Служба Безпеки ЗАС відкрила 1949 року серед урядовців ОД 62 московських шпигунів. З них 29 були членами посольств до ОД, отже

---

4) Їх список див. у III розділі цієї розвідки.

особи, що мають право дипломатичної недоторкальності. А 32 з них були у себе вдома високими урядовцями Служб Безпеки. Крім того, відкрила ще 21 комуніста. А що кожний комуніст заприсягався шпигувати задля ССР, то разом відкрила 83 московських шпигунів нараз, лише 1949 року. А потім ще багато більше. А скільки не відкрила?

Великий англійський видавець часописів лорд В. Бівербрук казав Янкам: "Ви, Американці маєте в Нью-Йорку найбільшу у світі і найнебезпечнішу московську п'яту колону - ОД" (5).

Серед 377 Американців, які служать в ОД, є понад 40% підозрілих щодо вірності до ЗАС (6). Майже всі вони були урядовцями ЗАС, і більшість з них перейшли до ОД, утікаючи від слідства Служби Безпеки. Сенатська Слідча Лава дослідила 1952 року політичні переконання 30 арядовців ОД (громадян ЗАС). Виявилось, що всіх їх уряд ЗАС вигнав зі служби, підозрюючи їх у політичній невірності ЗАС. Навіть саме посольство ЗАС до ОД складається з шостиколонників (7)

Московщина має неписану угоду з Головою ОД Т. Лі, що він наймає на службу в ОД переважно таких осіб, яких порад (порекомендує) посол ССР до ОД. А в Москві комуністи з усього світу вчать в московських школах не лише комунізму, але й шпигунства.

Громадянин ЗАС, Жид Б. Герберт був членом Політбюра Ні ЗАС. Був дуже діяльним, і як кожний комуніст, був московським шпигуном. Не чекаючи поки його зловлять на горячому й ув'язнять, він утік до комуністичної Польщі. По якомусь часі він приїхав до Нью-Йорку і продовжував свою попередню діяльність вже цілковито безпечно, бо ж був членом посольства Польщі до ОД. Подібних випадків було більше.

Голова ОД Т. Лі їздив до Москви кілька разів. Він був особистим приятелем Іс. Сталіна. Якби ні! Таж коли він був норвезьким міністром, то робив заходи, щоб Норвегія і Московщина спільно боронили Шпіцберген (від кого?) у війні. А він же добре знав, з досвіду інших держав, до чого призводить "спілка" з Московщиною. Отже, він був свідомим шостиколонником, с. т. зрадником свого шведського народу; був московським яничаром.

ССР та чимало інших держав заплатили лише частину своїх членських укладок до ОД. Отже, ОД мали позичати. Вони випустили позичкові забор'язання на 200 мільйонів доларів. ЗАС дали 100 міль. дол. ССР не дав нічого (навіть свого боргу не сплатив). інші члени ОД не квапилися давати, знаючи, що ЗАС не допустять до упадку ОД, і заплатять за всіх. І справді, ОД подарували (з кимені ЗАС) несплачених укладок: Кубі - 140.000 дол., Югославії - 243.000 дол. Польщі - 512.000 дол. Болгарії - 128.000 дол. Албанії - 25.000 дол. Індії - 812.000 дол. (8).

Міжнародна Фундація Допомоги Дітям є відділом ОД, цілковито опанований соціалістами та комуністами. Він продає в усьому світі різдвяні поштові картки, в яких нема ані натяку на Різдво Христо-

5) Congressional Records. 15-I-1962.

6) K. Goff. "One World - A Red World".

7) J. Beaty. "The Iron Curtain Over America".

8) Senator K. Mundt in "Wanderer" 13-IX-1962.

ве. Року 1961 цей відділ набирав на дитячу допомогу 22.959.796 доларів (ЗАС дали 12 міль.дол.). Держави, які одержують допомогу від цієї фундації, самі роздають своїм дітям, без жодного нагляду (контролі). Найперше одержують комуністичні держави. Так 1960 року одержали: Куба 123.000 дол. Алжир - 570.000 дол. Польща - 284.000 дол. Югославія - 147.000 дол. Од взяли 1961 року з цієї фундації 10 міль.дол. на утримання свого війська в Конго (9).

Од мають фундацію Допомоги Відсталим Країнам. 40% грошей цієї фундації - це гроші ЗАС. Ця фундація дала комуністичній Кубі 1.6 мільйона доларів допомоги. На тій же Кубі існує т.зв. Технічна Школа, яка фактично є військово-технічна, і в ній викладають (що?) багато Москвинів, що знають еспанську мову. Од дали тій школі 500.000 дол. допомоги (10).

Од ухвалили гори людолобних, волелюбних, справедливолюбних то-що ухвал. А чому ж вони мовчать, коли Московщина в ССРСР ув'язнює, катує, вбиває, знущається, визискує МІЛЬЙОНИ невинних людей, коли Московщина залізом і кров'ю здушує революції робітників в Україні, Східній Німеччині, Малярщині, Чехословаччині. Ані слова засуду не вийшло з Од проти Берлінського муру, проти катованих некомуністів у В'єтнамі, Кореї. Шогірше! Самі ж Од власним військом кри-ваво здушили спробу катангського народу звільнитися з комуністичної влади Конга.

Сенатор ЗАС Роберт Тафт сказав у сенаті: "Од - це пастка. Шогірше ЗАС виступлять з неї, то ліпше задля ЗАС".

Колишній президент ЗАС Г. Гувер казав: "Ми, Американці можемо зрозуміти, що Од не спромоглися дати нам ані малосінької надії на довготривалий мир. Навпаки, Од збільшили можливості війн. Якщо Од не викинуть із свого членства комуністичних держав, то ЗАС мусять вийти з Од" (11).

*****

ДОПОМОГ. і ПЕРЕСЕЛ. УПРАВА ОД (ДПУ) (UNRRA).

По поразці Німеччини 1945 року, у ній жило кілька мільйонів т.зв. перемішених осіб, с.т. ненімців (переважно з Східної Європи), кол. полонених, робітників, що їх Німеччина понавозила до себе на примусову працю, і втікачів від московської навали зі Східної Європи. Ці люди у зруйнованій вшепт Німеччині мали би вигинути з голоду, холоду, пошестей. Тож уряди ЗАС і Великобританії задалегідь заснували окрему установу при Од - 'Допомогову і Переселенську Управу (ДПУ). Гроші їй мали би давати всі члени Од, але фактично ЗАС давали 72% всіх грошей. Великобританія дала 155 мільйонів фунтів стерлінгів (хоч мала державний недобір (дефіцит) 800 міль.фун.) Уряди ЗАС та Великобританії призначили керівником тої Управи американського мільйонера, шостиколонника, жида Герберта Лемана. Його заступником призначили англійського генерала Фредриха Моргана.

9) "The Cross and the Flag" II-1967.

10) Там же IV-1964.

11) Congressional Records. 15-I-1962.

Ген. Ф. Морган керував переселенням 'перемішених осіб' до країн не зруйнованих війною, як Північна і Південна Америки, Австралія. У незабарі він побачив велике переселення людей не з Німеччини, але до Німеччини, наладане і кероване кимсь поза його плечима і без його відома. Те таємне переселення було добре наладане і коштувало великі гроші. Дослідивши, він побачив, що то жиди з усіх-усюд (переважно зі Східної Європи) гуртово (масово) приїзять до Німеччини, щоб з неї виїхати далі за гроші ДПУ на правах перемішених осіб. У зв'язку з тим він відкрив величезне зловживання урядовців ДПУ на користь Жидів. Напр. Відсотково до всіх перемішених осіб у Німеччині, жидівська громада була найменша. Але на кораблях, які перевозили перемішених осіб з Німеччини до Америки, Жидів було завжди яких 90%. Ті жиди Жиди у подоланій Німеччині поводитися, як всевладні завойовники. Вони відкрито і безкарно грабували і знущалися з Німців і з перемішених осіб. Понадто ненавиділи Українців.

Ген. Ф. Морган повідомив 1946 року англійський уряд про все це. Дізнавшись про те повідомлення, Г. Леман телеграфічно з Нью-Йорку зажадав від англійського уряду забрати Ф. Моргана з ДПУ. Отже, той урядовець ДПУ - Г. Леман, якого англійський уряд (разом з урядом ЗАС) наставив на посаду, сам наказує урядові Великобританії. Обурений такою жидівською нахабністю, англійський уряд зажадав від уряду ЗАС забрати з ДПУ самого Г. Лемана. На його місце уряд ЗАС призначив знову Жиди, кол. посадника Нью-Йорку Ф. Ла-Гвардія (I2). А він знайшов ту силу, яка наказує всім урядам. Мафія примусила англійський уряд відкликати з ДПУ ген. Ф. Моргана і навіть покарати його - відіслати на передчасну пенсію. На його місце сам Ф. Ла-Гвардія закликав свого Жиди Меєра Когана. М. Коган, маючи за плечима всемогутню Мафію, став царем і богом у подоланій Німеччині. Його боялися не лише перемішені особи, але й високопоставлені Німці, більше, як А. Гітлера та Іс. Сталіна разом. Його одного слова було досить, щоб людина опинилася в руках московської осадницької влади і помандрувала до Сибіру, як "нацист". І він справді передав московській владі в Німеччині понад один мільйон Українців. Своїм Жидам він дозволив робити в Німеччині все, що хочуть безкарно. І вони так розпаножилися, що навіть головнокомандувач союзними військами ген. Д. Айзенгавер телеграфічно зажадав від президента ЗАС негайно забрати М. Когана з Німеччини.

Великобританія дала ДПУ 155 мільйонів фунтів стерлінгів. Отже, мала право знати: на що ДПУ видає ті гроші. Тож вона післала до Німеччини та Австрії свою парламентську Грошеву Лаву дослідити. Та Лави, дослідивши, писала 5-XI-1946 у своєму звіті: "Дуже багато Жидів приїздить із Східної Європи до тих частин Німеччини і Австрії, які під американською осадницькою владою. Цей рух набрав розміру біблійного виходу Жидів з Єгипту. Це переселення надзвичайно добре наладане, видно, що його керівники мають величезні гроші. Але Лави не змогла знайти їхніх прізвищ" (I3).

I2) Московщина нагородила його 'Орденем Леніна'. За що?

I3) H.M. Stationary Office. Report No 190.

КАТАНГА.

Новоповсталa африканська держава Конго складається з двох дуже відмінних країв (провінцій): північної Катанги і південної Конго. Людність цих двох країв дуже різниться мовно і культурно. У Катанзі є великі копальні, що дають 80% світового видобутку кобальту, 70% радія, 70% промислових діамантів, 50% уранія, 8% міді. Катанга була далеко багатша і культурніша за Конго. Брат голови ОД Даг Гамарскольд був найбільшим уділовцем і керівником мідяних копалень Катанги, і він очолював гурт банкірів, які поклали до швайцарських банків 100 мільйонів доларів, щоб захопити у свої руки всі копальні Катанги.

ОД визнали 30-УІ-1960 Конго незалежною державою, і прийняли його в членство ОД. Президентом Конго став комуніст Патрицій Лумумба, а головою уряду також комуніст Сиріль Адуля. Правителем Катанги став Мойз Тшомбе. М. Тшомбе скінчив французький університет, був християнином і націоналістом.

Нездаром П. Лумумба скоро запровадив у Конго безлад. Він обернув військо Конго у свавільних харизьяк, які грабували, вбивали мирних людей безкарно. Катанга була культурна і спокійна. Отже, щоб урятувати Катангу від безладу дикого Конго, М. Тшомба проголосив Катангу незалежною від Конго республікою.

В уставі ОД написано: "Ніщо в цьому уставі не дає права ОД втручатися в домашні справи будь-якої держави". Проте, ОД вислала 12-ІХ-1961 до Конго своє військо, яке вигнало президента Катанги, націоналіста М. Тшомбе, а на його місце наставило комуніста Антона Гізента та прилучило Катангу назад до Конго під комуністичною владою П. Лумумби. Уповноваженими ОД у Конго були французькі комуністи Е. Бошелі та М. Томбелен. Політичними дорадниками війська ОД у Конго були мурина, комуністи Роберт Гардінер і Ралф Бонч. Головним командувачем військ ОД у Нью-Йорку був москвин ген. С. Місєльоф.

Військо ОД два тижня катувало, грабувало-гвалтувало нічим не завинилих людей у Катанзі. Воно бомбувало, палило школи, церкви, лікарниці. Вбивало навіть хворих у лікарнях. Про це мовчали всі великі часописи ЗАС. А посол ЗАС до ОД А. Стевенсон відкрито казав, що Катанга не має ніякого права на самоозначення. Щогірше! Міністерство Закордонних Справ ЗАС поширювало всілякі брехні про М. Тшомбе; перешкоджало всіма способами його уповноваженому в ЗАС М. Струеленсонові спростовувати ті брехні. Навіть хотіло відібрати йому право побуту в ЗАС. Коли ж М. Тшомбе хотів приїхати до ЗАС, то воно не дало дозволу (візи), хоч тоді ж дало анголійським Новідним комуністам Г. Роберто та М. Андраде (14). Пізніше Мафія вбила М. Тшомбе.

ОД витратили на знищення самостійності Катанги 483 мільйона доларів. З того ЗАС заплатили 213 мілья. дол. (15).

Член парламенту ЗАС Доналд Брюс у своїй промові 12-ІХ-1962 в парламенті казав, що шість високих урядовців ЗАС та ОД, які керува-

14) Congressional Records. 6-VIII-1962.

15) "The Cross and the Flag" XI-1964.

ли приборканням Катанги, були пов'язані (безпосередньо чи посередньо) зі Шведсько-Американським копальневим підприємством. Це були: підміністер Закордонних Справ ЗАС Фовлер Гамільтон, керівник Відділу Міжнародної Розбудови ОД Бо Гамарскольд (брат голови ОД), уповноважений ОД в Конго Стюр Лінер, власник шведської мідяної копальні Свен Шварц і керівник копальневого підприємства та дорадник ОД Борг Гортберг-Нордлунг.

Ми, Українці не сміємо забувати досвіду Катанки. Україна вже мала такий самісінький досвід двічі: 1917 і 1941 року. І Московщина та Мафія вже сплянували зробити в Україні нового 1917 року те саме, що зробили в Катанзі.

*****

УСТАНОВА ОСВІТИ, НАУКИ і КУЛЬТУРИ (УОНК) (UNESCO).

Об'єднані Держави мають свій окремий відділ, що називається 'Установа Освіти, Науки і Культури' (УОНК). Про її завдання, один з її засновників проф. В. Бентон писав: "Людство стоїть тепер на початку нової доби цілковитого занепаду, вимирання державної незалежності народів. УОНК започатковує цю добу" (16). Тож і не дивно, що серед керівників і урядовців цієї установи є 95% комуністів, соціалістів, всіляких інтернаціоналістів, мафійників та їх подібних. Найвише керівництво майже все в руках Московщини та її пахолків. Так: Головою УОНК є французький соціаліст Рене Магю. Підголовком Москвин Павел Ершоф. Генеральним Секретарем - чеський комуніст В. Герчик. Подамо кілька прикладів. Тк

ВІДДІЛ ПРОГРАМИ УОНК

керівник В. Монамарьов від ССРСР.

ВІДДІЛ ОСВІТИ

керівник Владімір Мартіновскій від ССРСР.

управитель підвідділу Середн. Освіти А. Єталова від ССРСР.

" " Нижчої " С. Тангіян " ССРСР.

" " Технічної " М. Найман від Югославії.

ВІДДІЛ НАУК

керівник Віктор Ковда від ССРСР.

управитель Підвідділу Океанографії К. Фьодороф від ССРСР.

" " Наукових Дослідів А. Савова від Болгарії.

" " Технології В. Дьякоф від ССРСР.

" " Середнього Сходу Я. Свід від Чехословаччини.

" " Південно-Східної Азії А. Кірпи́чнікоф. ССРСР.

ВІДДІЛ ГРОМАДОЗНАВСТВА

керівник Юліян Гохфільд від Польщі.

управитель Підвідділу Статистики М. Баби́ч від Югославії.

" " Згуртовань І. Скороф від ССРСР.

ВІДДІЛ КУЛЬТУРИ

керівник Т. Бе́ляєва від ССРСР.

управитель Підвідділу Видавництва С. Малер від Мадярщини.

" " Авторських Прав Б. Навро́цкі від Польщі.

ВІДДІЛ КІНА І РАДІЯ

керівник Б. Со́болеф від ССРСР.

ВІДЛИ ЗВ'ЯЗУ

керівник В. Степанек від Чехословаччини.
управитель П. Тарабаєф від ССРСР.

ВІДЛИ СЛУЖБОВЦІ

керівник Ф. Іваноф від ССРСР.
управитель К. Пушкоф від ССРСР.

ВІДЛИ ДОКУМЕНТІВ ТА ВИДАНЬ

керівник В. Кіхєєф від ССРСР.
головний перекладач В. Біржекоф від ССРСР.
перекладач В. Шєскін від ССРСР.
рецензор М. Кузнєцоф від ССРСР.
рецензор М. Анісієнко від ССРСР.
плянувальник Я. Вранек від Чехословаччини.

Головним ідеологом УОНК був англійський фабіянець, безбожник Дж. Гокслі. УОНК видала його велику (8-ми книгову) працю: "До світового порозуміння". (17). У 1-ій книзі читаємо: "Учнів треба навчати такого громадянства, яке дає ідеологічну основу, що на ній світовий уряд може стояти, щоб здійснити своє завдання. Отже, щоб ту основу збудувати, треба насамперед знищити в учнів любов до своєї країни та її слави. Треба знищити патріотизм, що найбільшу перешкоду до інтернаціоналізму. До цього і спрямована вся діяльність УОНК". Колумбійський університет у Нью-Йорку видав цю книжку Дж. Гокслі, а УОНК перевидала багатьма мовами, і продає їх дуже дешево. Задля прикладу подамо тут кілька думок та ідей з тої книжки.

"...Родина дуже часто зараджує, псує дитину шовінізмом (с.т. патріотизмом П.Ш.). Шерше завдання школи - від передшкілці починаючи - боротися з цим дикунським забобоном. Вже в передшкілці треба навчати дитину думати не низькими національними тямками, але широкими, світовими. Це завдання таке велике, що переходить межі і можливості самої школи, і тому є тепер політичною справою. Тепер права учителів не дозволяють учителям, навчаючи, заглиблюватися в царину політики. Ми маємо вплинути на громадську думку, щоб змінити цей жалгідний стан. Учителі мусять мати вільну руку у вихованні дітей" (18).

"...Ще в передшкілці треба при звичаювати дитину до громадських навичок. Задля того треба закладати шкільні дитячі громадки одного віку, в яких наочними способами зміцнювати думку дитини, що людина є лише малюсінькою частиночкою світової величезної громади" (19).

У 5-ій книжці ("Навчання дітей молодших за 13 років") читає-

---

17) J. Huxley. "Toward World Understanding".

18) Перекладаючи це заличинене речення людською мовою - це навчати 5-ти річних дітей "політической грамате", як це робиться вже 50 років у школах і передшкілках ССРСР.

19) Людською мовою це означає, що треба в зародку (у дитині) вбити людську особистість (індивідуалізм), щоб виховати дитину на бездумну і покірну вівцю в отарі. Це робиться в ССРСР вже 50 років.

мо: "За теперішнім способом навчання географії, дитину вчать спочатку географії своєї місцевости, потім свого повіту, потім своєї країни. Лише вивчивши географію своєї країни, починають навчати географію сусідніх країн і наостанку всіх інших, світову. Цей спосіб помилковий, і розминається з нашою (с.т. УОНК П.Ш.) метою. Помилковий, бо ж він виховує і зміцнює в учні помилковий погляд начеб то найближча до його дому земля є найважливіша і найліпша, а навпаки найдаліша - чужа і гірша. Це породжує і зміцнює патріотизм, що найбільшу перепону до братерства і об'єднання всього людства, це - джерело взаємної самовигуби народів (війн). Цей спосіб треба змінити на протилежний. Географію треба починати вчити відразу світову. У передшкільці треба оповідати малецьким дітям про тварин далеких країн. Це збудить у них зацікавлення далекими, незаними, казковими країнами; розів'є у них здібність уявляти. Навчання географії у нижчих класах треба поширити на вивчення життя всіх народів у світі. У старших класах навчати підсонню треба у світовому розмірі. А вже після того переходити до вивчення географії свого суходолу і наостанку - своєї країни. Цей спосіб навчить молодь думати широкими, великими, світовими тямками. Шезне національна вузькоглядність (с.т. патріотизм П.Ш.), застарілі національні забобони (с.т. національні традиції П.Ш.), які тепер руйнують мирне співжиття народів"...

У перекладі людською мовою це означає, що треба навчати дитину (і то від 3-х річних починаючи) дивитися на свою країну з призрою, як на якийсь маловажний додаток до великого світу. Шогірше! - Широчезний світовий засяг забере дитині весь її час, а на вивчення географії (й історії) власної країни забракне часу. Нарубок, скінчивши навіть середню школу, не знатиме власної країни. Буде світянцем (космополітом), що й є метою навчання УОНК.

"...Про природні багатства землі треба вчити не в межах окремих держав, але у світовому розмірі. Отже, треба не перечислювати: які багатства має дотична країна, але подавати за гатунком багатств. Напр. про залізо та його користь людям треба вказувати місцевості у світі де є залізняк. Те саме й про урожайні землі, про ліси тощо. Господарчу вагу того чи іншого природнього багатства треба пояснювати учням у світовому, міжнародньому освітленні, а не вузькому лише задля країни, яка їх має. Треба дуже підкреслювати, наголосувати взаємну, господарчу залежність всіх країн, а з того і потребу їхнього об'єднання під спільним проводом"... Спроби такого об'єднання вже почалися у світі.

"...У навчанні життя чужих народів не все таке гарне, щоб його подати дитині. Отже, учителі і автори шкільних книжок мусять НЕ подавати нічого злого з їхнього життя, а подавати лише все добре. Так у дитині не зародиться якесь але почуття супроти інших народів, а навпаки молодь матиме доброзичливість до інших народів, а не злобу чи призру, як є переважно тепер"... Як бачимо, УОНК відкрито вимогає від учителів брехати, самозрозуміло коли мовиться про щось шкідливе Мафії. І справді, тепер у ЗАС всі шкільні книжки про Московщину (СССР) переповнені хвалою всього московського. Все життя в СССР малюється, як рай на землі. Про немосковські народи

СССР - ані слова, хіба що запевнення, що вони дуже люблять Московщину, і живуть у мирі та братерській згоді з Москвинами.

Та, національну історію якогось народу годі обернути так гориніж, як обернули географію. Тим то УОНК радить НЕ вчити історії в нижчих школах, а починати вчити її в середніх, коли розум парубка можна задурманити мафійною пропагандою інтернаціоналізму (20).

У книжці 5-ій радиться запровадити в усіх школах спів міжнароднього (світового) славня ОД, як перший крок занедбати спів національного.

У 6-ій книжці радиться навчати в школах статевим (сексуальним) справам, починаючи у нижчих школах. У багатьох школах ЗАС вже навчають. У Швеції та Норвегії навчають вже понад 10 років. Наслідки: кількакратно збільшилися захворювання молоді статевими хворобами, кількакратно збільшилася кількість позашлюбних матерів молодших за 16 років.

Взагалі УОНК вимагає дуже збільшити кількість шкільного часу на виховання СВІТОГ.ЯДУ (а понадто - політичного), зменшивши кількість часу на набуток ЗНАНЬ. Отже, хай школи випускають недоуків, але політично надійних, мафійних слуг, рабів. Московщина здійснює це вже 50 років на всіх землях СССР і поза СССР (в сателітах). Але у себе в Московщині Москвини виховують запеклих московських націоналістів, шовіністів, загарбників.

Головним редактором літератури, що її видає УОНК є комуніст Максвел Стюард. З найпоширеніших авторів тої літератури є комуністи: Л. Гукес, В. Дюбойз, Д. Паркер, Г. Бокмайстер, Дж. Велтфіш, Р. Бенедікт і т.п.

УОНК влаштувала 1958 року в Європі й Америці виставку "Людська родина". Її дуже розголошено і розхвалено, і уряди допомагали влаштовувати. Темою виставки було: інтернаціоналізм, космополітизм, пацифізм та інші мафійні 'ізми'. Крім того, вся виставка була переповнена прославою (глорифікацією) жидівського народу та його стражданням від антисемітизму. Була дуже багато пропаганди статевої розпусти. Людину показано, як двоногу худобину, без жодних духових потреб та ідеалів. СССР показано, як найшасливішу країну у світі, як земний рай.

*****

СВІТОВА НАДДЕРЖАВА.

По війні 1939-45 років виникло в ЗАС понад 15 згуртів (організацій), які пропагують світову наддержаву. Напр. 'Американці Об'єднані Задля Світової Організації', 'Ліва Укладення Світової Конституції', 'Міжнародня Боротьба За Світовий Уряд', 'Федералісти', 'Рух За Світове Громадянство', 'Будівничі', 'Боротьба За Світовий Уряд', 'Союз Противників Війни', 'Працівники Задля Світової Безпеки', 'Заклад Світового Уряду', 'Об'єднання Тепер', 'Світове Братерство', 'Союз Сусідів', 'Об'єднання Сходу і Заходу', 'Братство

Бір', 'Об'єднання Світових Федералістів', 'Світова Республіка' тощо. Фордівська, Рокфеллерівська та інші фундації дають їм великі мільйони доларів на їхню пропаганду світової наддержави зі світовим диктаторським надурядом.

Серед провідників тих світянських згуртів бачимо таких п'ятиколонників і шостиколонників, як напр. чоловік Фабіанець, член проводу кількох шостиколонних згуртів Роджерс Балдвін, або такий, як проф. Мілтон Маєр, що казав студентам у своєму викладі: "Час вже прийшов на революцію. Вона вже йде, а ми мусимо принаглити її. Куля борше переконає капіталістів, як тисяча статей, протестів". Або такий, як проф. Вернон Наш, що виголосив понад 1.700 викладів по всіх ЗАС, в яких "науково" доводив, що нашу планету врятує від атомового знищення лише сильний (диктаторський) світовий надуряд, що має велике власне військо і багато грошей. Цей професор є членом проводу №1 ЗАС, і у своєму університеті викладає комуністичні ідеї цілковито відкрито й офіційно. Або такий, як провідний член 40 п'яти та шостиколонних згуртів Філіп Рандолф, що прилюдно, на вічі кричав: "Ми мусимо стягнути в болото американський прапор, мусимо подерти його, мусимо наплювати на нього" (21).

Найбільшим голосителем (пропагатором) світової наддержави є соціалістичний 'Осередок Бивчення Демократичних Установ' у Каліфорнії. Фордівська фундація дає йому мільйони доларів на його діяльність і пропаганду. У проводі того осередку стоять такі визначні особи, як напр. судді Найвишого Суду ЗАС: Роберт Гатчінс та Вільям Доглес, підміністер А. Берл, єпископ (комуніст і безбожник) Джемс Пайк, єпископ Е. Кровтер, ректори університетів шостиколонники: С. Бар та С. Бочанан, професори шостиколонники: Л. Повлінг (має дві Нобелівські нагороди), Р. Гордіс, Дж. Лейфорд, Р. Ніл, Р. Нібур, редактори: Г. Ешмор, Е. Борджаз, Е. Енберг, В. Гормен, керівник фундації 'Задля Республіки' В. Фери та інші.

Голосителі деспотичної світової наддержави не називають її цією правдивою назвою, а ховають за личиною "Федерації Народів". Суддя Р. Гатчінс уклав 1945 року устав світової наддержави. Той устав поділяє світ на дев'ять зфедерованих обширів. Президента тої федерації мали би вибирати послі від тих обширів. Отже, всі теперішні держави мали би зникнути. Той президент мав би мати не лише виконавчі права, але також і ЗАКОНОДАВЧІ, і також мав би бути Головою Найвишого Суду тої наддержави (22). А точка 41-а того уставу каже, що виробляти зброю і мати військо має право ЛИШЕ світовий надуряд, і більше ніхто у світі. Отже той світовий "президент" за тим уставом мав би бути всемогутнім, нічим не обмежаним деспотом. Такі були в Московщині вже кількасот років, і такі є тепер у мос-

---

21) K. Goff. Ib.

22) Такі права мали всі ДЕСПОТИ світу. Одною з найбільших перемог демократії, було те, що тепер у всіх демократичних державах державна влада поділяється на три незалежні частини: 1) Законодавча (Парлямент), 2) Судова (Найвищий Суд) 3) Виконавча (уряд, президент).

ковській соціалістичній (також "федеративній") наддержаві ССРСР. Той американський "поступовий", новочасний суддя лише мавпував стару, дику, назадницьку Московщину.

І справді мавпував. Розділ 'С' його уставу каже, що все, що є на землі, під землею і над землею належить усьому людству, а не окремим народам. Отже, ВСЕ людство має право ним користуватися. Тож точка 32 каже, що ВСІ громадські та державні маєтки у всьому світі мусять бути власністю Світового Надуряду. Розділ 'І' дає право світовому надурядові оподатковувати весь світ (23), і збирати ті податки. Навіть державна варта (поліція) в усьому світі мусить бути підлеглена світовому надурядові. Коротко - найвище керівництво ВСІМ (фізичним і духовим) життям кожної людини і кожного народу мусить бути зосереджено в руках того надуряду. Московщина і Мафія називають таке зосередження (централізацію) "федерацією". Така "федерація" існує вже 50 років у Східній Європі.

Мафія створила 1949 року 'Лаву Атлантийського Об'єднання' під головством Кларенса Стрейта. Метою тої лави було перебудувати Північно-Атлантийський Союз (НАТО) на повний федеративний союз. Ця лава поробила заходи, щоб парламент та сенат ЗАС ухвалили таку перебудову. Вони відкинули. Тоді Мафія 10 років пізніше подала їм проєкт тої перебудови в ліпше прихованій (заличиненій) формі. Парламент ухвалив 7-VII-1960 року таку перебудову. Мафія у своєму журналі "Атлантик Юніон Ньюз" VII-1960 писала: "ця величезна наша перемога навіть нам видається казковою". А голова соціалістів ЗАС Норман Томас казав, що прочитавши ту парламентську ухвалу, він очам своїм не вірив і думав, що йому сниться така величезна соціалістична перемога в капіталістичних ЗАС. До речі - цю ухвалу одобрив тоді й теперішній президент ЗАС Річард Ніксон.

Один з чільних провідників УОНК некомуніст Ф. Меґрудер писав: "Треба надати 'Об'єднаним Державам' нічим не обмежану владу унапрямувати (регулювати) міжнародню торгівлю і гроші. Нагляд над переселенням (еміграцією) треба відібрати від держав, а передати ОД. Треба дати ОД владу переселяти людей з будь-якої країни до будь-якої іншої країни, як того вимагає світова плянова господарка. Треба створити світове військо таке сильне, щоб жодна держава не могла спротивитися наказам ОД. Треба дати ОД владу накладати податки у всьому світі. Треба передати всі радіостанції, великі видавництва, часописи під догляд (контроль) ОД. (24). Це все існує вже 50 років у ССРСР. Треба порадити цьому НЕкомуністові пожити в ССРСР бодай півроку, і то не в багатій (лише задля чужинців) гостиниці в Москві, але десь в українському селі чи містечку.

Дорадник п'ятох президентів ЗАС, жидівський банкір Б. Барух був уповноваженим відпоручником у Лаві Атомової Сили ОД. Він запропонував тій лаві перебрати на себе весь нагляд над виробом і вжитком усієї атомової сили у світі. Відпоручник ССРСР у тій лаві сказав, що ССРСР ніколи не погодиться передати свою атомову силу

---

23) Світові банкіри вже оподаткували весь цивілізований світ.
24) F.A. Magruder. "American Government".

під жодний нагляд. Навіть москволюб, соціяліст, голова ОД Т. Лі зауважив: "Дивна річ! Капіталістичні ЗАС стали на інтернаціональний шлях, а соціялістичний СССР - на націоналістичний шлях" (25).

ОД є вже зародком світового надуряду. А що він може зробити - показали ОД у Катанзі. Держави-члени ОД вже передали ОД деякі свої державницькі права. А що з того може бути - показує такий приклад. Австралія мала великі надвишки харчів, і австралійський парламент хотів допомогти своїй голодній матерній країні. Він ухвалив продати ті надвишки Англії. Австралійський уряд пояснив парламентові, що ця його ухвала не має правної сили, бо Австралія (її уряд) підписала міжнародню угоду, за якою харчові надвишки у світі мають розподіляти лише ОД. Отже, ОД вже мають у своїх руках зброю величезної сили - голод. Хай спробує голодний нарід спротивитися наказам ОД.

Найбільшою перепоною на шляху до світового надуряду є державна незалежність вільних народів. Не знищивши тої державної незалежності, не створиться світовий надуряд. ОД є ніщо інше, як дуже хитра, мафійна пастка на незалежність вільних народів (26).

Жидівський банкір, шостиколонник Пал Варбург казав 17-II-1950 в Сенаті ЗАС: "Чи подобається це кому, чи ні, а світовий надуряд таки буде. Питання лише в тому: чи буде він створений згодою, чи живосилом". Жидівський провід у ЗАС підтвердив це в офіційному журналі Американської Жидівської Лави (27).

ОД є найбільшим, найцинічнішим, найнахабнішим шахрайством і ошуканством з усіх, що їх записала світова історія. Порівнюючи до ОД, покійниця Ліга Націй була чесним дівчам. Найліпшим прикладом ошуканства ОД є гореславне право 'вета' п'ятьох великопотуг. Це "право" унеможливило карати жодну з тих п'ятьох, але вони можуть карати увесь світ. Автором цього "права" був ніхто інший, як зрадник американського народу, московський шпигун Алджер Гіс. Цим "правом" він відчинив двері світовому деспотичному надурядові. І теперішня світова політика - у своєму глибшому змісті - фактично колує навколо питання: як розподілити і забезпечити світову владу (обсяги впливу). Тепер обидві: і світова Мафія і Московщина торгуються. Чи доб'ють торгу, чи почнуть третю світову війну - побачимо в недалекому вже майбутньому.

---

25) Trygve Lie. Ib.

26) "The Cross and the Flag" VI-1964.

27) "The Commentaries" 1958. pp. 378.

XII.

ЗЛУЧЕНІ АМЕРИКАНСЬКІ СТЕЙТИ (ЗАС).

Славний державний муж ЗАС Патрік Генрі казав у парламенті ще 1775 року: "Чи життя таке дороге, чи мир такий солодкий, щоб купувати їх за ціну кайданів та рабства? Боронь, Боже! Не знаю, що інші воліють, а щодо мене, то дайте мені волю, або смерть".

Юнаки військових шкіл ЗАС присягають: "Боже, допоможи нам вибирати гірку правду, замість солодкої неправди, і ніколи не задовольнятися півправдою. Дай нам, Боже, відвагу боронити все шляхетне і вічновартісне і все, що не кориться підлоті та несправедливості, боронити правду, коли вона в небезпеці".

Сенатор Стром Тормонд висунув такі вимоги щодо політики ЗАС:

1) Найконечнішим складником надії перемогти в будь-якому змазі - це ХОТІТИ перемогти.

2) Треба добре розтлумачити народові і війську смертельну загрозу, що перед нею тепер стоїмо. Вони мусять знати і розуміти, що це не є лише воєнна загроза, але також і політична, господарча, дипломатична, суспільна, психологічна, підкопна загроза на світову міру.

3) Ми мусимо усвідомити собі, що тепер ми вже воюємо, що тепер вже точиться т. зв. холодна війна, яка є новою й інакшою формою, ніж всі війни, що про них ми знаємо з історії.

4) Ми мусимо навчитися діяти незламно, поборюючи комуністичний блакман та погрожувальну тактику. Кожного разу, коли ми так діяли, як напр. у Греції, Туреччині, Іраку, Формозі, Лебадоні, коли показували свою мужність і охоту битися - ми перемогали комуністичний блакман.

5) Щоб переконати людей у ЗАС і поза ЗАС, що наш державний лад є найліпший, ми мусимо перейти від оборони до НАСТУПУ і в ЗАС і поза ЗАС. Дехто з Американців забув, що наш капіталістичний лад вільного підприємства в демократичній, конституційній республіці дав нам більше волі і більший добробут, ніж є чи був десь у світі.

6) Ми мусимо мати військо найліпше у світі.

7) Ми мусимо підтримувати великий добробут у ЗАС.

8) Ми мусимо дуже пильнувати загрозу завалити зсередини нашу державу ЗАС. Найвищий Звинувач (прокурор) ЗАС подає список 283 комуністичних - схованих за якимось параваном - згуртів, а Служба Безпеки стежить за 165 підкопними згуртами. Комуністи за ліберальним параваном є далеко більше небезпечніші, як відкриті члени комуністичної партії.

9) Ми мусимо бути на сторожі, щоб нас не приспало повільне, але стале намагання зосередити державну владу у Вашингтоні, і тим зробити федеральний уряд диктаторським, коштом самоуправи стейтів.

10) Особисто і як нація ми мусимо присвятити себе моральному і духовому відродженню в усій нашій розлогій Батьківщині" (1).

Так, С. Тормонд мав підставу пишатися, що в ЗАС найбільший добробут всього народу, ніж будь-де у світі. Напр. рахуючи на одну особу людности, ЗАС виробляють на 40% більше, як у Швеції, на 60% більше, як у Німеччині, на 70% більше, як у Франції, на 80% більше, як у Великобританії, на 95% більше, як у ССРСР. Це на одну особу людности.

У Франції робітники та селяни складають 56% людности, але з їхніх дітей лише 12.6% кінчають вищі школи. У Бельгії таких дітей є 11.5%, у Голяндії - 10%, у Німеччині - 7.5%, а в ЗАС - 48%. З усього світового студентства одну третину складають Янки. З молоді 20-24 років учаться у вищих школах: у ЗАС - 43%, у ССРСР - 24%, у Західній Європі - від 4.8% до 16%. Людність держав Спільного Ринку дорівнюється людности ЗАС. Але річно кінчають вищі школи у ЗАС 450.000, а в державах Спільного Ринку лише 58.000, с.т. чотирикратно менше.

Річний зиск лише одного підприємства в ЗАС - Дженерал моторс є 1.8 мільярдів доларів. А це дорівнюється 30 найбільшим підприємствам у Франції, Німеччині і Великобританії разом. І ті 30 підприємств мають 3.300.000 робітників, а Дженерал Моторс має їх лише 720.000, с.т.п'ятикратно МЕНШЕ.

ЗАС виробляють удвічі більше, як увесь Європейський Спільний Ринок, разом з Великобританією, і у два і пів рази більше, як ССРСР. ЗАС займають лише 7% суходолу і складають лише 6% світової людности. Але ЗАС виробляють на 33% більше, ніж виробляє увесь світ.

Половина подорожників-кілометрів усього світу літають літаками ЗАС. З кожних п'ять авт у світі три належать Янкам.

В одному лише 1965 році Янки вклали в європейський промисел чотири мільярди доларів. З них лише 10% грошей ЗАС, 55% європейських, 35% міжнародного капіталу. Американські виробні в Європі виробляють: 50% транзиторів, 80% компутаторів. Янки мають у Франції: 40% нафтового ринку, 65% телебачного приладдя, 45% синтетичної гуми (2).

По 2-й світовій війні ЗАС побудували 680.000 шкільних світлиць, с.т. подвоїли кількість їх до війни. За цей час кількість учителів збільшилася на 47%, а їхня платня збільшилася на 100%. Річний видаток ЗАС на освіту з довоєнного часу 5.8 мільярди доларів, по війні збільшився на 15.5 мільярдів доларів.

У ЗАС було грошей в обороті: 1914 року - 3.1 мільярдів дол. 1933 року - 5.4 мільярда дол. 1943 року - 9.6 мільярда дол. 1966 року - 42.7 мільярдів доларів (3).

На тлі такого великого матеріяльного поступу й добробуту жахливо вражає духовий занепад, культурне здичавіння Янків. Начальник Служби Безпеки Едгард Гувер казав сенатській Слідчій Лаві: "Ми живемо за доби непевности, за доби боротьби волі з усебічним раб-

-
- 1) В. Barrow. "The Untouchable State Department".
  - 2) J. J. Servan-Schreiber. "The American Challenge".
  - 3) "Common Sense" 1-XII-1966.

ством, боротьби, що наближається до своєї найвищої верхівки. Ми є у війні з комунізмом. Що скорше це зрозуміє кожний Американець, то безпечніше буде всім нам. Ми прагнемо миру, але НЕ за всяку ціну. Ми мусимо зміцнити наш моральний національний хребет у нашій боротьбі з комунізмом. Якщо послабимо цю боротьбу, то викличемо державну катастрофу. Комуністична загроза ззовні, не сміє засліпити нам очі на комуністичну небезпеку зсередини. Остання досягає вже самого серця ЗАС. На наше нещастя ми задурманені всілякими оборонцями комунізму і комуністів, які раз-по-раз збочують нас на шлях зради демократії, волі, справедливості, на шлях уступок кремлівським червоним фашистам, і то у справах великої моральної ваги. Той, хто йде шляхом замиру з комунізмом, не знає, що то є воля і незалежність, не розуміє трагедії комуністичного рабства. Облудних кличів цих миролюбців не почує від волелюбних людей, яким пошастило втікти зпоза залізної заслони на кордоні Східньої Європи" (4).

Перед 2-ою світовою війною та (в меншій мірі) і після неї були в ЗАС поважні люди, які не боялися Мафії. Напр. сенатори: Джо-зеф Мек-Карті, Роберт Тафт, Джек Тені, колишній президент ЗАС Гербер Гувер, члени парламенти: Парнел Томас, Джан Ренкін, адмірал Джан Кромелі, генерали: Доглас Мек-Артур, Едвін Вокер, Р. Дел-Вел, голова патріотичного товариства імені Дж. Бьорча Роберт Велч, проф. Фред Шварц, Білі Гаргіс, журналіст Карл Віганд та чимало інших. У 13-11-1944 К. Віганд писав: "Майбутня війна (яка вже розпочалася) вже показує своє жакливе обличчя, хоч теперішня війна ще не скінчилася. Це - війна Сходу з Заходом, що її веде Московщина. І дивна глузливість (іронія) історії! - ЗАС та Великобританія ДОПОМАГАЮТЬ Московщині. Кінець теперішньої стрілянини та бомбування не буде кінцем війни. Скрізь пороховий дим теперішньої війни вже видно зариси третьої світової війни, що може розгорітися на добре за яких 15 років. Спочатку вона буде переважно ідеологічна й господарча (економічна)". (5). Він писав це три місяці перед ялтинською нарадою.

Голова патріотичного товариства "Оборонці Конституції" ген. Р. Дел-Вел пише у своєму "Заклику до Патріотів": "Чи ЗАС вже піддалися світовому урядові? Знаючи факти цієї піддачі, мусимо признати, що так. Таж кожна людина - яка має якийсь розум - не може заперечити, що наша політика однобічного розбробнення, державні витрати, які далеко перевищують державні прибутки, щорік більший недобір у державному кошторисі, який платиться щораз більшими державними позиками, і безкритична зовнішня політика співіснування з найзапеклішими ворогами ЗАС - все веде простісінько до загибелі ЗАС".

Сенатор Тома Дод казав 28-VIII-1961 у сенаті: "У цій холодній війні з Московщиною ЗАС мають поразку за поразкою. По останній війні ЗАС були наймогутнішою потугою на суходолі, на морях і в повітрі. Але за останні 16 років ЗАС щороку стало поступатися своїм ворогам. За ці роки Московщина і світовий комунізм мають стало перемоги над ЗАС, а ЗАС стало відступають і відступають. ЗАС роб-

4) "Common Sense" 15-VIII-1958.

5) G. N. Crocker. "Roosevelt's Road to Russia".

лять і роблять помилки за помилками, дурниці за дурницями" (6).

Сенатор Роберт Тафт казав 29-VII-1941 в сенаті: "Як можна повірити, що Московщина воєє за перемогу демократичних засад та ідей? А наш президент шойно проголосив, що ЗАС дадуть Московщині всю допомогу, яку зможуть. Чи щоб поширити чотири волі в усьому світі треба давати гармати, літаки, човги комуністичній Московщині? Та жодна країна не спричинилася до цієї війни більше, як власне Московщина! Не було би угоди про мир московських більшовиків з німецькими нацистами - не було би німецького і московського нападів на Польщу. Московщина є такий самісінький нападник, як і Німеччина. Ми, Американці в імені демократії маємо зробити союз із найжорстокішим деспотом у світі Іс. Сталіним. Перемога комунізму у світі була би далеко небезпечніша задля ЗАС, ніж перемога нацизму, фашизму. Чому? - Бо нацизм, фашизм не мають найменшої надії поширитися в ЗАС. Натомість, комунізм вже має чималі перемоги в ЗАС, бо комунізм виступає в демократичній личині (масці)".

Генерали ЗАС розуміли політику Московщини ліпше, як політики ЗАС. Напр. ген. Марк Кларк казав: "Бачачи московське військо і московську дипломатію в дії, я переконався, що Московщину ніщо не спинить в її намірі панувати у світі, крім переважаючої військової сили". Ген. Джан Дін погодився з тим, кажучи: "Московщина розуміє і шанує лише збройну силу". Булавний генерал Алберт Бедімер казав парламентській Слідчій Лаві: "Як би я був головним політичним до радником уряду СССР, то я був би порадив йому робити те, що він тепер робить, с. т. не затягати СССР до великої війни, а робити безперестанно малі, руками своїх сателітів". Ген. Едвін Вокер писав: "Ми, Американці врятували московську імперію від А. Гітлера. Ми, Американці врятували Францію та Великобританію від господарчої катастрофи. А тепер Московщина допомагає вбивати Американців у В'єтнамі. Франція вигнала Північно-Атлантийський Союз із Франції. Великобританія торгує з ворожою нам Кубою і Північним В'єтнамом. ЗАС дали іншим державам всілякої допомоги на 200 мільярдів доларів. Замість подяки ми, Американці маємо від тих держав і народів лише образи та шкоди" (7).

У ЗАС існують кількадесят патріотичних згуртів з членством понад вісім мільйонів. Товариство 'Хрестоносці', що має 700.000 членів, поширює християнські ідеї, ідеали. Велике товариство імені Джана Бьорча має річний кошторис понад 700.000 доларів (8). Великий патріотичний 'Союз Коляшніх Вояків' має відділи по всіх ЗАС. Ці патріотичні згурти видають чимало маленьких часописів та протикомуністичних книжок, дуже переконливих, бо подають безсумнівні факти, документи мафійної зради та брехні. Деякі такі книжки друкуються мільйоновими накладами, напр. багато удокументована Дж. Стормера: "Ніхто не може назвати це зрадою" (9) вийшла 1964 року

---

6) J.A. Stormer. "None Dare Call It Treason".

7) Там же.

8) Жидів. Протиобм. Т-во має 5 міль. дол. річного кошторису.

9) J.A. Stormer. Ib.

20-тю виданнями за лише 10 місяців часу, загальною кількістю 6.800.000 прилірників. Отже, ту протимафіяну літературу читали і читають кількадесят мільйонів американських патріотів. Тож вони мають більш ніж досить відомостей про мафіяну зраду та злочини, щоб обуритися і знищити Мафію. І знищити не кривавою революцією, громадською війною, але мирним способом, обравши до парламенту, до сенату та на президента справжніх, непідкупних, нелякливих патріотів, які і посадили би Мафію за в'язничі ґрати.

Нічого подібного досі не лише не сталося, але й **НЕМА НАДІЇ**, що станеться. Чому? - Питають самі ж американські патріоти (10). У попередніх розділах ми лише натякнули на відповідь. Тут лише скажемо, що українські переселенці (емігранти) та їхні, в Америці народжені, діти пхають по своїй змозі - духово зматеріялізованих - лнків до боротьби з Мафією. Одним з документів таких українських спроб є проголос шороку президентом ЗАС 'Тижня Поневолених Народів'. Тут подаємо закон про нього.

Закон про визначення третього тижня Липня за 'Тиждень Поневолених Народів'.

Тому, що велич ЗАС великою мірою завдячує узгідливій національній єдності людности ЗАС, хоч вона склалася з різних народів, і тому, що це узгідливе об'єднання різних первнів нашого вільного суспільства призвело нарід ЗАС до розуміння і співчуття прагнення народів світу і визнанню природньої незалежности народів і держав усього світу,

і тому, що поневолення великої частини людства комуністичним загарбництвом робить посміховиськом ідею мирного співіснування народів і шкодить природньому порозумінню між народом ЗАС та іншими народами світу,

і тому, що від 1918 року починаючи, загарбницька політика московського комунізму призвела до створення величезної імперії, яка ставить велику загрозу безпеці ЗАС та всім вільним народам у світі, і тому, що загарбницька політика комуністичної Московщини призвела - посередницьким чи безпосередницьким загарбанням - до поневолення державної незалежности: Албанії, Азербайджану, Арменії, Білорусії, Болгарії, Грузії, Естонії, Ідел-Уралу, Китаю, Козакії, Латвії, Литви, Мадярщини, Північного В'єтнаму, Північної Кореї, Польщі, Румунії, Східної Німеччини, Тибету, Туркестану, України, Чехословащини та інших,

і тому, що ці занурені народи дивляться на ЗАС, як на твердиню людських прав і провідника у звільненню їх і поверненню їм державної незалежности і відбудові їхнього християнського, жидівського, мусульманського, буддистського набоженства і особистих прав та волі, і тому, що це є життєво істотним задля ЗАС щоб це бажання волі і незалежности у цих поневолених народів було непохитним і живим,

і тому, що бажання волі і незалежности величезною більшістю

щик закурених народів є могутнім стримом війни й одною з найліпших надій людства на справедливий і сталий мир,

і тому, що годиться щоб ми виявили таким народам своїм відповідним й офіційним способом той історичний факт, що нарід ЗАС поділяє їхнє прагнення відзискати їхню волю та державну незалежність,

тому то хай буде ухвалено Сенатом і Палатою Послів зібранки в Конгресі, що Президентові надається право і вимагається проголосити третій тиждень місяця Липня 1959 року, як 'Тиждень Поневолевих Народів' та закликати нарід ЗАС ушанувати той тиждень відповідними урочистостями. І також уповноважується Президента і вимагається проголосувати такий тиждень шороку доти, доки всі поневолені народи не матимуть волі і державної незалежності".

*****

МАРНОТРАТСТВО ЗАС.

Соціалісти, комуністи, мафійці ЗАС цілковито свідомо пхають ЗАС до господарчого банкрутства, щоб спиракчись на ожебрачєння людей, проголосити банкрутство капіталістичного ладу, й обіцяти людям порятунк у соціалістичному ладі, щоб запровадити диктатуру соціалістичного уряду. ЗАС вже стали на цей шлях. Опанований Мафією уряд ЗАС вже напозичав у світових банкірів стільки мільярдів доларів, що їх ніколи не виплатять унуки і правнуки. Уряд Ф. Рузвельта витратив більше грошей, ніж уряди всіх президентів до нього. Уряд Г. Трумана витратив більше, ніж уряди всіх президентів до нього, разом з урядом Ф. Рузвельта. Д. Айзенгавер витратив більше, ніж всі президенти до нього, разом з Ф. Рузвельтом і Г. Труманом. Л. Джансон витратив більше, ніж всі президенти до нього, разом з Ф. Рузвельтом, Г. Труманом, Д. Айзенгавером разом (II). Якщо не більшість, то дуже багато таких витрат змарнувалися. Тут згадаємо лише кілька зарадки прикладу. Так, през. Л. Джансон обіцяв 1965 року зменшити кількість державних урядовців, а він же за 5 років свого урядування збільшив їх кількість. Лише тих, що служать поза ЗАС збільшив з 149.320 на 200.554, с. т. на 47%. З того числа 37.000 були негромадяни ЗАС (I2). През. Дж. Бенеді збільшив кількість державних урядовців на 780.000. Тепер є два і пів мільйона лише федеральних урядовців.

Лише за 6 років (1960-67) видатки уряду ЗАС зросли: на невоєнні справи - на 97%, на допомогу незаможним - на 210%, на платню урядовцям - на 75%. Число державних урядовців збільшилося на 25%, видатки уряду - на 83%, а людности збільшилося лише на 10% (I3).

У державному кошторисі 1962 року на озброєння призначено 51 мільярд доларів. Уряд побудував поза ЗАС 250 військових баз. Будова деяких з них коштувала один мільярд дол. кожна. ЗАС витрачають річно 12 мільярдів доларів лише на утримання свого війська і вій-

II) "The Cross and The Flag" IV-1969.

I2) Там же VIII-1969.

I3) Там же IX-1967.

ськової влсти. На останню війну ЗАС витратили 350 мільярдів дол.

ЗАС видали на допомогу відсталим країнам понад 130 мільярдів дол. ЗАС видали на всесвітні (космічні) лети 24 мільярди дол. Лише перековати надмір рільничих виробів коштує уряд ЗАС 6 мільярдів дол. річно. Уряд ЗАС заплатив 1967 року своїм рільникам 3.1 мільярда дол. щоб вони НЕ сіяли, бо дуже багато не продано ще з минуло-річних урожаїв. Приблизно стільки платять щороку.

За винятком лише одного року (1957) державний кошторис ЗАС останніх 16 років (1950-1968) кожного року мав недобір (дефіцит). За ці 16 років того недобору було 37 мільярдів доларів (14).

Московщина не безпідставно числить на банкрутство ЗАС.

ЗАС видали понад 100 державам допомоги (позичково) на понад 130 мільярдів доларів. Ці гроші уряд ЗАС позичив у світових банкірів. Тепер уряд ЗАС має боргу на понад 320 мільярдів дол. Це - на 34 мільярда дол. більше, ніж державні борги всіх держав у світі. Лише відсотків на свої позики уряд ЗАС платить річно кілька мільярдів дол. Інші держави мали 1954 року паперових доларів ЗАС на 10.5 мільярдів дол. а 1965 року вони мають їх на 30 мільярдів дол. Вони вимагають золота за ті паперові гроші ЗАС. І за цей час золотий запас ЗАС зменшився з 43 мільярдів дол. на 13.8 мільярдів доларів (15). Отже, уряд ЗАС, маючи 320 мільярдів боргу, має золотої забезпечення своїх паперових грошей лише 13.8 мільярдів дол. Тому то паперовий доляр ЗАС утратив за час 1940-65 років 57% своєї вартости.

Якби за часів 2-ої світової війни якийсь політик ЗАС пред-клав (запропонував) вислати гітлерівській Німеччині допомогу хар-чами, машинерією, то такого негайно посадили би до божевільні. А по тій війні і досі всі президенти ЗАС і уряд, і парламент допомагають Московщині розбудовувати її військову могутність, хоч Московщи-на вже тисячі разів відкрито й офіційно всіма мовами проголосила на весь світ, що вона має намір підкорити ЗАС своїй владі. Чи це не божевільня? Правду каже народня мудрість: "Коли Бог хоче покарати якийсь нарід, то він відбирає розум у його провідників".

Дурні Янки думають-що видані ЗАС мільярди доларів на допомо-гу убогим країнам стримують поширення комунізму. Сліпці не ба-чать, що ті їхні мільярди навпаки поширюють комунізм, бо зміцнюють, рятують від упадку комуністичні уряди, А ті уряди переконують свої (й інші) народи, що поліпшує життя комуністичний лад, а не амери-канські долари.

За роки 1945-1957 ЗАС дали допомоги (позичково) на:

Югославії	836.354.000	доларів	
Московщині	687.929.000	"	
Польщі	444.698.000	"	
Чехословаччині ...	215.410.000	"	
Угорщині	31.936.000	"	
Албанії	20.444.000	"	(16).

14) "Common Sense" 15-V-1965.

15) Там же.

16) Congressional Records. 1-VII-1958.

Голова Позичкової Лави парламенту Ото Песмен звітував парламентові ЗАС, що ЗАС видали 1946-67 роками позичок і допомог іншим державам на ІІІ.694.000.000 доларів. Ці гроші уряд ЗАС позичив у банкірів, і заплатив їм самих відсотків 37.839.000.000 доларів. Отже, разом І54.533.000.000 доларів.

Починаючи від 1946 року ЗАС видали Об'єднаним Державам та іншим 65 міжнародним установам понад 3.6 мільярдів дол. Починаючи від 1956 року ЗАС побільшили допомогу їм з І00 мільйонів дол.річно до 237 мільйонів дол.річно. Через Допомогову і Переселенську Управу ОД, ЗАС дали Московщині всілякої допомоги на понад один мільярд доларів (І7).

Марнотратство уряду ЗАС стало вже таке злочинне, що навіть байдужі до "політики" Янки обурюються. Ось кілька прикладів. У федеральній Установі Перевишколу Безробітних винайняла гостиницю у Флориді щоб перевишколювати дівчат, за 245.000 доларів на І6 місяців користуватися нею. А перед тим та сама гостиниця продавалася за І50.000 дол. Там на кожних двох дівчат, що перевишколювалися припадало дві вчительки, уряднички. Той перевишкіл коштував п'ятикратно дорожче, ніж вишкіл у найдорожчій аристократичній школі. У Головній Управі цієї установи у Вашингтоні працюють 500 дорадників з платнею І00 дол.денно. Тож не дивно, що перешколити одну дівчину коштує урядові (с.т.податковцям) І0.І40 доларів чи 845 доларів місячно. У будь-якій школі ЗАС коштує п'ятикратно дешевше (І8). Перевишкіл І870 безробітних хлопців у Каліфорнії коштував 25 мільйонів дол. З них 55% покинули перевишкіл. Так перевишкіл одного безробітного хлопця коштував ІІ.000 доларів (І9). Щоб вишколити 200 хлопців і дівчат на 'Охотників Послужити Америці' (20) уряд ЗАС витратив 1968 року 3.І00.000 доларів, с.т. І5.000 на кожного. А повне утримання одного студента в університеті коштує в ЗАС 3.000 доларів.

У ЗАС існує урядова 'Установа Боротьби з Убоізтом'. Урядовці тої установи одержують І8.000-30.000 доларів річної платні.

Сенатор ЗАС одержує 44.500 дол.річної платні. Крім того уряд ЗАС витрачає на одного сенатора 400.000 дол.річно, а на члена парламенту - І50.000 доларів (2І).

В останніх виборах президента ЗАС три кандидати витратили на вибори 60 мільйонів доларів (22). Вибрати одного стейтвого правителя (губернатора) коштує понад І0 мільйонів дол. Вибрати одного сенатора ЗАС коштує півмільйона доларів (23).

І7) F.Lewis in "New York Times" 9-X-1951.

І8) "The Cross and the Flag" XII-1965.

І9) Там же I-1968.

20) Volunteers in Service to America.

2І) "The Cross and the Flag" VIII-1969.

22) Там же VI-1969.

23) Там же XII-1965.

У парі з поширенням соціалізму в ЗАС поширюється також і москволюбство (москвофільство). Мафійний часопис "Нью-Йорк Таймс" у редакційній статті писав: "Не вважаючи на те, що Московщина хоче роздмухати революцію і війну у ЗАС і там, де може, ЗАС мусять противитися всіляким протисаветським (читай - протимосковським П.ч.) повстанням, щоб тим запобігти, уникнути третьої світової війни. ЗАС мусять примиритися зі злом, хоч би тим мали би допомогти комуністичним урядам зміцнитися, як напр. у Східній Німеччині, хоч би мали приректи на повільну смерть такі твердині волі, як напр. Західній Берлін". (24). Опанований москволюбамі, уряд ЗАС робив це, робить і робитиме. Напр.

През. Д. Айзенгавер запросив 1959 року Н. Хрушова відвідати ЗАС. Це був великий удар по всім поневоленим Московщиною народам. Д. Айзенгавер зфотографував своїх унуків на колінях радісного Нікити. Н. Хрушов відвідав 20 міст ЗАС. Всі радісні зустрічі були зфотографовані і видруковані у всіх часописах та журналах СРСР. Ті фотографії сказали поневоленим народам СРСР: "Залишіть свої надії на допомогу ЗАС визволитися з московської в'язниці народів".

Навіть байдужі Янки обурились. Парляментська Слідча Лава видала 5 книжок, в яких зібрані криваві злочини Н. Хрушова. Там читаємо напр. таке: "Н. Хрушов особисто керував 1933 року голодомором і вигубою восьми мільйонів Українців. Н. Хрушов керував 1936 року кривавими "чистками" в Україні. Н. Хрушов керував убивством десятків тисяч невинних людей. Н. Хрушов за свого дворічного заляку (терору) 1937-38 вигубив в Україні 400.000 Богу-Духу провинилих людей. Н. Хрушов по війні розстріляв та вислав до сибірських смертельних таборів сотки тисяч невинних людей" (25).

Як жакливо мало знали Янки Московщину і Москвинів показує промова през. Дж. Кенеді. Він казав: "Наша політика має лише одну мету - переконати московських можновладців, що їм небезпечно розпочинати безпосередній чи посередній напад, чи намагатися живосилом накидати свою волю і свій лад іншим народам, які їх не хочуть. Ми хочемо переконати Москвинів, що задля Московщини і задля всього світу корисним є намагатися спільно здійснювати справжній мир на землі" (26). Таке дурне базикає не 10-річна дитина, але президент.

Той же през. Дж. Кенеді повернувшись 1961 року з Відня оповідав на телебачці про свою зустріч з Н. Хрушовим таке: "Піза тим, що вже оприлюднено, я з Н. Хрушовим нічого більше не обміркували. Ані я, ані Н. Хрушов не вимагали жодних полагоджень. Не було жодних погроз, ані безумовних вимог".

А тиждень пізніше Н. Хрушоф оприлюднив у Москві, що як передумову до будь-яких пересправ, він вимагав від Дж. Кенеді: забрати з Берліну залоги ЗАС найпізніше восени, визнати офіційно уряд Східньої Німеччини, і підписати з нею мир.

Після тижневої мовчанки Дж. Кенеді признався 25-VII-1961 на

---

24) "New York Times" 16-VIII-1961.

25) HCUA. "Crimes of Khrushchev".

26) Промова Дж. Кенеді 25-X-1963 в Оворонській колегії.

телебаччі, що Н.Хрушов справді вимагав це. І Дж.Кенеді прикладно (на телебаччі) обіцяв, що він не відмовиться від прав ЗАС у Берліні. Ще й підкреслив, що є лише одна дорога до війни - це військова слабкість ЗАС. А 17 день пізніше німецькі комуністи (на наказ з Москви) знищили ті права ЗАС у Берліні, поділивши Берлін непрохідним муром. У відповідь на це ЗАС кивнули пальцем у чоботі - вислали до Москви слабкий паперовий протест.

*****

Деспотія, диктатура може існувати лише там, де державна влада зосереджена (зентралізована). Державна влада ЗАС дуже відосереджена (децентралізована). Кожний стейт ЗАС має дуже велику самоуправу; має свій уряд і парламент незалежні від федерального уряду і парламенту у Вашингтоні. Має навіть своє власне військо (ополчення). Таке велике відосередження державної влади ЗАС є майже непоборнок перешкодою Мафії наставити у Вашингтоні диктаторський уряд. Отже, по останній війні Мафія завзялася нищити цю перешкоду. Тут подамо лише пару прикладів.

Всі школи в ЗАС побудовані на місцеві кошти і керуються місцевою владою. Тим то й фактично нема міністерства Освіти ЗАС. Щоб захопити владу в ЗАС і у світі Мафія має насамперед захопити всі чинники, які творять СВІТОГЛЯД людини. Школа закладає основи світогляду людини, отже треба захопити в мафійні руки школу. У ЗАС школами керує (і почасти втримує) стейтова влада, отже захопити, зосередити шкільне керівництво наказом з Вашингтону неможливо, бо Конституція надала право керувати школами лише стейтовій владі. Та, Мафія знайшла спосіб. - Стейти, які не мали досить грошей побудувати чи втримати потрібну кількість шкіл, звичайно одержували від федерального уряду грошеву допомогу, без жодних забор'язань стейту Вашингтонові. Захоплений тепер Мафією, федеральний уряд також дає стейтам цю допомогу, але з умовою, що стейт виконає "поради" федерального уряду. А які є ті поради - ми натякали, оповідаючи про УОНК.

Другий приклад. Парлямент кілька разів відкидав виногу заснувати міністерство Здоров'я, Освіти й Добробуту, бо такі міністерства мали всі стейти. За през. Д.Айзенгавера парлямент ухвалив 1953 року заснувати таке міністерство. Перший рік його кошторис був менше, як один мільярд доларів, а по 7 роках був уже 15 мільярдів річно. Це міністерство видає стейтам потрібну їм грошеву допомогу на школи, лічниці, на допомогу убогим та безробітним. Ця "допомога" фактично стала кабаром федерального уряду у Вашингтоні, яким він підкуплює стейтових політиків, щоб вони не противилися наказам федерального уряду. Це є одним з засобів посилити зосередження державної влади ЗАС у Вашингтоні. А що саме це було і є правдива мета Мафії, видно з того факту, що федеральний уряд, даючи ту допомогу стейтам, дає і накази окремим стейтовим установам та товариствам, поминаючи стейтовий уряд. Достеменно так, як у СССР.

У СССР вже здійснено соціалістичний ідеал держави - держави-опікунки. Держава перебрала на себе обов'язок давати працю, годувати, одягати, лікувати всіх громадян. Уряд ЗАС, станувши на

соціалістичний шлях, уже перебирає на себе цей обов'язок. Приклади: Каліфорнійський стейт платить допомогу на життя 1.100.000 осіб. З того числа 700.000 є працездатних. У Нью-Йорку понад один мільйон осіб живуть на міській допомозі. На цю допомогу Нью-Йорк видає 22% свого річного кошторису. А за статистикою в Нью-Йоркському стейті люди найзаможніші (пересічно на одну особу), ніж у будь-якому стейті. Нью-Йорк видає 160 міль. дол. річно на утримання мушинських нешлюбних дітей. У Каліфорнії є понад 500.000 безробітних, а рільники придушені наймати мекіканських робітників, бо каліфорнійські безробітні не хочуть працювати. На вимогу робітничих союзів, уряд заборонив привозити мекіканців, і зігнуло на полі незібраних овочів та городовини на кілька мільйонів доларів (27).

*****

БЕЗБОЖНИЦТВО.

ЗАС заснували побожні християни, які запровадили присягу вірності державі на Біблії. Вони записали до Конституції ЗАС закон, який звільняє церкви всіх вір від усяких податків. Вони навіть на грошах викарбували національне гасло ЗАС "На Бога ми спокладаємось". Також запровадили щоденну молитву в усіх школах. Усі церкви ЗАС є вільні і самоуправні. Держава не має права втручатися в жодні церковні справи. В ЗАС церкви будують, утримують і керують ними самі парохіяни за свої гроші і так, як вони самі хочуть.

У ХХ ст. почав ширитися в ЗАС соціалізм з його безбожництвом. По заснуванні великої безбожницької імперії СССР те поширення дуже збільшилося, а по останній світовій війні воно набрало розміру пошести (епідемії). Ця пошесть захопила навіть священиків, навіть єпископів, професорів богословія. За браком місця ми тут згадаємо лише парудесят (з кількох тисяч) прикладів. Напр.

Редактор видань 'Всеравної Ради Церков' священик Е. Міндерман писав: "Християнство вже не надається на набоженство нашого часу". Визначний провідник тої самої Ради Церков священик К. Вільямс казав: "Щодо віри я належу до протестанської Церкви, а щодо політики, то належу до комуністичної партії. Належу до Церкви тому, що через церкву легше притягнути людей до комуністичної партії" (28). Голова сенатської Слідчої Лави сенатор Дж. Мек-Карті казав: "Я певний, що серед священиків ЗАС є понад 10.000 комуністів та соціалістів" (29). Установа 'Досліди Громадської Думки' дослідила, що серед священиків ЗАС є 2% (8.000) комуністів, 10% (40.000) соціалістів, 15% (60.000) прихильників соціалізму. Отже, разом лівих переконань 27% (108.000) (30). Опит 300 студентів Богословія (Теології) у 8 богословських колегій ЗАС виявив, що 46% студентів не вірять у непорочне зачаття Діви Марії, 21% не вірять у божествен-

27) "The Cross and the Flag" VIII-1967.

28) "Common Sense" 15-IX-1965.

29) "The Cross and the Flag" X-1968.

30) "Christianity Today" 10-X-1960.

ність Христа, у безсмертність душі вірять лише 2% (31).

Найбільше поширений серед протестантів ЗАС церковний журнал "Християнське Сторіччя" гостро побороє ворогів комунізму, безбожництва, протестує проти слідства діяльності комуністів, всіма способами виправдує комуністичні злочини. Цей журнал пише: "І К. маркс і Христос обидві ці людини були революційними провідниками" (32). Протестанська Церква в ЗАС видає місячник Пресвітеріянин". В одному числі була редакційна стаття: "Що мені не подобається в Ісусі Христі" (33). У ЗАС вийшла безбожницька книжка "Біблія без личини" (34). У ній надруковано багато малюнків напівголих дівчат, хлопців, які цілуються. Мойсея зображено в американській піджамі з цигаркою в роті. Англійський Кентебрійський архієпископ Міхаїл Рамзей дуже хвалив таку "Біблію" (35). У ЗАС видається багато безбожницької, протихристиянської літератури. Такі книжки є в громадських книгозбірнях, як напр. "Остання спокуса Христа" (36). Три професори Богословія в університетах ЗАС проголосили себе 'безбожницькими християнами' і написали книжку: "Бог уже помер" (37).

Протестанти ЗАС заходилися перекласти св. Письмо (Старий і Новий Заповіт) теперішньою англійською мовою. Створили лаву з 95 перекладачів, богословів, науковців. У тій лаві було 30 соціалістів (отже, безбожників). Цей переклад став основою заперечувати непорочне зачаття Діви Марії та божественність Ісуса Христа. Так напр. у старому перекладі було написано: "Ось непорочна діва завагітніє" У новому ж перекладі написано: "Ось молодиця завагітніє".

Протестанський єпископ Джем Пайк був не лише протихристиянином, але й взагалі безбожником. Він казав: "І американізм і комунізм мають свої корені в Біблії" (38). Священик (капелан) Балтиморського університету у своїй проповіді студенткам з церковної казальниці виправдував розпусту. Університетська влада не покарала його. Навпаки, дозволила студентам видавати соромницький (порнографічний) журнал (39). Священик Роберт Еді у своїй недільній проповіді казав, що недійшли (неповнорічні) парубчаки та дівчури мусять мати право мати статеві стосунки так, як і шлюбні (40).

Катедра в Сан-Франциско влаштувала у себе (в церкві) дикий "концерт". Грали органи й джазбанд у супроводі диких криків 3.000 учасників (41). Єпископальна церква св. Андрія в Дітройті вживала в

---

31) журнал "Redbook" VIII-1961.

32) "Christian Century" 15-III-1961 і 7-III-1962.

33) "The Cross and the Flag" VIII-1968.

34) "The Bible Unmasked".

35) "The Cross and the Flag" II-1969.

36) "The Last Temptation of Christ".

37) "The Cross and the Flag" VI-1966.

38) Там же VI-1962.

39) Там же VIII-1965.

40) Там же XI-1965.

41) Там же IX-1962.

Богослужбі на Велику П'ятницю 1966 року джазову оркестру (42).

У Колумбійському університеті в Нью-Йорку, від першого дня його заснування 112 років тому, щонеділі відправлялося служба Бога. Від 1970 року не відправляється цілковито.

У ЗАС є 321.000 церков з 126 мільйонів парохіян. До церкви ходять менше половини того числа. В ЗАС є 167.000 католицьких черниць. Року 1969 біля 6.000 їх покинули чернецтво. Лише в одному 1967 році 400 католицьких священиків ЗАС не лише розстриглися, але й взагалі відцуралися Церкви. За останні 20 років пияцтво серед протестанських і католицьких священиків десятикратно поширилося (43).

Католицький університет Ксав'єр у ЗАС запросив рабина Алберта Голдмана на професора Богословія. Опит Галупа виявив 1969 року, що 60% лнків не знають, що є Пресвята Трійця, а 66% не знають: хто виголосив Нагорне казання (проповідь) (44).

У ЗАС існує велике об'єднання протестанських Церков - 'Все-краєва Рада Церков'. Вона об'єднує понад 40 мільйонів протестантів. Її річний кошторис є понад 12 мільйонів доларів. Найвищий її провід у руках шостиколонників, соціалістів, навіть і безбожників. Парляментська Слідча Лава ЗАС знайшла, що на її установчих зборах 1950 року в Клевеланді, з 29 засновників, що підписали засновну грамоту, одинадцять належали до шостиколонних (закомуністичних) згуртів. А серед присутніх на тих зборах 358 священиків 134 були членами закомуністичних згуртів. Десять років пізніше та ж лава знову знайшла, що серед найвищих провідників тої Всекраєвої Ради Церков понад 100 були членами закомуністичних згуртів (45).

Офіційний речник Всекраєвої Ради Церков, священик С. Джонс казав: "Коли Західній світ робив помилки у несправедливому, капіталістичному ладі, то Бог благословив московських комуністів створити справедливіший лад, і виявити невдачу Євангелія зледаченої Християнської Церкви". Підголова КРЦ священик В. Гейвард казав, що комунізм був і є добродійним у Китаї, навіть і тоді, коли вишив там церкви (46).

ВРЦ скликала 1962 року до університетського міста Ан-Арбор з'їзд молоді північної Америки. На тому з'їзді виставлено шось, як опера з життя Христа на землі під назвою "Він був банкрутом". Увесь зміст і форми тої "опери" були далеко більше блюзнірські і гідкіші, ніж найгідкіші в СССР (47).

ВРЦ у своєму списку літератури, що її радить читати, подала й твори Лангстона Гюгеса. Він - комуніст і безбожник, автор кількох блюзнірських книжок (48).

---

42) "Detroit News" 9-IV-1966.

43) "The Cross and the Flag" IV-1970.

44) Там же II-1970.

45) Там же IX-1966.

46) Там же VII-1969.

47) Там же II-1962.

48) Там же II-1963.

Головна Рада ВРЦ ухвалила на своєму з'їзді 21-IX-1968 вимагати від уряду ЗАС, щоб він: 1) Припинив бомбувати Північний В'єтнам, 2) Уникав всіляких спроб військового втручання в комуністичному Китаї, 3) Подбав, щоб Об'єднані Держави прийняли комуністичний Китай до свого членства, 4) Творив передумови співпраці між ЗАС і комуністичними державами, 5) Щоб визнав офіційно комуністичні уряди Куби і Східньої Німеччини, 6) Щоб уневажнив обмеження на привіз краму з комуністичних держав до ЗАС, 7) Щоб дуже побільшив культурний обмін між ЗАС і СРСР (49). Це саме вимагає і НІ ЗАС.

Провід ВРЦ так дуже опанований соціалістами та комунолобами, що вже цілковито відкрито підтримує домагання НІ ЗАС. Напр. Всекрасва Рада Церков вимагає:

- 1) Щоб ЗАС замирилися з усіма комуністичними державами за всяку ціну (50).
- 2) Щоб ЗАС беззастережно й односторонньо розброїлися (51).
- 3) Заборонити випробовувати атомову зброю (52).
- 4) Занехати присягу вірності державі (53).
- 5) Припинити всі сліdstва комуністичної діяльності (54).
- 6) Не перешкоджати росовому змішанню білих з муринами (55).
- 7) Уневажнити закони про підкопну, шпигунську діяльність (56).
- 8) Соціалізації всього життя ЗАС (57).
- 9) Побільшити допомогу ЗАС комуністичним державам (58).
- 10) Визнати комуністичний Китай (59).
- 11) Простити засуджених комуністичних шпигунів (60).
- 12) ВРЦ очорнює, обрікує керівника Служби Безпеки Дж.Е.Гувера та голову Слідчої Лави Дж.Мек-Карті (61).
- 13) ВРЦ поширює ідеї матеріалістичної філософії життя (62).

"Наші американські священики не дбають про християнську мораль. Вони ж бо ліберали, поступовці, а справді ж - безвартісні чи маловартісні, щоб зміцнити побожність людей, хоч і голосять з казальничими побожніми, гарними словами. Їх не турбує жадливі повинь безбожницьких, розпусних книжок та журналів серед молоді. Вони замовчують жадливе збільшення розводів. Вони ані словечком не згадують про величезне поширення пияцтва та наркотиків серед молоді. У боротьбі

---

49) "The Cross and the Flag" VIII-1968.

50) "People World" 5-III-1960.

51) Там же.

52) Там же 17-VIII-1957.

53) Там же 13-IX-1954.

54) "Firing Line" 15-I-1958.

55) "People World" 5-III-1960.

56) Там же

57) The National Council of Churches. "Appraisal".

58) "News and Views" X-1958.

59) "People World" 5-II-1960.

60) J.V. Matthews. "Communism in the Churches".

61) Там же.

62) "Time" 16-III-1959.

проти ворогів американських вільностей і прав не чути їхнього голосу". Таке казав священик Бс Кілемс у своєму казанні (63).

Плян Мафії знищити набоженство під личиною набоженства. "Нью-Йорк Таймс" повідомив, що недалеко від Вашингтону (у Форт Дут у стейті Меріленд) буде збудований великий 'Храм Порозуміння'. Своєю формою він має нагадувати сонце з шістьма проміннями. У кожному з тих промінів приміщувалася би капличка і книгозбірня одного з шести набоженств: Християнства, Буддизму, Гіндуїзму, Мусульманства, Юдаїзму. Гроші на будову цього храму збирають всі прихильники світової наддержави, інтернаціоналізму, ліберали, соціалісти, комуністи, безбожники, спіритуалісти, окультисти, теософи тощо. Між ними й Елеонора Рузвельтова, жінка президента ЗАС.

В осередковій частині того храму має бути 'Заля Світла'. В ній мудреці навчатимуть людей всіх народностей нового набоженства 'культу людяности' (гуманістичного культу), виховуючи з них громадян світу, замість громадян якоїсь держави. У цьому храмі міститиметься світовий осередок пропаганди цієї нової віри людського братерства. Навчання цієї віри провадиться у школах усього світу. Засновники цієї віри взяли за її знамено (символ) число ШІСТЬ, а число 666 у єврейській Біблії означає сатану (64). У ЗАС є кілька таємних сект, що обожають сатану. Ті сектанти (переважно студенти) підпалюють церкви, руйнують хрести на цвинтарях тощо (65).

У житті є багато чого такого, що його не може зрозуміти, не може витлумачити людський розум. Нездібні шось уявити, невігласи можуть, скільки хочуть, запевняти нас, що вони розуміють все і можуть витлумачити все. Богові дяка, їхнє "розуміння" та тлумачення - це лише дитяча дерев'яна рушничка, що не зрушить найменшої зірки в небі. І добре, що так, бо людська душа змерла би від їхнього "тлумачення", що нічогосінько не витлумачує. Світ без чудес і людина без здібности дивуватися, був би світом без творчости, бо людина не мала би творчої уяви. А люди без творчої уяви - це не люди, а бездушні машини. Набоженство, поезія, мистецтво - всі вони зроджені людською уявою, людським гоном до краси, до чудесного, до вишого, до небес" (66).

Понад сто років тому президент ЗАС А. Лінколн казав: "Я не журюся тим: чи Бог з нами. Але я дуже турбуюся тим: чи ми з Богом".

*****

ЗЛОЧИННІСТЬ, РОЗПУСТА.

Двоного звіря стримує від злочину лише страх кари. Доки людина вірила в Бога, доти вона сама себе стримувала від злочину, бо боялася кари Бога, який всюди присутній і все бачить. Безбожник не вірить, що існує безсмертна душа. Він вірить, що зі смертю приходить

63) "The Cross and the Flag" III-1962.

64) "New York Times" 9-X-1966.

65) "The Cross and the Flag" XII-1964.

66) Henry Beston.

кінець людського життя. Звідси безбожник робить логічний висновок: - Насолоджуйся життям, поки живеш. А що в житті існує боротьба людей за краще місце під сонцем, то мусиш не цуратися жодних способів і засобів, щоб перемогти. Отже, всілякі обмеження власних сил, всіляка мораль шкодить людині у тій боротьбі. Тож, геть з усякою мораллю. Моральне є все те, що корисне мені.

Так безбожництво породило злочинство і розпусту. В парі з поширенням безбожницького соціалізму - поширювалося злочинство і розпуста. Соціалісти вибреджуються тим, що мовляв спричинюють злочини голод та біда. А це неправда. Лава правників у Нью-Йорку дослідила понад 2.000 судових справ злочинів 10-20-річної молоді. Виявилось, що серед молодих злочинців було: дітей дуже багатих батьків 5%, багатих батьків - 25%, заможних - 45%, убогих - 25%. А в Нью-Йорку живе багато сіроми.

Та й, писання соціалістичних ідеологів доводять, що соціалізм виховує злочинців та розпусників. Напр. соціаліст, професор Г. Барнес учить таке: "Наше суспільство раніше ставилося неприхильно до поступових спроб узгодити керівництво статевими стосунками з теперішніми науковими поглядами. Теперішні наші статеві погляди мають у собі: 1) Дикунські забобони щодо статевої соромливості, понадто жіночої, 2) Старожидівське жіноче рабство і засада панування чоловіка в родині, 3) Застарілий забобон (понадто у дівчат), що позашлюбні статеві стосунки є злочином і гріхом, 4) Застарілий забобон - пошана до дівочої незайманности, 5) Застарілий погляд на шлюб, як на щось святе, як на набоженську справу, а не просто особисту чи суспільну, 6) Дукарську (буржуазну) засаду особистої власности, 7) Кантовську філософію браку знання у людей. Взагалі, у теперішніх поглядах Американців - навіть високоосвічених - ледве чи є щось, що відповідає теперішній науці та естетиці" (67). Отже, вся несоціалістична культура - це застарілі, дикунські забобони. Молодь завжди перша захоплюється чимсь новим. Молодь ЗАС, не маючи якоїсь іншої ідеї, яка кликала би її до боротьби, зробила свій висновок із соціалістичних ідей. Вона пішла шляхом злочинів і розпусти. Ми тут згадаємо лише кілька прикладів, без тлумачення.

Сенатор Стром Тормонд казав у сенаті, що за статистикою Служби Безпеки за 1950-1960 роки число великих злочинів (убивств, грабіжок, гвалтів тощо) в ЗАС збільшилося на 100%, хоч людности збільшилося лише на 18%. Отже, злочинність збільшується п'ятикратно швидче, як людність. З усіх злочинців 43% молодші за 18 років. Злочини в ЗАС приносять шкоди на більше, як 60 міль. дол. ДЕННО. Керівник Служби Безпеки Е. Гувер тлумачить це збільшення байдужістю суспільства до злочинів, а також і тим, що судді надто потурають злочинцям, ставлячися вибачливо до них. Напр. 1964 року з усіх ув'язнених злочинців 76% зробили злочин подруге, потретє і більше (68). А все, що треба, щоб Зло перемогло - це байдужість чесних людей. Славний А. Данте писав: "Найгорячіше місце в пеклі призначено тим, хто був

67) H. E. Barnes. "The History of Western Civilization"

68) "The Cross and the Flag" XII-1965.

байдужим у боротьбі Добра зі Злом".

Служба Безпеки ЗАС подає, що лише за половину 1969 року збільшилося (порівняючи до 1966 року): убивств на 42%, грабунків на 46%. За 10 років (1957-1967) злочинність у Вашингтоні збільшилася на 225%. Лише за один 1966 рік згвалтовань побільшилося на 100%. За один лише 1966 рік збільшилося у Вашингтоні злочинів: грабунку на 53%, убивств - на 61%, гвалтів жінок - на 67%, великих бійок - на 29%, нічних уломів у хати - на 41%, крадіжок - на 41%. Мешканці Вашингтону так залякані муринськими опришками, що бояться повідомляти варту (поліцію) про напади та свідчити проти опришків у суді. Варта дізнається лише про 20% нападів. Вашингтонський часопис "Дейлі Стар" дослідив, що у Вашингтоні серед 100 ув'язнених злочинців лише п'ять були безробітні. Серед решти було багато заможних людей. У Вашингтоні лише за півроку закрилося 160 крамниць, бо власники боялися грабіжників. Один підприємець казав, що він витрачає понад 50.000 доларів річно на напругу ушкоджених розбишаками тягорових авт (69).

У Нью-Йорку у великих омнібусах їздять вартувий, що охороняє подорожних і водія від опришків. Крамарі в Чикаго платять опришкам по 100-150 доларів тижнево за те, щоб вони не нищили їхніх крамниць. Забезпечені установи ЗАС не хочуть забезпечувати в тих містах, де були великі заколоти, бо уряд не поборює належно тих заколотів. Політикам ЗАС виборчі голоси опришків, злодіїв дорожчі, ніж закон та лад. Ті політики так потурають злодіям та опришкам, що перешкоджають варті боротися з злочинством та опришкництвом (70).

У ЗАС було 1964 року: 175.000 нападів на вулиці та в домах, 113.000 грабунків, 19.000 гвалтів жінок, 10.000 убивств. У ЗАС кожної півхвилини трапляється крадіжка з хати, кожної хвилини крадуть авто, кожної три хвилини гвалтують жінку, кожної години вбивають (71).

У Чикаго є понад 200 ватаг молодих (молодших, як 20 років) злочинців. Вони зробили 34% крадіжок, 52% грабіжу хатів, 61% крадіжок авт. Школярі в Чикаго зробили 1969 року понад 1.000 нападів на своїх учителів. У Вашингтоні за один лише 1968 рік школярі розбили 43.000 шиб у школах (72).

Комуністи та соціалісти захопили провід Студентського Союзу. Студенти ЗАС збомбували 1968 року, лише за п'ять день, чотири військові школи. Вони кинули запальні бомби в університетах: Каліфорнійському, Делаверському, Вашингтонському, Мічиганському, Колумбійському. Колумбійському наробили шкоди на півмільйона доларів. Вони закладали запальні бомби навіть у великих крамницях, де бувають тисячі людей. У Вашингтоні влаштували 18-1-1969 триденні заколоти. Слідство виявило, що ті заколоти провадили діти дуже заможних батьків. Заколоти 1969 року наробили шкоди школам на 200 мільйонів

---

69) "The Cross and the Flag" II-1970.

70) Там же VII-1969.

71) Там же VIII-1965.

72) Там же II-1970.

доллярів (73). А брат президента ЗАС Роберт Менеді сказав: "Що більше буде заворушень в університетах, то ліпше задля завтрашнього світу" (74).

Понад 600 студентів та молодих викладачів влаштували 17-ХІ-1969 під церквою Св.Апостолів у Нью-Йорку розпусні, мужеложні (гомосексуальні) оргії. Подібних студентських оргій було багато в ЗАС (75). Управителька студентської бурси Пенсильванського університету проф. А. Емерсон уневажила заборону студенткам ночувати у покоях студентів (76).

Сороміський (порнографічний) журнал у ЗАС "Плейбой Мегазін", що відкрито пропагує розпусту, виходить накладом понад 5 мільйонів прикріпків. Тож, нічого дивного в тому, що за 20 років (1940-1960) число нешлюбних дітей збільшилося на 400% (77). Навіть у домі президента (у Білому Домі) на офіційних вечерницях і навіть священики (напр. о. Д. Моєр) танцюють непристойні муринські танці (78).

Каліфорнійський університет дозволив своїм студентам мати горілку в бурсі. У ЗАС є понад 5 мільйонів податкових пияків (79).

За останні 10 років у самому лише Нью-Йорку число наркоманів зросло на 950%. У Нью-Йорку в кожній школі є багато наркоманів (80).

Дослід виявив 1969 року, що в Каліфорнійському університеті 44% студентів уживають трунків і наркотиків. В Єльському університеті 36% студентів уживають наркотиків (81). ЗАС витрачають на наркотики 250 мільйонів доллярів річно.

У Китаї засіяно маком (на виріб опію) понад два мільйона гектарів. Китайський державний банк продає закордон наркотиків на великі мільйони доллярів річно. Самий Гонт-Конт вивозив на світовий ринок опію 1950 року 3.500 тон, а 1960 року - 7.000 тон. Комуністичний китайський уряд заробляє на торгівлі опіюмом понад один мільярд доларів річно. Одним з найбільших споживачів опію є ЗАС (82).

*****

ДУХОВА ГНИЛЕЧА.

Президент ЗАС Тома Джеферсон казав 175 років тому: "Великий добробут, без духових, моральних чеснот - це найпевніший шлях до занепаду народу і його держави". Американський патріот казав 1964 року: "Наш великий добробут зробив нас, Американців бездумними свинями, які нічого не хочуть поза повним коритом. Чому ми, Американці

---

73) "The Cross and the Flag" V-1970.

74) Там же XII-1968.

75) Там же V-1970.

76) Там же VIII-1969.

77) Там же IV-1970.

78) Там же IX-1966.

79) Там же II-1966.

80) "New York Daily News" 3-I-1966.

81) "The Cross and the Flag" V-1970.

82) Там же IX-1965.

такі дурні, що самі копаємо собі могилу; семі готуємо "мирну" кулю в нашу дурну потилицю?" (83). Так! - Клич сучасного Янки є: "Найперше насолода". Тепер у ЗАС панує матеріялістичне пристасованство з метою насолоджуватися життям (прагматичний опортунізм з гедоністичною метою).

Інший патріот ЗАС писав: "Ми, Американці - наскрізь зігнили. ЗАС - це Содома і Гомора напередодні цілковитої руїни. Ми, Американці гуртово виплекуємо з нашої молоді ромуову і моральну калеч. Наші університети пишуться не своїми науковцями, але спортсменами. Середні школи пишуться своїми осягами у спорті, а не в науці" (84). Генерал ЗАС Р. Дел-Вел казав: "Як нація, ми, Американці є нацією дурнів" (85).

В. Ленін казав ще 1900 року, що капіталісти самі зроблять собі труну та ще й цвяхів дадуть сіромі, щоб ту труну забити. Коли Н. Хрушов був у ЗАС, то він сказав Янкам: "Ми вас поховаємо". Сенатор ЗАС К. Манд відповів: "Н. Хрушов трохи помилився. Не вони, Москвини нас поховають, але ми, Американці самі себе поховаємо, та ще й передчасно, живили".

Шішана до ЗАС у світі тепер упала до нулі. Ввесь світ є свідком духового банкрутства провідної верстви ЗАС. Наші провідники це шашелі та блошці" (86). За прикладом далеко не ходити. Ось президент ЗАС Г. Труман, коли суд засудив московського шпигуна А. Гіса, прилюдно сказав, що він не може змінити свого приятельського ставлення до А. Гіса (87).

Підміністер Закордонних Справ ЗАС Гарлан Клевеланд казав 22-ХІІ-1962 на телебачці: "Коли ми думаємо про те, що ми маємо зробити, то знайти відповідь не допоможуть нам ані церковні приписи, ані батьківська наука, ані св. Письмо. Все це - безвартісне задля нашого думання, бо ж ані трохи не допомагає нам знайти, що ми маємо зробити". Ця провідна людина ЗАС не є винятком. Таких є дуже багато.

"Урядовці ЗАС не вибрані народом, але призначені зверхниками. Вони відповідають лише зверхникам, а не народові. Ці урядовці виробляють безліч урядових наказів, і виступаючи в ролі суддів, пояснюють свої накази, відповідно до потреб часу і потреб уряду. Президент ЗАС не вважає на Конституцію ЗАС і на свою присягу. Замість того, щоб виконувати закони ухвалені парламентом (як цього вимагає від президента Конституція ЗАС), сам стає законодавцем. арлямент надав президентові ЗАС право запровадити в ЗАС диктатуру своїм наказом. Судді Найвишого Суду, нехтуючи Конституцією і своєю присягою, привласнили собі законодавчі права, не оглядаючись на парламент, що єдиний має законодавчі права. Наше судівництво, парламент часописи, журнали, радіо, телебачка - всі стали продажними повіями. Зовнішня і домашня політика ЗАС - це корабель без керми" (88).

83) G.Knight in "Common Sense" 15-I-1964.

84) "The Cross and the Flag" IX-1962.

85) "Common Sense" 1-VIII-1966.

86) "The Cross and the Flag" VI-1963.

87) J.Beaty. "The Iron Curtain Over America".

88) D.Smith in "Common Sense" 1-XI-1963.

Янки не можуть думати власним розумом, бо їхній розум є у всеохоплюючому полоні рекляти, яка каже йому: що і як він має робити, що і як має думати. Тим то на вихвалу (рекламу) кандидатів на президента, сенаторів, членів парламенту ЗАС витрачається великі мільйони доларів. На саму лише радіову вихвалу витрачається понад три мільйона доларів. А радієва вихвала є найсильніша, бо ж вона залізе у кожну хату. Радієві мережі ЗАС не є державні, а є власністю окремих осіб-мільйонерів. Вони дають мільйони доларів на вихвалу кандидатів. А дають лише тим кандидатам, які зобов'язуються виконувати бажання тих мільйонерів. Таким чином мільйонерська Мафія керує і президентом і парламентом ЗАС.

"Серед ширшого суспільства (маси) особи, які цікавляться високою політикою, є винятки. Величезна ж більшість суспільства - це дурні папуги, які не маючи власного світогляду, лише безкритично повторюють те, що прочитали в часописах, чи почули на радіо" (89).

За кількома винятками, великі часописи та журнали ЗАС є найбільшми невігласами, найлегковірніші, найпідліші, найбільш цензурованими. Більшість власників часописів, журналів, радіо дивляться на свої часописи, журнали, радіо лише як на джерело їхнього багатства. Коли повстає запит: чи добро народу, патріотизм, чесність чи гроші, то вони завжди вибирають гроші" (90).

У загальних виборах 1954 року зі 100 мільйонів управнених виборців, 58 мільйонів НЕ голосували.

Ген. Д. Айзенгавер мав звичку питати вояків ЗАС: чому вони воюють Німеччину? У своїй промові 1950 року в Колумбійському університеті він каже, що 90% вояків відповідали йому: "Не знаю".

Начальник китайського військового звідунства (розвідки) в Кореї писав до своїх зверхників про вояків ЗАС таке: "Вояк ЗАС має слабеньку вірність до своєї родини, своєї громади, свого набоженства і своїм товаришам воякам. Він пристасованець. Коли самотний - він боягуз. Він не дооцінює власної сили, власної вартости. Він не розуміє історії ЗАС, їх політичної філософії; не розуміє ваги громадських установ; не розуміє потреби боронити волю. Коротко - не розуміє, не знає мети свого власного і суспільного життя. Він не розуміє навіть ваги і потреби війська та держави" (91).

З усіх полонених Янків у корейській війні китайська пропаганда зробила 30% комуністами. За тих самих обставин, з усіх полонених турецьких вояків, не зробила комуністом ані одного. Серед Турків Китайці не знайшли ані одного зрадника, а серед Американців знайшли дуже багато (92). Та, не якісь скомунізовані американські полонені в Кореї, але в ЗАС на військово-морській базі Норфолку вояки стягнули 1954 року зі шогли на землю прапор ЗАС, а на його місце піднесли прапор Об'єднаних Держав (93).

---

89) "Common Sense" 1-I-1963.

90) F. Francis. "The Poison in American Cup".

91) W. Mayer. "Report on Communist Indocrination".

92) Там же.

93) K. Goff. "One World - Red World".

Щонайменше 99% Янків - не соціалісти. Уряд ЗАС штовхає за залізну заслонку одну країну за другою, а ті 99% несоціалістів (некомуністів) ані пальцем не поворухнули. Опанований Мафією уряд ЗАС видає мільярди доларів на зміцнення й озброєння комуністичних держав, а ті 99% несоціалістів ані пальцем не поворухнули. А вони ж мають повну можливість замінити мафіїний уряд на патріотичний, без жодної революції, але своїми виборчими картками. Ця байдужість несоціалістів ЗАС є основою мафіїної сили в ЗАС і безпекою її повної перемоги без жодного вистрілу.

Одною з ознак духової, моральної гниличі є статєва збоченість, зокрема мужоложство (гомосексуалізм). У ЗАС статєві збоченці мають навіть свої товариства з сотками тисяч членів. Існує навіть "наукове" товариство статовозбоченців т.зв. 'Рада Статових Знань і Освіти'. Вона видає журнал "Сексологія" та багато сороміцьких книжок. Керують тою Радою комуністи, жида Др. Е. Шульц та Др. А. Рубін. Та Рада витрачає кілька мільйонів доларів річно на поширення та поглиблення розпусти і статового збочення. Та Рада має великий вплив на Учительський Союз і навіть на Світову Раду Протестанських Церков. Голова товариства мужоложців свідчив у сенатській Слідчій Лаві, що в уряді ЗАС є понад 200.000 мужоложців, а у війську - понад чверть мільйона (94).

Статєві збоченці вже відкрито вимагають закону, який дозволяє провадити відкрито статєву збоченість. Щогірше! - Навіть священники вже відкрито поширюють ідеї статово-збоченців з церковних казальниць, як напр. о. К. Кромі з Єпископальної Церкви в Лос-Анджелос. Найвищий Суд ЗАС уневажнив заборону посилати поштою статовозбоченчу літературу. Чимало лікарів нервових хвороб стають на захист статової збоченості. Чимало професорів вимагають узаконити статєву збоченість. Серед найвищих урядовців ЗАС виявилися мужоложці: підміністер Закордонних Справ Сомнер Велз, дорадники президента Валтер Дженкіс, Боб Бейкер та багато інших (95). Дорадник п'яти президентів, жид Бернад Барух мав велику збірку фотографій високопоставлених осіб, що показували їхні статєві збочення та інші неморальні вчинки. Він уживав ту збірку, щоб загрозою оприлюднити примушувати тих осіб робити те, що він хотів.

Редакція журналу "Рейджіос Прес" дослідила зміст 133 кінофільмів. У тих фільмах було показано: 32 убивства, 5 самогубств, 17 злодійств, 47 харцизництва (бандитизму), 26 позацлюбних статових стосунків, 45 чужоложств, 46 неморальних зваблвань, 9 гвалтовання жінок (96).

Ознаки моральної гниличі ЗАС:

- 1) Журнали, часописи, радіо відкрито оправдують вжиток молоддю наркотиків.
- 2) Жінки, дівчата ходять вулицями майже голі.
- 3) Чимало єпископів, священників, ченців і черниць належать до

---

94) "The Cross and the Flag" X-1968.

95) Там же XI-1968.

96) Там же VII-1966.

безбожницьких згуртів чи беруть участь у безбожницьких виступах.

4) Дуже великий відсоток дітей молодших за 16 років п'ють трунки і вживають наркотики.

5) У кожній хаті телебачка пропагує розпусту, пиятику, вбивство.

6) Щорік більше поширюється мужоложство.

7) Цілковита, всеохоплююча неморальність кіна, телебачки, які з усіх показаних фільмів 95% подають неморальні фільми.

8) Повна байдужість єпископів, священників, щодо заборони молитися у школах, і взагалі їхня байдужість до боротьби з безбожництвом та розпустом.

9) Повна байдужість усього суспільства до всілякого зла, неморальности, злочинів, таємних убивств, державної зради.

10) Величезне поширення і поглиблення злочинства, пияцтва, вжиток наркотиків, галабурства, розбишцтва дітей та молоді, і повна безпорадність влади і суспільства з тим (97).

*****

СОЦІАЛІЗМ У ЗАС.

За часів миру і добробуту Мафія не може обмежати громадські права та вільності, бо ж люди бачать, що нема в тому потреби, лише за часів війни, політичної чи господарчої кризи (причин і наслідків яких звичайні громадяни не розуміють) можна переконати людей у потребі тимчасово обмежати їхні громадські права та вільності, мовляв, заради їхнього власного та їхніх дітей добра. Отже, щоб вільний громадянин погодився щоб державна влада обмежала його права та вільності - треба викликати війну чи політичну або господарчу кризу.

За часів останньої війни уряди позакладали всілякі свої установи, лави, ради тощо з прикметниками: тимчасовий, наглої потреби, надзвичайний, забезпечневий тощо. Уряди, закладаючи їх, обіцяли розв'язати їх по війні. Вони існують і сьогодні, лише змінили (і то не всі) осоружні назви на менше дратуючі вільного громадянина. Існують, бо майже всі вони є соціалістичними кроками на шляху до соціалістичної, диктаторської світової наддержави. Ми тут подамо кілька фактів, що вказують: як далеко ЗАС зайшли на тому шляху.

Соціалістична Мафія в уряді ЗАС:

1) Намагається навмисно збанкрутувати ЗАС, щоб тим приготувати ґрунт соціалістичній революції в ЗАС.

2) Задля цього вона щороку збільшує видатки уряду ЗАС, збільшуючи тим заборгованість уряду.

3) Щороку збільшує недобір у державному кошторисі.

4) Щороку поширює федеральну владу, а звужує владу стейтів, приготівляючи ґрунт на зосереджений, диктаторський уряд ЗАС.

5) Безупинно збільшує пропаганду в ЗАС соціалізму миролюбства (паціфізму), щоб духово обезброїти громадян ЗАС, ворогів сві-

тової, соціалістичної наддержави (98). Патріотичне товариство імені Джана Бьорча виражувало, що під комуністично-соціалістичним впливом є вже 40% державно-політичної діяльності ЗАС (99).

У великому протесті 15-X-1969 у ЗАС проти війни у В'єтнамі взяли участь 17 сенаторів і 47 членів парламенту. Понад 300 професорів, письменників, священників створили 1967 року товариство 'Резист' (Спротив) з метою збирати пожертви на підтримку спротиву молоді служити у війську. Понад 50 професорів Чикагського (Північно-Західного) університету підписали вимогу до уряду уневажнити, розв'язати парламентську Лаву Протиамериканських Дій. Гарвардський університет запросив на професора атомового науковця Джемса Опенгаймера, якого уряд вигнав з державної служби за шпигунство (100).

Досліди громадської думки в ЗАС (Д. Галупа) виявили, що проти-комуністичну боротьбу сенатора Дж. Мек-Карті гудили: 26% протестантів, 23% католиків, 71% Жидів, а схвалювали: 49% протестантів, 58% католиків, 15% Жидів (101).

Президент Дж. Кенеді попризначав 193 суддів, всі лівих поглядів, переважно членів соціалістичного згурту 'Американці Демократичного Чину'. Понапріймав 122.000 нових урядовців (пріймав 6.000 тижнево). З них більше половини були соціалісти, решта ліві ліберали. Щоб дати їм працю він створив 150 нових канцелярій (102).

Генерал Д. Мек-Артур у своїй промові до парламенту стейту Міссісіпі казав 22-III-1954: "Політика нашого уряду веде ЗАС простісінько до комуністичної держави. І то так певно, ніби це роблять кремлівські можновладці".

Лише одного 1951 року подано до парламенту ЗАС 50 проєктів закону про розброєння ЗАС і узброєння 'Об'єднаних Держав', також і проєктів підпорядкувати господарку (економіку) ЗАС світовій господарці і т.п. заходів створити світовий надуряд.

Уряд ЗАС предклав 1961 року Женевській Розбросевій Нараді семірічний план знищити національні, державні війська, а створити одне світове військо (103).

Військове міністерство ЗАС заборонило проти-комуністичну пропаганду у війську. Натомість радило купувати до військових книгозбірень твори соціалістичних і комуністичних авторів (104). Старшин, що порушували цю заборону, звільняло з війська, як напр. ген. Е. Вокера. Мафія хотіла 1952 року запровадити до війська ЗАС 'політичних комісарів' (як у війську СССР). Генеральна Булава спротивилася. Тоді військовий підміністер, соціалістка Анна Розенберг (жидівка) видала наказ про 'Загальний Військовий Вишкіл', с.т. про політичний вишкіл у соціалістичному дусі (105).

---

98) "Common Sense" 15-IV-1968.

99) "American Opinion" 1-VII-1960.

100) "The Cross and the Flag" II-1970.

101) "Jewish Observer" 19-III-1954.

102) "Common Sense" 1-X-1962.

103) State Department Report No 7277. "Freedom From War".

104) Testimony of gen. E. Walker.

105) "Common Sense" 15-V-1960.

Закон про громадянські права - це параван за яким ховається зосередження і збільшення влади федерального уряду у Вашингтоні. І він є протиконституційний, бо втручається в особисте життя громадян і порушує конституційні права стейтів. Кожний правник дуже добре розумів, що ухвали Найвишого Суду порушують Конституцію ЗАС, каригідно привласнюють собі законодавчі права парламенту та сенату, крутіїськи тлумачуть закони з метою обмежати права стейтів, і поширити права федерального уряду (106).

Стейт Мінезота був колись твердиною американських патріотів. Як далеко поширилися соціалістичні впливи в тому стейті, видно з ухвал стейтових провідників 1961 року. Вони ухвалили й оприлюднили:

1) Беручи на увагу, що тепер, за атомової доби, надзвичайно багато посилилася взаємна залежність народів і держав,

2) і беручи на увагу, що здійснити всі людські потреби можна лише міжнародним - на світову міру - співробітництвом,

3) і беручи на увагу, що людство шукає способів позбавитися війни на завжди, а вжити всі природні багатства і все знання задля потреб людини і народів,

4) і беручи на увагу, що ми найліпше послужимо своєму місту, повітові, стейтові і державі лише тоді, коли будемо почувати себе, думати і діяти як громадяни всього світу,

Ми: посадики Мінеаполісу, Управа повіту Генепін ухвалили визнати право наших громадян проголосити, що їхня громадянська відповідальність і обов'язки поширюються понад відповідальність і обов'язки до свого міста і держави. Отже, ми приєднуємося до народів усього світу, проголошуючи, що ми беремо на себе нашу частину відповідальності й обов'язків щодо всього світу, і в тому розумінні ми вважаємо себе громадянами всього світу. А як такі, ми запов'язуємося дати всі наші сили, щоб здійснити сталий мир, заснований на справедливому світовому законі, щоб всі багатства світу служили задля добра всього людства і кожної людини, а не задля знищення їх, як це є тепер.

Ми ухвалюємо також, щоб посадики Мінеаполіса та Управа повіту Генепія, святкуючи якесь свято, вивішували при головному вході до своїх будинків прапор Об'єднаних Держав, як знамено нашого світового громадянства.

Підписали: правитель Мінезотського стейту, головний суддя Найвишого Стейтового Суду, голова Гінепінської Повітової Ради, посадики Мінеаполіса, голова Міської Ради Мінеаполісу, голова Мінезотського відділу Республіканської Партії, єпископ, члени стейтового Союзу, голова мінезотського відділу Згурту Рабинів, голова мінезотського відділу Всекрасвої Ради Церков, голова мінезотського Жіночого Союзу, голова стейтового Союзу Правників, голова мінезотського відділу Світової Федерації, голова мінезотського відділу прихильників Об'єднаних Держав.

Високий дипломат, колишній посол ЗАС до ССРС Джордж Кенан писав: "Задля добра ЗАС треба подбати, щоб якнайскорше скінчилася

доба такої державности, яку створила історії" (107).

Н.Хрущов сказав 19-VI-1961 у своїй промові в Букарешті: "ЗАС змінять свій теперішній прапор на червоний. І зроблять це самі Американці з власної волі" (108). Як бачимо, вже починають змінюва-

ти. Киньмо ще раз оком на соціалістичний шлях ЗАС. Так:

1) Уряд ЗАС визнав 1933 року уряд В.Леніна.

2) През. Ф.Рузвельт докладно знав про японський напад на Пьорл Гарбор кілька день перед нападом, і навмисно, пляново не повідомляв командувача фльоти в Пьорл Гарбор.

3) Уряд ЗАС припинив доставку зброї китайському національному урядові ген. Чанг Кай-Шека, а допоміг дипломатично китайським комуністам перемогти ген. Чанг Кай-Шека.

4) Уряд ЗАС дипломатично допоміг Московщині захопити у манджурії всю японську зброю. Тою зброєю Китайці вбивали Американців у Кореї.

5) Добре знаючи, що Японія була вже переможена і здавалася, і знаючи, що ЗАС цілковито не потребували московської допомоги перемогти Японію, уряд ЗАС сам просив Московщину проголосити війну Японії в останній тиждень японсько-американської війни.

6) Хоч військо ЗАС було вже під Берліном, а військо ССРСР ще далеко від Берліну, уряд ЗАС наказав своєму генералові НЕ брати Берліну, щоб його зайняло військо ССРСР.

7) Уряд ЗАС сам пропонував (запропонував) поділити Німеччину та Берлін, хоч мав більше, ніж досить сили не погодитися, якби Московщина захотіла поділити.

8) Уряд ЗАС видав силоміць Московщині понад два мільйона полонених Німеччиною немосквинів, хоч вони протестували проти видачі, навіть власним самогубством, перед очима американської влади в Німеччині. А така видача давно вже заборонена міжнародньою угодою в Гаазі.

9) Коли ген. Д.Мек-Артур почав перемогати в Кореї, уряд ЗАС звільнив його з посади.

10) Хоч провідники комуністичних держав, на чолі з московськими, цілковито відкрито й офіційно погрожують знищити державний лад ЗАС, проте уряд ЗАС не лише не зриває з ними дипломатичних стосунків, але навіть допомагає всіма способами їм зміцнитися і розбудувати їхню військову силу.

11) Хоч червоний Китай цілковито відкрито післав своє військо до північної Кореї воєвати ЗАС, уряд ЗАС заборонив своєму генералові переходити корейсько-китайський кордон. Шогірше! - Заборонив ген. Чанг Кай-Шекові нападати на червоний Китай з Формози.

12) Уряд ЗАС дав комуністичним державам допомоги на понад 100 мільярдів доларів на розбудову їхньої військової потужности, хоч своїх (американських) грошей не мав, і мусив позичати у світових банкірів, платячи їм мільярди доларів лише відсотків.

---

107) G.Kennan. "U.S. and World Arena".

108) J.A.Stormer. Ib.

13) Уряд ЗАС допоміг комуністові Ф.Кастрові скинути владу кубінського патріота Ф.Батіста, хоч добре знав, що Ф.Кастро комуніст (109).

14) Опанований шостиколонниками Найвищий Суд ЗАС своїми ухвалами допомагає ворогам ЗАС і порушує Конституцію ЗАС, а уряди ЗАС, на чолі з президентами, бачачи це - мовчать. Ба, навіть не хочуть починати слідства, як того вимагають патріоти.

15) Президенти ЗАС добре знають, що в міністерстві Закордонних Справ (і в інших) є сотки, якщо не тисячі, таємних ворогів ЗАС, московських шпигунів, і знаючи це, не вигоняють їх зі служби. Шогірше! - вигоняють тих урядовців, які відкривають комуністів в уряді.

16) Президенти: Ф.Рузвельт, Г.Труман, Д.Айзенгавер, Дж.Кенеді ПЕРЕХОДЖАЛИ сенатським та парламентським Слідчим Лавам відкривати: комуністів, зрадників, шпигунів серед урядовців ЗАС.

17) Вишезгадані президенти кілька разів порушували Конституцію ЗАС, підписуючи міжнародні угоди без дозволу парламенту та сенату, а парламент та сенат ЗАС мовчать.

18) ЗАС дають Об'єднаним Державам на їхню допомогу діяльність 40% всіх грошей, що їх ОД одержують від усіх членів ОД. А ОД видають мільйони доларів на допомогу ворогам ЗАС. Уряд ЗАС мовчить.

19) Уряд ЗАС заборонив показувати воякам ЗАС протикомуністичні фільми, а старшин, які провадили протикомуністичну освіту у війську, уряд звільняв зі служби.

20) Уряд ЗАС вимагав від несоціалістичних урядів інших держав запроваджувати соціалістичне державне планування всієї господарки, як передумову одержати від ЗАС якусь допомогу.

21) Уряд ЗАС продає зброю нейтральним державам, а ті перепрошують її ворожим ЗАС (комуністичним). Уряд ЗАС знає це, і мовчить.

22) Уряд ЗАС фактично противився міжнародній забороні торгувати з комуністичними державами.

23) Уряд ЗАС вишколював у себе в ЗАС старшин комуністичних держав.

24) Уряд ЗАС натискав на некомуністичні уряди, щоб вони брали до свого складу міністрів-комуністів, і то в найважливіших міністерствах, як напр. Військове, Освіти, Домашніх Справ (варта) тощо.

25) Уряд ЗАС узброїв своїм коштом комуністичну Югославію, без жодної безпеки, що ту зброю Югославія не оберне проти ЗАС.

26) Уряд ЗАС дозволив Об'єднаним Державам втручатися в домашні справи ЗАС, як напр. шкільництво чи мурині.

27) Уряд ЗАС погодився, щоб начальником Генеральної Булави військ ОД був завжди уповноважений СССР.

28) Уряд ЗАС не бореться з морально розкладовою діяльністю: кіна, радія, телебачки, журналів, часописів.

29) Уряд ЗАС з Найвищим Судом щорік більше обмежують конституційні права стейтів, і побільшують права федерального уряду.

30) Парламент і Сенат ЗАС (Конгрес) віддали свої демократичні, конституційні права урядові (президентові). Напр. право карбува-

---

109) Властиво, тому й допоміг, бо знав, що Ф.Кастро комуніст.

ти (друкувати) гроші,проголошувати війну,встановлювати мито тощо.

31) Парлямент і Сенат (Конгрес) шораз більше стають 'роберо-вою печаткою' президента.

32) Демократичність виборів і уряду ЗАС стають шорік більше лише карикатурою на демократичність.

33) Фактичною найвищою аладок в ЗАС є тепер банкірська (жидівська) і соціалістична мафії.

Цей список можна продовжувати без кінця-краю.

*****

МАЙБУТНЄ ЗАС.

Як бачимо,колишня твердиня особистої й громадської ВОЛІ та ДЕМОКРАТИЧНОСТІ ЗАС має тепер у своїй середині зрадників волі та демократії, які вже відчиняють брами твердині мафійній, соціалістичній ДЕСПОТІЇ.Бачимо,що починають здійснюватися пророцтва московських царів і пророків В.Леніна,Н.Хрушова та інших,що на мурахах тої колишньої твердині волі та демократії замайорять криваві прапори Соціалізму,що самі Янки,власними руками,перемалюють свою демократичну,біду п'ятикутну зірку на деспотичну червону.І справді,ЗАС вже мають (більш,ніж досить) червоної фарби. Також мають (більше,ніж досить) і червоних малярів,

А чи не може статися чудо?- Чи не зможуть Янки сханенутися? Таж зрадників є не більше,як 1%, а співчувають їм не більше, як 10%. Чому ж ті 89% патріотів не зможуть посадити за в'язничі ґрати 11% руйників?Вони ж можуть зробити це звичайним голосованням,обравши на президента і до парляменту непохитних, непідкупних, відважних патріотів ЗАС.

Президент ЗАС А.Лінкольн казав понад 100 років тому: "Все, що треба,щоб перемогло Зло - це байдужість до зла чесних людей". Матеріалістичний світогляд Янків і виховав оту байдужість до зла. А наука громадознавства (соціологія),на підставі наукової аналізи історичних перемог,учить,що завжди перемогає ЯКІСТЬ над кількістю.Громадознавство витлумачує це складом суспільства.Напр.щодо розуму в кожному цивілізованому суспільстві є людей:

Геніїв	0.25%
Дуже великого розуму	6.75%
Великого розуму	13%
Середнього розуму	60%
Нижче-середнього розуму	13%
Дурнів	6%
Цілковитих дурнів (ідіотів) .	1% (110).

Приблизно такий розподіл є й інших людських чеснот та вад,успадкованих від батьків,дідів,прадідів.

Як бачимо,звичайні люди (великого,середнього,нижче середнього розуму) складають 86% суспільства,а решта 14% - це винятки.Отже,більшість суспільства - це звичайні люди,загал (маси). Але що

більшість завжди ВЕДЕ ота меншість. І веде туди, куди хоче та меншість, дуже часто нехтуючи бажанням більшості. Яким чином? На цей запит давно вже відповіли такі громадознавці, як наспр. Г. Ле Бон, Х. Ортега-І-Гасет, а з Українців Д. Донцов (III). Тут ми обмежимося лише кількома заувагами.

Французький громадознавець (соціолог) Е. Дітне кілька років досліджував суспільство ЗАС. Він пише, що 90% Янків не думають власним розумом, а лише повторюють думки тих 10%, які думають. Наслідок в той, що ота 10-відсоткова меншість керує всім життям тої 90-відсоткової більшості. Чому ж ота більшість не думає своїм власним розумом? - Г. Ле Бон та інші науково довели, що та більшість "думає" не розумом, але серцем. Багатотисячорічна китайська приповідка каже: "Шлях до розуму людини йде через серце". Українська народня мудрість каже: "Люди охоче вірять тому, чого дуже прагнуть". Підкреслимо вірять на слово. Голова Великобританського уряду Б. Дізраелі писав 100 років тому: "Чар слова - могутній. Люди були, а і будуть рабами слова. Ми керуємо людьми словами". Проф. В. Сомер пише: "Великі слова, гасла, ключі завжди мають у загалу ціну понад їхню справжню вартість. Люди надають їм якоїсь надлюдської сили, бо загал (маси) має нахил до всього містичного. Наспр. у слові 'демократія' бачить не просто інакше від аристократії суспільство чи політичний лад, але якусь надприродню силу, яка безперечно зробить рай на землі. Так само слово 'народ' не є просто 'людність'. У всіх таких випадках бачило деспотію, гіпнозу слова-назви. З них погоджується і французький громадознавець Г. Ле Бон, пишучи: "Такі слова, як демократія, соціалізм, воля, однакоправність, справедливість тощо є такі загальникові, що кілька великих книжок не вистачить щоб докладно визначити їхній зміст. А власне таким словам люди надають якоїсь могутньої, божеської сили розв'язувати всі справи. Розумовим доводам (аргументам) не сила побороти цю гіпнозу таких слів. Чимало реформ були лише зміною старих, зненавиджених НАЗВ на нові, що людям сподобалися (II2). Направду, сила слів-назв є така величезна, що люди сприймуть найгіршу річ, якщо назвете її любовою людям назвою. Чи ж кривава деспотія та заляк (терор) французької революції не провадилися іменем волі та братерства?" (II3).

Ми вже згадували: чому в ЗАС запанував матеріялістичний світогляд. Його ідеями та ідеалами і живе тепер загал ЗАС, насамперед ота їх 86% більшість. Ця більшість, не маючи природньої здібности думати власним розумом, критично, легко стає жертвою найбезглузнішого горлопанства (демагогії). Наука громадознавства вчить, що всілякі пройдисвіти, ошуканці, харцизяки завжди є дуже діяльні (активні), дуже напасницькі (агресивні), бо ж інакше не могли би ними бути. А ота 86% більшість навпаки - завжди потульна (пасивна), боя-

---

III) див. G. Le Bon. "The Crowd" і "The Psychology of People", J. Ortega-I-Gasset. "The Revolt of the Masses", X. Ortega-I-Gasset. "Бунт мас", Д. Донцов. "Маси і провід".

II2) Таке сталося в Жовтні 1917 р. у московській імперії.

II3) G. Le Bon. "The Crowd".

гузька, легковірна, отарно рабська. На цій її легковірності та ДУХОВОМУ РАБСТВІ і стоїть вся сила чинної (активної), провідної Юрської меншости. Ця меншість має майже непоборну зброю - ГОРЛОПАНСТВО. Вживаючи гіпнозу гарних, узнеслих слів-назв, горлопанська меншість веде безкритичну більшість людности ЗАС до світової наддержави з соціалістичним, диктаторським світовим урядом. А, вихований матеріалістичною філософією, Янки погоджується, кажучи: "Better red, than dead", с. т. Ліпше жити червоним рабом, ніж умерти".

Отже, як бачимо, нема жодних підстав сподіватися, що ЗАС урятують людство від соціалістичного рабства. Навпаки, як ми вже навели в цій праці, є багато підстав сподіватися, що ЗАС, маючи величезну фізичну (військову) силу, НЕ мають -далеко важливішої за фізичну - ДУХОВОЇ сили боротися. Ані сили, ані навіть охоти боротися. Люди ЗАС -вже духові раби. А духові раби ЗАВЖДИ стають і фізичними рабами, як доводить вся історія людства. Так теперішні Янки дуже легко стануть рабами світової соціалістичної (банкірської) Мафії.

Тепер є у світі дві величезні військові потуги: ЗАС і московська комуністична імперія ССРСР. Військові сили обидвох однакові, але духові сили не однакові. Московщина має - і то дуже велику - охоту боротися, воювати, щоб ЗАПАНУВАТИ у світі. ЗАС мають також дуже велику охоту ....бути рабами у світі. Навіть дитина може передбачити: хто з них переможе.

Чи перемога Московщини певна? Невидко ж бо жодної іншої сили, крім ЗАС, що могла би перемогти теперішню московську імперію. Такі Тої сили не видно ще. Але вона існує. Щобільше! Вона не тільки МАЄ СИЛУ розвалити московську імперію ССРСР, але й напевно її завалить. Про це - в наступному розділі.

XIII.

УКРАЇНА.

Десь біля одного мільйона років тому вся Північна і Осередкова Європа була вкрита вічним льодовиком. Тоді з Атлантийського океану дули на Схід насичені вільгостю вітри, що приносили багато дощів на південний схід Європи, до Малої Азії і до Північної Африки. Підсоння в цьому обширі було дуже тепле, і це все створювало найсприятливіші обставини розвиватися рослинному, а з нього і тваринному житті, разом з людським. Археологія доводить, що тоді на обширі теперішньої Сагари, в Малій Азії і в Україні був багатший степ. І справді, в Сагарі, в Малій Азії і в Україні знайдено багато нафти.

Людський рід почав розростатися в кількох місцях нашої планети, але там, де суходол занурився під воду, - гинув. Україна не занурювалася, і людський рід в Україні не загинув. У Криму знайдено частини кістяка первісної людини 30.000 років давности, а в Києві - 40.000-річний (I).

За ті мільйони років льодовик чотири рази то відступав на північ, то знову насувався на південь. В Україні він був лише в її північній частині. Це пересування льодовика спричинювало в Україні то велике потеплення, то велике охолодження підсоння. Тікаючи від холоду, частина людности України переселялася на південь до Малої Азії, але більшість лишалася в Україні, вибираючи на оселі догідніші місцевості.

Похолодження підсоння від льодовика не сягало до Малої Азії та Африки, і там розвинулося таке багатше рослинне і тваринне життя, що не примушувало людину здобувати їжу та боротися з холодом. Так створилися такі життєві обставини, які не примушували первісну людину напружено думати, щоб вижити. Там первісна людина жила безжурним життям, аж до початку посушливої доби. Таке безжурне життя НЕ сприяло розвиткові цивілізації.

У Північній Європі льодовик убивав усяке життя, а коли він відступив далі на північ, то холод від нього не сприяв життю в Північній Європі.

Україна опинилася між цьома двома скрайностями. В Україні були і тепле літо і холодна зима. Зима примушувала людину БОРОТИСЯ з холодом і голодом. Зима примушувала людину ДУМАТИ вже влітку, як пережити зиму. Це спонукало (стимулювало) зріст розуму первісної

I) Джерел до відомостей цього розділу ми тут не подаємо, бо подали їх у нашій більшій праці "Українець а Москвин".

людини в Україні. Сприяло вихову БОРЦЯ і ТВОРЦЯ цивілізації.

Щобільше!- Тоді вся Європа була вкрита величезним пралісом, а в південній Україні був степ, а не ліс, бо підгрунття південної України складалося з льосу (2), а на ньому дерева не ростуть, хіба на берегах річок та в мокрих ярах. Щоб посіяти в пралісі, треба насамперед вирубати чи спалити дерева. Зрубати велике дерево тяжко, навіть тепер гострою, залізною сокирою, а тоді зрубати дерево кам'яною сокирою було неможливо. Щоб посіяти у степу, не треба рубати дерев, бо ж їх у степу нема. Отже, з усієї Європи рільництво перше почалося в Україні. Праукраїнці орали свій степ волами вже в першому тисячоріччю до РХ. А рільництво - це ОСНОВЕ життя і початок розвитку цивілізації та культури (3). З розвитком же рільництва і цивілізації дуже збільшуються можливості вижити людині і розроститися родові. Так Праукраїна ВИПЕРЕДИЛА всю Європу в цивілізаційному і культурному розвитку, а праукраїнський нарід виріс на найкультурніший тоді в Європі і найбільший. У третьому тисячоріччю до РХ Праукраїна була вже ДУЖЕ ПЕРЕЛЮДНЕНА. Тоді великі оселі праукраїнців були 2-5 кілометрів одна від одної, і праукраїнці мусили переселюватися з Праукраїни до сусідніх земель. На північ не переселювалися, бо там було дуже холодно і непролазний праліс. На схід не переселювалися, бо там був посушливий, солений, неродючий пісок. Воки переселювалися на захід, бо Західня Європа була тоді мало заселена й дика. Переселювалися на південь, з яким вже тоді мали зв'язки. Так праукраїнці стали засновниками майже всіх європейських народів. Україна була матір'ю не лише всіх слов'янських народів (4) але й кількох неслов'янських (європейських). Це переконливо доводить археологія та порівняльне мовознавство.

Археологи знайшли в Ірані 30.000-річний кістяк первісної людини. Більшість науковців (не всі) кажуть, що біла раса людей зародилася в Ірані та в Індії, і тому людей тої раси назвали індоєвропейцями. За їхнім здогадом (теорією) ті індоєвропейці мали ніби переселюватися з Індії та Ірану до Європи. Іран - це гориста високогірська, посушлива, неврожайна, а це ж не сприяло розвитку рільництва, а з ним і розросту народу. Про розвиток же цивілізації і сазати нема що. І ті іранські дикуни мали би мандрувати тисячі кілометрів з Ірану до Західньої Європи. А чому ж не міг переселюватися до неї східний нарід з перелюдненої Праукраїни?

За тих часів шляхами були лише річки та узбережжя, бо вся Європа була вкрита непролазним пралісом. Отже, праукраїнці, яким вже не ставало місця в Праукраїні, зайшли узбережжям Чорного і Серед-

- 2) Льос - це спорожнялий суглинок, навіяний північними вітрами зпід льодовика.
- 3) Українська мова називає цивілізацією здобутки матеріяльні, як хати, дороги, машини, а культурою називає здобутки духові, як мова, набоженство, мистецтво, література, філософія тошо.
- 4) Московський народ не є слов'янським, а лише мовно послов'яншеним азійським угро-фіно-татарським.

земного морів до Греції та Італії, а Дунаєм до самої середини Європи. Через протоку Ляманш вони дісталися і на англійські острови. Пізніше зайшли й до Іспанії (5). Сліди праукраїнської культури ще й тепер видно на Британських островах. У Німеччині ще й тепер є кількадесят сіл та міст, що й тепер називаються перекрученими українськими назвами. У Франції є великий обшир, де є сліди української культури. Сліди української культури є і в італійських Альпах. Первісним народом Греції було праукраїнське плем'я Піляґи. У старогрецькій мові є багато слів українського походження (6). До цієї праукраїнської основи пізніше влилися інші народи, прихід яких відомий з писаних пам'яток (7).

Українські археологи знайшли в Україні вже не сліди, але цілковито переконливі, наочні доводи, що десь 5.000 років тому на обширі від Волги по Дунай існувала велика, культурна держава. У тій державі панувала одна мова, на що є доводи в історичних документах знайдених у Малій Азії в архіві Гітійського королівства (8). Культура народу тої держави була так виразно українська, що навіть Москвін, археолог Н. Ростовцев радив назвати її праукраїнською. Та, археологи назвали її Трипільською, бо першу оселю того народу знайшли біля містечка Трипілья (недалеко від Києва). Археологи вже розкопали понад тисячу трипільських осель від Волги по Дунай. Та праукраїнська держава існувала яких 2.000 років. Як ми вже згадали, вона була дуже перелюднена, і тому люди переселялися з неї на захід і на південь. До далеких країн переселялися ті племена, що їхнім головним заняттям було скотарство, бо скотарство вимагає багато землі на випас худоби. Так переселилося з Праукраїни (через Дарданели) праукраїнське плем'я Гітійців до Малої Азії.

Гітійці заснували 1580 року до РХ в Анатолії (теперішньої Туреччини) свою дуже культурну державу. Вона підбила під свою владу Сирію та Палестину. Гітійські міста були дуже багаті і культурні: мали великі кам'яні будови, добре сплановані, бруковані вулиці, водостоки. У столиці Гатушші стояли великі палаци та храми. Археологи знайшли там великий державний архів (20.000 глиняних табличок). У ньому були державні закони, міжнародні угоди, річніки короля Муршіла, набоженсько-філософські твори, наукові праці з астрономії, математики, медицини, вавілонсько-гітійські словники, епічні поеми, молитви, богослужби тощо. Гітійська архітектура була багатша на різьбу (скульптуру). Не лише на великих будинках, але й на скелях Гітійці вирізьблювали постаті та історичні події з оповіданнями.

Свою літературною якістю гітійські поеми дорівнюють найліпшим теперішнім поемам. Гітійські закони (а вони ж з 16 ст. до РХ, с. т. 3.500 років тому) дуже подібні до законів "Руської Правди" нашого короля Ярослава Мудрого (978-1054). Гітійським державним гербом був ТРИЗУБ. Гітійські боги і набоженство були ТІ САМІ,

5) Теперішній нарід Баскі в Іспанії прийшов з Праукраїни.

6) Більше про ці сліди див. П. Штепа "Українець а Москвін".

7) E. Siever. "Comparative Philology of the Aryan Languages".

8) S. Pigot. "Prehistoric India".

що й у трипільців. Гітїтські королі та аристократи зображені з оселедцем на голові. Одяг - скитський. Гітїтське королівство існувало 150 років (1580-1.200 до РХ).

Чи Гітїти вже в Анатолії за 150 років стали такиши культурними, що писали своєю мовою наукові твори?

Не 150, але 1.500 років треба, щоб дикунський нарід виробив свою азбуку та письменство (літературу). Отже, Гітїти мали свою азбуку і літературу ще тоді коли жили в Україні. І справді, в Україні знайдено в румовишах якогось передісторичного міста 50 кам'яних плит з вирізьбленим гітїтським письмом. Московщина не дозволила Українцям взяти ті плити до музею, а знищила, вважаючи те письмо "дивольськими знаками".

У кількох будовах з II-III ст. в Україні знайдено написи на стінах буквами подібними до гітїтських. Болгарський письменник X с. чернець Храбр писав, що Руси (с.г. Україні) знали писати 'чертами, рисами'. Це підтверджує і другий чернець Грабар. Арабські історики X ст. Абн-Федлан, Ібн-ел-Надим, Масуді пишуть, що Руси ставлять на моголах дерев'яні пам'ятники і вирізьблюють на них ім'я небіжчика. Св. Кирило був 860 року в Херсонесі і там знайшов Св. Євангелію та Псалтир писані староукраїнською мовою. Знайшов й Українців, що читали йому ті книжки. Угоди королів Олега 907 року, 911 року, Ігоря 944 року, Святослава 972 року писані грецькою і староукраїнською мовами.

Повторюємо - національна азбука та письменство утворюється дуже довгими сторіччями, якщо не тисячоріччями. Якщо існували книжки українською мовою в IX ст. то цілковито певно існувала азбука і якесь письменство кількатороків перед IX ст. Це підтверджує і приклад Гітїтів. В Анатолії вони писали на випалених глиняних табличках, що не гниють і не горять. І маємо 20.000 тих табличок. Іра-українці писали на дереві та шкірі, і вони погнили чи згоріли в кількаторічних нападах диких Азіятів. Лише один з тих Азіятів, Московщина, від української поразки в Переяслові досі, знищила, попалила українських книжок більше, ніж всі Азіяти разом. Перлинку української літератури XII ст. "Слово о полку Ігоревім" маємо тепер лише тому, що якийсь український чернець був заніс її до монастиря на півночі Московщини. Думати, що Українці не мали більше таких творів можуть лише, скалічені кількаторічним рабством, духові раби. Безперечно Україна мала далеко більше таких (а може й ліпших) перлинок українського письменства та мистецтва. Щодо золотарського (ювелірного) мистецтва, археологія вже довела це понад всякий сумнів. Щодо архітектури доводить це храм Св. Софії в Києві. Його побудували українські архітекти й українські майстри. Його стиль наскрізь український, самотній.

Мабуть якась величезна пошесть здештовувала т.зв. трипільців. Багато землі було обезлюднено. Саме тоді (I-е тисячоріччя до РХ) у Малій Азії тамошні народи безупинно воювали, і мирне життя було неможливе. Нашадки колишніх переселенців з України, дізнавшись про обезлюднення в Україні, почали десь у 8 ст. до РХ ПОВЕРТАТИСЯ з Малої Азії до України. Ці люди називали себе 'Сколотами'. Перси називали їх 'Саками'. Греки називали їх 'Скитами'. Єгипетські письмени

(гірогліфи) називають їх 'Рутс' (9). У науці вживається 'Скити'.

Археологи визначають народність (національність) давно зниклих народів на підставі культури, що відзеркалюється в археологічних знахідках. Цей спосіб аж надто сумнівний. Археологи знайшли у скитських могилах іншу культуру, ніж у трипільських, і видумали здогад (теорію), що ніби у 7-му ст. до РХ прийшла в Україну з Ірану дика кочова орда, яка завоювала тубільців України. Цей здогад є більше політичний, ніж науковий. Праісторію Східної Європи досліджували найбільше Німці. Німецька національна зарозумілість штовхав Німців принижувати все ненімецьке, а вивищувати все німецьке. Німці запевняють, що Слов'яни взагалі, а Українці понадто, в історії завжди корилися якомусь завойовникові. Отже, Українці нездібні творити свою незалежну державу.

Грецький історик Геродот був 450 року до РХ у Скитії, і розпитував Скитів про їхню історію. Вони казали йому, що їхній нарід нізвідки не приходив, а є споконвічним тубільним народом України. Таку величезну подію, як переселення всього народу за тисячі кілометрів, вони забути не могли, бо ж далеко менші події нарід пам'ятає у своїх переказах (легендах) тисячі років. А від їхнього ніби переселення (вигаданого археологами) з Ірану до часів Геродота минуло лише 200 років. Геродот описав Скитію у своїй історії (10).

Скити відновили праукраїнську (трипільську) державу в її старих межах: від Волги по Дунай. Приблизно тоді великий завойовник Олександр Македонський мав величезне військо, яке потребувало багато зброї і харчів. Промисловість Греції дуже збільшувалася, міста росли, як на дрижках. Греція не мала стільки хліба і сирівців, щоб задовольнити попит, і вона купувала у Скитії величезну кількість: збіжжя, соленої і сушеної риби, шкір, дерева тощо. Зібрати це все з величезного обширу від Волги по Дунай, перевезти це все до чорноморських портів, тримаючи на все це рахунки і розрахунки - це завдання велике, навіть і за теперішніх часів. Чи могли таке виконати дикі кочовики?

Скитська держава, як і кожна велика, культурна держава, мала всі суспільні стани: аристократію, військових, урядовців, торгівців, промисловців, ремісників, селян, рільників. Мала також і: лікарів, священиків, науковців, філософів, як напр. філософа Анахарзиса.

Анахарзис був братом скитського короля Дадудіа. Його мати була грекиня, і він знав обидві мови. Року 569 до РХ він був у Греції, де його дуже шанували грецькі філософи на чолі з Солоном. Ате-ни надали йому навіть почесне громадянство, що було великою честю, і негрекам звичайно не давалося. Анахарзис дуже пишався своєю скитською народністю (національністю). Він написав велику поему та багато писав про Скитію. Його писання загубилися, крім кількох листів до короля Лідії - славного Креза. У тих його листах дивує нас глибочина думки та світогляд тотожний зі світоглядом українського філософа Г. Сковороди (1724-1794). Анахарзис ставив духові вартості

---

9) Від неї латинська назва 'Рутенія' і українська 'Русь'.

10) Т. Коструба переклав її українською мовою і видав 1937 р.

понад матеріяльні. Він учив - як і Г.Сковорода - що творчий Дух творить усе життя, навіть і матеріяльне. Ця духовна спорідненість двох українських філософів, віддалених один від одного часом 2.400 років, є найліпшим доводом ДАВНОСТІ української духовости. А давність, передавана через багато поколінь, робить її НЕЗНИЩИМОЮ, як це важе закон спадковости (генетики).

Таких філософів було більше у Скитії. Напр. писар короля Олександра Великого (він ходив війною на Скитію) записав промову скитського посла до Олександра. Та промова була надзвичайно глибока думкою, високоетичними і моральними поглядами на справедливість, честь, обов'язок громадянина і короля перед Богом і своїм народом. Писар не записав його імені.

Скитський філософ Абаріс був 570 року до РХ послом (амбасадором) Скитії в Греції. Він приятелював там зі славним грецьким філософом Пітагором. Англійський професор Богослов'я о.Ф.Ферар пише, що рік народження Христа установив учений Скит Діонісій Ексигус, що був ігуменом у Римі, і помер там 525 року. Серед святих Української Церкви є три Скити: Інна, Пинна та Римма.

Римський поет Овідій був на вигнанні в Добруджі. Там він пізнав Скитів, і пише, що вони ставилися до римлян з ПОГОРДОЮ, бо римляни вживали хитрощів у війні, і тому Скити вважали римлян за дикунів, а себе за лицарів (II). Скити вважали свою мову, свій нарід, свою культуру вищою за римську - пише здивований римлянин. І він визнає, що справді не можна заперечити Скитам лицарства.

У світлі вишенаведеного запитаймо: Чи Скити були дикунами?

Кожний Скит - від короля до селянина разом - МАВ ЗЕРЮ і бойового коня. Коли приходила війна, Скит кидав працю й іхав до свого полку. Отже, українське Козацтво має понад 2.000-річну традицію.

Нарід, що в ньому кожен має зброю - це нарід ВІЛЬНИХ людей. Кожний Скит - будь якого суспільного стану - мав право на найвищу державну посаду, якщо він своїми чинами довів, що може правити на тій посаді. А це ж засада нашого Запорізького Лицарського Ордену. Понад 2.000-річна традиція.

Року 529 до РХ володар наймогутнішої тоді імперії Перської - Кир, на чолі величезного війська, пробував воявати Скитію. Скитський король Ідантір розбив Кира. Наступник Кира - Дарій знову пробував 513 року до РХ воявати Скитію, і мав ще гіршу поразку. А Дарій мав неімовірно величезне - як на ті часи - військо: 700.000 вояків і 600 бойових кораблів. Скити розбили дощенту 55 року в Дакії римське військо Маркуса Кракуса.

Геродот писав про війну єгипетського фараона Сесостриса зі Скитією. Про ту війну писали й єгипетські гієрогліфи, лише Скитів вони називають 'Рутс'. А Сесострис жив у 2-му тисячоріччю до РХ, с. т. 1.000 років ДО вигаданого археологами приходу Скитів в Україну.

Німецькі історики (а за ними і наші потокайки) пишуть, що в 4-му ст. до РХ прийшла з Азії, в Україну дика орда Сарматів. Ця дика азійська орда ніби завоявала Скитію, і запанувала в Україні. Це -

---

II) Пригадаймо: "Іду на вас" нашого короля Святослава.

така самісінька німецька вигадка, як і про "прихід" Скитів, щоб довести, ніби Українці були завжди чийось рабати.

Ми шойно згадали, що наймогутніша і найкультурніша тоді Персія двічі пробувала завойовати Скитію, і двічі мала поразку. А яке дика, кочова орда (сарматська) змогла перемогти Скитію? А саме тоді, у 4-му ст. до РХ, майже вся Греція живилася українським хлібом, а грецька промисловість вживала українські сирівці. Війна в Україні була би зупинила доставу до Греції, і в Греції був би повстав великий голод і безробіття. Таке велике нещастя грецькі історики були би напевно записали, разом з причиною його, бо ж грецькі торговці їздили по всій Україні, і напевно були би подали ті причини. А в усій грецькій літературі того і пізнішого часу нема ані натяку на якусь війну в Україні в 5-3 ст. до РХ. Натомість Геродот писав у 5-му ст. до РХ (отже, перед нібито "приходом" Сарматів), що Сармати живуть в Україні на правому березі Волги, і є дуже багаті та культурні.

Сармати були одним із споконвічних племен великого праукраїнського народу. І старогрецькі письменники пишуть, що Скити і Сармати - це племена одного того самого народу. Сарматське плем'я перебрало в 2-му ст. до РХ державну владу в Скитії без жодної війни, і Греки почали називати Скитію 'Сарматією'.

Праукраїнці почали засновувати торговельні міста на північному узбережжі Чорного моря ще 4.000 років тому. Вже тоді праукраїнці почали торгувати з Малою Азією, а через її і з Індією та Китаєм. А ті країни були осередками найвищої тоді культури і цивілізації. З кожним сторіччям ті торговельні - а з ними і культурні - зв'язки збільшувалися, поширювалися і поглиблювалися. А понадто жваві і сильні зв'язки були з, дуже культурною тоді, Малою Азією, бо ж там жили нащадки колишніх переселенців з Праукраїни, отже було мовне, культурне і набоженське споріднення. Ті зв'язки тягнулися безперерви ТИСЯЧІ років. Цю переважну обставину легковажать наші історики. А навіть Москвин, археолог М. Ростовцев звернув на її дуже велику увагу, і втлумачив тим зв'язком багато того, чого не розуміли і не розуміють наші народознавці, грамадознавці й історики.

Грецькі торговці, що приїздили з Малої Азії та з Греції до наших чорноморських міст із своїм крамом, почали осідати в них настало. Шорік більше їх осідало; шорік більше вони перебирали торгівлю у свої руки, а з того і політичний провід у тих містах. У першому тисячоріччі до РХ такі міста, як Херсонес, Ольбія, Теодосія, Пантікапея, Фанагорія, Танаїс та інші шораз більше усамостійнювалися. Помалу ті грецькі осади захопили у свої руки майже всю зовнішню торгівлю Праукраїни. Вони дуже багатіли і розбудовувалися. Той свій зріст завдячують тому, що на північ від них існувала велика, культурна держава Скитія (потім Сарматія), яка охороняла їх від нападів зі Сходу, і забезпечувала їм вільну торгівлю в усій Східній Європі. Грецькі торговельні станиці були по всій Україні, аж до меж теперішньої Московщини. До Московщини Греки не заходили, бо тамошній багнистий праліс був непролазний та й не було з ким торгувати, бо прамосквини були тоді цілковитими дукунали; жили в ялах; живилися коріннями, слимаками, сирюю рибою чи м'ясом; навіть

були людоджерами.

Скити були запеклими націоналістами. Вони вважали Греків за нижчих від себе, і тому не змішувалися з Греками ані кровно, ані культурно, і взагалі не втручалися в життя грецьких осад на Чорноморщині, задовольняючись річною даниною тих осель.

Звиклі до торгівлі волзьким шляхом, Сармати задумали відібрати від чорноморських Греків їхню монополію на зовнішню торгівлю, і перебрати її у свої руки. Задля того Сармати вжили спосіб захоплювати грецьку торгівлю і промисел (а з ними і владу) в тих осадах зсередини. Сарматські торговці, майстри, ремісники, аристократія оселялися в: Танаїсі, Ольбії, Херсонесі, Пантікапеї, Фанагорії та в інших чорноморських містах. Вони подалу перебирали у свої руки торгівлю і промисел. Самозрозуміло, сарматські королі та урядовці в усій Сарматії сприяли Сарматам, а не Грекам.

У чорноморських містах Сармати і Греки змішувалися культурно і кровно. Повсталася нова людина - греко-сармат. Розвинулася мішана греко-сарматська культура і набоженство. Завершився той розвиток тим, що створилася сарматсько-грецька держава Босфор, із сарматським королівським родом Спартаків. Рим пробував підбити під свою владу Босфорську державу, але босфорська королева Динама ударемнила ті спроби. Босфорська держава існувала 840 років (480 до РХ - 360).

Через наші чорноморські міста-порти, нашими річками: Дністром, Дністром, Доном, Кубанню плила широким і глибоким потоком найвища культура світових її осередків: Візантії, Риму, Малої Азії, Єгипту, Індії, Китаю. І плила в Україну ця найвища культура ТИСЯЧОРІЧЧЯМИ: 2.000 років за Трипільської держави, 1.000 років за Скито-Сарматської, півтисячі років за Антської, півтисячі років за Києво-Руської імперії. ЧОТИРИ ТИСЯЧІ РОКІВ БЕЗПЕРЕРІВНОГО ЖИВОГО ЗВ'ЯЗКУ УКРАЇНИ З ОСЕРЕДКАМИ НАЙВИШОЇ КУЛЬТУРИ І ЦИВІЛІЗАЦІЇ.

Тож не дивно, що праукраїнська культура породила славу старогрецьку (12) (а старогрецька - римську). Напр. батько грецької літератури Пересідес був праукраїнцем. Грецький філософ Спорус Бористенікус (13) був праукраїнцем. Візантійський імператор Юстіян (483-565) був праукраїнцем (походив з Ілірії) і називався Управда (14). Греки переклали 'Управда' на 'Юстіян', бо 'юст' в перекладі - правда-справедливість. Грецький історик Діодорус (1-ше ст. до РХ) пише, що основник перського набоженства Зоратустра був Скитом (15). Перси називали Скитів 'Сакаї'. Частина Скитів-Сакаїв оселилася десь у 5-му ст. до РХ в Індії. Вони мали там свою державу 'Сакія'. Старший син короля Судодана - відомий потім під іменем Будда - заснував буддійське набоженство. Слово 'Будда' в перекладі

-
- 12) Первісним народом Греції були переселенці з Праукраїни, що їх Греки називали 'Пілязгами'. Греки ж прийшли до Греції пізніше з Малої Азії.
- 13) Бористеном Греки називали Дніпро.
- 14) Encyclopaedia Britanica.
- 15) V.S.Vaux. "Nineveh and Persepolis".

означає 'збуджений' (І6).

Наша Чорноморщина від непроглядної сивої давнини була великим огнищем української культури. Нашадки босфорців створили праукраїнську азбуку (другу по гітійській); переклали вже в перших сторіччях християнства Св.Євангелію староукраїнською мовою. Наші босфорці, а не Греки, побудували християнські храми на Чорноморщині і в Києві кілька сторіч перед охрищенням Русі Володимиром. І першим митрополитом України був Українець Настас Корсунський (І7), а не чужинець-грек. І не чужинці, але Українці, архітекти та майстри побудували в Києві чудо тодішньої архітектури і мистецтва - катедру Св. Софії. Вона наскрізь своєрідна, українська. Мистецтвознавці ретельно шукали чужих впливів, і не знайшли.

*****

Наші історики (а за ними і чужі) починають українську історію допіру з ІХ ст., збуваючи кількома лише натяками безмірно більше, безмірно багатше життя України до ІХ ст. Тим то читаючи їхні історії України, утворюється враження, що величезне культурне і матеріальне багатство і могутність Києво-Руської імперії та її столиці Києва якось раптово вискочили з порожнечі, і розвинулися до своєї величі лише за І-2 сторіччя. Кожний школяр знає, що культура виростає на велику не сторіччями, але тисячоріччями. А національну культуру творять і розвивають не чужинці, але творчий геній ВЛАСНОГО народу.

Як свідчать чужинці, що були в Києві в Х-ХІУ ст. Київ був тоді культурніший і багатший за Париж чи Лондон. Він займав понад 500 гектарів. Чи можна розбудувати таке велике за І-2 сторіччя? Наш Київ є не на багато молодший за Дніпро-Славути. Київські печери викопали пралюди старокам'яної доби, с.т. 7.000 років тому. Християнські ценці лише вичистили їх із кісток, побитих черепків, дивних кам'яних знарядь тощо, безмірної археологічної вартости. Київ будувався і перебудовувався десятки разів. Будували великі будинки, прокладали вулиці, отже копали і перекопували землю сотки разів, винищуючи сотки тисяч археологічних свідків історії Києва.

Київ заселявали люди за трипільської доби 5.000 років тому, за скитської і сарматської 4.000 років тому, і далі без перерви. Отже, наш Київ є найстаршою столицею в Європі. І не лише найстаршою, але й столицею найстаршого, найбільшого і найкультурнішого (колись) народу в Європі. Київ не сторіччями, але тисячоріччями був найдаліше на схід висуненою твердинею європейської культури і цивілізації. Є ТАКИМ І СЬОГОДНЯ. Маємо повне право назвати Київ Вічним Містом. Він бо і своїм віком, і своєю вагою у світовій історії, якщо не перевищує, то щонайменше дорівнює другому Вічному Місту - Римові. Наш старезний Київ має повне право називатися III Римом. У його історичному сьйві маячення диких Москвинів 'Москва-III Рим', є

І6) T.R. Lewis. "Buddism" in "Encyclopedia Britanica"
І7) с.т.з Херсонесу.

направду блазенською карикатурою, що з неї і кінь регоче (18).

Ще за короля Ярослава Мудрого (978-1054) Україна мала вже свою збірку законів "Руська Правда". Вона була збіркою українського звичаєвого права, що його творив наш нарід тисячоріччями. Наша "Руська Правда" була найлюдянішою (найгуманнішою) збіркою законів у всьому тодішньому культурному світі (19). За доби литовсько-Руської держави наші правники доповнили в XVI ст. "Руську Правду", і це доповнене видання назвали "Литовським Статутом". Пригадаймо, що в Литовсько-Руській державі державною мовою була тодішня українська. Литовсько-Руська держава була вже тоді конституційною монархією, зі своїм парламентом (соймом), що зібрався пораз перший 1401 року. Наші правники уладнала (кодифікували) 1499 року і українське звичаєве право міської самоуправи. Тоді в Західній Європі міста також мали самоуправу (20), т.зв. 'магдебурзьке Право'. Наші правники знали його, але не взяли з нього нічого, що не згоджувалося з українським звичаєвим правом.

'Литовський Статут' і 'Магдебурзьке Право' були демократичні і самоуправа бул справжньою. А це ж заперечувало московське зосереджене, деспотичне безправ'я. Та, уневажнити їх Московщина не мала сили довго ще по нашій Переяслівській поразці 1654 року. Вона лише помалу, ступнево - в міру зміцнення своєї влади в Україні - шораз більше їх порушувала. Магдебурзьке Право уневажила 1635 року, а Литовський Статут - 1642 року.

*****

Історики дивуються: яким чином Українці могли писати наукові богословські твори вже по півсторіччі після охрищення Русі 989 року. Ми вже згадували, що українська літературна мова існувала кілька сторіч перед 989 роком. Тим то й могли Українці писати українською (тодішньою) мовою наукові твори вже в XI ст. як напр. митр. Іларіон (1051), митр. Клим Смолятич (1155), єпис. Кирило Турівський (1130-1182), Данило Паломник (1108), Теодосій Печерський (1035-1074), невідомий на ім'я автор "Слова о полку Ігоревім" (1187), літописи XI і дальших сторіч, українські письменники: М. Смотрицький (1587), Х. Філарет (1596-1608), І. Вишинський (1625), Л. Зизантій (1596), П. Беринда (1687), К. Ставровецький (1620), Е. Плетницький (1617), З. Копистенський (1620), митр. П. Могила (1596-1647), С. Косів (1653), П. Голятовський (1659), Л. Баранович (1666), Ф. Софанович (1667), А. Радивиловський (1676), С. Мокриєвич (1697), Д. Туптало (1689-1705) та інші (21). Кожний з них мав найвищу тоді європейську освіту; кожний знав тодішні міжнародні мови латинську та старо-

---

18) У X ст. на місці теперішньої Москви було лише кілька жалюгідних рибальських халуп.

19) Тоді в Московщині не було не лише жодних законів, але не було ніякої державности. Розпорощеними угро-фінськими племенами правили, прислані з Києва, воєводи.

20) Московські міста не мали самоуправи ніколи в історії.

21) І. Огієнко. "Історія української культури".

грецьку. Вони переклали українською мовою багато творів європейських філософів, науковців, письменників.

Крім філософських та богословських творів, Українці XVII ст. написали багато поетичних, національного змісту творів також і театральних. Писали їх: К. Сакович, М. Довгалевський, С. Ляскоронський, В. Лашевський, Т. Прокопович, Л. Горка, М. Козачинський, Ю. Шербаківський та інші. Історичні праці писали: Р. Ракушка, Г. Граб'янка, С. Величко, І. Тізелъ, П. Кожановський та інші.

Все XVII ст. не вгавала в Україні збройна війна українського народу із зажерливими сусідами. Навіть і за таких, зовсім несприятливих обставин, Україна йшла в перших лавах культурного європейського життя. Напр. Чехи почали друкувати свої книжки 1448 року, Українці - 1491 року, Поляки - 1497, Серби - 1553, Москвини - 1664.

Москвини почали друкувати книжки на 160 років ПІЗНІШЕ за Українців. Та й, то першим московським друкарем був данець В. Гатон, а другий: Українець І. Федорович. А Гатона Москвини втопили, а І. Федорович утік в Україну. Українці допомогли йому закласти нову друкарню, і він видав кілька українських книжок. Гатонову ж та Федоровичеву друкарні в Москві Москвини спалили, і в московській не було потім ані одної друкарні ще 100 років! В Україні були: чотири у Львові, три в Києві, по одній в: Стратині, Крилосі, Угорцях, Уніві, Перепишлі, Острозі, Дермані, Почаїві, Рахоманові, Четвертні, Луцькому, Чорні, Бремінці, Житомирі, Бердичеві, Чернигові (22).

Данський посол Ю. Юст, що був в Україні 1710 року дивувався, що не лише українська шляхта, але й звичайні ченці Києво-Печерської лаври мали надзвичайно високу освіту, і розмовляли бездоганно латинською мовою. Та, Ю. Юст не вірив своїм очам, бачачи письменних селянок (23). Знаючи європейські мови і тодішню міжнародню латинську, Українці XVII-XVIII ст. купували і читали дуже багато західно-європейської літератури від Аристотеля до Ф. Вольтера. Київська Академія мала величезну книгозбірню.

*****

Від скитської доби аж до XVIII ст. український селянин орав своє поле зі зброєю при боці. Отже, понад 4.000 років український селянин не був пригнобленим гречкосієм, духовим рабом, але був вільним рільником-вояком водночас. Такого не пережив жодний інший європейський нарід, хіба лише перші європейські поселенці в колись дикій Америці. І навіть пізніше кріпацтво не зробило українського селянина духовим рабом. Кожний бо кріпак знав (а найголовніше відчував), що він може, МАЄ СИЛУ скинути кайдани неволі, втікши у вільний степ. Так безмежний, вільний, український степ рятував Українця від ДУХОВОГО рабства. Щобільше! - Він виховував і зміцнював в Українці почуття ВЛАСНОЇ ГІДНОСТІ та ГІН ДО НЕЗАЛЕЖНОСТІ, ДО ВОЛІ. А розвинене почуття власної гідності є основою духового аристократизму. Всі чужинці, що були в Україні, подивляля аристократизм укра-

22) О. Лотоцький. "Українська книга".

23) J. Just. "Memoires".

їнських СЕЛЯН (24). І по сторіччях кріпацтва український селянин назагал лишився духовим і культурним аристократом. Теперішнє пригноблення, покірність нашого селянина - це лише поверховий, неглибокий вплив тимчасового (25) кріпацького життя. А таке не є спадковим, і воно минеться у вільній Україні. Герої під Крутами, під Базаром, у чотирикутнику смерті, в українському війську 1917-22 років, в УГА, 500 Безсмертних Українок у Кінгірі і т.п. майже всі вони були селянські діти. Всі чужинці, що були колись в Україні, називають увесь наш нарід лицарським, або українською мовою 'козацьким'. Служно!

Основа народньої словесности - глибоко правдива, бо ж її джерелом є саме народне життя. Український нарід у своїх піснях, переказах, байках малює козака взагалі, а запорожця понадто, людиною високоідейною, як безкорисного, відважного борця за правду, за волю, за справедливість. І справді таким він був. Ідейний боювий клич українського козацтва: "За віру християнську, за Україну, за Волю" знайдемо в багатьох документах європейських державних архівах. І не лише клич, але й офіційні звіти про такі козацькі чини.

Наші історичні вороги: Москвини та Поляки, зненавидивши українське козацтво за його оборону України, всіма способами намагались оплукати його. Всі московські та польські історики, письменники, мистці малюють українське козацтво і Запорізький Орден, як дикі ватаги розбишак, злодіїв, п'яниць-кріпаків, що повтікали від своїх панів, щоб не працювати, а жити грабунком. Ті історики та письменники лише не можуть витлумачити: яким чином ті темні, дурні кріпаки, та й ще лодирі, опришки могли створити з нічого у дикому, обезлюдненому степу велику, багату республіку та військо, яке перемогало війська найсильніших тоді держав: турецької та польської; республіку, що до неї присилали послів європейські імператори та королі з проською допомогти їм; республіку, що з нею підписували міжнародні угоди найславніші тоді королі шведські; республіку, що давала Московщині тисячі своїх цивілізаторів, творців московської культури і держави.

До спольщення української аристократії багато козацьких отаманів походили з київської імперіальної аристократії, як напр. князі: Заславські, Збаразькі, Ружинські, Лузини, Сапіги тощо. Засновником Запорізького Лицарського Ордену був нашадок київських королів князь Дмитро Вишневецький. За своїм звичаєм запорожці перезвали його на Байду.

Д. Вишневецький мав найвищу тоді в Європі освіту. Він багато подорожував по Західній Європі, вивчаючи її культуру, державний лад та стан європейського лицарства. У роді Вишневецьких були живили традиції дружинників київських королів. На тих традиціях Д. Вишневецький заснував Запорізький Орден, додавши дещо з досвіду Малтійського Ордену.

У Запорізькому Ордені були сотки, якщо не тисячі, українських

---

24) В. Січинський. "Чужинці про Україну".

25) Лише 200 років кріпацтва у 5.000-річній історії.

аристократів та шляхти. Чимало з них мали західноєвропейську, університетську освіту. Неписьмених запорожців майже не було. Посол до Запорізького Ордену від імператора Рудольфа II - Еріх Лясота пише, що запорізькі лицарі досконало знали всі тонкощі європейської поведінки, і в товаристві поводитися, як найвищі європейські аристократи. Він пише, що старшина добре знала латинську мову, а чимало з них знали ще й якусь європейську (26).

Європейські лицарські ордени були станові, с.т. приймалися до ордену лише аристократи та шляхтичі. Запорізький Орден був демократичний, але не в сучасному, спотвореному розумінні цього слова, с.т. одноправність усіх. У Запорізькому Ордені не було одноправности. Навпаки був ступневий (гієрархічний) поділ. Так у самому Ордені й усій Січовій республіці були стани: аристократія (Значне Товариство), шляхта (старшина), лицарство (козаки), середній стан (промисловці, торгівці), посполіті (селяни, ремісники). Лише той поділ був не за походженням, але за заслуги, за заняттям (професією). Двері до старшинської гідности і до 'Значного Товариства' були широко відчинені кожному, хто довів своїм ЧИНОМ (а не язиком, як у теперішній демократії), що має розум, військове знання, провідницькі здібности, тверду вдачу і моральну чистоту. Історик XVI ст. писав: "Запорожці мають закони і послух (дисципліну) стародавніх римлян" (27). Інший назвав запорожців: "... лицарі степу, герої в бою, забороло Європи на азійському кордоні" (28).

По Переяслові 1654 року, а ще більше по Полтаві 1709 року Московщина хижачки нищила господарчу і культурну силу українського народу, щоб він не мав сили визволитися з московського ярма. Проте, і знекровлена, знесилена Україна в XVII-XIX ст. не вмирала лише завмирала, знепритомлювалася. Хоч український нарід і загубив у Польщі свою провідну верству, проте ідея вільної України, ідея власної незалежної держави вибухла 1648 року з такою величезною силою, що зломилла назавжди силу одного зі своїх поневолювачів - Польщі. Щобільше! - Козацтво, Запорізький Орден, Гетьманщина відродили не лише українську державність, але й відродили саму українську націю. Так! - І націю, бо ж сили того відродження вистачило на боротьбу з Московщиною на наступні 300 років. Сила національного відродження 1648 року виявилася по 1917 році, коли відродилася стара Хмельниччина - українсько-московська ВІЙНА, коли відродилося старе Козацтво - ОУН, коли відродився старий Запорізький Орден - УСС, самоукраїнізовані полки, УПА. І знову сила національного відродження 1917 року виявляється сьогодні і в СРСР, Московщина вже офіційно визнала свою ПОРАЗКУ в Україні, і вже бачить, що Московщину чекає доля Польщі.

По Полтавській катастрофі 1709 року наша козацька Старшина на чолі з гетьманом Пилипом Орликом, уклала і проголосила 5-V-1710 у Бедерах 'Конституцію Української Держави'. Її засади повторила

26) E. Lassota. "Tagebuch".

27) S. Starokolski. "Institutiones militares".

28) O. Pirling. "La Russie et la Saint Siege"

Франція 80 років пізніше. Здійснювати ж засади нашої Бендерської Конституції Європейці почали допіру 140 років пізніше (1848 р.). Конституція П. Орлика - це була конституція теперішніх демократичних республік. Якби не сталася катастрофа 1709 року під Полтавою, український народ був би першим народом у світі, який мав демократичну конституцію своєї держави. Україна була би знову випередила культурно весь світ, як випереджували і наші пращури Трипільці 5.000 років тому; як випереджували Гітти своїми демократичними законами 1.500 років до РХ; як випереджувала наша Босфорська держава за часів Христа; як випереджувала "Руська Правда" XI ст.

Ось як дуже важить старезність національної культури.

Приповідно (алегорично) силу культури можна порівняти з дубом. Дуби не виростають через ніч, як гриби. Гриби ростуть навіть і на тонькому ґрунті, часом навіть і без ґрунту. І гриби живуть лише кілька днів. Дуби ж живуть сторіччями. Вони виростають на велетніз на глибокому ґрунті з міцним, незнищеним підґрунтям. Знищити сторічний дуб дуже тяжко, бо хоч і зрубаний, його глибокі корені пускають тисячі паростків. Знищити ті паростки, а з глибин землі виростають нові і нові.

Але самого віку культури не вистачає, щоб вона була сильною, незнищеною. Щоб дотична культура була незнищима, вона мусить бути ТВОРЧОЮ. Прикладом є китайська культура. Вона чи не найстарша з усіх культур, але її випередила далеко молодша (але більш творча) європейська культура. Спадкознавство (генетика) науково довела, що нащадки успадковують від своїх батьків, дідів, прадідів не лише фізичні, але й також і духові властивості (29), отже і творчі здібності та взагалі культуру. Так ДЖЕРЕЛОМ ФІЗИЧНОЇ СИЛИ НАРОДУ (нації) стає ТВОРЧИМ ДУХ НАРОДУ І ВІРА У ВЛАСНІ СИЛИ.

*****

Теперішні американські держави - на чолі з ЗАС - з їхніми культурами створилися лише недавно (всього лише кількатор років) а головне склалися зі СУМІШІ переселенців РІЗНИХ культур. Народи ж, з їхніми національними культурами, творяться, розвиваються не сторіччями, але тисячоріччями. Отже, теперішні Американці - це ще не є народами (націями), і американської національної культури ще не існує, бо ж не існує самих американських народів (націй). Щоправда, існує (у Північній Америці) американська цивілізація, і то найвища у світі, але цивілізація - це не культура. І справді, Американці не видали з себе ані одного творця культури світової міри: філософа, письменника, композитора, мистця. Не видали жодного автора якоїсь вселюдської творчої ідеї.

У зв'язку з поширенням матеріалістичної філософії життя в усіх цивілізованих народів тепер стався великий занепад всього культурного життя. У ЗАС цей занепад найнижчий. Чому? - Славний Американець Джон Стейнбек казав: "Коли б я забажав знищити якийсь народ (націю), то я дав би йому більше, ніж він потребує". Люди в ЗАС

---

29) A. Woods. "Mental and Moral Heredity".

є найзаможнішими і найвільнішими людьми у світі. Взагалі кажучи, кожна молодь має надмір фізичних і духових сил та наснаги, і природно має нестримний нахил їх виладувати. Предки теперішніх Янків свого часу вибороли і політичну волю і господарчий добробут. Їхні нащадки все це вже мають. Але вони не мають якоїсь великої, взнеслої ідеї, за яку варто боротися. Теперішня молодь (понадто студенти) мають повний «дунок», але порожню душу. А з порожньою душею навіть дикун не живе, а животіє; відчуває, що щось йому бракує і тому незадоволений життям. Душевна порожнеча студентства ЗАС випагає чогось щоб ту порожнечу заповнити. Цю природну вимогу використала Мафія. Ми вже згадували про те, як легко поширився фабіянський, безбожницький соціалізм в університетах ЗАС. Захопивши університети під свій вплив, Мафія легко опанувала і все культурне життя ЗАС, щоб через нього опанувати і політичне, щоб здійснити свою мету - створити світову наддержаву, з деспотичним, соціалістичним світовим, мафійним надурядом. І це вже не є лише мрія. В попередніх розділах ми навели факти і документи, що ЗАС ВЖЕ ПРОВАЄ до тої мети. А про цю ж самісіньку мету (панувати у світі) Московщина мріє ще від часів автора теорії "Москва-III Рим" ченця Філофея з XIV ст. і досі (30). І не лише мріє, але й творить передумови здійснити цю мету. Це саме творить і світова, банкірська Мафія.

Політичні невігласи та плиткодуми думають, що теперішня 'холодна війна' між Московщиною та ЗАС є війною ідеологічною. Мовляв, є боротьбою демократичних, капіталістичних ідей ЗАС із деспотичними, соціалістичними ідеями Московщини. Цю неправду навмисно поширюють і світова Мафія і Московщина. Неправду, бо ж і теперішні Янки і Москвини НЕ є ідеологічними супротивниками, а навпаки є ідеологічними однодумцями. Обидва і Янки і Москвини мають матеріалістичний світогляд (винятки нічого не важуть), що не визнає бога, ані нестерельності людської душі. Логічно, безбожник хоче прожити своє життя якомога довше і веселіше, і не хоче ризикувати своїм життям навіть і зараді матеріальної користи. Він не вокуватиме навіть щоб врятувати своє життя. Він рятує своє життя втекою, покорою. Він воліє рабство за смерть (31). Світова Мафія оберне таких у своїх рабів дуже легко.

Світогляд московських безбожників-соціалістів є такий, як і американських, але між ними є одна, дуже вагома, різниця. Сама природа Московщини й її суспільне життя виховали Москвина на злодія, не-робу, хижака. Вся історія Московщини від XI ст. досі - це суцільне злодійство, крадіж, хижачий грабунок сусідніх народів. Москвин хоч з природи і є боягузом, проте в гурті, ордою він радо йде завойовувати сусідні народи, щоб їх пограбувати. У своєму загарбництві (імперіялізмі) вся московська нація, всі її стани виявили подивугідну національну єдність думки і чину. Її інтелігенція кинула клич: "Москва - III Рим" (тепер "Москва - III Інтернаціонал"); її

---

30) див. П. Штепа. "Московство".

31) Better red, than dead, с. т. Ліпше жити червоним (рабом), як вмерти.

Церков проголосила: "Пакарайтесь нам все язиці, ібо с нами Бог", ії ввесь нарід кричить: "Масква всему свету галава".

Отже, маємо дві великі сили: світову банкірську Мафію і Московщину. Кожна з них хоче захопити у свої руки найвищу владу в усьому світі. Соціалістична ж балаканина обидвох - це лише личина (маска), яку обидві ці сили мають на своєму обличчі, щоб обдурити вусатих політичних дітей, легковірних мрійників про "рай на землі".

Яка з них запанує у світі? Обидві (поділивши світ) не зможуть, бо ж кожна з них намагатиметься повалити суперника. Котра з них сильніша? - Грошево, господарче, технічно, військово світова Мафія далеко сильніша за Московщину (СССР). Але світова банкірська Мафія не має тої непохитної основи, що її має Московщина; не має ґрунту в народі (крім жидівського), що готовий вмерти за своє національне "Вірую" (національну доктрину). А тепер надходить доба не інтернаціоналізму та безбожництва, але навпаки, надходить доба націоналізму і побожності. Т.зв. "інтернаціоналізм" за останні півсторіччя вже кілька разів показався дитячою казкою, оманю. А безбожництво призвело до такого, аж надто наочного, упадку культури, що навіть безбожники починають бачити згубні наслідки безбожництва.

Московщина ж навпаки непохитно стоїть на всенародньому московському, широму патріфізмові, націоналізмові. Соціалістичне ж назовництво (термінологія) - це лише на зачлнення очей немосквинів. Теперішній московський шовінізм є найзапекліший, найсильніший за всю історію Московщини. Ледве чи є в СССР хоч один Москвин, який не мріє про панування Московщини у світі. Мільйони Москвинів охоче віддадуть своє життя задля тої мети, а поготів і тому, що Москвин так ненавидить будь-яку працю, що воліє смерть, ніж працювати. Шоправда, Московщина має свою Ахілесову ступню - це націоналізм немосковських народів СССР, насамперед український націоналізм. Але, запоморочені теперішніми своїми перемогами у світовій політиці, Москвини сліпо вірять, що ті народи не мають і не матимуть ані духової, ані фізичної сили скинути московське ярмо. Не мають, бо ж не визволилися, коли Московщина лежала безсила 1917 і 1941 року. А тепер же московської сили боїться ввесь світ.

Світова грошева Мафія спирається на хитку силу протиприродного, штучного, виаріяного теоретиками в кабінетах інтернаціоналізму. Московщина ж спирається на непохитну силу, створеного сторіччями самим життям, отже природного московського націоналізму. Тож, духово Московщина узброєна, а Західня Европа та Америка навпаки - духово обезброєні. А духово обезброєна (зневірена у свою перемогу) людина і нарід ніколи не підіймуть свої руки (хоч би й з атомовою бомбою) на навіть слабшого (фізично) за себе ворога. Світова воєнна історія подає тисячі прикладів, коли але узброєна сотня, але з непохитною вірою у свою перемогу, перемогала полки добре узброєні, але зневірені у свою перемогу. Отже, на перший погляд, коли подивитися на справу лише поверхово, видається, що Московщина переможе світову банкірську Мафію, і запанує у світі. Коли ж заглянути в цю справу глибоко, то побачимо поразку ОБИДВОХ: і Московщини і світової Мафії.

*****

Увесь культурний світ переживає тепер величезну ДУХОВУ КРИЗУ. ця духовна криза породила всі інші теперішні кризи: ідеологічну, набоженську, культурну, господарчу, політичну, міжнародну. Така криза сталася не перший раз в історії людства. За останні 2.500 років їх було кілька.

Психологія вчить, що людина не заперестане робити щось злого (напр. жити неморально) доти, доки на неї не впаде якийсь величезно болючий душевний удар. Лише після такого удару людина опам'ятається і змінить своє злodianе життя на добродійне. Звичайний же життєвий досвід показує, що двоногого звіря втримує від злodianства лише страх кари. Побожні люди вірять, що Бог бачить кожний їхній чин, і покарає за злий. Безбожники не бояться кари Божої, бо вірять, що Бога нема. Тож з поширенням безбожництва, побільшується і злочинність. це ми й бачимо тепер у всьому світі.

Майже всі великі набоженства (релігії) вчать, що у світі то-читься безнастанку боротьба сил Зла із силами Добра (сил сатанських із силами Божими). Громадознавці (соціологи), дослідивши причини великих культурних криз за останні 2.500 років, науково довели, що кожен з них (разом з теперішньою) спричинив зріст матеріялістичного світогляду і занепад світогляду ідеалістичного (32). Ці кризи призводили до великих катастроф, руйн, мук, які аж надто переконливо доводили людям, що "Не єдиним хлібом живе людина". По тих катастрофах занепадав матеріялістичний світогляд, а відроджувався ідеалістичний. З ним відроджувалася і вся культура. Так було в історії вже кілька разів. Перед таким стоїть людство і тепер. І знову Україна випереджує в цьому відродженні інші народи, як випереджувала і тисячі років тому.

Український народ (нація) - вже наприкінці своєї національної Голготи, а інші народи і не думають ще іти цим, єдино рятівним і неухильним шляхом до духового відродження. Український народ мав ідеалістичний (фактично християнський) світогляд вже до РХ, про що свідчать листи скитського філософа Анахарзиса 6-го ст. до РХ до короля Лідії Креза. Тим то ніде у світі Християнство не поширювалося і не поглиблювалося так легко, як саме в Україні. Вся українська старезна культура є наскрізь християнська (33). Тим то в українському народі ніколи не завмирала, і жива ще й досі християнська догма "Не єдиним хлібом живе людина". І ніколи, аж по сьогоднішній день, не припинялася в Україні боротьба сатанських руйнуючих сил із Божеськими будуючими, творчими силами. Щобільше! - Україна своєю старезною культурною, творчою силою, своєю творчою геніальністю ПЕРЕМОГАЛА тисячоріччями, перемагає тепер і переможе остаточно сатанські руйнуючі сили і світової банкірської Мафії і

---

32) див. P.A. Sorokin. "Social and Cultural Dynamics", his "The Crisis of Our Age".

33) Цей факт дуже добре знають і світова банкірська Мафія і Московщина (обидві - вороги Християнства). І це є причина причин їхньої непожитної, запеклої ненависти до України. Обидві нищитимуть всіма способами самостійність України.

Московщини. Переможе, як перемогала у своїй кількатисячорічній історії навали на Європу всіх азійських руйнівних орд. Західня Європа випередила старезну Україну культурно лише тому, що Україна оборонила її від азійських руйнівників. У війні з Азією Україна загубила стільки своєї людности (і то найвартнішої), що з неї та її ненароджених нащадків було би можна заселити всю Європу. Більше половини України обезлюднювалося цілковито кілька разів. За далеко легших обставин зникли, чи змаліли до маленьких народців такі великі народи та держави, як напр. Єгипет, Персія, Візантія, Рим. А Україна, українська Україна не зникла, а живе на своїй прапрадівській землі (шоправда, на дуже зменшеному обширі). І не лише живе, але й далі бореться зі сатанськими силами Рабства за християнські ідеї та ідеали Вільної Людини.

За 1917-44 років український нарід осамітнений, збойкотований усім світом, без зброї, без ліків, розбивав вдесятеро сильніші, узброєні до зубів, московські орди, видаючи героїв світової міри під Крутами, під Базаром, у чотирикутнику смерті, у зішовому поході. За 1939-45 років український нарід мав (і має) таку величезну духову силу, що не завагався піднести свою неузброєну руку на дві наймогутніші світові потуги, видаючи ТИСЯЧІ героїв, яким НЕ дорівнюють герої будь-якого народу. Не дорівнюють, бо ж чи має якийсь нарід бодай одну ДИТИНУ, яка СВІДОМО сама йшла на певну смерть у боротьбі за волю свого народу? Україна має СОТНІ таких, записаних історією і ТИСЯЧІ незаписаних.

Франція має одну Жанну д'Арк. Україна має 500 нараз, і то більших за французьку. Більших, бо ж за тими 500 Українками в Кінтірі не стояли узброєні полки, а вони, ті жінки пішли в НАСТІП на московські плази (танки) та гармати. Пішли зі славнем на устах: "Бог і Україна". Ці наші 500 Безсмертних поставили Україні пам'ятник найвищий за всі пам'ятники всього світу. Найвищий, бо він сягає небесних височінь Безсмертного ВІЛЬНОГО ДУЛА. Прийде час, коли вдячні народи віддадуть своє глибоку пошану цьому пам'ятникові.

Тепер наймогутніші потуги тремтять у жаху від самої думки боротися з московщинок, і готові проміняти "на шмат гнилої ковбаси" свій найдорожчий скарб, що їхні предки здобули ціною крові кількох поколінь - проміняти свою ВОЛЮ на "вічний мир", хоч московщина вже тисячі разів проголошувала на весь світ, що вона хоче панувати у світі, а не співіснувати.

Україна не скорилася. Україна бореться. Бореться пограбована, спалена, кайданали скована, холодна-голодна, під заляком і доглядом семи мільйонів зайдів-кашпів, осамітнена, зненавиджена, світовою мафією. Цю запеклу, криваву, на життя і смерть боротьбу не видно назовні; грому і блискавки не чути, не видно; небо ніби погідне, але повітря наладоване електрикою, як це завжди буває перед великою громовицею, буревієм. Неухильно наближається новий 1917 рік. Тепер не лише сметанка (еліта) народу, але й увесь український нарід шораз швидче і більше - хоч цього і не видно назовні - МУЖНІЄ, МІЦНІЄ, ДУХОВО, МОРАЛЬНО, НАЦІОНАЛЬНО. В Україні росте, набирає на силі величезна ДУХОВА СИЛА. Сила, що її тепер у всьому культурному світі можна побачити хіба через мікроскоп. Це - ЧИННА і непохитна ВІРА,

шо: "Не єдиним хлібом живе людина". Чинна віра, що найвищою метою життя людини і народу - це борстися за здійснення законів Божих. Чинна, с.т. така, що охоче віддасть ВСЕ, разом з власним життям, у боротьбі за повну ДУШУ насамперед, а вже потім за повний шлунок, в Україні, навіть у змосковшеній українській інтелігенції, відроджується (34) споконвічний, український, національний ідеалістичний світогляд. Світогляд, що єдиний рятував людину і нарід від духової, (а з неї і від фізичної) смерті, як це вже довела історія.

П'ятьсот Українок-каторжанок у Кінтірі голіруч пішли війнок на могутню московську імперію, і ПЕРЕМОГЛИ. Так, перемогли, бо ж стали і будуть - поки люди живуть - духовими матерями мільйонів БОРЦІВ за найвищі християнські ідеали. Ця їхня перемога - ВІЧНА, бо ж вона є перемогою споконвічного Вільного Духа не смертної людської ДУШІ над часовими потребами людського тіла. Перемога ІДЕІ над шлунком. А сьогоднішню 'холодну' і завтрішню 'горячу' війни виграє зброя ідейна, а не атомово. Тим то і Московщина і світова Мафія бояться, закованої в кайдани, але ВІЛЬНОЇ ДУХОМ, християнської України безмірно більше, ніж усієї атомової зброї у світі. Вони добре знають, що НІКОЛИ НЕ БУДЕ РАБОМ ТОЙ, КОГО МУЛЯТЬ КАЙДАНИ. Вони добре розуміють, що духово Україна далеко СИЛЬНІША за всі світові великодержави. Сильніша, бо ж у тих великодержав: Тегеран, Ялта, Потсдам, Берлін, Женева і десятки інших ганебних поступок Московщині й Мафії, рузвельти, червоні єпископи, москволюбські, соціалістичні радія, часописи, журнали, університети, тактика і навіть стратегія потурати комунізмів у світі, переляк, відступ, втеча, здача без боротьби і т.п. без кінця і краю.

А в Україні: Крути, Базар, зимові походи, УСС, УГА, УНА, ОУН, УПА, С.Петлюра, Є. Коновалець, Р. Чупринка, С. Бандера, М. Липківський, ТИСЯЧІ Біласів-Дунилицьких, повстанці-каторжани, 500 Безсмертних Українок, і тисячі тисяч знаних лише Богові героїських БОРЦІВ за християнську догму: "Не єдиним хлібом живе людина".

Хто ж сильніший ДУХОВО? Мільйонкратно підкреслюємо ДУХОВО, бо ж ДУХ ЖИВОТВОРИТЬ. Творчий Дух творить ВСЕ (отже і матеріальне) життя.

Німецький славист, професор Бреславського університету К. Фріхтель казав 1942 року, що тодішня війна прискорить занепад англо-німецької доби, і відкриє шлях добі українській, за якої пануватиме у світі ідеалістичний світогляд. Він казав, що Київ буде духовою столицею людства. Казав, що з Києва почнеться духове відродження людства, бо Україна має ключ до світової Правди, і Україні Бог призначив місію вказати людству шлях до царства Божого на землі. Обов'язок цей - дуже тяжкий, але за таких переломових вирішальних часів завжди з'являються люди великої духової наснаги; виявляються сили позазислові (іраціональні), сили Творчого Духа, що його старезна Україна мала і має невичерпальне джерело у своїй споконвічно християнській духовості.

Український Народе!

Цим Переможеш

ЗГАДАНИ ДЖЕРЕЛА.

- Albancelli C. "Le Pouvoir occulte contre la France". Paris. 1908.
Alesen L. "Mental Robots".
Arnold H.H. "Global Mission". New York. 1949.
Baldwin H.W. "Great Mistakes of the War". New York. 1950.
Barklay J. "The Talmud".
Barnes H.E. "The Struggle Against the Historical Blackout". N.Y. 1951
- "Was Roosevelt Pushed Into War?".
Barron B. "The State Department: Flunders or Treason".
- "The Untouchable State Department". Washington. 1962.
Batault G. "La problem Juif". Paris. 1890.
Beaty J. "The Iron Curtain Over America". Dallas. 1956.
Beiley T.A. "The Man on the Street". N.Y. 1948.
Benas B. "Zionism".
Bittelman A. "The Jewish People Face the Post War World". N.Y. 1945.
Bridges T.W. "God or Mommon Through the Centuries".
Browne L. "How Odd of God". N.Y. 1924.
Bullitt W.C. "The Great Globe Itself".
Bundy E.C. "Collectivism in the Churches". Wheaton. 1960.
Burnham J. "The Managerial Revolution". N.Y. 1941.
- "The Web of Subversion". N.Y. 1954.
Butler E.D. "Communist Advance".
- "The Enemy Within Empire".
- "The Fabian Socialist Contribution to the Communist Ad-
vance". Melbourne. 1964.
- "The Red Pattern of World Conquest". Melbourne. 1962.
Butler E. "The American As He Is". N.Y. 1908.
Byrnes J.F. "All in One Lifetime". N.Y. 1958.
Chamberlin W.H. "Blueprint for World Conquest". Washington. 1946.
Chambers W. "Witness". N.Y. 1952.
Churchill W. "The Grand Alliance". Boston. 1950.
- "The Hinge of Fate". Boston. 1950.
- "Triumph and Tragedy". Boston. 1953.
Clark M. "Calculated Risk". N.Y. 1950.
Cohn M. "Weisen von Zion".
Crocker G.N. "Roosevelt's Road to Russia". Chicago. 1959.
Crockett S. "Frankfurter's Red Record". Union. 1961.
Current R. "Secretary Stimson".
Deane J.R. "The Strange Alliance". N.Y. 1947.
Disraeli B. "Coningsby". London. 1884.
- "Life of Lord George Nentinck". London. 1852.
Dodd T. "Freedom and the Foreign Policy".
Донцов Д. "Маси і провід". Львів. 1939.
Достоевский Ф. "Демократія ілі жидократія".
Douglas C.H. "Warning Democracy".
Drach P.L. "De l'harmonie entre l'eglise et la Synagogue". 1844.
Elsom J.R. "Lightning Over Treasury Building". Boston. 1941.
Epstein I. (edit.). "The Babylonien Talmud". London. 1935.
Fahey D. "The Mistical Body of Christ in Modern World".
- "Money Manipulation and Social Order". Dublin. 1963.

- Fahey D. "The Rulers of Russia". Dublin. 1939.
Flynn J.T. "The Red Terror".
Forrestal J. "The Forrestal Diaries". N.Y. 1951.
Francis P. "The Poison in American Cup".
Franck A. "La Kabsale".
Freedman B.H. "Facts Are Facts". N.Y. 1954.
Fuller J.F. "The Second World War". London. 1948.
Garrison E. "Roosvelt, Wilson and Federal Reserve Law".
Gibbon E. "The History of the Decline and Fall of the Roman Empire"
Gill W. "The Ordeal of Otto Otepka". London. 1788.
Goebels J. "The Goebels' Diaries 1941-43".
Goff K. "One World - A Red World". Englewood. 1952.
Grenfell R. "Unconditional Hatred". N.Y. 1953.
Grew J.C. "The Turbulent Era". Boston. 1955.
- "Ten Years in Japan". N.Y. 1944.
Hankey Lord. "Trials and Errors".
Harrod R.F. "Life of J. Keynes".
Hart L. "The German Generals Talk". N.Y. 1948.
Heller O. "Untergang des Judentums".
Геродот із Гелікернасу. "Опис Скитії". Львів. 1937. (Перекл. Т. Коструба)
Hess M. "Rome and Jerusalem". 1862.
HCUA. "Crimes of Khrushchov". Washington.
Hinsley F.H. "Hitler's Strategy". N.Y. 1951.
HMSO. "A Collection of Reports on Bolshevism in Russia". London. 1919
Hollis Ch. "The Two Nations".
Hoover E.J. "Masters of Deceit". N.Y. 1959.
Hughes J. "Prejudice and the Press".
Hull C. "The Memoires of Cordell Hull". N.Y. 1946.
Hunt F. "The Untold Story of Douglas MacArthur". N.Y. 1954.
Jordan G. "From Major Jordan's Diaries". N.Y. 1952.
Just J. "Memoires". London. 1712.
Kamp J.P. "The Bigots Behind the Swastica Spree". Westport. 1960.
Kaze T. "Journey to Missouri". New Haven. 1950.
Kenan H.S. "The Federal Reserve Bank".
Kennan G. "The Relations With the Communist World".
- "USA and World Arena".
Keynes J.M. "The Economic Consequences of the Peace". N.Y. 1920.
Kiplinger W.M. "Washington Is Like That". N.Y. 1942.
Klein H.H. "Sanhedrin Produced World Destruction". London. 1945.
Kravchenko V. "I Choice Freedom".
Кубійович В. (ред.). "Енциклопедія Українознавства". Мюнхен. 1949.
Langre de L. "Histoire des Jacobins". Paris. 1820.
Lassota E. "Tagebuch". Halle. 1866.
Lazare B. "L'antisemitisme et sa cause". Paris. 1894.
Leahy W.D. "I Was There". N.Y. 1950.
Le Bon G. "The Crowd". London. 1920.
- "The Psychology of People". N.Y. 1898.
Lewis A. "Israel As a Nation". London. 1932.
Лотоцький О. "Українська книга". Прага. 1926.
Luchet D. "Essai sur la Secte des Illuminates". Paris. 1792.
Lukacs J.A. "The Great Powers and Eastern Europe". N.Y. 1953.

- Lyons E. "The Herbert Hoover Story".
Mackiewicz S. "The Katyn Woods Murders".
Magruder F.A. "American Government".
Mallett W.E. "Reuther's Memorandum". Washington. 1965.
Marilyn A. "Maxims of G. Washington".
Мартинєць В. "Жидівська проблема в Україні".
Marx K. "Requisitore a la Drumont". Paris. 1844.
Mayer W. "Report on Communist Indocrination".
McCathy J. "Twenty Years of Treason".
Meyer G. "History of the Great American Fortunes". N.Y. 1936.
Nikolajczyk S. "The Rape of Poland". N.Y. 1948.
Mirabeau H.G. "Croquis on Projet de Revolution". Paris.
Moorehead A. "Russian Revolution". N.Y. 1958.
Morgenstern G. "Pearl Harbor". N.Y. 1947.
Morris R. "No Wonder We Are Losing".
Moses A. "Yahvism". N.Y. 1903.
Mullins E. "The Federal Reserve Conspiracy". Union. 1954.
Nat. Educat. Ass'n. "Building America".
- - - "Yearbooks".
- - - "Education for International Understanding".
Nossig A. "Integrales Judentum". Berlin. 1922. N.Y. 1941.
Орієнко І. "Історія української культури". Кам'янець П. 1940
Ortega-I-Gasset X. "Бунт мас". Нью-Йорк. 1965.
Ortega-I-Gasset J. "The Revolt of the Masses". N.Y. 1932.
Pigot S. "Prehistoric India".
Pirling O. "La Russie et la Saint Siege". Paris. 1912.
Pitt R. "The World Significance of the Russian Revolution".
Plongeon A. "Secret Mysteries".
Puleston W.D. "The Influence of Force in Foreign Relations".
Reed D. "From Smoke to Smother". Toronto. 1948.
Robertson T. "Crisis".
Rodkinson M. "History of the Talmud".
Roosvelt Elliot. "As He Saw It". N.Y. 1946.
Roth S. "Jews Must Live". N.Y. 1934.
- "Now and Forever". N.Y. 1925.
Rothfells H. "The German Opposition to Hitler". Chicago. 1948.
Samuel M. "You Gentiles". N.Y. 1924.
Schlesinger A. "The Big Decision".
Schuldbuch J. "The Wise Men of Zion".
Schulman M. "Defeat in the West". London. 1947.
Schumpeter J.A. "History of Economic Analyses".
Siever E. "Comparative Philology of the Aryan Languages".
Silberner E. "The Anti-Semitic Tradition in Modern Socialism". Jerusalem. 1956.
Січинський В. "Чужинці про Україну". Прага. 1944.
Servan-Schreiber J.J. "The American Challenge". N.Y. 1968.
Seversky A.P. "America Too Young to Die". N.Y. 1961.
Shaw B. "Intelligent Woman's Guide to Socialism and Capitalism".
Sherwood R. "Roosvelt and Hopkins". N.Y. 1948.
Штепа П. "Московство". Торонто. 1968.
Smith G.L. "The Roosvelt Death". N.Y. 1947.
Smoot D. "The Invisible Government". Dallas. 1962.

- Sorokin P. "Social and Cultural Dynamics". N.Y. 1937.
- "The Crisis of Our Age". N.Y. 1946.
Sparrow G. "The Sphinx Awakes".
Stariwolski S. "Institutiones militares".
State Department (USA). "Freedom From War". Washington. Rep. No 7277.
- "Poatward Foreign Policy Preparation". Washing.
- "USA - Soviet Relations". Washington.
Stehelin J.P. "The Traditions of the Jews".
Stettinius E.R. "Roosevelt and the Russians".
Stimson H. and Bundt M. "On Active Service in War and Peace". N.Y. 1947
Stormer J.A. "None Dare Call It Treason". Florissant. 1964.
Strachey J. "Contemporary Capitalism".
Toledano R. and Lasky V. "Seeds of Treason". N.Y. 1950.
Trygvie Lie. "In the Cause of Peace".
UNESCO. "A handbook for the Improvement of Textbooks".
U.S. Frint. Office. "Congressional Reports".
- "USA Relations With China 1944-49". Washington.
U.S. Senat Reports". Washington.
Utley F. "The China Story". Chicago. 1951.
- "The High Cost of Vengeance". Chicago. 1949.
Vaux V.S. "Nineveh and Persepolis". London. 1850.
Veale F.J. "Advance to Barbarism". N.Y. 1953.
Veritas Foundation. "Keynes at Harvard". N.Y. 1962.
Webster N.H. "Secret Societies and Subversive Movements". Hawthorne.
1964.
(Weishaupt A.). "Nachtrag von weitem Originalschriften". München.
1787.
- "Einige Originalschriften des Illumenatenorum".
München. 1787.
- "Die neuesten Arbeiten des Spartacus und Philo in
dem Illuminaten Orden". München. 1794.
Weyl N. "Red Star Over Cuba". N.Y. 1961.
Whitehead D. "The Story of FBI". N.Y. 1956.
Williams R.H. "Know Your Enemy". Santa Ana. 1950.
- "The Anti-Defamation League". Flesherton. 1951.
Wilmot C. "The Struggle for Europe". N.Y. 1952.
Wilton R. "Les Derniers Jours des Romanof". Paris. 1920.
- "The Last Days of the Romanovs". London. 1920.
Woods F.A. "Mental and Moral Heredity". N.Y. 1906.

JITEPATYPA.

- Albancelli C. "La Conjuration juive contre le Monde Chretien". Paris. 1909.
- Allen M. "Eisenhower and the Jews".
- "Open Letter of ADL of B'nai B'rith".
- "Education or Indocrination".
- Allen W.H. "Rockefeller: Giant, Dwarf, Symbol". N.Y. 1930.
- Anders W. "Hitler's Defeat in Russia".
- App A. "Freedom's Frontier".
- "Morgenthau Era Letters".
- "History's Most Terrifying Peace". San Antonio. 1946.
- Arendt H. "Origin of Totalitarianism". N.Y. 1964.
- Armstrong G. "Third Zionist War".
- "World Empire". N.Y. 1947.
- Aronson G. "Soviet Russia and the Jews". N.Y. 1949.
- Atkinson J.D. "The Edge of War". Chicago. 1960.
- Ausubal N. "Pictorial History of Jewish People". N.Y. 1957.
- Bailey T.A. "American Faces Russia". Ithaca. 1961.
- Bakunin M. "Etude sur les Juifs allemands". Paris. 1869.
- Bales J.D. "Senator Fulbright's Secret Memorandum".
- Bardet G. "Demain c'est l'an 2.000". Paris. 1958.
- Barnes H.E. "Blasting the Historical Blackout". Washington. 1962.
- "The Court Historians Versus Revisionism".
- "The End of Old America". Chicago. 1958.
- "The Genesis of the World War". N.Y. 1929.
- "The History of Western Civilization". N.Y. 1935.
- "Hitler's Revival of Anti-Semitism". N.Y. 1933.
- "Perpetual War for Perpetual Peace". Coldwell. 1953.
- "In Quest of Truth and Justice". Chicago. 1928.
- "World Politics in Modern Civilization". N.Y. 1930.
- Barron B. "Inside the State Department". N.Y. 1956.
- and Jefferson D. "A Dream Becomes a Nightmare".
- Barruel A. "Memoires sur la Jacobinisme". Paris. 1818.
- Beard C.A. "President Roosevelt and the coming of the War". N.Y. 1941
- Beatty J. "Image of Life". N.Y. 1940.
- Bedell-Smith W. "My Three Years in Moscow".
- Bedford D. "The Absurdity of the National Debt".
- Belgion M. "Victors' Justice". Chicago. 1949.
- Bell D. "Terrible 1313". Palm Beach. 1961.
- Belloc H. "The Jews". London. 1921.
- Benson E.T. "Socialism - the Royal Road to Communism".
- Bentley E. "Out of Bandage". N.Y. 1951.
- Bentwich N. "Judaea Lives Again". London. 1944.
- Berger E. "The Jewish Dilemma". N.Y. 1945.
- Berle A.A. "The World Significance of a Jewish State".
- Eord G. "La Franc-Maçonnerie en France". Paris. 1908.
- Borkenau F. "European Communism". N.Y. 1953.
- Brandeis L. "Zionism and the American Jews".
- Erasol B. "The World at the Cross Roads". Boston. 1921.
- Britton F. "Atom Treason". Los Angeles. 1952.
- "Behind Communism".

- Brown E.C. "The Enemy at His Back". N.Y. 1957.
Buber M. "Der Jude". Berlin. 1919.
Buckley W. "McCarthy and His Enemies". Chicago. 1954.
Bundy E. "What Is the Anti-Defamation League".
Burnham J. "Containment or Liberation". N.Y. 1952.
- "Coming Defeat of Communism". N.Y. 1958.
- "The Struggle for the World". N.Y. 1947.
- "Suicide of the West". N.Y. 1964.
Russell F.W. "Religious Thought and Heresy in the Middle Ages". 1918
Butler E.D. "Dialectics: Communist Instrument for World Conquest".
Byfield R. "The Fifth Weapon". N.Y. 1954.
Byrnes J.F. "Speaking Frankly". N.Y. 1947.
Campagne J. "American Might and Soviet Myth".
Canteleu L. "Les sectes et Societes Secretes".
Carlile R. "Manual of European Freemasonry".
Carr E. "Soviet Imperialism". Washington. 1950.
Carr W.G. "Fawns in the Game". Los Angeles. 1962.
- "The Red Fog Over America". Toronto. 1955.
Castle E.W. "Billions, Blunders and Baloney". N.Y. 1955.
Castle E.J. "Proceedings Against the Templars for Heresy".
Chamberlin W.H. "America's Second Crusade". Chicago. 1950.
- "Beyond Containment". Chicago. 1923.
Chambers W. "Cold Friday".
Chesterton A.K. "The Menace of World Government".
Churchill W. "The Gathering Storm". Boston. 1948.
- "Memoires of Second World War". Boston. 1959.
Ciechanowski J. "Defeat in Victory". N.Y. 1947.
Clevel F.T. "Histoire Pittoresque de la Franc-Maconnerie". Par. 1843
Clootz A. "La Republique universelle". Paris. 1793.
Clymer R.S. "Age of Treason".
Conquest R. "The Last Empire". London. 1962.
Coogan G.M. "Money Creators".
Copp W. and Peck M. "Betrayal of the UN". N.Y. 1963.
Corradini H.D. "Patterns of Authority in American Society". N.Y. 1958
Coston H. "L'Europe des banquiers". Paris. 1963.
- "Les financiers qui menent le monde". Paris.
Crankshaw E. "Cracks in the Kremlin Wall". N.Y. 1951.
- "The New Cold War". Baltimore. 1963.
- "Russia in Daylight".
Creagh-Scott J. "Hidden Government".
Creel G. "Russia's Race For Asia".
Cvetic M. "Big Decision".
Cushing R. "Questions and Answers on Communism". Boston. 1961.
Dalman G.H. "Jesus Christus im Talmud". München. 1891.
Daniel J. and Hubbell J. "Strike in the West". Toronto. 1963.
Darmesterer A. (edit.). "The Talmud". Philadelphia. 1897.
Daste L. "Marie Antinette et le Complot Maconnique". Paris. 1910.
Davison M. "The Hidden Hand".
- "The 'Pandora Box' of Pratt House".
- "Profound Revolution".
- "Secret Government of USA".

- Delaney E. "Freedom Frontier".
- Denais-Darnays J. "Les Juifs en France". Paris. 1907.
- Dennis L. "The Dynamics of War and Revolutions". N.Y. 1940.
- Dies M. "White House Protects Communist in Government". Washington.
- Dilling E. "Plot Against Christianity". 1950
- "Red Network". 1934.
- "The Roosevelt's Red Record and Its Background". 1936.
- Dillon E.J. "The Inside of the Peace Conference". N.Y. 1920.
- Dillon G. "The War of Anti-Christ With the Church". London. 1885.
- Dobriansky L. "Western Psychological Strategy Towards USSR". W. 1953
- Dombrowsky E. "Affaire Petliura-Schwarzbard". Champigni. 1927.
- Domville B. "From Admiral to Cabin Boy". London. 1947.
- Douglas C.H. "The Brief for the Prosecution". Edinburgh. 1945.
- "The Monopoly of Credit". Gateshead. 1958.
- Drumond E. "La France Juive".
- Druzbacka A. "Moralne oblicza kwestii zydowskiej". Krakow. 1937.
- Dunner J. "The Republic of Israel". N.Y. 1950.
- Dwinell O.C. "The Story of Our Money".
- Eastman M. "Reflection on the Failure of Socialism". N.Y. 1955.
- Eberlin E. "Juifs d'aujourd'hui". Paris. 1928.
- Eckert A. "La Franc-Maconnerie dans sa veritable signification".
- Edmondson R.E. "I Testify". London. 1854.
- Emden P. "The Money Power of Europe".
- Engelbrecht H.C. "Merchants of Death". N.Y. 1934.
- Evans M. "The Secret War for the A-Bomb".
- "The Usurpers".
- Evans S.M. "The Liberal Establishment". N.Y. 1965.
- "The Fringe On Top". N.Y. 1963.
- Ewell M. "Manacles for Mankind". London. 1964.
- Fagan M.C. "Red Treason in Hollywood".
- Fara M. "La Masoneria en descubierto". Buenos Aires. 1960.
- Fay S.B. "The Origin of the World War". N.Y. 1930.
- Field A.N. "Facts About the Bank of England".
- "The Truth About the Slump".
- "Today's Greatest Problem".
- Findel A. "History of Freemasonry". London. 1866.
- "Geschichte der Freimaurerei". Berlin. 1892.
- Finklestein L. "The Jews. Their History, Culture and Religion". N.Y. 1
- "The Pharisees". 1949.
- Fish H. "The Challenge of World Communism". Milwaukee. 1946.
- Fleming D.F. "Cold War and Its Genesis".
- Flynn J.T. "As We Go Marching". N.Y. 1944.
- "Decline of the American Republic".
- "The Lattimore Story". N.Y. 1953.
- "The Road Ahead". N.Y. 1949.
- "The Roosevelt Myth". N.Y. 1948.
- Fox V. "The White House Case".
- Friede D. "Das Russische perpetuum Mobile". Würzburg. 1959.
- Fry L. "An Analysis of Zionism". London. 1936.
- "Waters Flowing Eastward".
- Fuller J.F. "The Second World War". London. 1948.

- Garinet J. "Histoire de la Magie en France". Paris. 1818.
Gautrelet J. "La Franc-Maconnerie et la Revolution". Paris. 1872.
Gilbert R. "Competitive Coexistence". N.Y. 1958.
Goff K. "Behind Bolshevism".
- "Brainwashing". Englewood. 1950.
- "Overman's Report".
- "Traitors in the Pulpit".
Goldberg B.Z. "The Jewish Problem in the Soviet Union". N.Y. 1961.
Goldwater E. "The Conscience of a Conservative". N.Y. 1964.
Gordon R. "Nine Men Against America". N.Y. 1958.
- "What Happened to Our Schools?".
Gould R.F. "History of Freemasonry".
Graetze H. "Die Geschichte der Juden von alten Zeiten". Leipz. 1876
- "The History of the Jews". N.Y. 1919.
Grayzel S. "A History of the Jews". Philadelphia. 1947.
Gregoire M. "Histoire des Sectes religieuses". Paris. 1828.
Grieb C. "Uncovering the Forces for War". N.Y. 1947.
Griffin E.G. "The Fearful Master".
Guenon R. "Le Theosophisme". Paris. 1921.
Gurian W. "Soviet Imperialism". Notre Dame. 1953.
- "Bolshevism". Notre Dame 1952.
- "The Soviet Union". Notre Dame. 1951.
Gwynne H.A. "The Cause of World Unrest". N.Y. 1920.
Haimson L.H. "The Russian Marxists and the Origin of Bolshevism".
Hammer J. "The History of the Assassins". L. 1835. Cambridge. 1955.
Hannover H. "Abyss of Desair". N.Y. 1950.
Hankey Lord. "Politics: Trials and Errors". Chicago. 1950.
Hard W. "The Great Jewish Conspiracy". N.Y. 1920.
Hart L. "The Other Side of the Hill". London. 1951.
Hayek F.A. "The Road to Serfdom". Chicago. 1944.
Hayes C.J. "The Historical Evolution of Nationalism". Peterbr. 1931
Hayit B. "Sowietrussischen Kolonialismus and Imperialismus". Oost-
Hecht B. "Perfidy". terhout. 1965.
Hazlitt H. "Failure of the "New Economics". Princenton. 1959.
HCUA. "Guide to Subversive Organizations". Washington. 1951.
Hemleben S.J. "Plans for World Peace Through Six Centures". Chicago.
Herzl T. "The Jewish State". N.Y. 1896. 1943.
Hindman J. "Terrible 1313".
Hoggan D.L. "The Imposed War". Tuebingen. 1961.
Hollis C. "The Breakdown of Maney".
Гомзин Б. "Масони". Торонто. 1970.
Hoover E. "A Study of Communism". N.Y. 1962.
- "The Problem of Lasting Peace". N.Y. 1943.
Hunter E. "Brainwashing - From Pavlov to Powers". N.Y. 1962.
- "The Black Book on Red China". N.Y. 1962.
Hutchins R. "Constitution for the World".
Ingram K. "History of the Cold War". N.Y. 1955.
Jannet C. "Les Precurseurs de la Franc-Maconnerie". Paris. 1887.
Jenson B. "The Palestine Plot".
Johnson H. "Pig Bay". N.Y. 1964.
Johnson T. "Financiers and the Nation".
Jones J.H. "Fifty Billion Dollars". N.Y. 1951.

- Jones K. "Progressive Education Is Reducation".
Jordan G. "Gold Swindle". N.Y. 1959.
Josephson E. "Rockefeller Internationalist". N.Y. 1952.
Juenger F. "The Failure of Technology".
Kahn L. "Les Juifs de Paris pendant la Revolution". Paris. 1898.
Kamp J. "It Isn't to Be an American". N.Y. 1957.
Kastein J. "Die Geschichte der Juden". Berlin. 1931.
Kaub V.P. "Communist-socialist Propagands in American Schools". Madison. 1960.
- "Collectivism Challenges Christianity".
Kautsky K. "Terrorism and Communism". London. 1920.
Kaznelson S. "The Palestine Problem". Jerusalem. 1946.
Kelly D. "The Hungry Sheep". London. 1955.
Kemmerer E.W. "A B C of the Federal Reserve System". Princeton. 1919
Kimmel H.E. "Admiral Kimmel's Story". Chicago. 1955.
Kintner W.R. "Militant Communism in Action". Norman. 1950.
Kitson A. "The Bankers' Conspiracy". N.Y. 1933.
- "A Fraudulent Standard".
Knupffer G. "The Struggle for World Power". London. 1958.
Knuth E.C. "The Empire of 'The City'". N.Y. 1946.
Kohn H. "Panslavism". Notre Dame. 1953.
- "The Mind of Modern Russia". New Brunswick. 1955.
Kolarž W. "Communism and Colonialism".
Kozak J. "And Not a Shot Is Fired". New Canaan. 1962.
Kucharzewski J. "Od bialego caratu do czerwonego". Warszawa. 1928.
Labin S. "Vietnam - an Eye-Witness Account".
Lamb H. "The March of Moskovy 1400-1648". N.Y. 1948.
Lane A.B. "I Saw Poland Betrayed". N.Y. 1948.
Lane M. "Rush to Judgement".
Langres L. "Les Societes Secretes en Allemagne". Paris. 1819.
Lansing R. "The Peace Negotiations". N.Y. 1921.
- "War Memoires". N.Y. 1935.
Lasky V. "J.F.K. the Man and the Myth". N.Y. 1963.
Lavine H. "War Propagands and USA". New Haven. 1940.
Ledre C. "La Masoneria". Andorra. 1958.
Leese A. "Gentile Folly".
- "The Jewish War of Survival". N.Y. 1947.
Le Forestier. "Les Illumines de Baviere".
Lemann A. "L'Entrée des Juifs dans la Societe Francaise".
Levi E. "Dogme et Rituel de la Haute Magie". Paris. 1861.
- "Histoire de la Magie". Paris. 1859.
Levinthal I. "Judaism". N.Y. 1935.
Levy H. "Jews and the National Question". London. 1958.
Levy O. "The World Significance of the Russian Revolution". London.
Lewishn L. "Israil". N.Y. 1926. 1920.
Lichtenberg H. "The Third Reich". N.Y. 1947.
Lilienthal A.M. "The Other Side of the Coin".
" "There Goes the Middle East". N.Y. 1957.
" "What Price Israel". Chicago. 1953.
Lipmann W. "The Public Psychology".
Litson A. "The Banking Conspiracy".
Liu F.F. "A Military History of Modern China 1924-1949". Princeton.
1956.

- Morgan C. "Liberties of the Mind".
Morton F. "The Rothschilds". N.Y. 1963.
Mousseaux G. "Le Juif, le Judaisme et la Judaisation des Peuples
Mowery E. "HUAC and FEI". N.Y. 1961. Chretiens". Paris. 1886.
Mullins E. "History of the Jews".
Munson L.H. (edit.). "For the Sceptic". N.Y. 1959.
Muralt L. "From Versailles to Potsdam". Chicago. 1948.
Murchin M.G. "Britain's Jewish Problem". London.
Mussolini B. "The Corporative State". Firenzo. 1936.
Neilson F. "The Churchill Legend". Appleton. 1954.
- "The Makers of War". Appleton. 1950.
- "The Tragedy of Europe". Appleton. 1946.
Newton F. "Fifty Years in Palestine". N.Y. 1947.
Niemeyer G. "Inquiry Into the Soviet Mentality". N.Y. 1956.
Nixon R. "Six Crisis". Toronto. 1962.
Nomad M. "Socialistic Hieretics".
Norfleet M. "Forced School Integration in USA".
O'Grady O. "Beast of the Apocalypse".
Oliver G. "The Historical Landmarks of Freemasonry". London. 1845.
Orwel G. "Nineteen-Eighty-Four". N.Y. 1964.
Орвел Г. "Колгосп тварин" Мюнхен. 1945.
Palaprat F.J. "Recherches historiquues sur les Templiers". Paris. 1835
Palmer C. "The British Socialist Illfare State". London. 1952.
Parker H. "The Federal Reserve System". N.Y. 1923.
Parkes J. "A History of Palestine". N.Y. 1909.
Peek G. "Why Quit Our Own?". N.Y. 1936.
Pelley W.D. "Jews Say So".
Penabaz F. "Bluprints to Abolish USA".
Pendletury J. "Web of Gold". London. 1962.
Peters J. "The Communist Party". N.Y. 1956.
Petrovich M. "The Emergence of Russian Panslavism". N.Y. 1956.
Pickney G. "Jewish "Anti-Communism". Union. 1956.
Pinay M. "The Plot Against the Church".
- "Complotto contro la Chiesa". Roma. 1962.
Pinkerton M.B. "The Right to Work Versus Slavery". N.Y. 1945.
Poncins L. "La Mysterieuse Internationale juive"
Popkins R. "The Second Oswald".
Powell A. "The Unseen Empire of Finance".
Pranaites I.E. "The Talmud Unmasked". N.Y. 1939.
Prychodko N. "Moscow's Drive for World Domination". Toronto. 1961.
Rafferty M. "Suffer Little Children".
Raisin J.S. "The Haskalah Movement in Russia". Philadelphia. 1914.
Ramsay A.H. "The Nameless War". London. 1962.
Rappaport A. "The Pioners of the Russian Revolution". London. 1918.
Raschhofer H. "Political Assassination". Tübingen. 1964.
Rebold E. "Histoire des Trois Grandes Loges de Franc-Macons en
Reed D. "Lest We Regret". London. 1943. France". Paris. 1864.
- "Disgrace Abounding". London. 1946.
- "Far and Wide". London. 1951.
- "Insanity Fair". London. 1947.
- "Somewhere South of Suez". N.Y. 1951.

- Rennap I. "Anti-Semitism and the Jewish Question". London. 1942.
Reswick W. "I Dreamed Revolution".
Roberts A. "Victory Denied".
- "The House that Hitler Built". N.Y. 1939.
Roderich-Stoltheim F. "The Riddle of the Jew's Success".
Rogers A. "The Palestine Mystery".
Rooney A. "Conqueror's Peace". N.Y. 1947.
Root E.M. "Brainwashing in the High Schools".
- "Collectivism on the Campus". N.Y. 1961.
Rostow W. "The United States in the World Arena". N.Y. 1960.
Rudd A.G. "Bending the Twig".
Runes D. "The Jew and the Cross". N.Y. 19
- "A World Without Jews". N.Y. 1959.
Russel B. "The Impact of Science on Society". London. 1953.
St. George M. and Dennis L. "Trial on Trial".
Salluste. "Marxism and Judaism". N.Y. 1947.
Salvemini G. "Prelude to World War II". N.Y. 1954.
Samuel M. "The Great Hatred". N.Y. 1940.
Sampter J. "Guide to Zionism".
Sanborn F.R. "Design for War". N.Y. 1951.
Sargent P. "Getting USA Into War". Boston. 1941.
Schellenberg W. "Memoires of Walter Schellenberg". N.Y. 1956.
Schelting A. "Russland und Europa". Bern. 1948.
Schilling E. "How the War Began". London. 1925.
Schoonmaker E.D. "Democracy and World Dominion". N.Y. 1939.
Schwarz F. "You Can't Trust the Communists". Jersey City. 1962.
Scott J.C. "Hidden Government". London. 1960.
Scrino F.H. "Expansion of Russia". London. 1951.
Seeling. "Destroy the Accuser".
Seton-Watson H. "The Decline of Imperial Russia". N.Y. 1953.
- "New Imperialism". London. 1961.
Shapiro B.A. "America's Great Menace".
Shearon M. "The Pursuit for Power".
Sheen F.J. "The Church, Communism and Democracy".
Sidebotham H. "British Interests in Palestina". London. 1934.
Silde A. "The Profits of Slavery". Stockholm. 1958.
Simard E. "Communisme et Science". Montreal. 1963.
Simon L. "Studies in Jewish Nationalism".
Simpson C. "The Death of James Forrestal".
SIS3. "The Bang-Jensen Case".
- "The Communist Party of USA2".
- "Interlocking Subversion in Government Departments".
- "The New Drive Against the Anti-Communist Program".
Skousen C. "The Naked Communist". Salt Lake City. 1961.
Smith E.T. "The Fourth Floor". N.Y. 1963.
Smith-Kyle K. "America in the Round". London. 1956.
Soddy F. "Wealth, Virtual Wealth and Debt". N.Y. 1926.
- "The Role of Money".
Sombart W. "Die Juden und das Wirtschaftsleben".
- "The Jews and Modern Capitalism".
Sontag R.I. "European Diplomatic History". N.Y. 1933.
Sorel G. "La decomposition du Marxisme". Paris. 1910.

- Sorel G. "Les illusions du Progres". Paris. 1911.
Spaight J.M. "Bombing Vindicated". London. 1944.
Spanier J.W. "American Foreign Policy Since World War II". N.Y. 1960
Steciuk W. "East-West Tension in the Light of Psychology". 1954.
Straus-Hupe R. "Geopolitics". N.Y. 1942.
Sykes M. "Two Studies of Virtue". London. 1953.
Talmud. "Der Talmud in nichtjudische Beleuchtung". Budapest. 1931.
Tansill C.C. "Back Door to War". Chicago. 1952.
Taylor A.J. "The Origin of the Second World War". N.Y. 1962.
Taylor E. "The Strategy of Terror". Boston. 1940.
Tenney J. "Cry Brotherhood".
- "Zion's Fifth Column".
- "Report on World Zionism".
Theobald R.A. "The Final Secret of Pearl Harbor". N.Y. 1954.
Togo Shigenori. "The Cause of Japan". N.Y. 1956.
Tomasik D. "The Impact of Russian Culture on Soviet Communism".
UNESCO. "Towards World Understanding". Glencoe. 1946.
Übersberger H. "Panslavismus und Imperialismus". München. 1949.
US Gov. Prin. Office. "Conference of Yalta 1945". Washington. 1955.
- - - - "Murder International Inc.". Washington. 1963.
- - - - "Communist Activities Among Aliens". Wash. 1950.
- - - - "Communist Target - Youth". Washington. 1961.
- - - - "Guide to Subversive Organizations". Wash. 1949.
US Library of Congr. "The Soviet Empire". Washington. 1958.
US State Depart. "Postwar Foreign Policy Preparation". Wash. 1948.
- - - "United States Relations With China 1944-49". W. 1949
Utley F. "Will the Middle East Go West". Chicago. 1957.
Valentin H. "The Jews and the Bolshevism". N.Y. 1937.
Veale F.J. "War Crimes Discreetly Veiled". London. 1956.
Vennard W. "The Federal Reserve Corporation". Boston. 1956.
Vickers V.C. "Economic Tribulation". London. 19
Vulliaud P. "La Kabbale Juive: histoire et doctrine". Paris. 1923.
Wagner R. "Judaism in Music".
Waite A.E. "The Doctrine and Literature of the Kabbalah".
- "The Real History of the Rosicrucians".
- "The Secret Traditions in Freemasonry".
Waldrop F.C. "D. MacArthur on War".
Walker E.A. "Censorship and Survival". N.Y. 1961.
Ward I. "European Freemasonry: Its Aims and Its Ideals".
Watts V.O. "The United Nations: Planned Tyranny". N.Y. 1955.
Webster N.H. "The Surrender of an Empire". London. 1931.
- "World Revolution". London. 19
Wedemeyer A.V. "Wedemeyer's Reports". N.Y. 1958.
Wegerer A. "Origin of the Second World War". Peterborough. 1941.
Weil N. "The Jew in American Politics".
Weizmann C. "The Jewish People and Palestine". London. 1939.
Welch R. "The Blue Book of the John Birch Society". Belmont. 1961.
- "The Politician". 1963.
Weyl N. "Red Star Over Cuba".
White T.H. "Thunder Out of China". N.Y. 1946.
Widener A. "Behind the UN Front". N.Y. 1955.

- Wilcke W.F. "Geschichte des Tempelherrenordens". Leipzig. 1827.
Willoughby C.D. "D. McArthur 1941-1951". N.T. 1954.
- "Shanghai Conspiracy". Dutton. 1952.
Wilson M. "Monarchy of Money Power".
Wise S. "Challenging Years". N.Y. 1949.
- "Unseen Government".
Witt J. "Les Societes Secretes se France et d'Italie". Paris. 1830.
Wittman H. "Reporter in Search of God".
Wittmer F. "The Yalta Betrayal". Coldwell. 1961.
Wolf L. "Cromwell's Jewish Intelligencers". London. 1901.
- "Crypto-Jews Under the Commonwealth". London. 1894.
- "Manasseh ben Israel's Mission to O. Cromwell". Lon. 1901.
Wolfe E.D. "Three Who Made a Revolution". N.Y. 1948.
Woods D.J. "Subversive Influences in Methodism". Shreveport. 1962.
Wright D. "Roman Catholicism and Freemasonry". London. 1922.
Yockey F.P. "Imperium". Sausalito. 1969.
Young L. "Deadlier Than the H-Bomb".
Yutang L. "The Secret Name". N.Y. 1958.
Zacharias E.M. "Behind Closed Doors".
- "Secret Mission".
Zawodny J.K. "Death in the Forest". Notre Dame. 19
Zernov N. "Moscow: The Third Rome". London. 1937.
Zink H. "American Military Government in Germany". N.Y. 1947.

Американська Жидівська Лава.
American Jewish Committee.

Американське Жидівське Об'єднання.
American Jewish Congress.

Американський Союз Громадянських Вільностей.
American Civil Liberties Union.

Американський Союз Молоді.
American Youth Congress.

Американське Товариство Проти Війни і Фашизму.
American League Against War and Fascism.

Американська Фундація Задля Політичної Освіти.
American Fund for Political Education.

Американці Демократичного Чину.
Americans for Democratic Action.

Банк Міжнародних Розрахунків.
Bank for International Settlement.

Батківський Союз.
The United Parents Association.

Безпечнева Рада Об'єднаних Держав (ОД).
The Security Council of UN.

Боротьба за Світовий Уряд.
Campaign for World Government.

Братерство Вір.
Fellowship of Faiths.

Військове Звідунство.
Military Intelligence.

Всеукраїнська Рада Церков.
National Council of Churches.

Голова Об'єднаних Держав (ОД).
General Secretary of UN.

Головне Звідунство ЗАС.
Central Intelligence Agency (CIA).

Державна Добірча Лава.
Civil Service Commission.

Державна Друкарня Офіційних Документів.
U.S. Government Printing Office.

Державний Запасовий Банк (ДЗБ).
Federal Reserve System.

Допомогова і Переселенська Управа (ДПУ ОД).
United Relief and Rehabilitation Administration (UNRRA).

Женевська Розброєва Нарада.
Geneva Disarming Conference.

Жидівська Робітнича Лава.
The Jewish Labor Committee.

Заклад Марксизму в Нью-Йорку.
Institute of Marxism

Заклад Міжнародної Освіти.
Institute of International Education.

Заклад Міжнародних Стосунків.
Institute des Relations Internationales.

Заклад Світового Уряду.
Foundation for World Government.

Заклад Тихоокеанських Стосунків.
Institute of Pacific Relations.

Злучені Американські Стейти (ЗАС).
United States of America (USA).

Канцелярія Воєнних Новин.
Office of War Information.

Канцелярія Промислових Дослідів.
Bureau of Industrial Researches.

Мі ЗАС. Комуністична Партія ЗАС.
American Communist Party.

Королівський Заклад Міжнародних Справ.
Royal Institute of International Affairs.

Красве Освітнє Товариство.
National Education Association.

Красва Рада Американсько-Саветської Приязні.
National Council of American-Soviet Friendship.

Красвий Союз Правників.
National Lawyers Guild.

Лавя Американського Прапору.
American Flag Committee.

Лавя Американських Приятелів Прислуги.
American Friends Service Committee (Quakers).

Лавя Громадянських прав.
Civil Rights Committee. Emergency Civil Liberties Committee.

Лавя Демократичного Чину.
Committee for Democratic Action.

Лавя Перегляду Поліційних Учинків.
Civilian Police Review Board.

Лавя Політичного і Господарчого Пляновання (Фабіянська).
Political and Economic Planning.

Лавя Укладення Світової Конституції.
Committee to Frame a World Constitution.

Лавя Управителів.
Board of Directors.

Міжнародний Банк Розбудови.
International Bank of Reconstruction.

Міжнародня Боротьба за Світовий Уряд.
International Campaign for World Government.

Міжнародний Грошевий Банк.
International Monetary Fund.

Міжнародний Поштовий Союз.
Universal Postal Union.

Міжнародний Розвитковий Союз.
International Development Association.

Міжнародня Установа Втікачів.
International Refugee Organization. (IRO)

Міжнародня Установа Праці.
International Labor Organization. ILO.

Міжнародна Фундація Допомоги Дітям (ОД).
The U.N. International Childrens Emergency Fund (UNICEF)

Міжнародна Установа Торгівлі (ОД).
International Trade Organization UN.

Міністер Військовий ЗАС
Secretary of War USA

Міністер Військової Фльоти ЗАС.
Secretary of Navy USA

Міністерство Домашніх Справ ЗАС.
Department of Interior USA

Міністерство Закордонних Справ ЗАС.
State Department of USA

Міністерство Скарбу ЗАС.
Treasury Department of USA

Набоженська і Робітнича Фундація.
The Religion and Labor Foundation.

НКВД - Народний Секретаріат Внутрішніх Дел ССРСР
Новиниарський Відділ Міністр.Закорд.Справ ЗАС.
Office of War Information of the State Department.

Об'єднання Американців Задля Світової Організації.
Americans United for World Organization.

Об'єднані Держави (ОД).
United Nations Organization (UN).

Об'єднання Мурунів ЗАС.
National Ass'n for the Advancement of Colored People (NAACP)

Об'єднання Світових Федералістів.
The United World Federalists.

Об'єднання Сходу і Заходу.
Union of East and West.

Об'єднання Тепер.
Union Now.

Оборонці Конституції ЗАС.
The Defenders of the Constitution of the USA

Організація Расової Рівності.
Congress of Racial Equality (CORE).

Організація Українських Націоналістів - ОУН.
Осередок Вивчення Демократичних Установ.
Center for the Study of Democratic Institutions.

Осередок міжнароднього Вивчення.
Center for International Studies.

Парлямент ЗАС.
House of Representatives.

Парляментська Лава Дослідження Протиаміканської діяльності.
House Committee on Un-American Activities (HCUA)

Північно-Атлантийський Союз (НАТО).
North-Atlantic Treaty Organization (NATO)

Політичне Звідунство ЗАС
Secret Service.

Працівники Задля Світової Безпеки.
Workers for World Security.

Протиобмовне Товариство.
Anti-Defamation League of B'nai B'rith (ADL).
Рада Безпеки ООН.
Security Council of UN.
Рада Военного Промислу.
War Production Board.
Рада Державної Оборони ЗАС.
Advisory Defence Council.
Рада Закордонних Стосунків (РЗС).
The Council of Foreign Relations (CFR).
Рада Статевих Знань і Освіти.
Sex Information and Education Council.
Рада Управителів Державного Банку ЗАС.
Board of Governors of Federal Reserve System.
Рух за Світове Громадянство.
World Citizenship Movement.
Світова Жидівська Господарча Установа.
Jewish World Economic Organization.
Світова Установа Здоров'я ООН.
World Health Organization (WHO).
Сенатська Слідча Лава.
Senat Investigating Committee.
Сенатська Слідча Лава.
Senat Internal Security Committee.
Союз Громадянських Прав.
Civil Rights Congress.
Союз Громадянських Вільностей.
American Civil Liberties Union (ACLU).
Союз Задля Промислової Демократії.
The League for Industrial Democracy.
Союза Колишніх Вояків ЗАС.
American Legion.
Союз (краєвий) Правників.
National Lawyers Guild.
Сюзна Провірна Лава.
Allied Control Council.
Союз Протівників Війни.
War Resisters League.
Союз Робітничих Союзів.
American Federation of Labor.
Союз Сусідів.
League of Neighbors.
Спілка Телеграфістів.
American Communication Association.
Спільна парламентська і сенатська Слідча Лава.
Joint Congressional Committee.
Студентське Товариство Демократичного Суспільства.
Students for Democratic Society.
Слідча Лава Протиаміканської Діяльності.
House Committee on Un-American Activities (HCUA)

Служба Безпеки ЗАС.
Federal Bureau of Investigation (FBI).
Служба Безпеки ЗАС.
Federal Security Agency.
Світове Братерство.
World Fellowship.
Світова Рада Церков.
World Council of Churches.
Товариство ім. Джана Бьорча.
The John Birch Society.
Товариство Закордонної Політики.
Foreign Policy Association.
Українська Повстанська Армія (УПА).
Управа Атомової Сили ОД.
Atomic Development Authority UN.
Установа Дослідів Громадської Думки в ЗАС.
D.Gallup's Poll.
Установа Освіти, Науки, Культури (ЮОНК ОД).
U.N. Educational, Scientific and Cultural Organization (UNESCO).
Учительський Союз ЗАС,
American Federation of Teachers.
Фабіанське Товариство.
Fabian Society.
Фармерський Союз ЗАС.
National Farmers Union.
Фундація А. Карнегі.
Carnegie Endowment for International Peace.
Фундація Задля Республіки.
Fund for Republic.
Харчова і Рільнича Установа ОД.
Food and Agricultural Organization UN.
Школа Суспільних Дослідів у Нью-Йорку.
School for Social Research.
Школа Суспільних Наук.
Jefferson School of Social Science.

